

NHẬT KÝ CHÚ BÉ NHỨT NHẬT MẮC KẾT

ES
TD

20
22

CAPPUCCINO
EBOOK

yeukindlevietnam.com

THE #1

NEW YORK TIME
BESTSELLER

Jeff Kinney

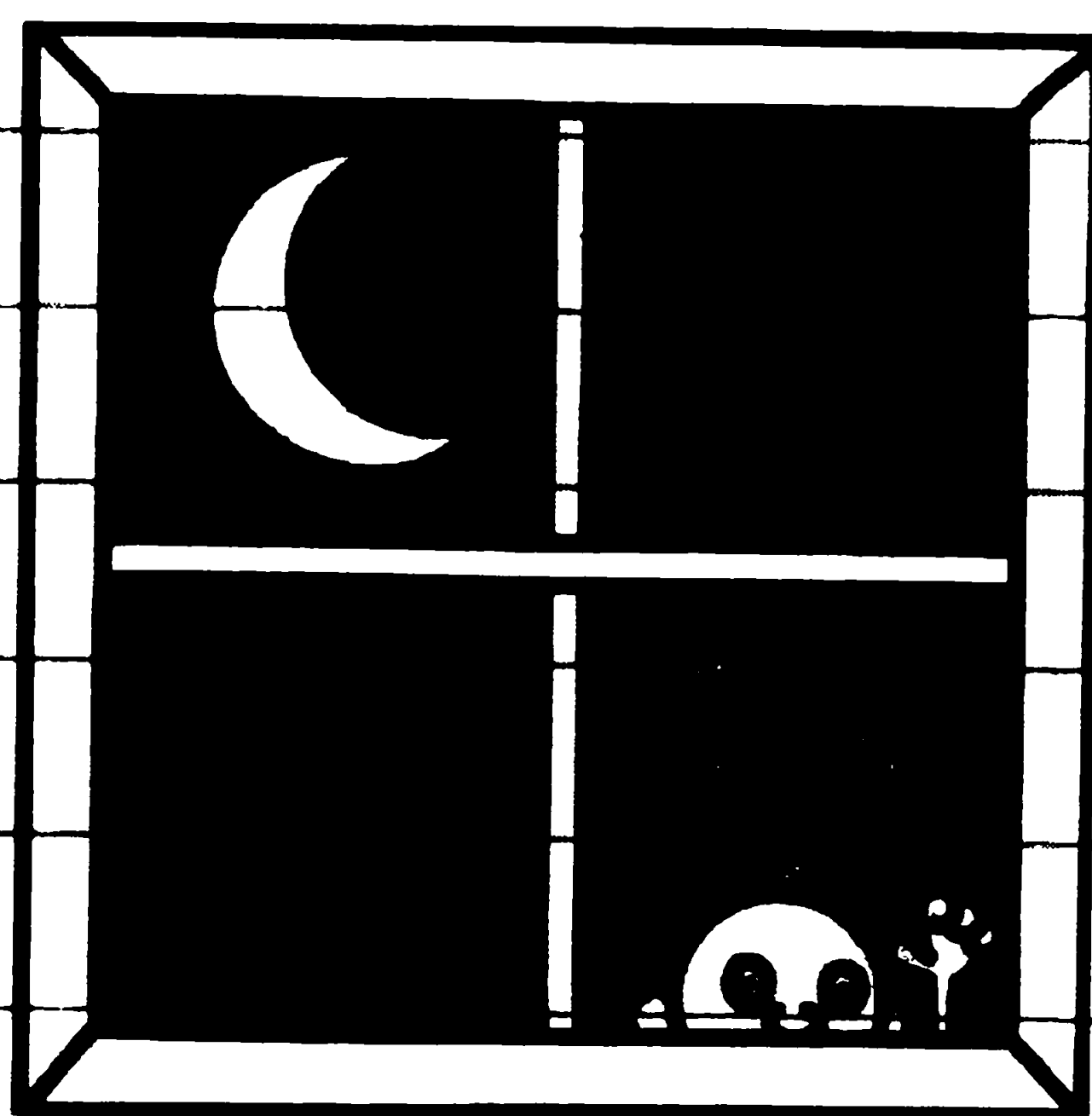
Tommy Trần dịch

HA GIANG
BOOKS

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

NHỮNG CUỐN SÁCH KHÁC CỦA TÁC GIẢ JEFF KINNEY

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 1

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 2: "Luật của Rodrick"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 3: "Giọt nước tràn ly"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 4: "Mùa hè tuyết vời"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 5: "Sự thật phũ phàng"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 6: "Mắc kẹt"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 7: "Kỳ đà cắn mũi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 8: "Thánh nhọ"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 9: "Kỳ nghỉ thảm khốc"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 10: "Những ngày xưa cũ"

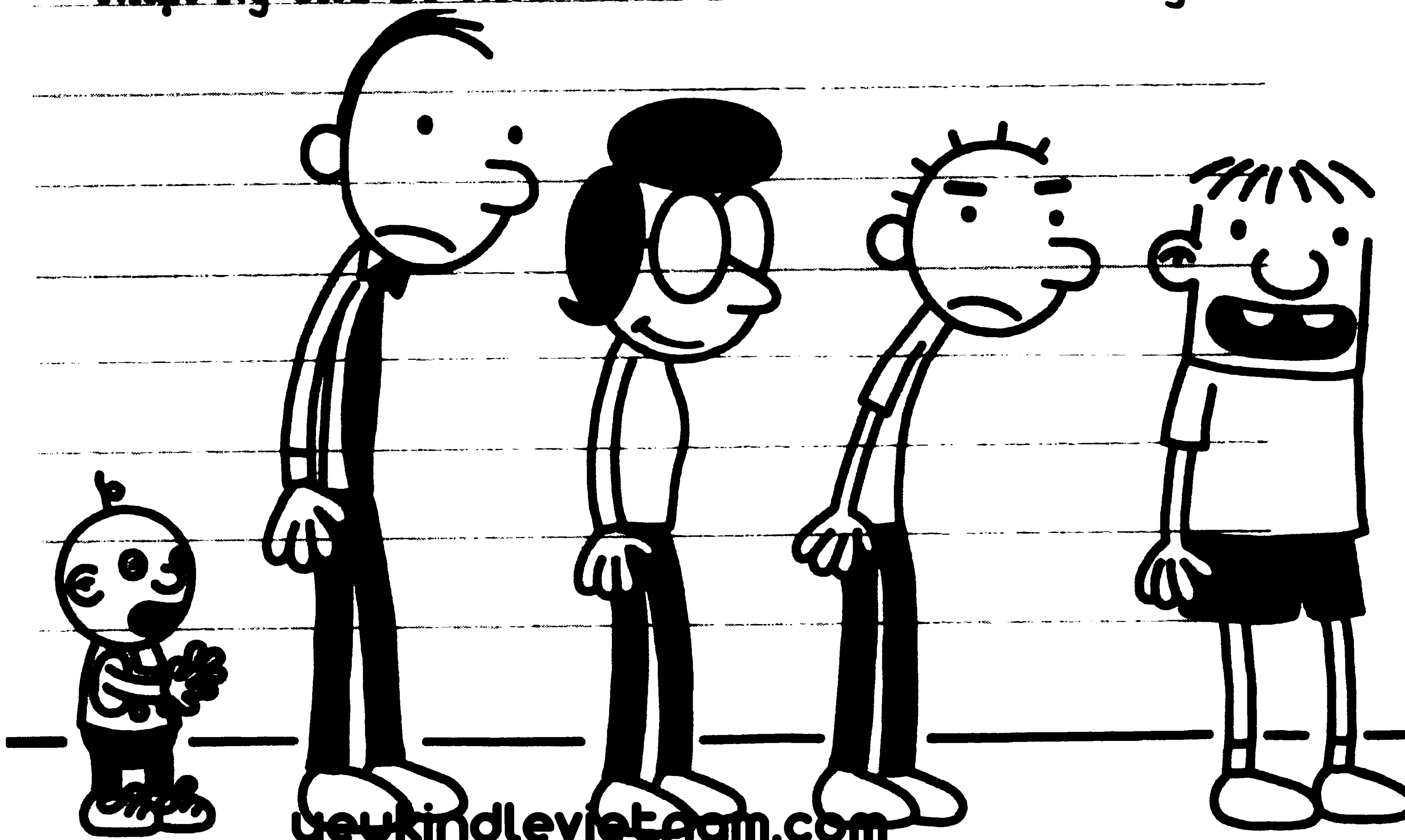
Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 11: "Cuộc gặp đôi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 12: "Chuyến đi bão táp"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 13: "Đại chiến trên tuyết"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 14: "Của Thiên trả địa"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 15: "Cái kết khó lường"

NHẬT KÝ

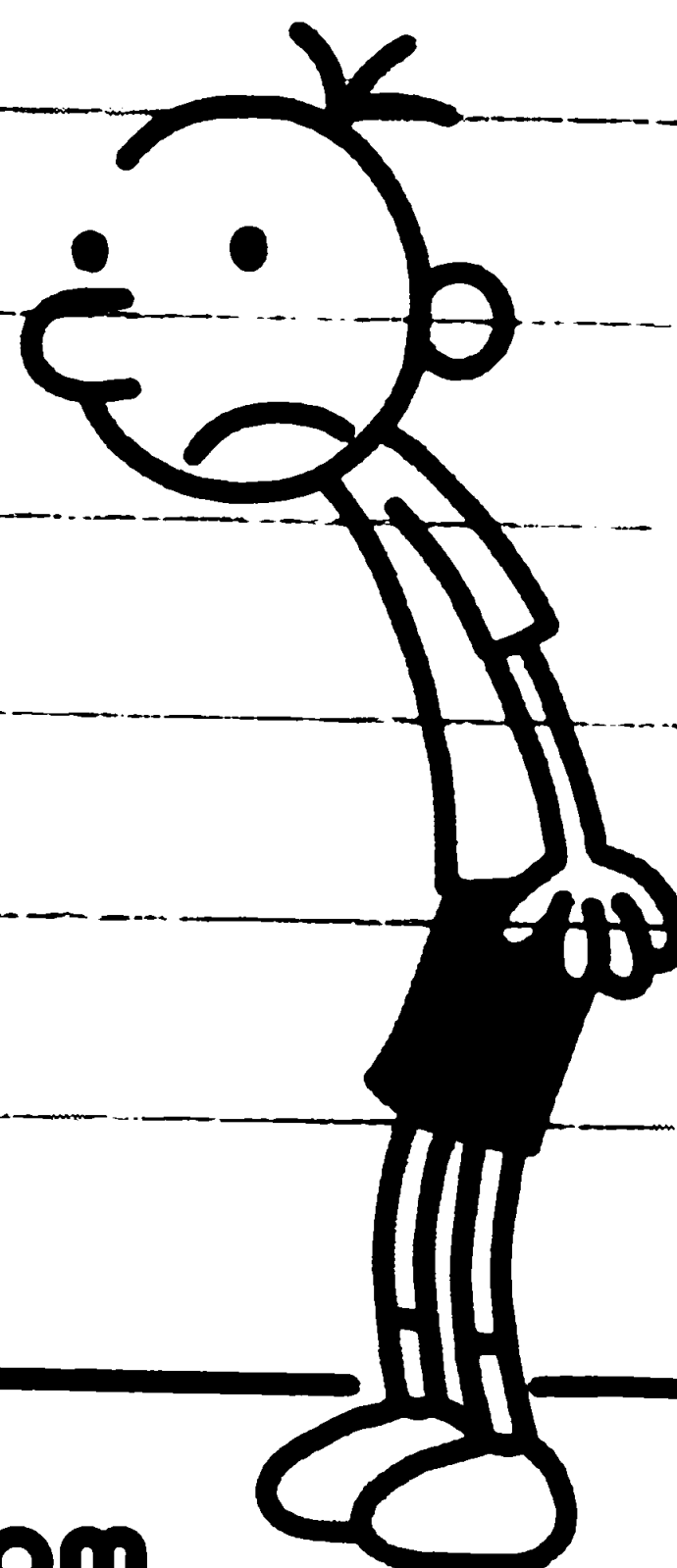
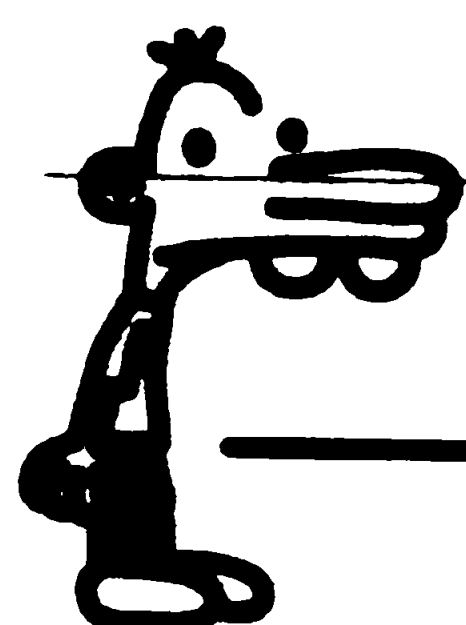
chủ bé
nhất nhất

"MẮC KỆT"

Jeff Kinney

Dịch giả: TOMMY TRẦN

NXB VĂN HỌC
HAGIANGBOOKS

Wimpy Kid text & illustrations copyright © 2013 Wimpy Kid, Inc.

DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the design of this work's jacket is trade dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

First published in the English language in 2013

By Amulet Books, an imprint of Harry N. ABRAMS, Inc., New York
Original English title: Diary of a Wimpy Kid

(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với
Harry N. Abrams, Inc thông qua Andrew Nurnberg
Associates International Limited 2013

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Hà Giang.

HaGiangBooks

LỜI CẢM ƠN

Cảm ơn các giáo viên và những thủ thư những người đã đưa tác phẩm của tôi đến tay những bạn đọc nhí.

Cảm ơn gia đình lớn tuyệt vời của tôi vì tiếng cười và tình yêu. Chúng tôi có một nhóm thực sự đặc biệt, và tôi cảm thấy rất may mắn khi là một phần cuộc sống của bạn.

Cảm ơn những người bạn ở Abrams đã biến ước mơ trở thành người vẽ tranh biếm họa của tôi thành hiện thực. Xin gửi một lời cảm ơn đặc biệt đến Charlie Kochman, biên tập viên của tôi; và Michael Jacobs vì đã đưa Chú bé nhút nhát tới đỉnh cao hơn. Cảm ơn Jason Wells, Veronica Wasserman, Scolt Auerbach, và Chad W. Beckerman. Điều này thực sự là một chặng đường vui vẻ, và nó thật tuyệt vời để chia sẻ với bạn.

Cảm ơn Jess Brallier và đội tài năng ở Poptropica vì sự kiên trì và hiểu biết của bạn trong suốt giai đoạn khó khăn nhất, và sự cống hiến của bạn làm tăng lên sự hài lòng của bạn đọc nhí.

Cảm ơn Sylvie Rabineau, thủ quỹ tuyệt vời của tôi, sự ủng hộ, khuyến khích, và sự dìu dắt của bạn. Cảm ơn Carla, Elizabeth, và Nick ở Fox, và cảm ơn Nina, Brad, và David đã làm việc với tôi để mang Greg Heffley đến cuộc sống trên màn ảnh rộng.

DÀNH TẶNG TICHINO

THÁNG MƯỜI MỘT

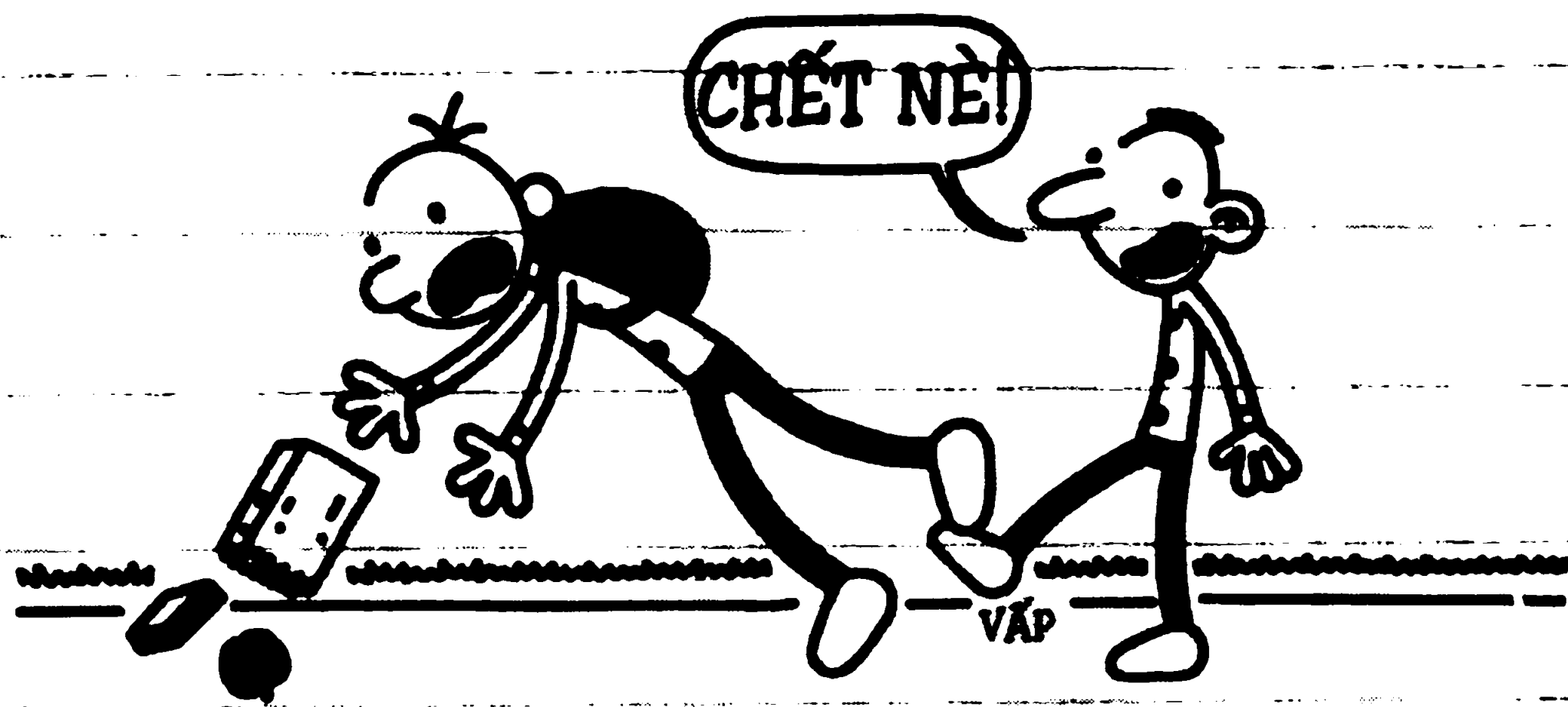
Thứ Bảy

Hầu hết mọi người đều đếm từng ngày để tới kỳ nghỉ lễ, nhưng quãng thời gian dài lê thê giữa Lễ Tạ Ơn và Giáng sinh khiến tôi hết sức căng thẳng mệt mỏi. Nếu bạn phạm lỗi trong 11 tháng đầu năm, thì nó không phải là vấn đề lớn. Nhưng nếu bạn làm điều gì đó sai trong "Mùa lễ hội" bạn sẽ phải trả giá đắt cho hành động của mình.

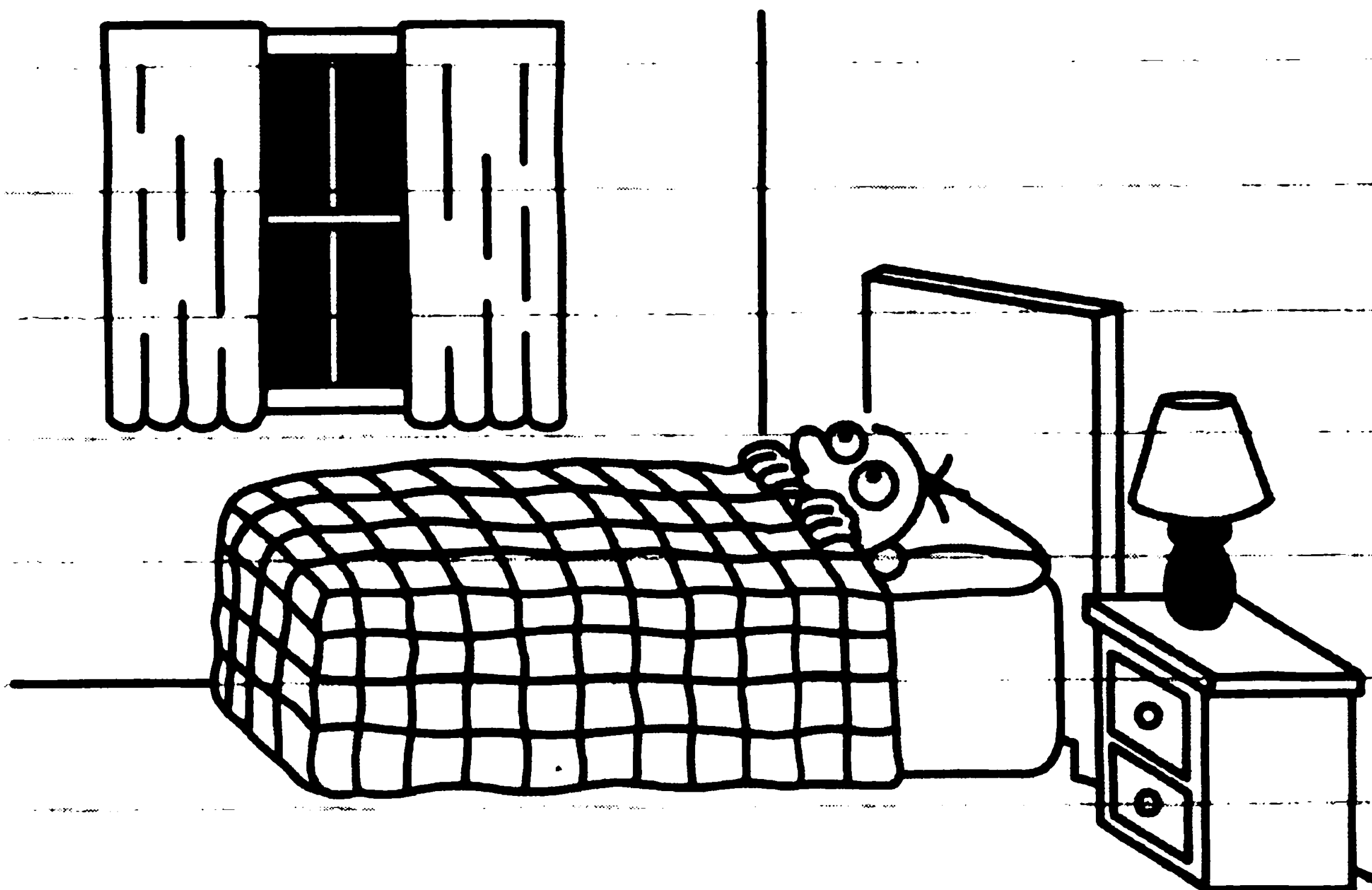

Thực sự áp lực để bạn cư xử chuẩn mực trong suốt một tháng. Và hầu như tôi chỉ không "gây chuyện" trong khoảng sáu hoặc bảy ngày thôi. Vì vậy tôi sẽ không phàn nàn một lời nào nếu họ chuyển Lễ Tạ Ơn trước lễ Giáng sinh một tuần, điều đó sẽ thật tuyệt vời với tôi.

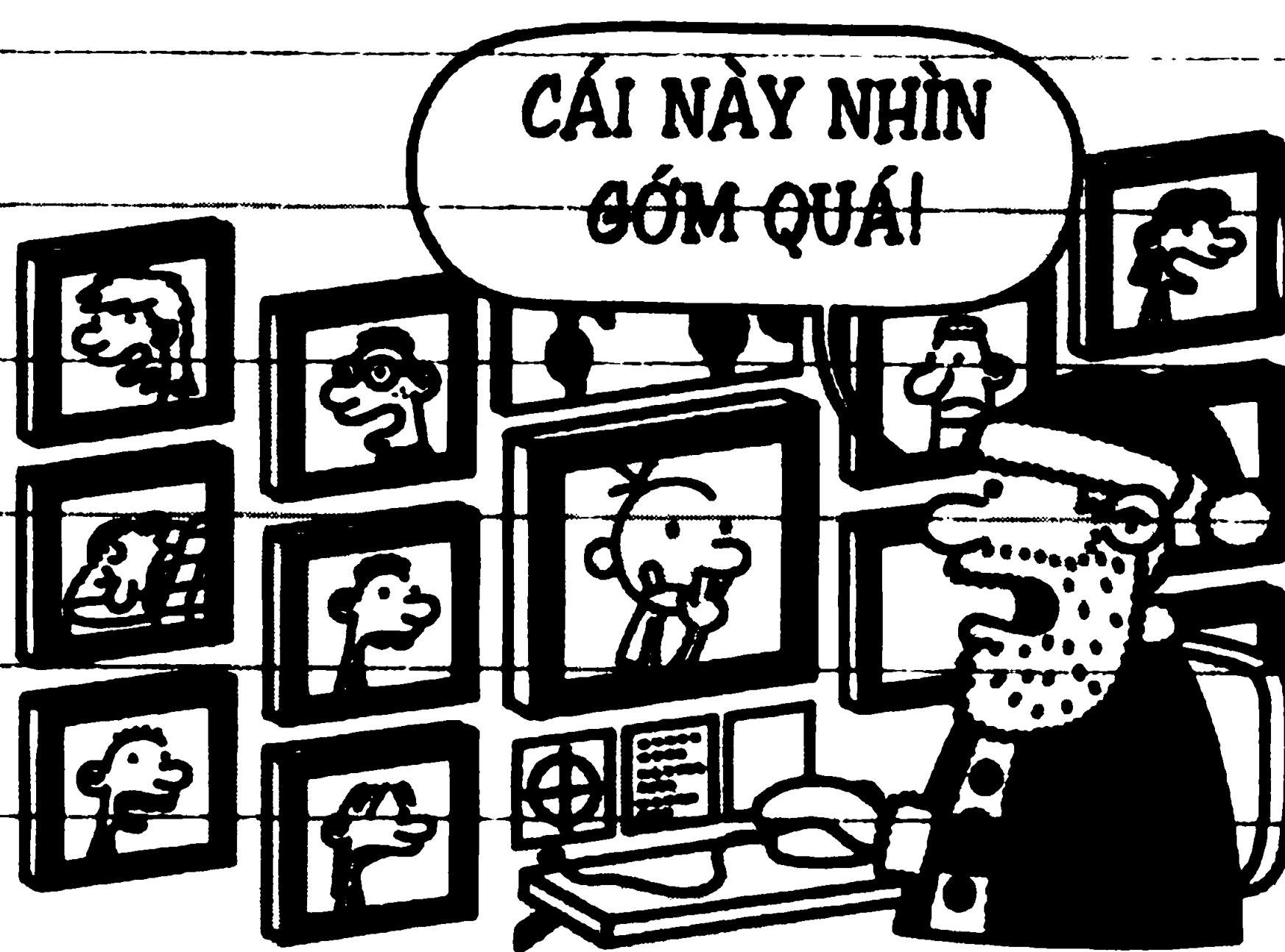
Những đứa trẻ mà gia đình không quá coi trọng Lễ Giáng sinh thật may mắn vì chúng không phải lo lắng khi làm điều gì đó sai trái vào thời điểm trọng đại này. Thật ra, tôi có vài đứa bạn đang hành động khá kỳ cục trong thời gian này vì đơn giản là chúng có thể.

Điều khiến tôi THỰC SỰ lo lắng lúc này là về Ông già Noel. Thực tế, ông ấy có thể bất ngờ đến khi bạn đang ngủ và biết khi nào bạn thức dậy để lên ra ngoài. Vì vậy tôi bắt đầu mặc quần thể thao dài đi ngủ vì không muốn Ông già Noel trông thấy tôi trong chiếc quần xà lỏn.

Tôi thật sự không tin là Ông già Noel có thời gian theo dõi bạn 24 giờ một ngày. Tôi đoán ông ấy chỉ có thể kiểm tra mỗi đứa trẻ một hoặc hai lần trong một năm và trong vài giây - và với may mắn của tôi, điều đó đừng xảy ra vào những thời điểm đáng xấu hổ nhất.

Nếu Ông già Noel thực sự NHÌN THẤY mọi việc bạn làm, tôi có thể gặp rắc rối. Vì vậy, khi viết thư cho ông, tôi không nói đến những gì tôi muốn nhận trong Giáng sinh. Tôi dùng những ngôn từ đẹp nhất có thể để "tô điểm" bản thân trong bức thư.

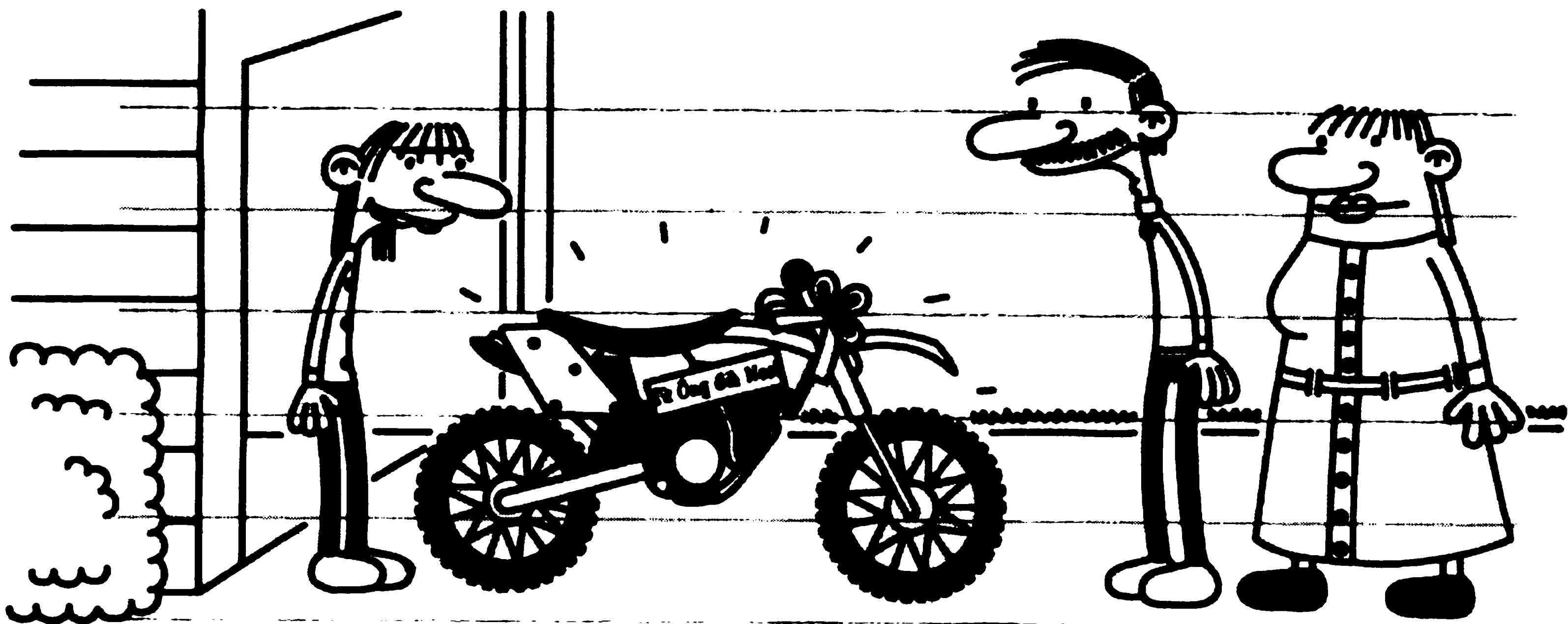
Kính gửi Ông Già Noel,
Cháu đã không ném quả Táo dại
vào con mèo của Bà Taylor,
mặc dù nó ở vị trí rất gần.

Thân ái,
Greg Heffley

Sau đó đến danh sách "Buồng bình hay Ngoan ngoan" mà mọi người hay nhắc đến. Có thể bạn đã nghe về nó, nhưng chắc là chưa bao giờ thực sự NHÌN THẤY vì nó là để người lớn nói cho bạn biết bạn có xứng đáng để nhận được món quà nào đó không. Và có vài thứ trong đó dường như không được đúng cho lắm.

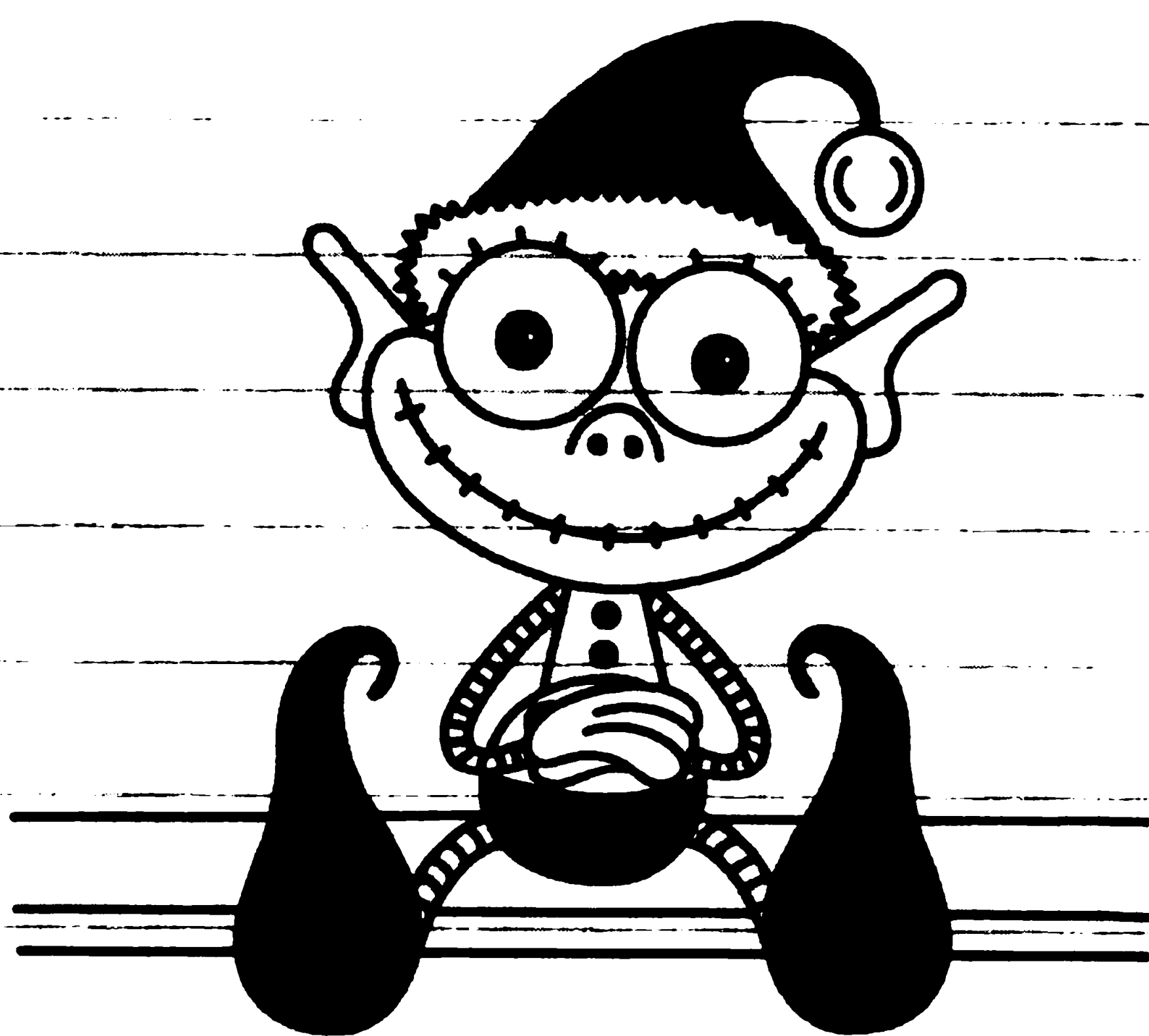

Dù sao tôi cũng băn khoăn về độ chính xác của cái danh sách đấy. Ở con phố trước nhà tôi có một gã tên là Jared Pyle, người xứng đáng bị xếp vào danh sách "BUỒNG BÌNH" hơn bất kỳ ai. Nhưng vào Lễ Giáng sinh năm ngoái, gã vẫn nhận được một chiếc xe đạp địa hình trông rất oách, vì vậy, tôi thực sự không hiểu NHỮNG GÌ mà Ông già Noel đã nghĩ về bản DANH SÁCH kia nữa.

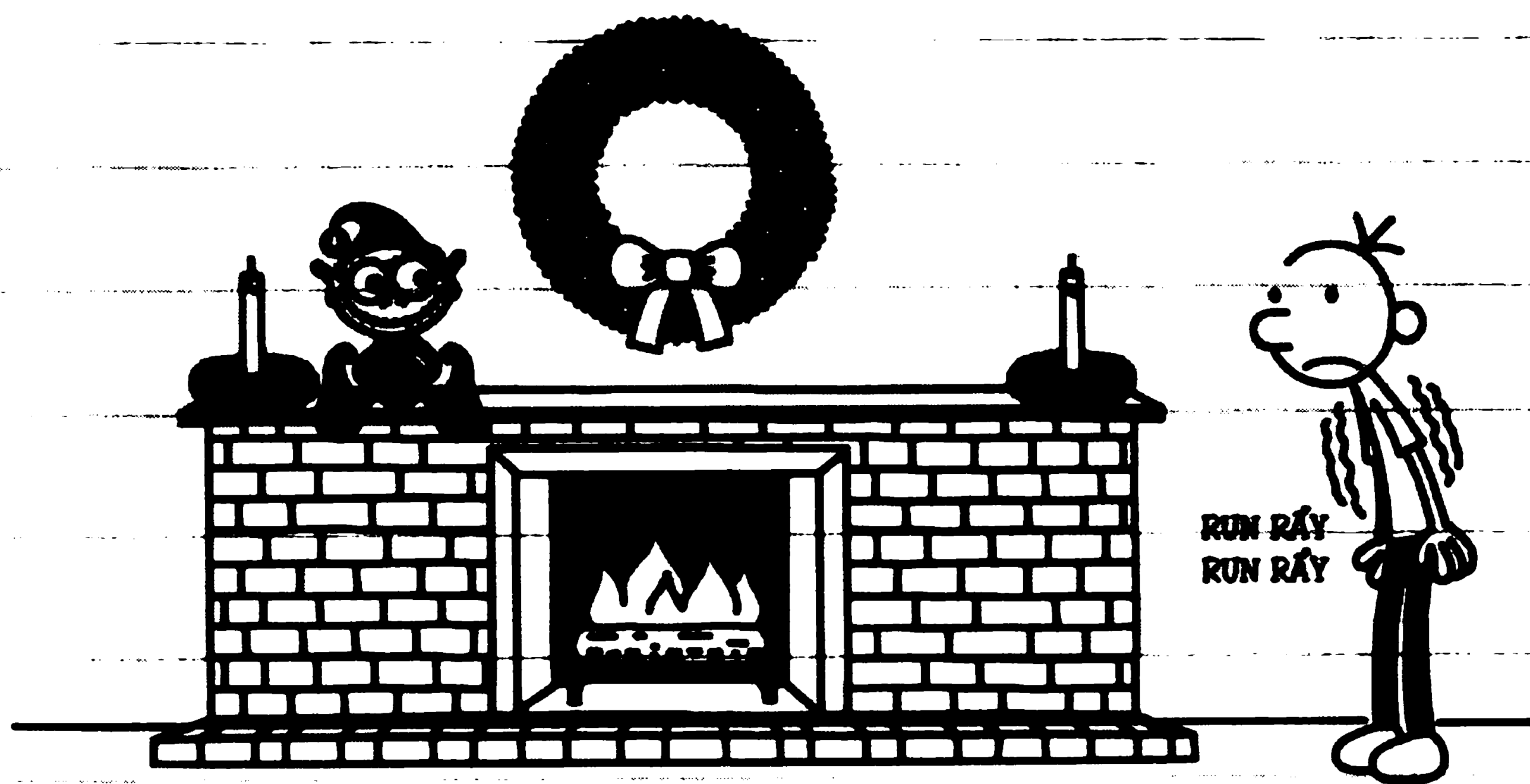

Ông già Noel không phải là điều duy nhất khiến tôi thấy bồn chồn, lo lắng mỗi khi Giáng sinh về. Năm ngoái, khi dọn dẹp mấy cái hộp cũ, mẹ đã tìm thấy một con búp bê tự làm từ khi còn bé.

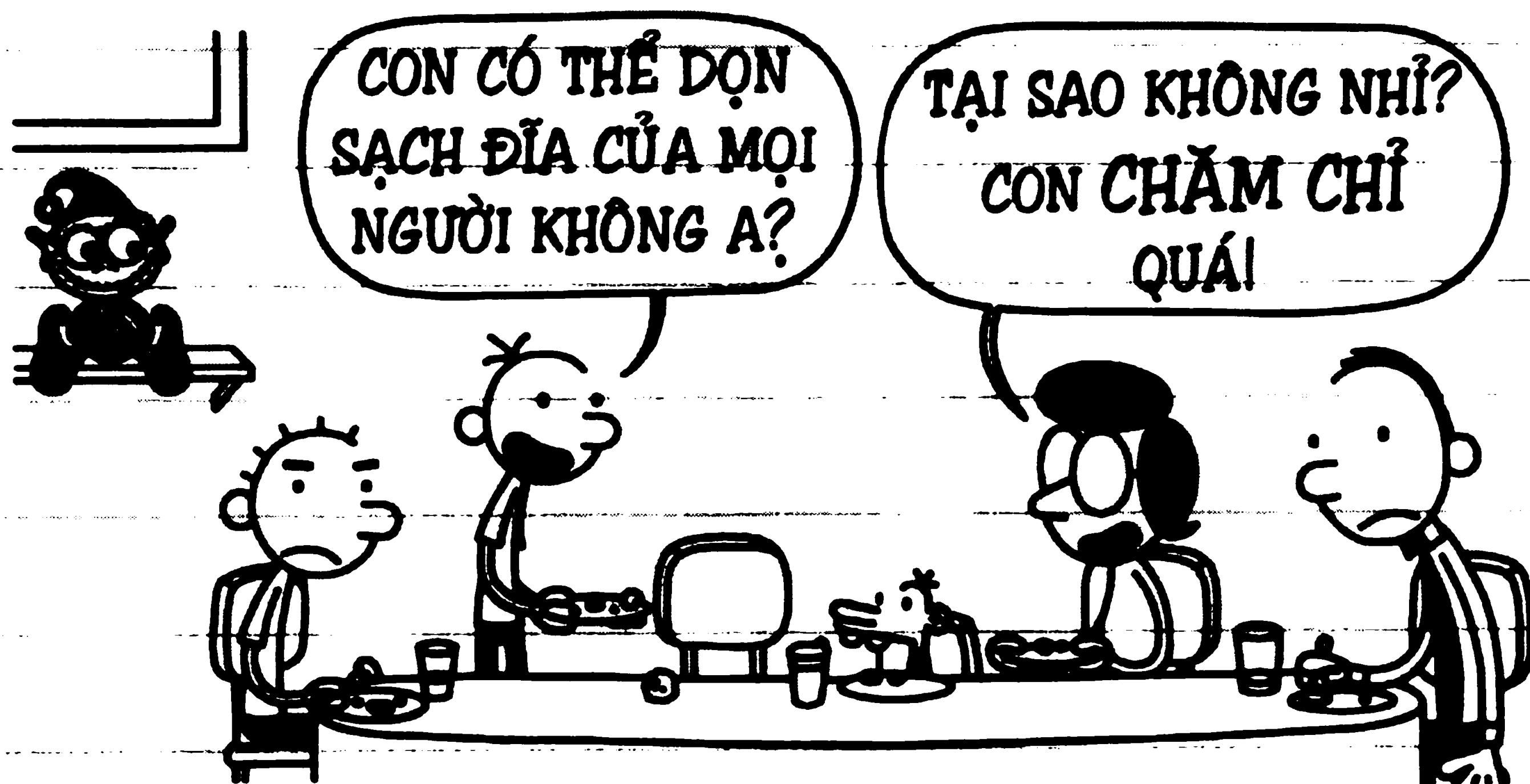
Mẹ gọi nó là "Linh do thám của Ông già Noel" và rằng nhiệm vụ của nó là quan sát cách cư xử của bọn trẻ rồi sau đó báo cáo lại cho Ông già Noel tại Bắc Cực.

Ừm, tôi không phải là fan hâm mộ của ý tưởng đó. Trước hết, tôi nghĩ bạn cần có sự riêng tư trong nhà riêng của mình. Và thứ hai, Linh do thám của Ông già Noel khiến tôi cảm thấy bất an.

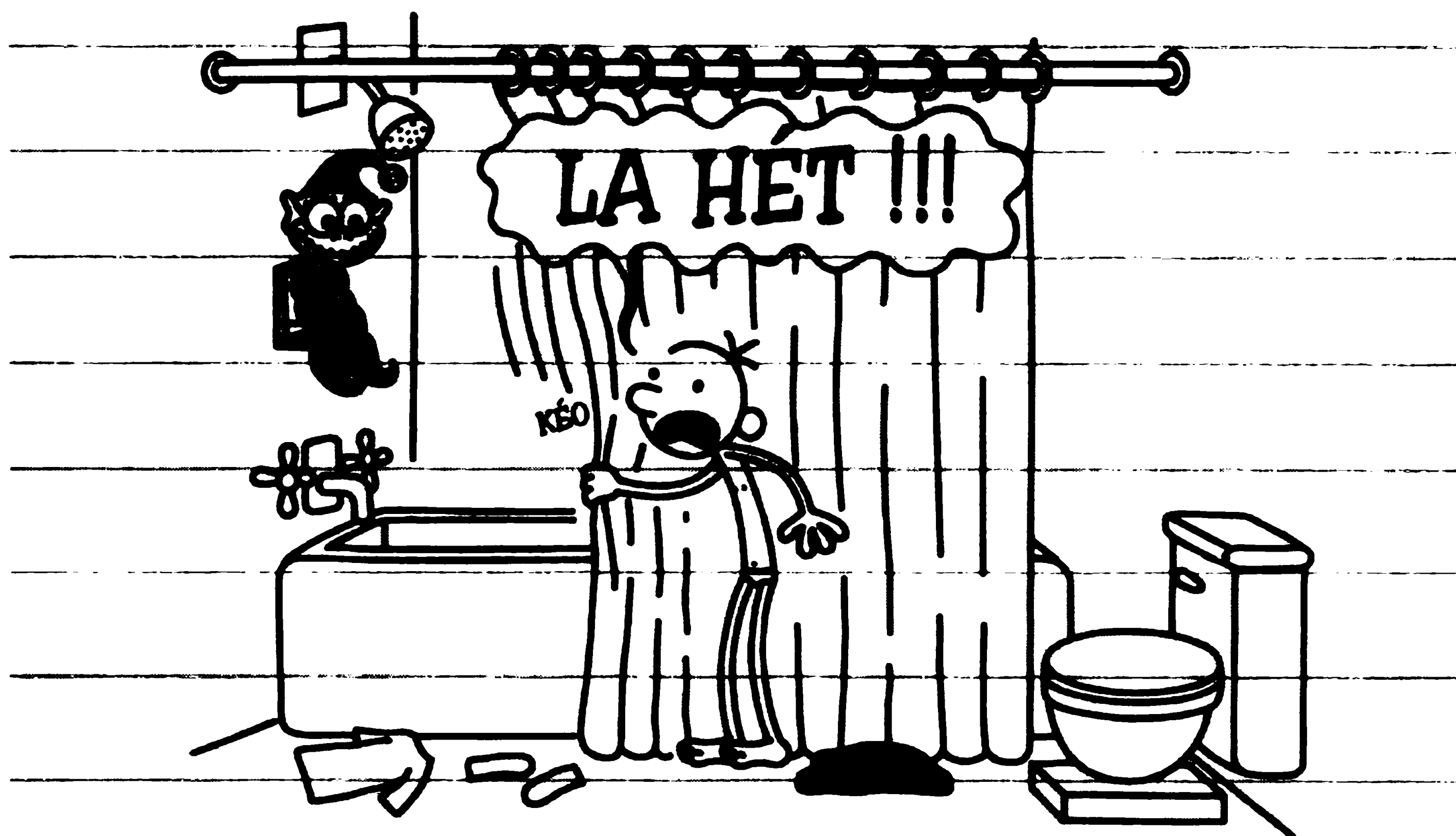
Thực ra tôi không hề có ý định "mua" những thông tin mà con búp bê đó sẽ cung cấp cho Ông già Noel, nhưng trong trường hợp nào đó, tôi cố thể hiện thật tốt bất cứ khi nào phải ở cùng phòng với Linh do thám của Ông già Noel.

Nhưng có lẽ đây là một ý tưởng tồi vì Rodrick - anh trai "yêu quý" của tôi đang liên tục cung cấp cho Linh do thám của Ông già Noel những thông tin xấu về tôi.

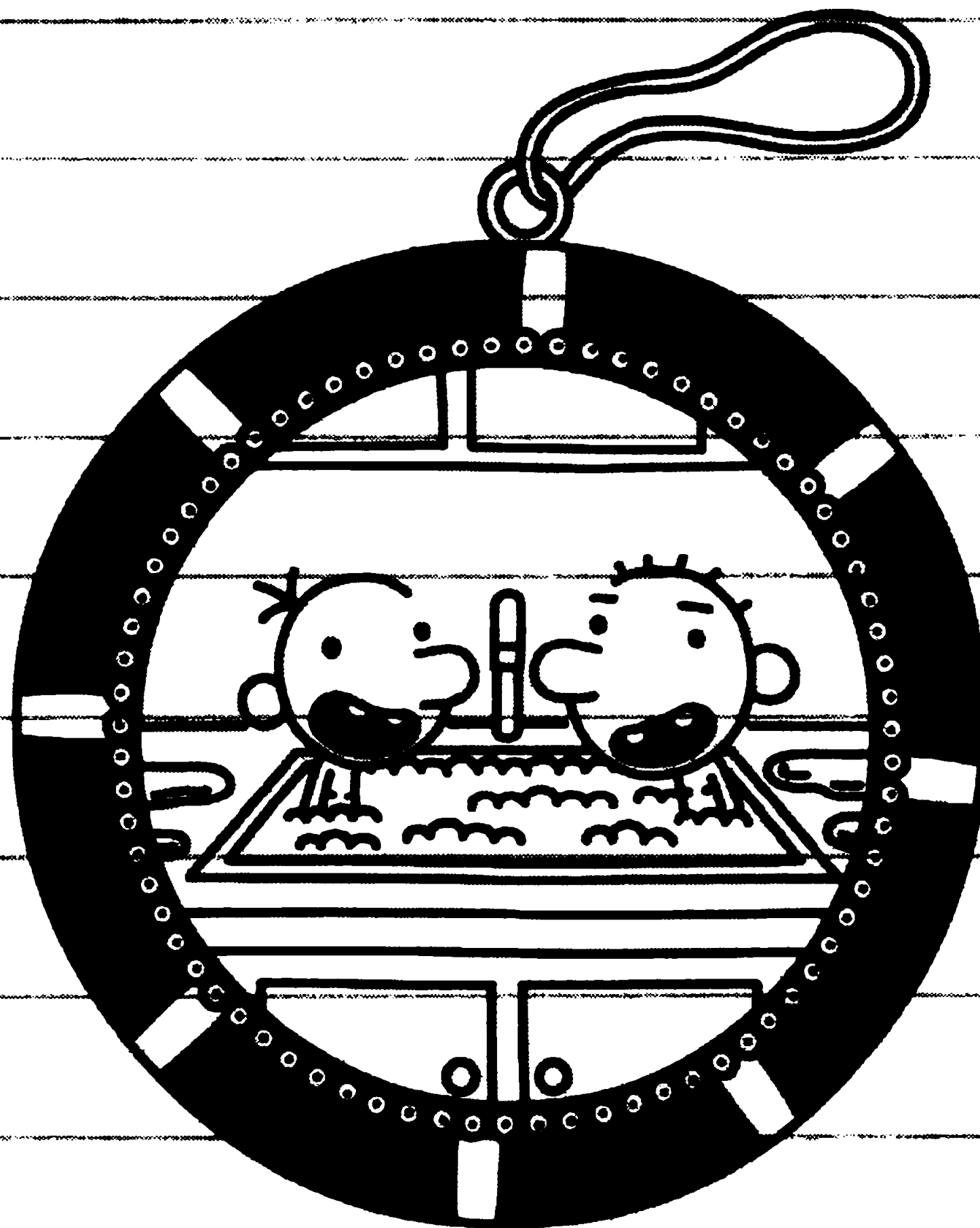

Mỗi sáng khi tôi thức dậy, Linh do thám của Ông già Noel lại xuất hiện ở một chỗ khác nhau, điều đó chứng tỏ nó đã mất cả đêm để đến tận Bắc Cực. Nhưng tôi bắt đầu thấy nghi ngờ nếu Rodrick đã di chuyển nó.

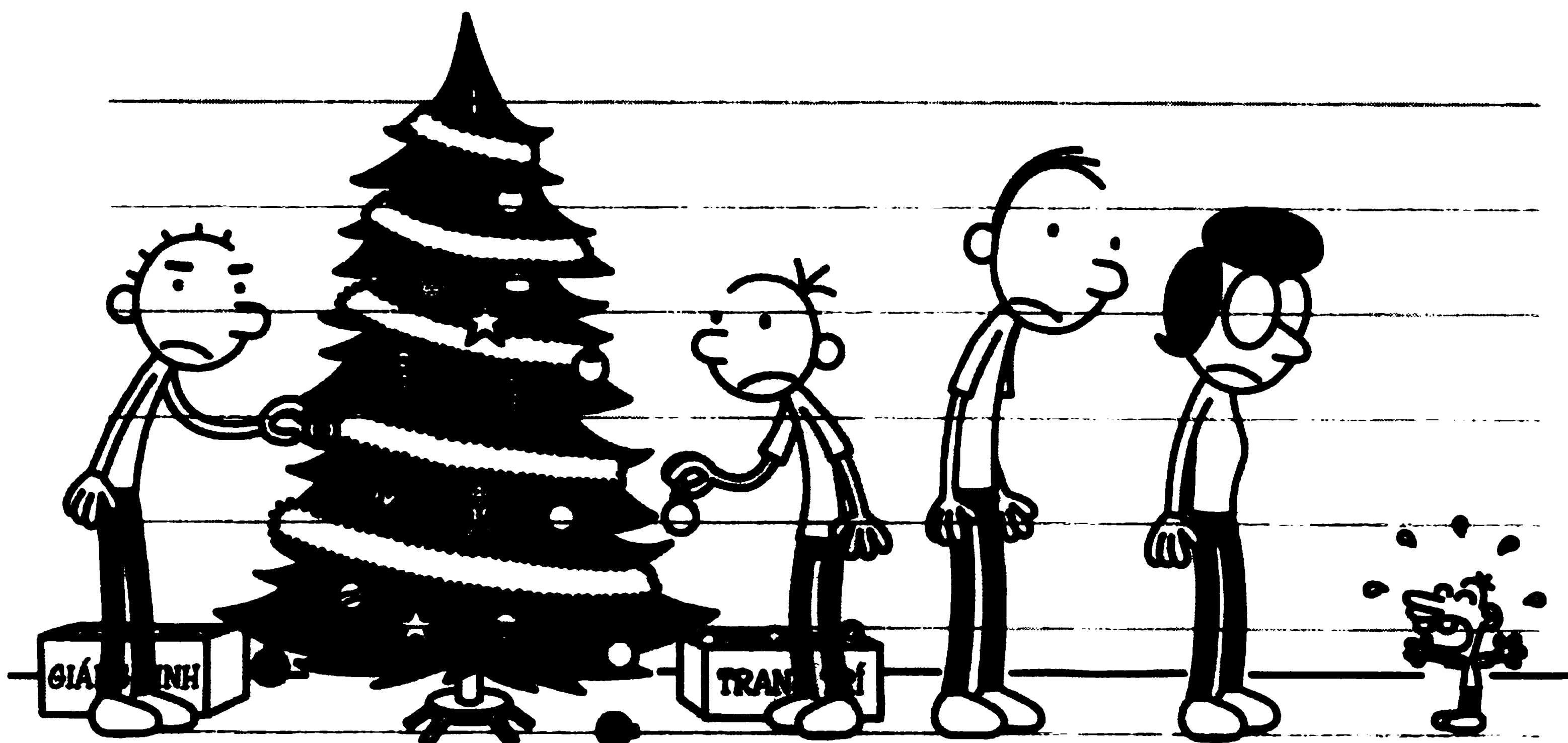

Chủ Nhật

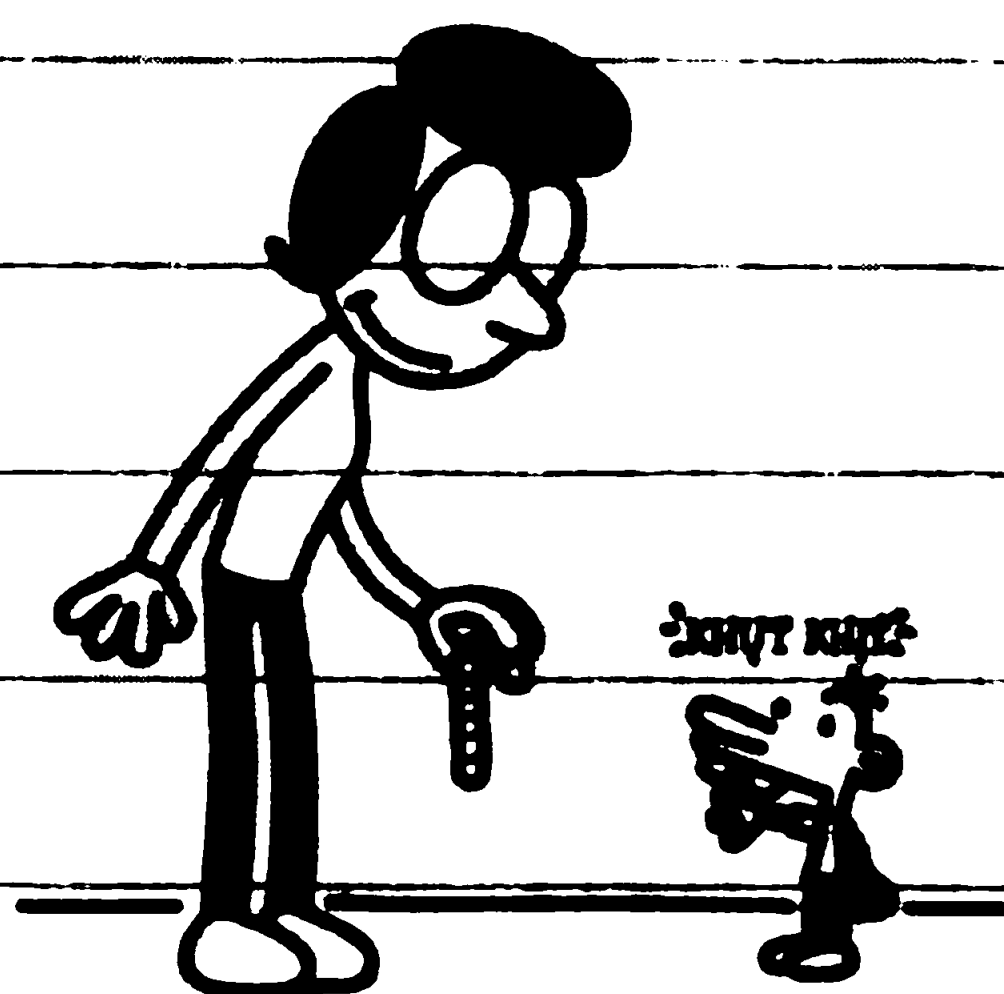
Hôm nay, chúng tôi lấy tất cả đồ trang trí cho Lễ Giáng sinh ra khỏi nhà kho dưới tầng hầm. Chúng tôi có những cái hộp đựng đầy vật trang trí, và vài thứ trong số đó đã khá cũ kỹ. Thậm chí còn cả bức ảnh tôi và Rodrick đang tắm trong bồn rửa bát. Bức ảnh đó là nỗi hổ thẹn của cả hai anh em nhưng mẹ không để cho tôi ném nó đi.

Chúng tôi đặt cây thông Noel trong phòng khách và bắt đầu treo vật trang trí lên trong khi Manny đang ngủ trưa trên gác. Khi tỉnh dậy, có cảm giác như Manny rơi vào khủng hoảng thực sự vì chúng tôi đã trang trí cây thông mà không có nó.

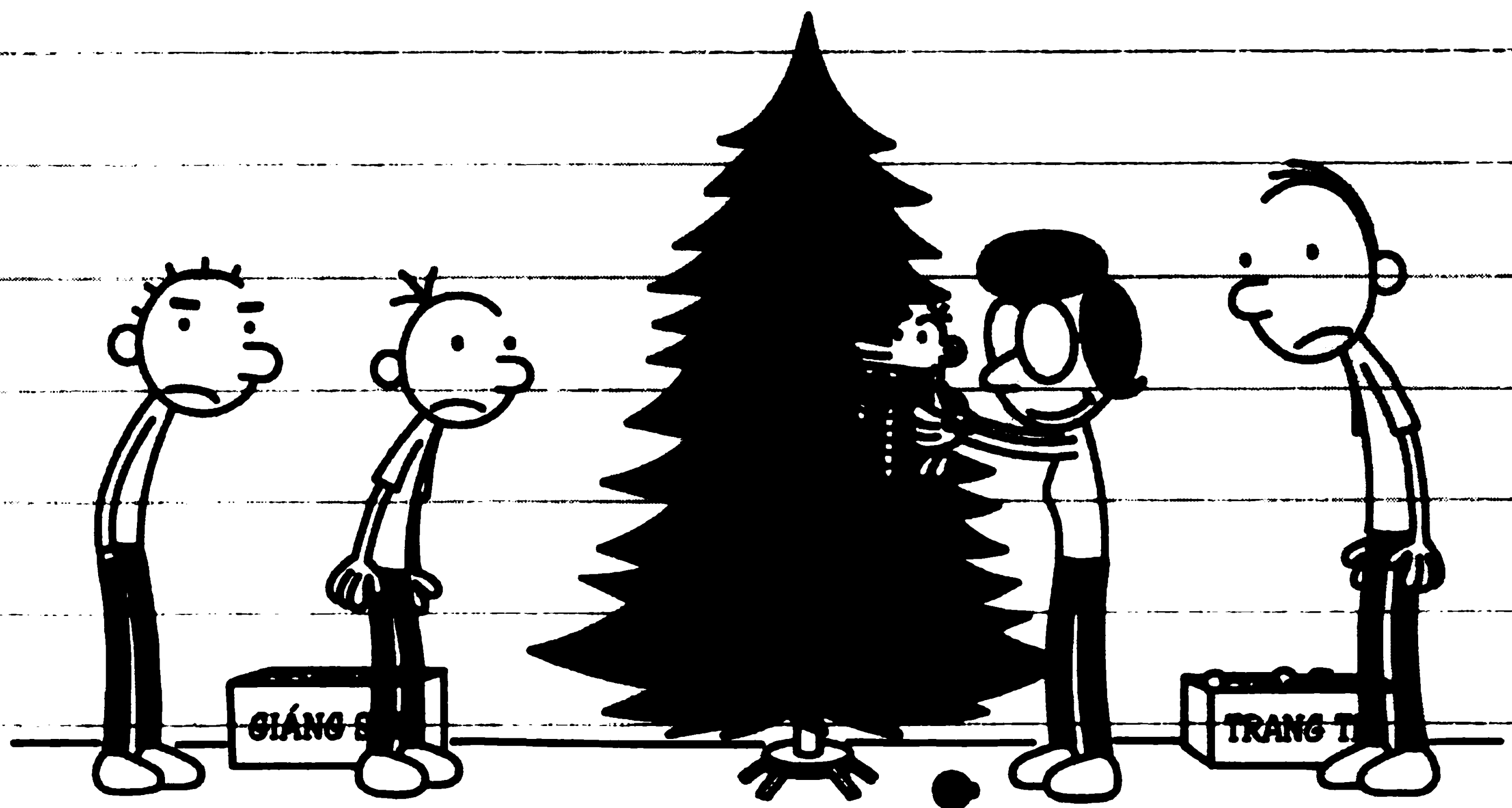

Nguyên nhân khiến Manny cảm thấy buồn như vậy là bởi ai đó đã treo lên cây vật trang trí yêu thích nhất của nó là chiếc kẹo ba toong mà nó rất quý. Vì thế, mẹ đã phải tháo chiếc kẹo xuống và đưa cho Manny để nó tự treo lên.

Nhưng Manny lại muốn vật trang trí của nó là cái phải được treo lên cây ĐẦU TIÊN. Điều đó có nghĩa là chúng tôi phải tháo tất cả những vật trang trí xuống, để nó có thể làm theo cách của mình.

Đáng nói là sự bất công trong nhà tôi diễn ra không chỉ trong dịp Lễ Giáng sinh mà diễn ra mỗi ngày.

Chỉ có điều mẹ vẫn chưa dùng sự dọa nạt của Ông già Noel như cái cách đã làm với chúng tôi, nhưng tôi chắc chắn mẹ sẽ sớm làm điều đó. Tôi không nghĩ đó là một chiến lược hoàn hảo để buộc chúng tôi phải ngoan ngoãn vì đây là Lễ Giáng sinh thứ hai mà mẹ chưa chứng minh được bất kỳ sức mạnh thật sự nào.

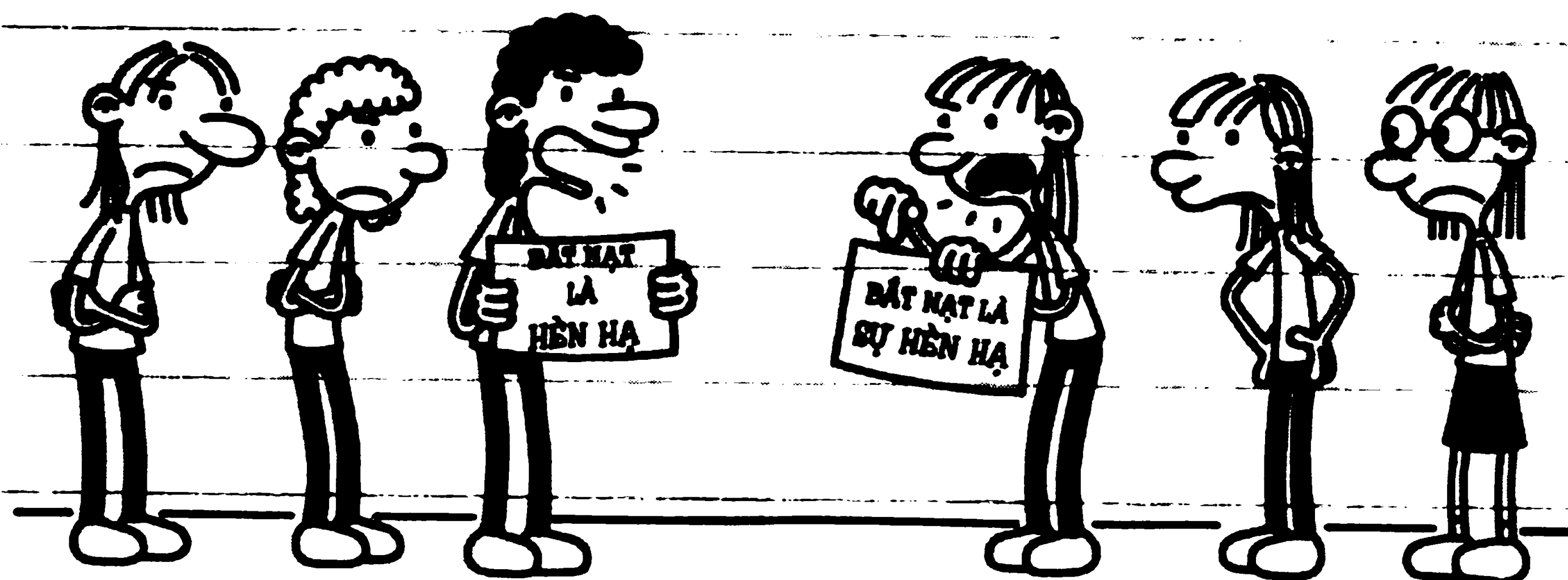

Thứ Hai

Ngay trước Lễ Tạ Ôn, nhà trường đã tổ chức một cuộc thi xem ai có thể thiết kế khẩu hiệu hay nhất cho chiến dịch chống bạo lực trong học đường, và phần thưởng cho đội chiến thắng là một bữa tiệc pizza.

Mọi người đều muốn bữa tiệc pizza đó, và không ai quan tâm đến VIỆC mà họ phải làm để chiến thắng. Hai nhóm con gái trong lớp tôi đã tranh cãi nảy lửa và buộc tội ăn cắp ý tưởng của nhau vì những khẩu hiệu mà theo tôi thì thực ra cũng giống nhau cả thôi.

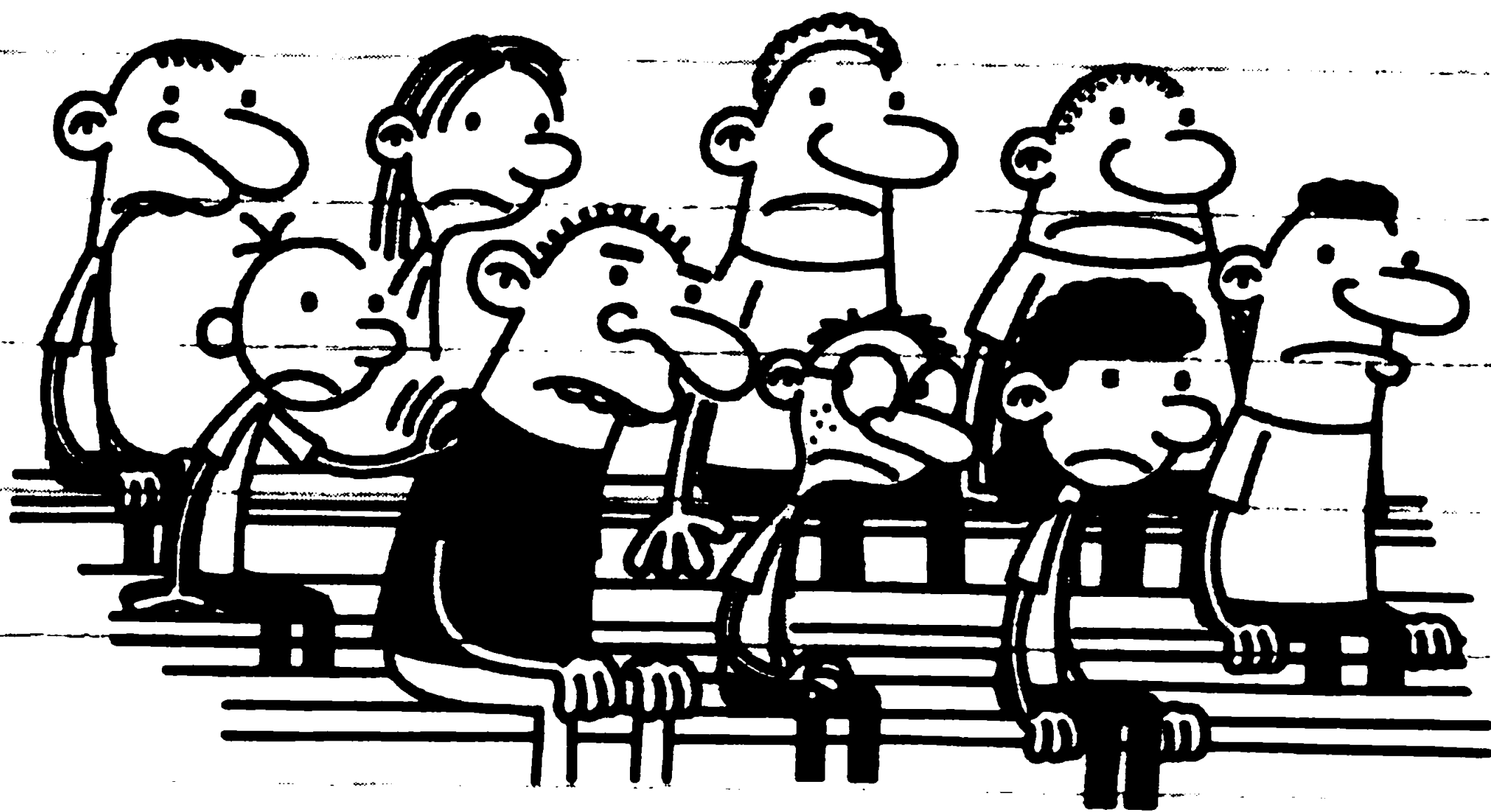
Không khí thanh bình của trường đã bị phá vỡ và kết quả là thầy Hiệu trưởng phải can thiệp trước khi nó biến thành một vụ bạo loạn quy mô lớn.

Dù thế nào, năm nay trường của chúng tôi chỉ có một kẻ bắt nạt được thừa nhận là Dennis Root. Và với tất cả những khẩu hiệu và áp phích tố cáo ở khắp nơi, tôi chắc chắn nó đã nhận được những tin nhắn đó.

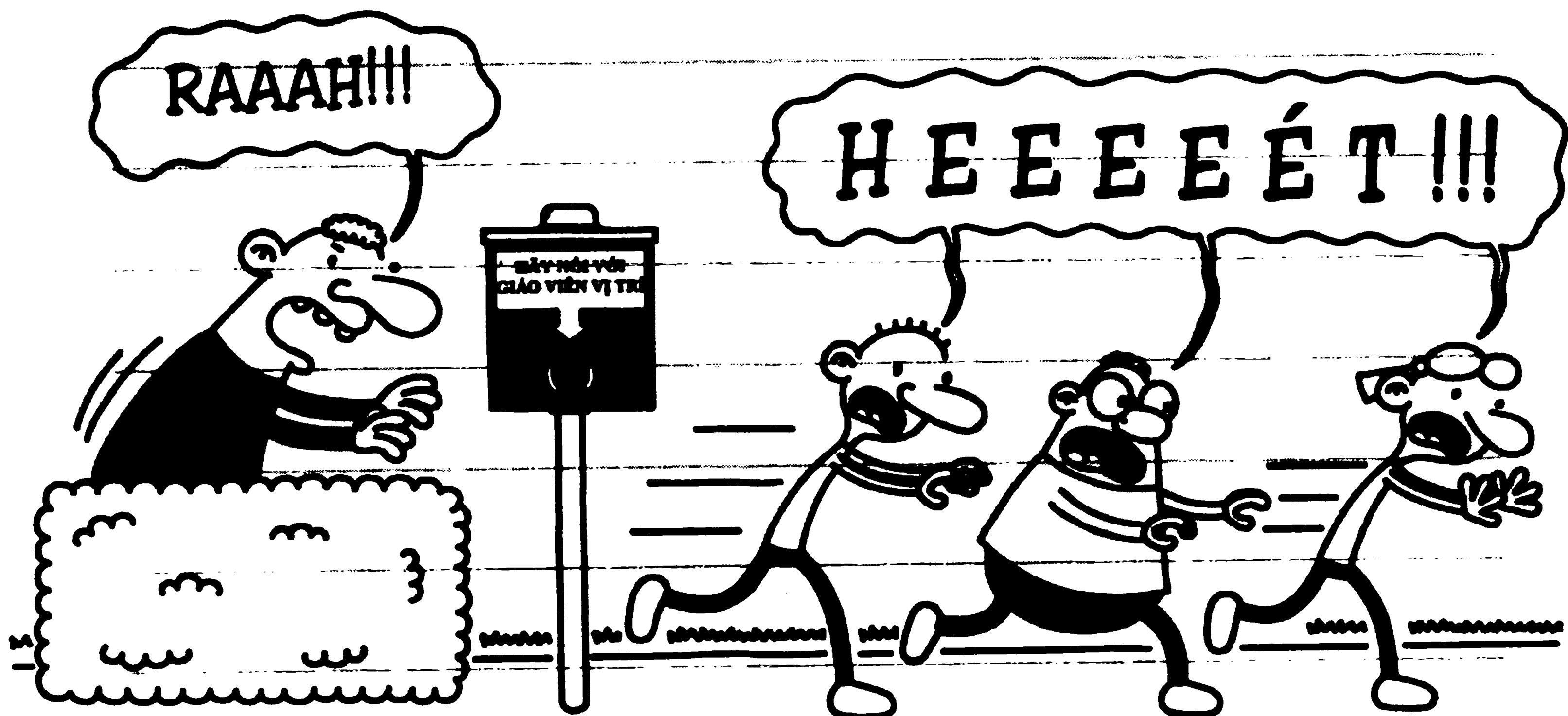
Trước ngày Lễ Tạ Ơn, nhà trường tổ chức một buổi mít tinh về chống bạo lực trong học đường. Mọi người trong hội trường hầu hết đều dán mắt vào Dennis. Tôi phần nào cảm thấy tiếc cho nó, vì vậy tôi cố gắng làm cho nó cảm thấy khá hơn.

Dù sao Dennis là kẻ bắt nạt thật duy nhất ở trường của chúng tôi năm nay, chúng tôi đã có cả một Lũ như vậy vào NĂM NGOÀI. Học sinh liên tục gây chuyện vào giờ giải lao, vì vậy giáo viên đã thiết lập một trạm báo động trên sân thể thao, nơi mà bọn trẻ có thể bấm chuông nếu chúng cần đến sự giúp đỡ của người lớn.

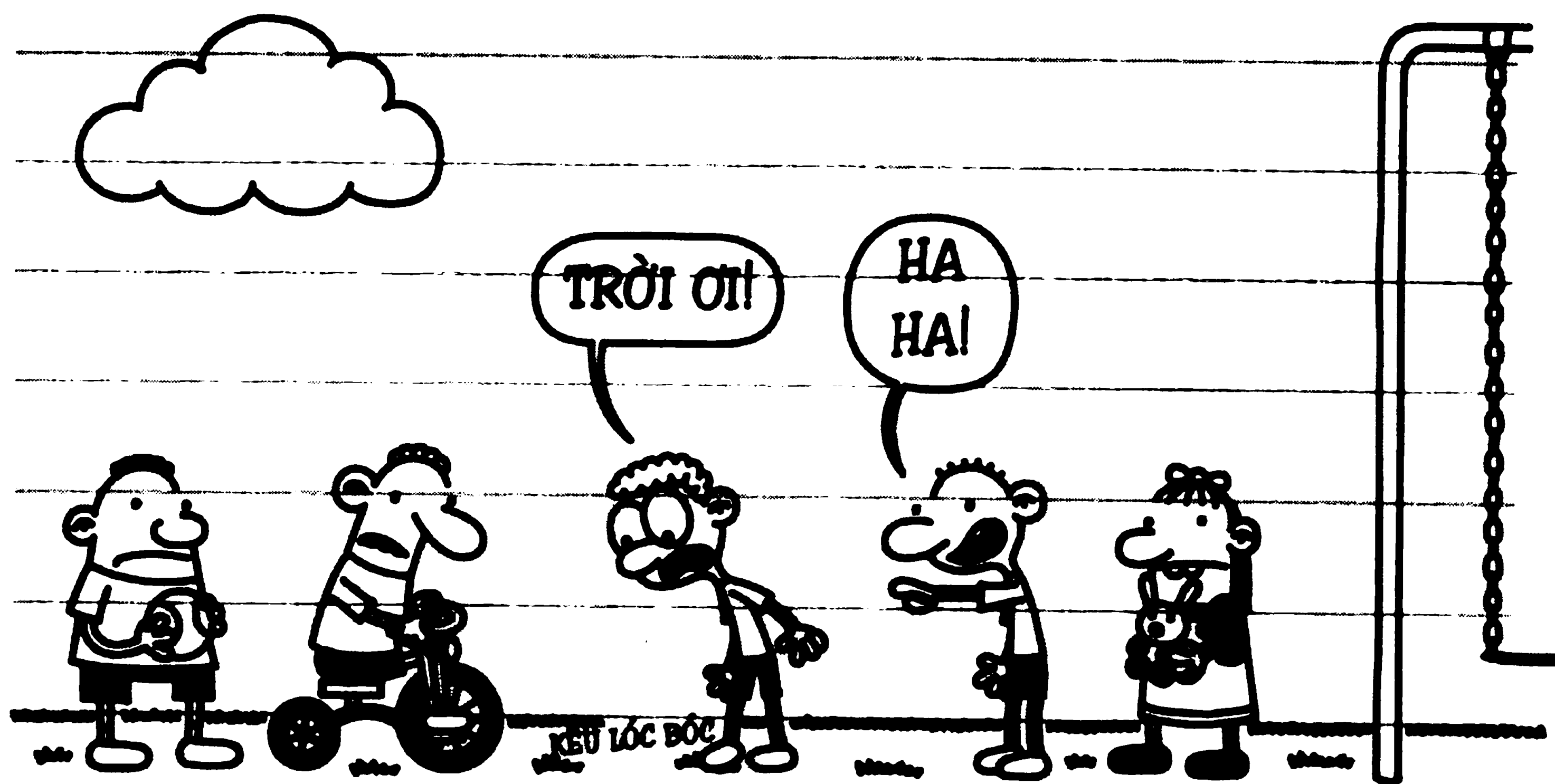

Nhưng trạm báo động cuối cùng lại trở thành địa bàn lý tưởng cho những kẻ bắt nạt tìm kiếm những nạn nhân tiếp theo của chúng.

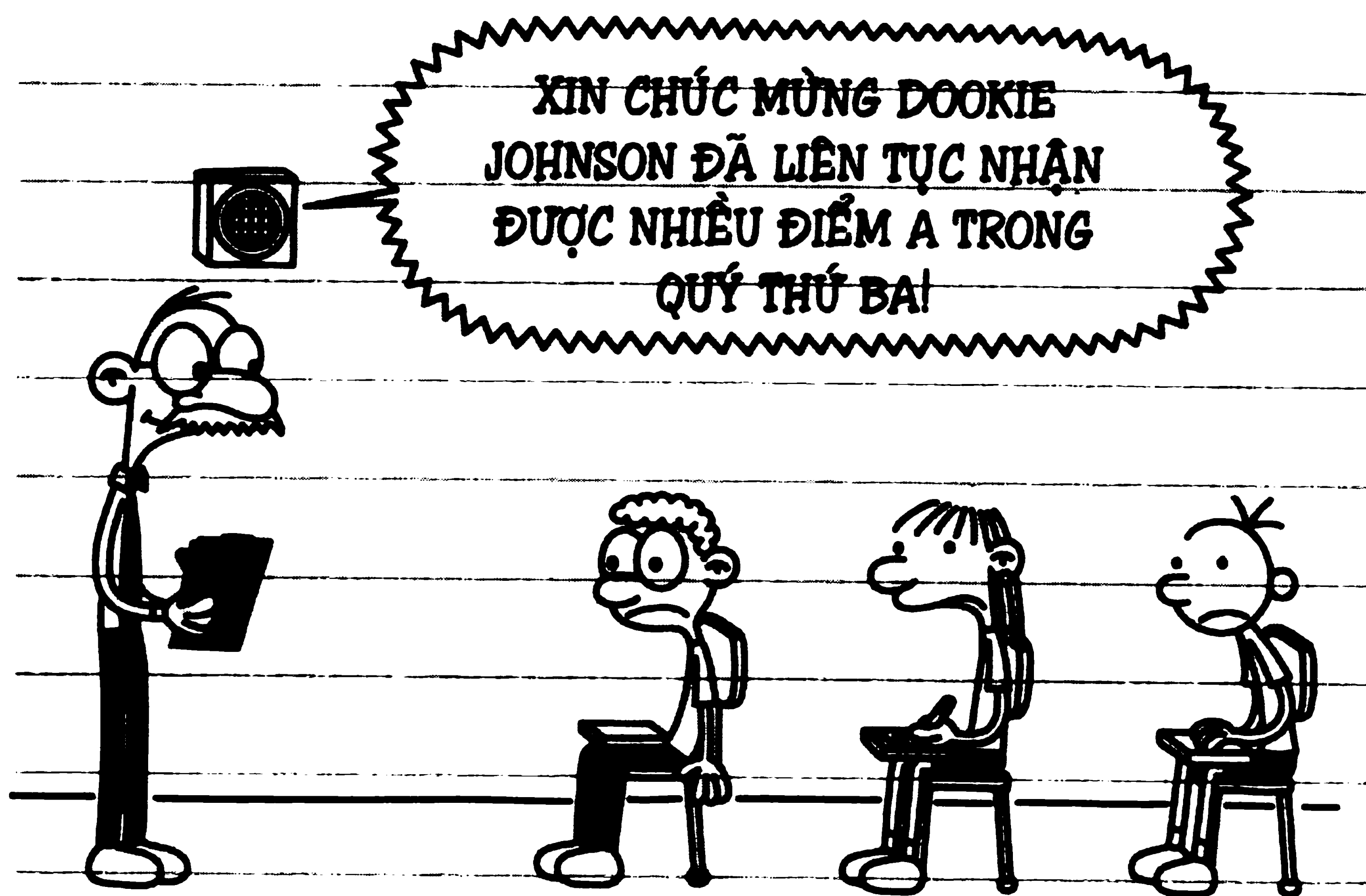

Giáo viên nói rằng CHÔNG GHẸO cũng coi như là bắt nạt, nhưng tôi không nghĩ có bất cứ cách nào để họ ngăn chặn được ĐIỀU ĐÓ. Những đứa trẻ luôn được gọi bằng biệt danh và chuyện đó xảy ra ở trường của tôi. Thực tế, một trong những lý do khiến tôi cố thủ bên dưới chiếc máy ra – đa là bởi vì tôi không muốn cuối cùng lại bị mắc kẹt với một cái biệt danh giống như Cody Johnson đã làm.

Hồi còn học mẫu giáo, Cody đã dẫm vào máy đóng phân chó trong giờ giải lao, và từ đó mọi người gọi nó là "Dookie."

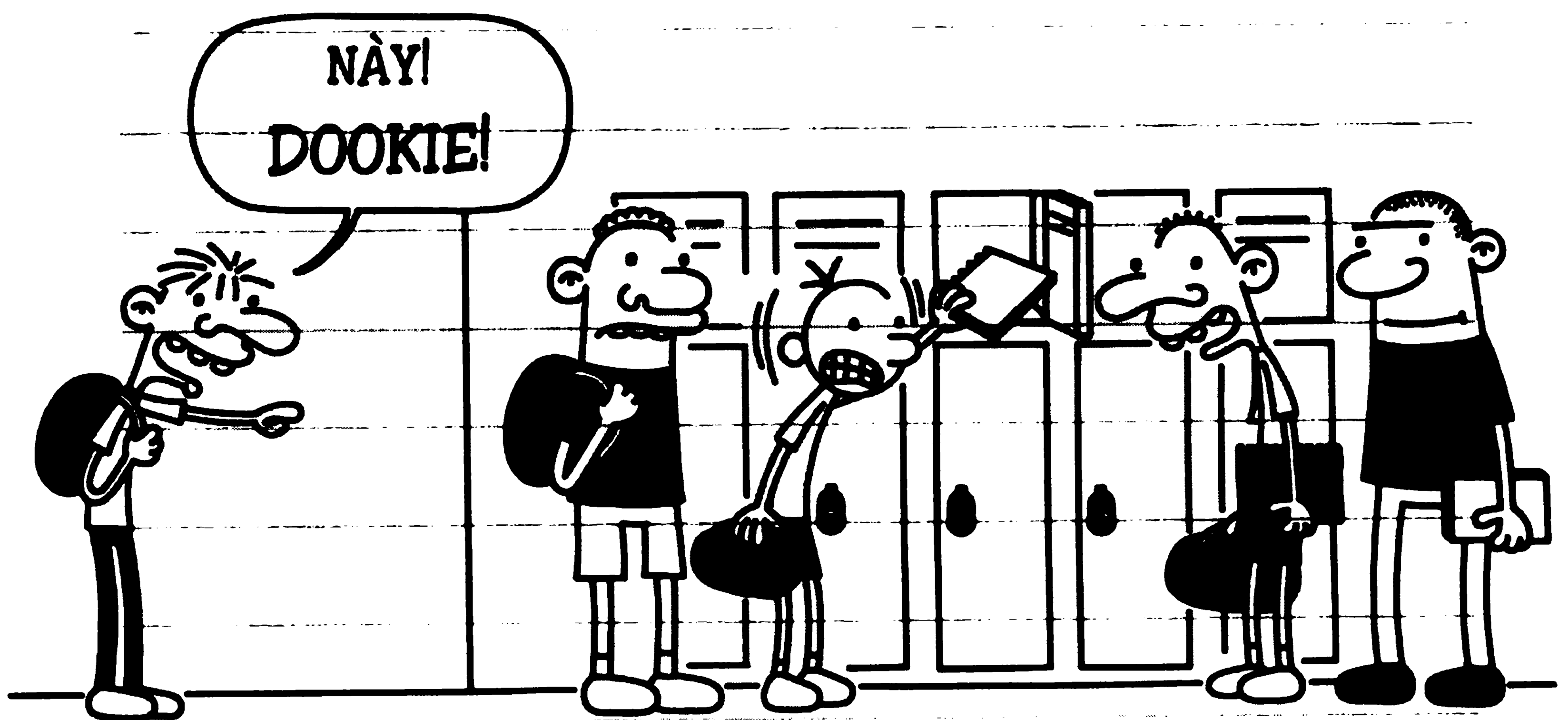

Và chuyện này không chỉ xảy ra với những đứa trẻ. Tôi đang nói về những giáo viên và thậm chí cả thầy HIỆU TRƯỞNG.

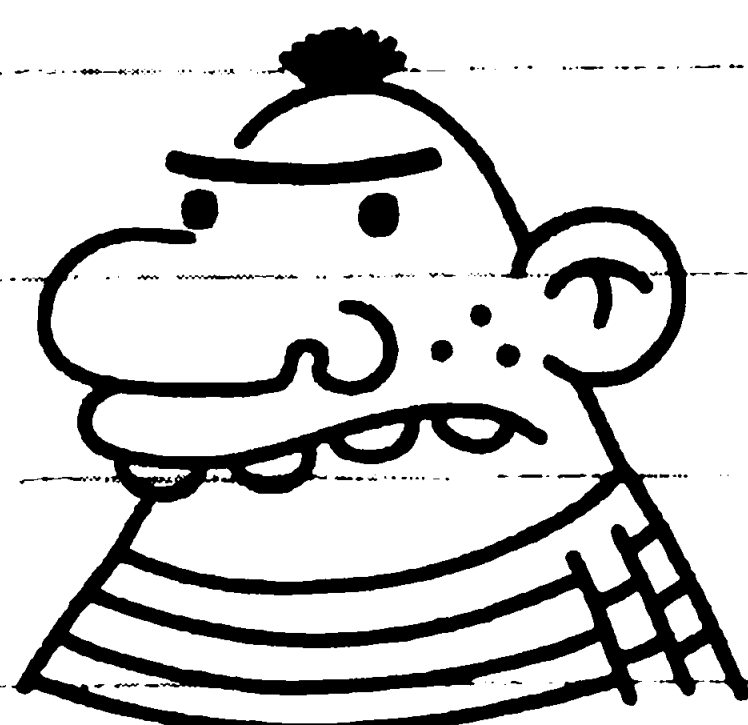
Tôi sẽ nói với bạn điều này: nếu tôi đã từng có một cái biệt danh như Dookie, tôi sẽ chuyển đến ngay một thị trấn khác.

Nhưng có khả năng xảy ra là ai đó chuyển từ TRƯỜNG Cũ của tôi đến thị trấn mới và hầu hết mọi thứ sẽ lại bắt đầu một lần nữa.

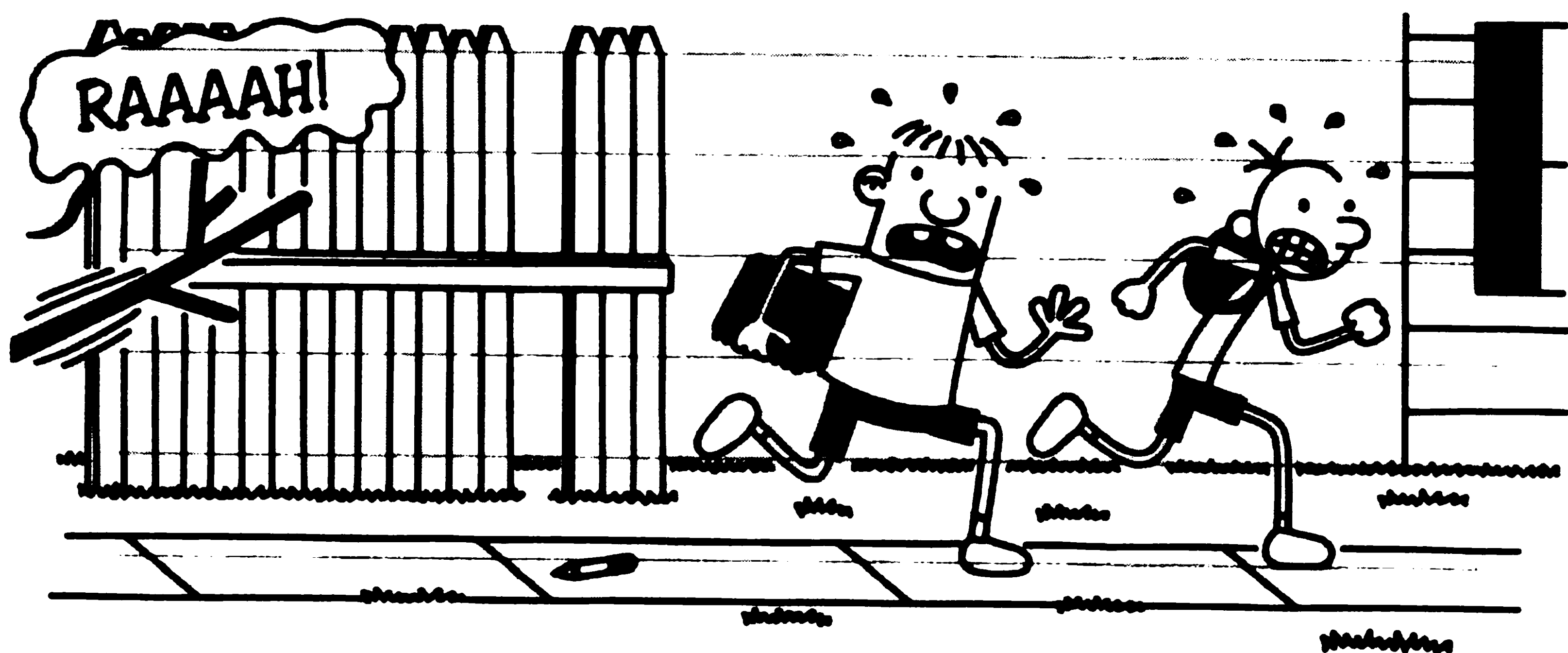

Giáo viên luôn nói rằng khi bạn gặp phải chuyện gì đó, bạn nên nói với người lớn. Tôi nghĩ đó là một ý kiến hay, nhưng nó đã không mang lại kết quả tốt đẹp khi tôi bị bắt nạt.

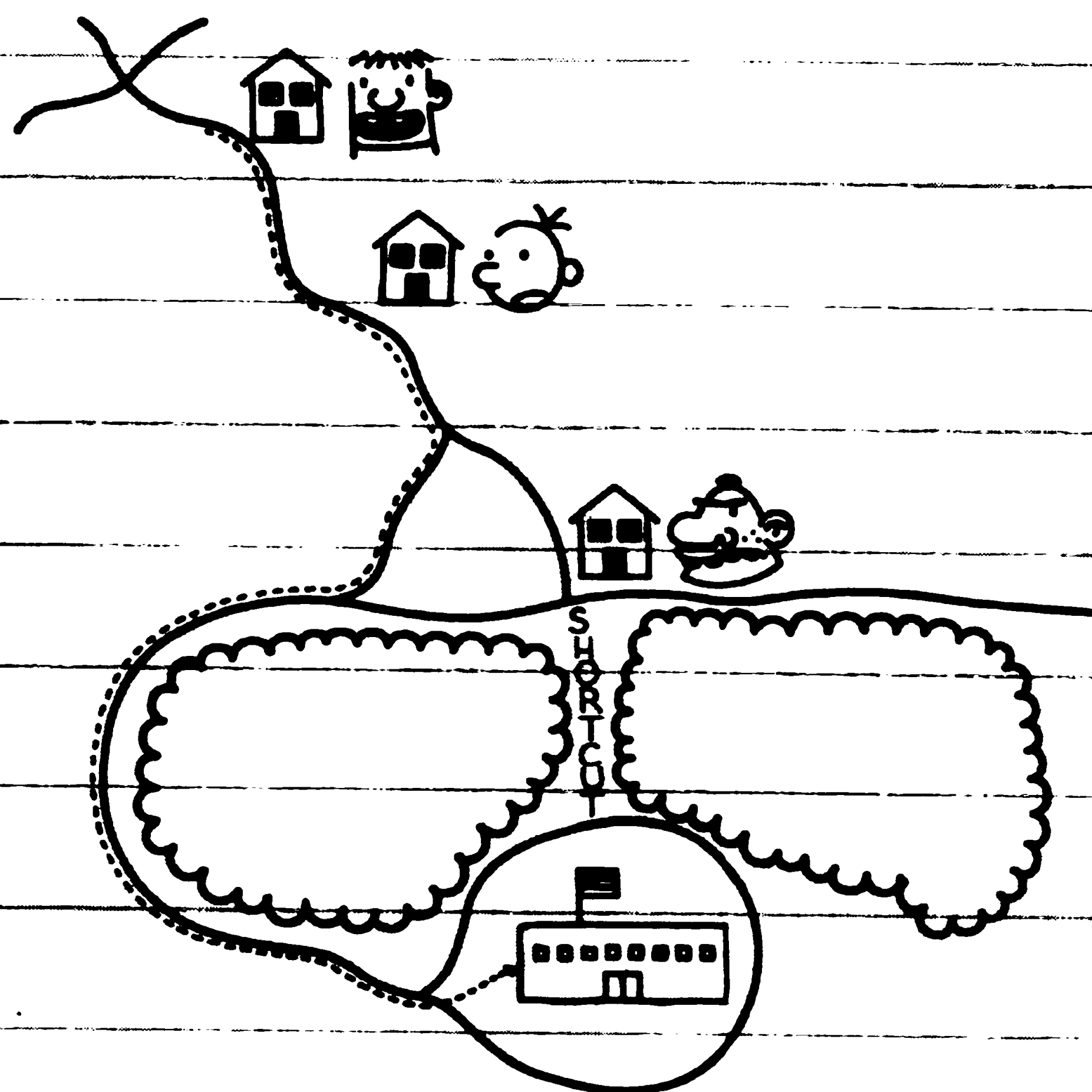
Có một thằng bé hàng xóm sống ở gần khu nhà tôi, và có vài nguyên nhân khiến mọi người gọi nó là "Quần Đùi Cẩu Kinh."

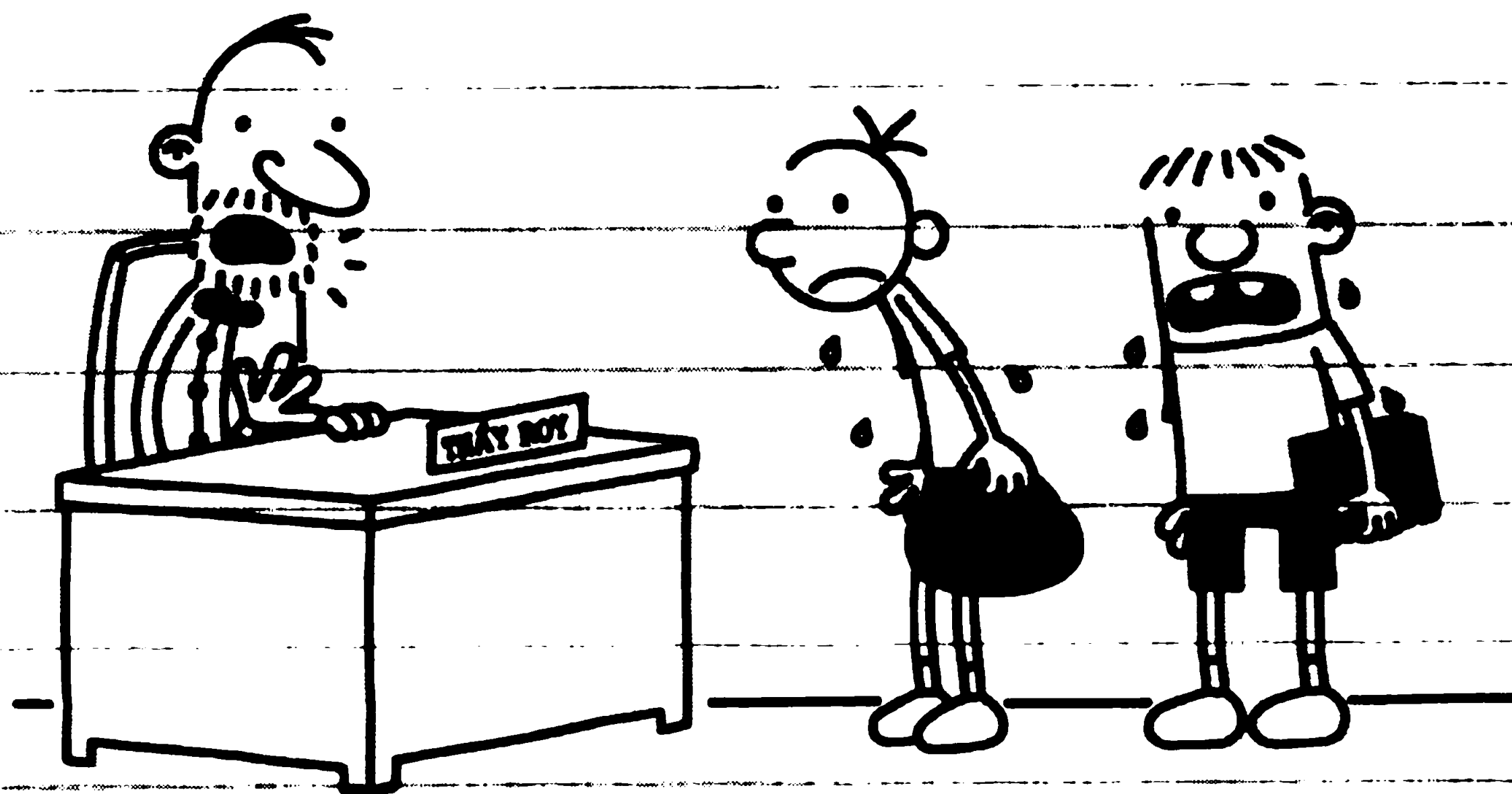
Mỗi khi tôi và ông bạn thân của tôi - Rowley đi ngang qua nhà Quân Đùi Cẩu Kinh, nó lại điên cuồng rượt đuổi chúng tôi với một cây gậy.

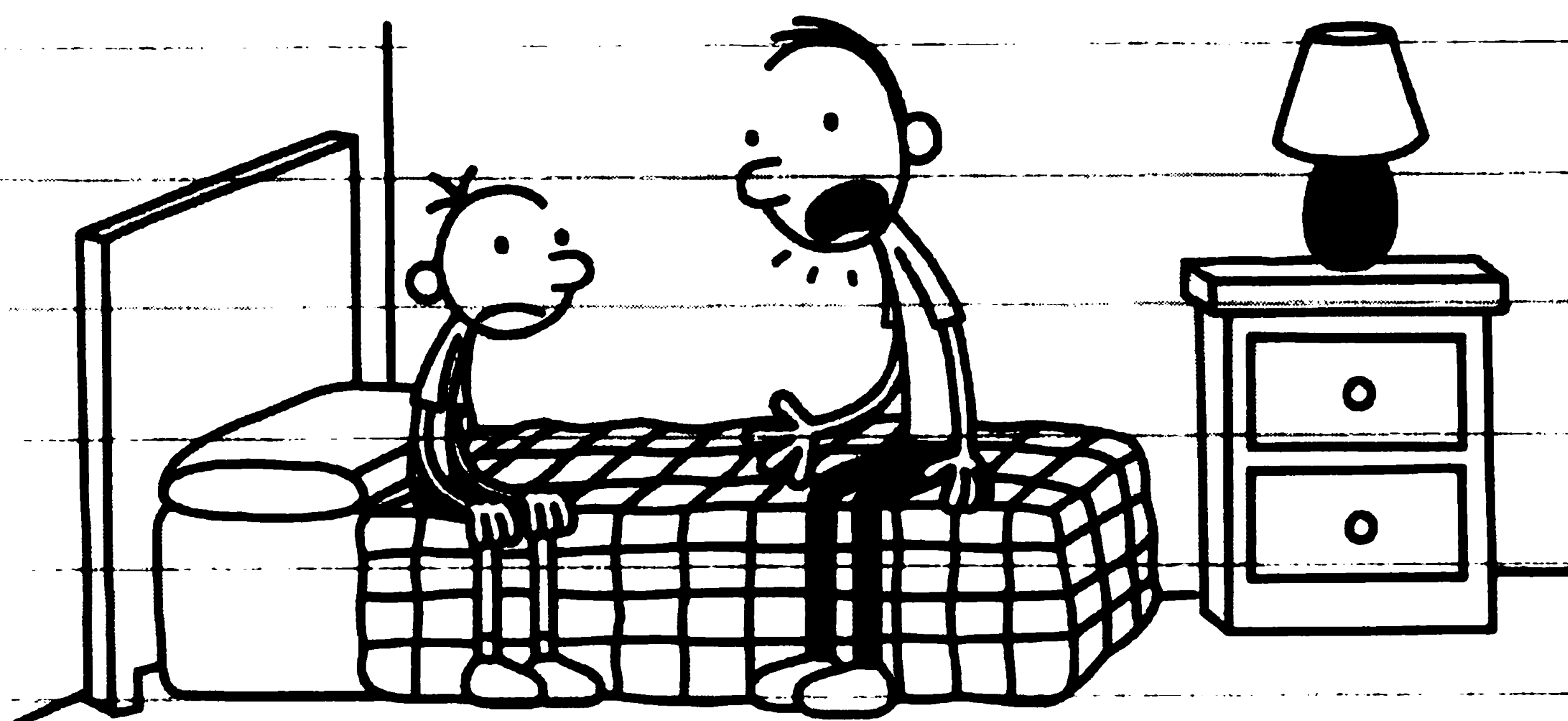
Điều thực sự rắc rối là tôi và Rowley phải đi tắt qua khu rừng để rút ngắn khoảng cách đến trường. Vì vậy chúng tôi bắt đầu phải tìm đường của riêng mình để tránh sự quấy rối của Quân Đùi Cẩu Kinh.

Chúng tôi đã làm CHÍNH XÁC những gì mà giáo viên luôn dạy, và đã phản nản với thầy hiệu phó. Nhưng thầy Hiệu Phó Roy nói rằng kể từ khi Quần Đùi Cẩu Kinh không còn đi học ở trường của chúng tôi, thì thầy ấy không thể làm được điều gì để ngăn cản nó.

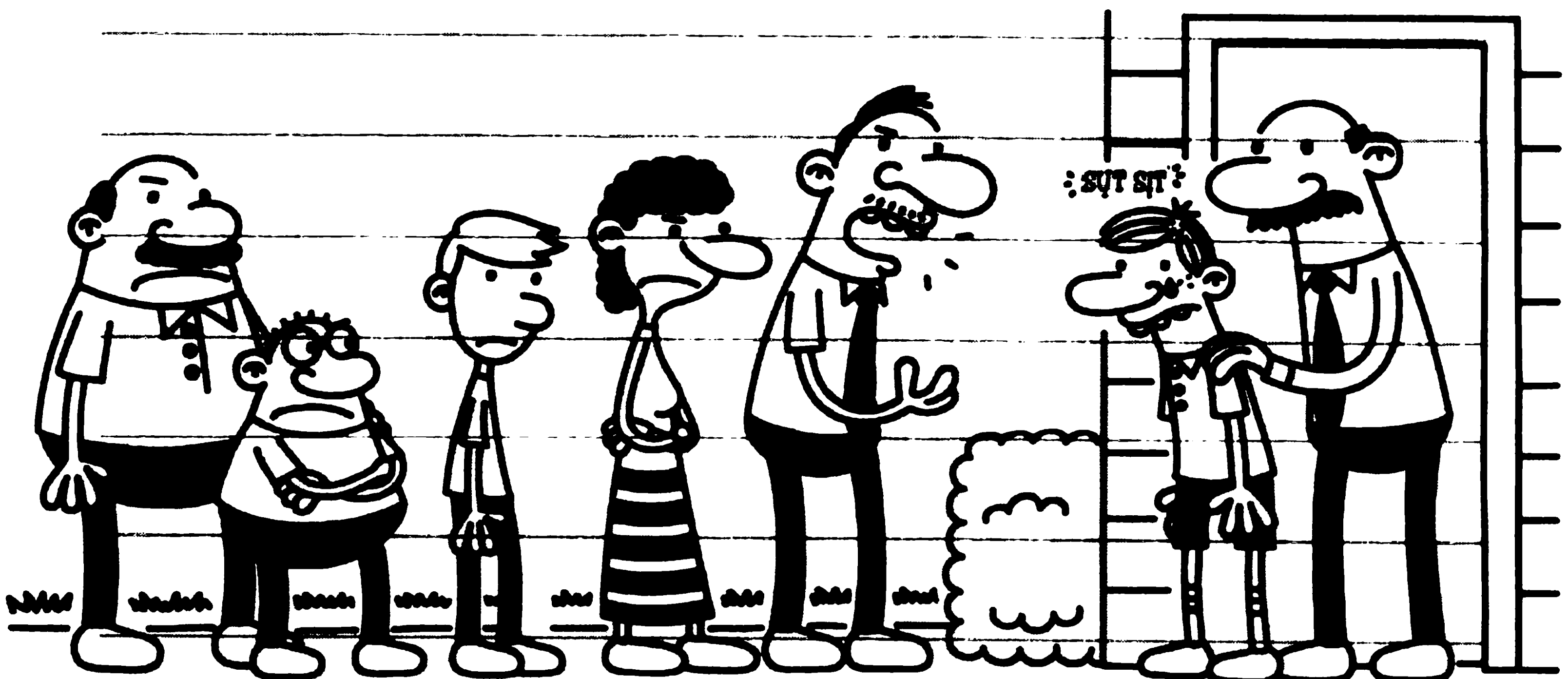
Sau khi bị rượt đuổi một thời gian, tôi đã quyết định sẽ nói với bố về việc này. Tôi sợ bố sẽ nói tôi cần phải cứng rắn lên và tự giải quyết vấn đề của mình, nhưng bố đã khiến tôi ngạc nhiên. Bố nói BỐ cũng có vài vấn đề với việc bắt nạt khi bằng tuổi tôi và bố hiểu những gì tôi đang phải trải qua.

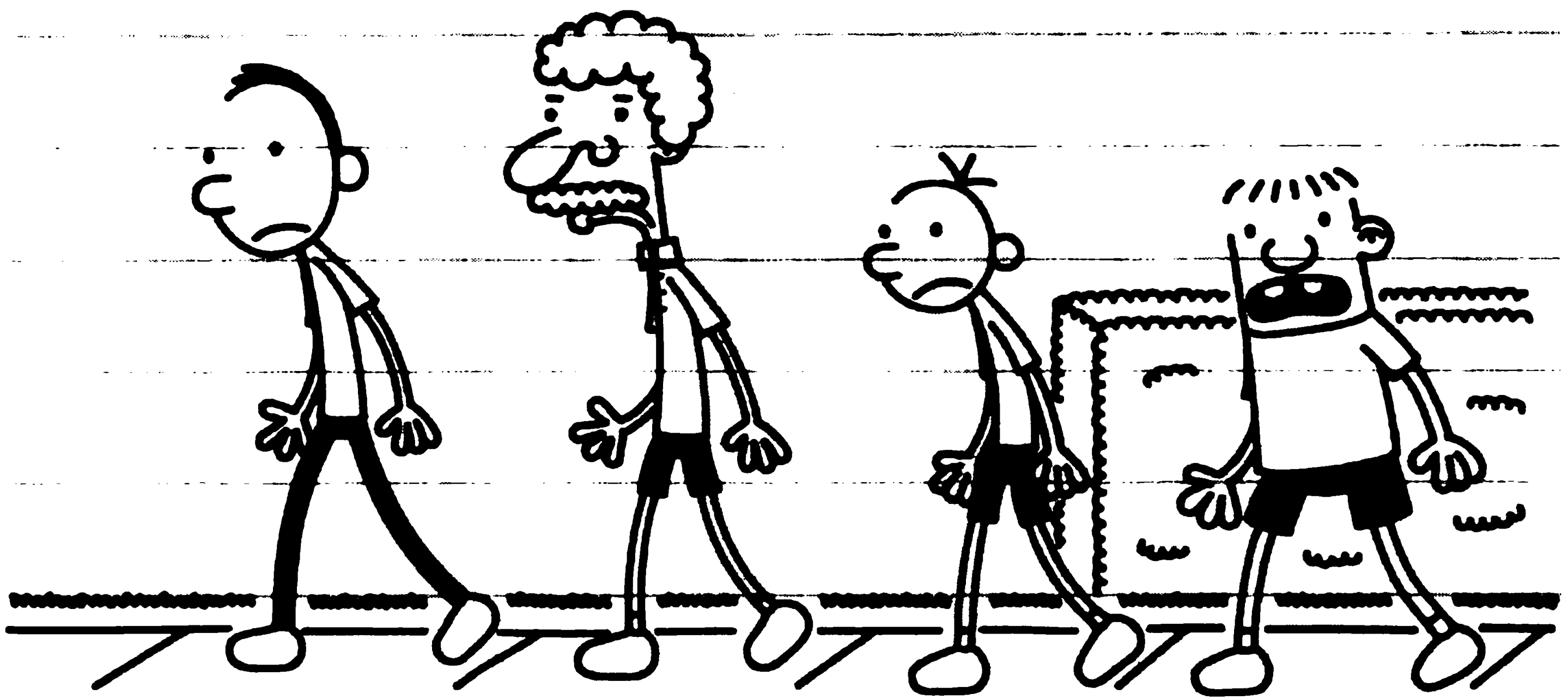
Kẻ bắt nạt bố tên là Billy Staples, và điều hùng thú nhất của gã là bẻ quặt tay của những đứa trẻ ra sau lưng và giữ chặt cho đến khi chúng phải khóc toáng lên.

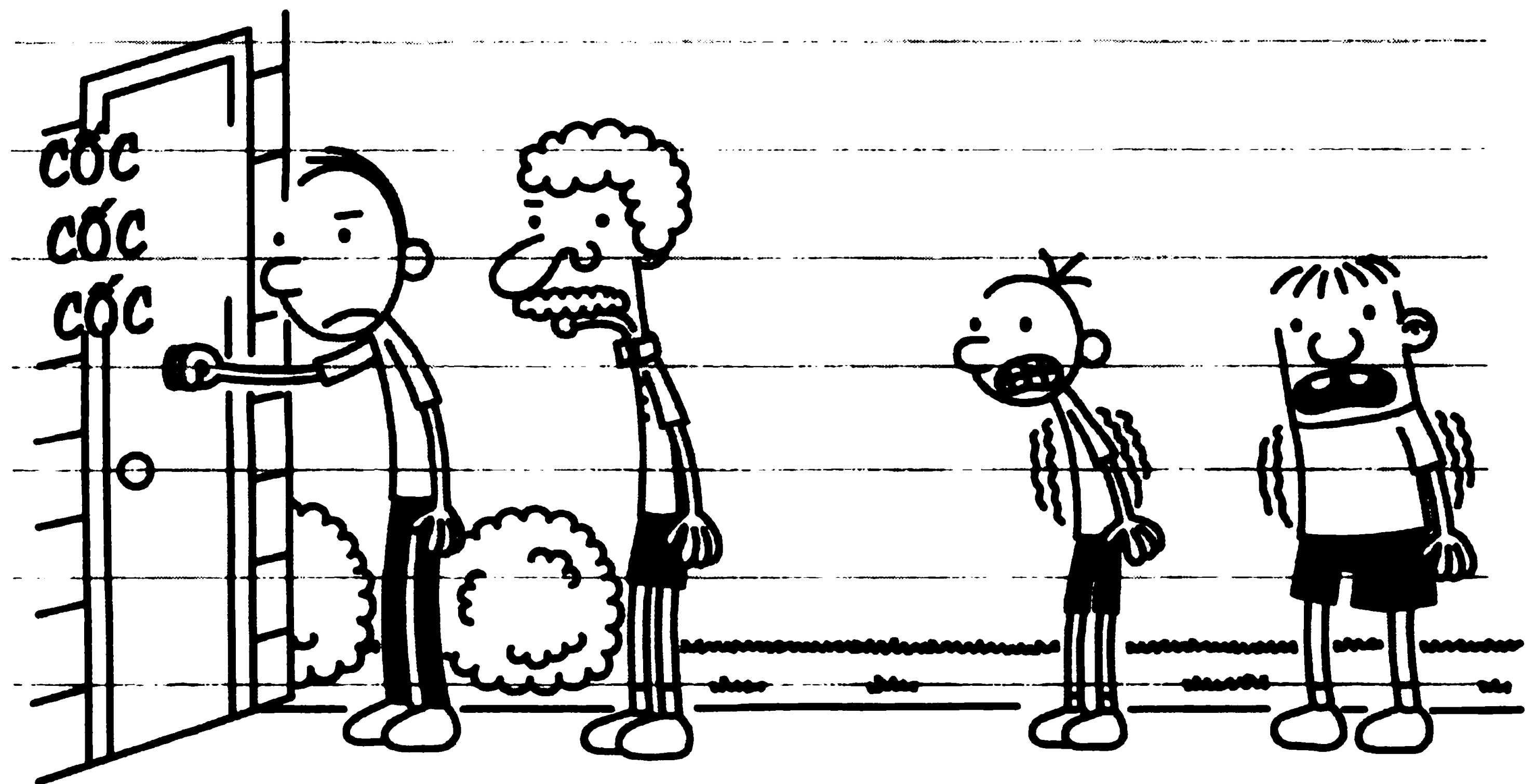
Bố nói rằng những đứa trẻ ở xung quanh đó đã mách bố mẹ chúng về Billy và tất cả họ đã kéo đến nhà Billy để đối chất với bố mẹ gã. Bố của Billy đã bắt hẳn phải hứa rằng không bao giờ được kiểm chuyện với bất cứ ai nữa, Billy đã khóc òa lên và thậm chí còn tè ướt cả cái quần đùi.

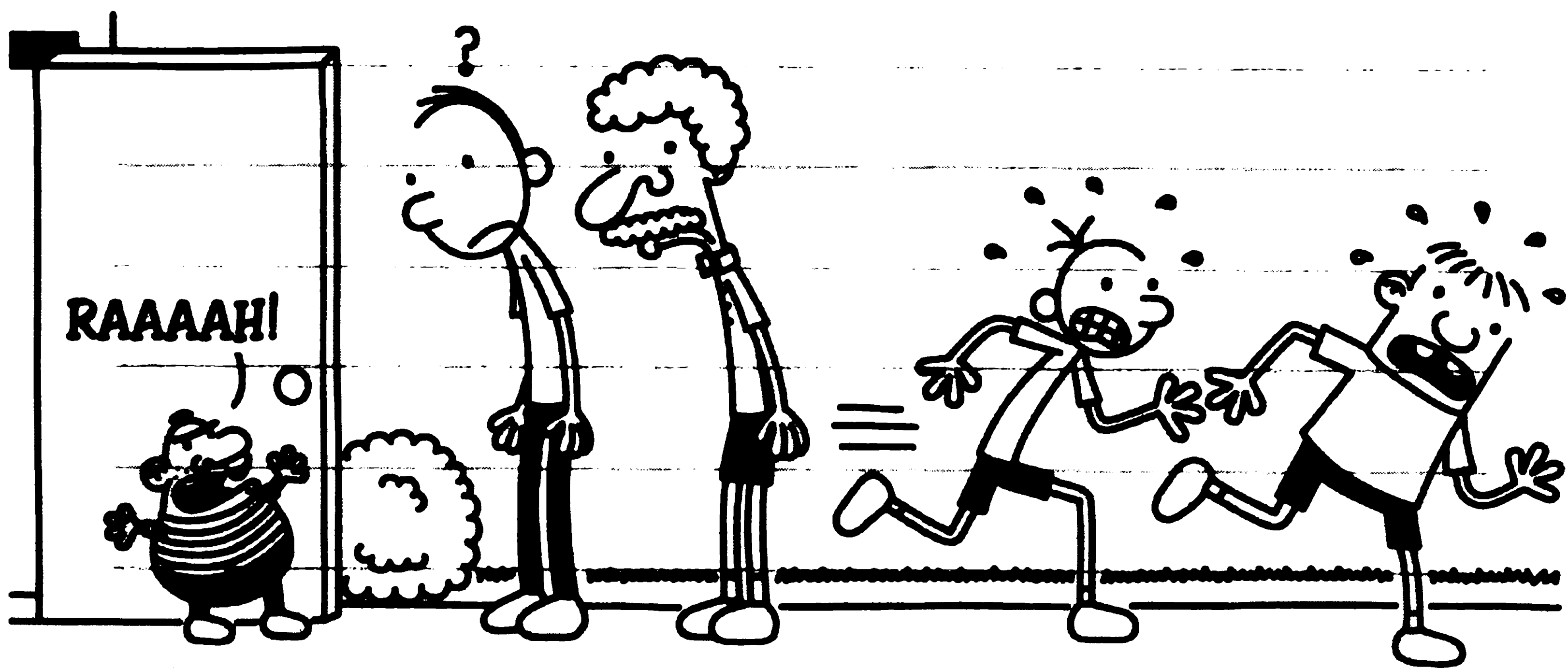
Thật tốt, sau khi nghe câu chuyện của bố, tôi không nghĩ Quân Đùi Cầu Kính có thể là đối thủ của Billy Staples. Nhưng tôi đã nói với bố là tôi thích ý tưởng đối chọi với cha mẹ của kẻ bắt nạt. Tôi đã gọi cho Rowley và bảo nó dẫn theo cả bố nó nữa, vì chúng tôi cần sự ủng hộ nhiều nhất có thể.

Bố gõ cửa nhà Quân Đùi Cầu Kính, và chúng tôi đợi bố hoặc mẹ nó ra mở cửa.

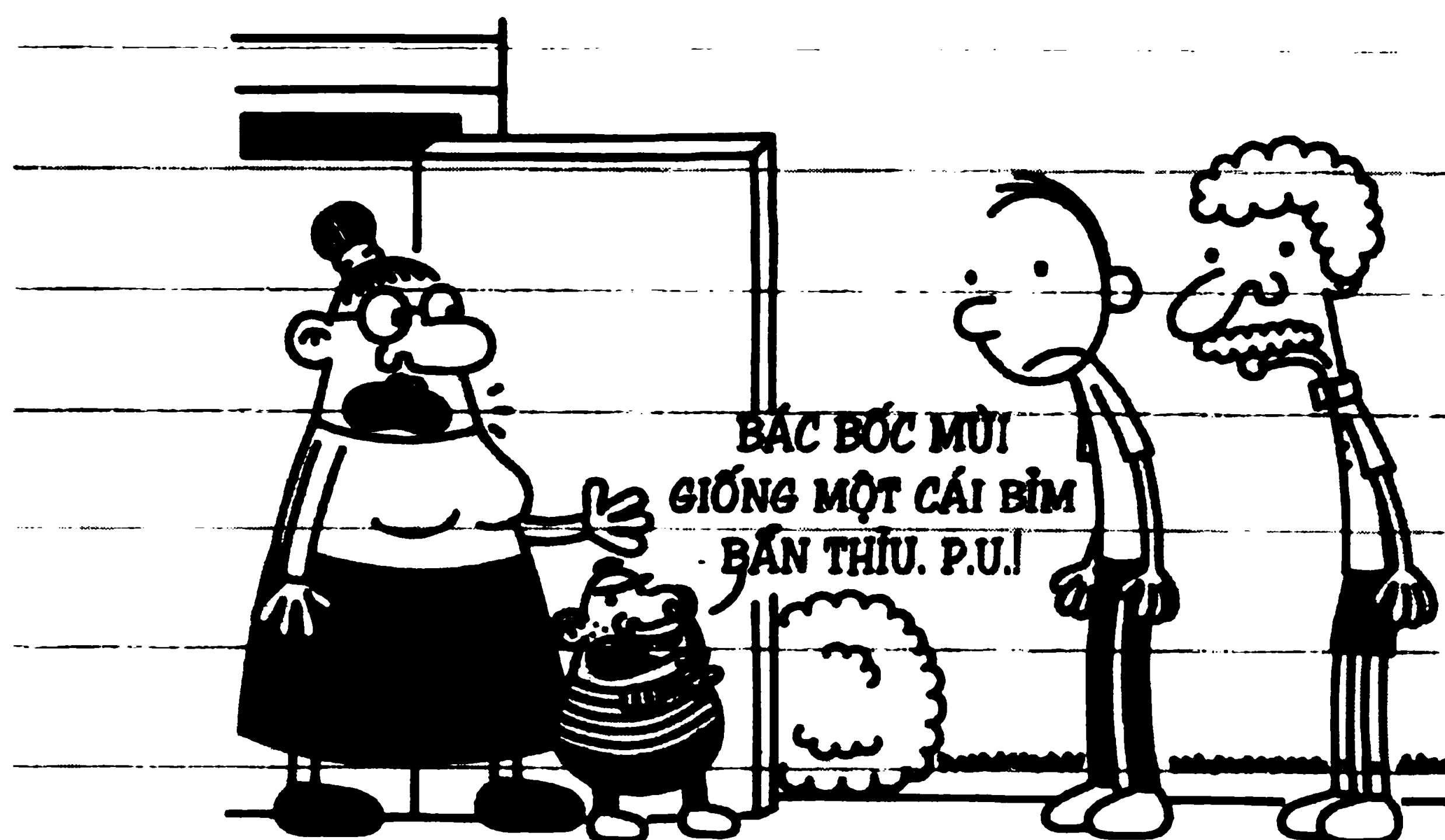

Nhưng CHÍNH NÓ - Quần Đùi Cầu Kính đã ra mở cửa, và tôi với Rowley đã bỏ chạy.

Tôi nghĩ là tôi nên miêu tả Quần Đùi Cầu Kính với bố, bởi vì bố cần biết rằng đứa trẻ ra mở cửa chính là đứa đang gây ra tất cả những rắc rối cho chúng tôi.

Bố nói chuyện với mẹ của Quần Đùi Cầu Kính, và bà ấy nói với bố là con trai của mình mới chỉ có 5 tuổi và rằng thỉnh thoảng nó có một chút hiếu động.

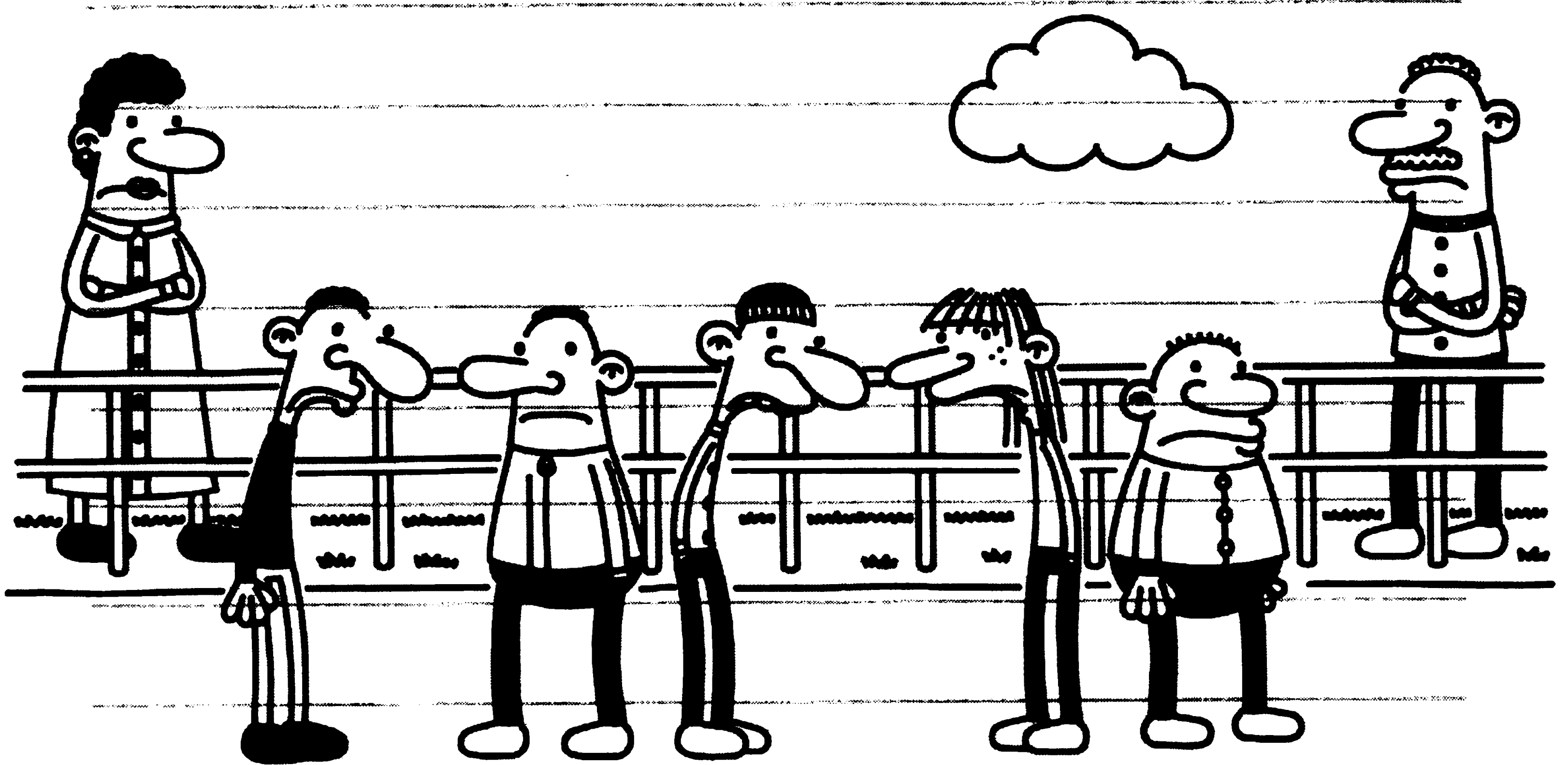

Trên đường về nhà, bố gần như nổi giận với tôi vì đã để một thằng oắt con đang học mẫu giáo bắt nạt. Nhưng hãy thử xem, nếu bạn bị một thằng nhóc cầm gậy đuổi, liệu bạn có thể dừng lại để hỏi xem nó bao nhiêu tuổi được không.

Thứ Ba

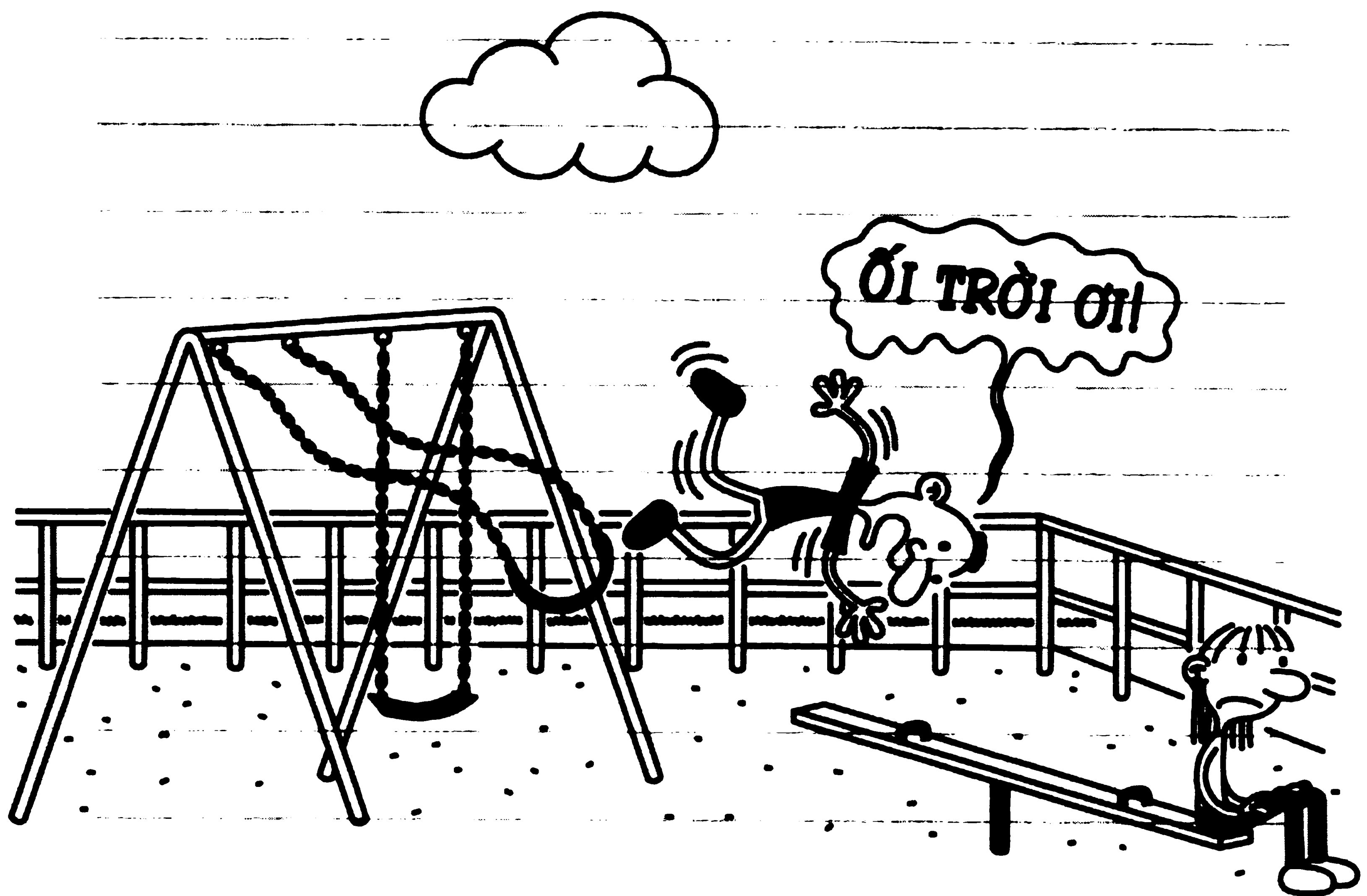
Hôm nay, họ đã mang những thiết bị cuối cùng khỏi sân thể thao của trường. Trước đây chúng tôi toàn phải chơi với mấy thứ đồ bỏ đi như xích đu, xà kép gisét và vài thứ khác, nhưng bây giờ sân thể thao chỉ còn là một cái hố mùn của trống trơn.

Vì thế giờ ra chơi về cơ bản nó giống như một sân tù.

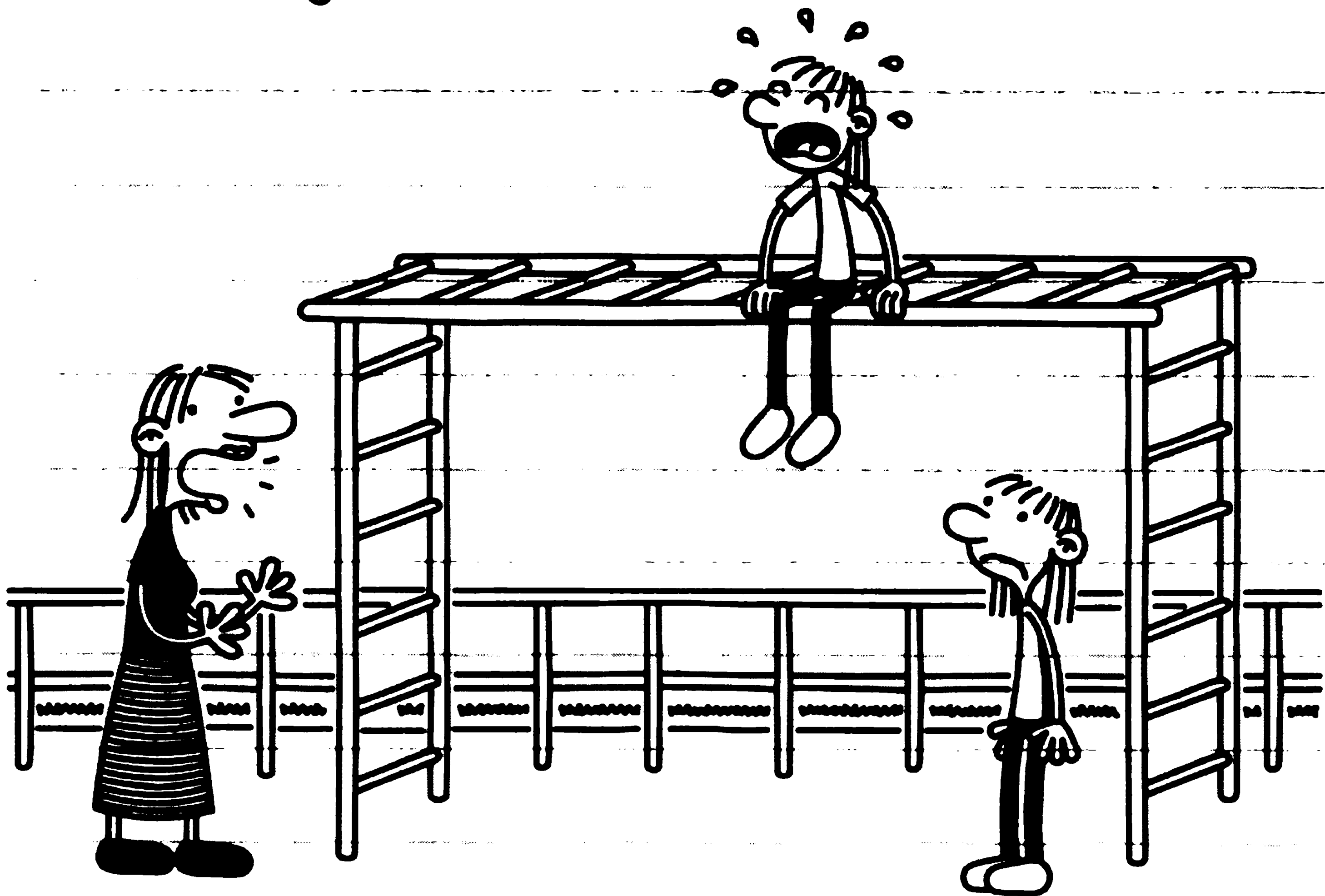
Tôi nghe nói trường học đã gặp rắc rối trong việc chi trả bảo hiểm cho mấy đứa bị tai nạn vì mấy cái đồ chơi sắt vụn trên sân thể thao, vì vậy mỗi khi có ai đó bị tai nạn hoặc bị thương, thì giải pháp dễ nhất là chuyển chúng đi.

Hồi tháng 10, sau khi Francis Knott bay từ chỗ đặt xích đu xuống đầu chiếc cầu bập bênh, hai thiết bị to đùng đó đã bị tháo đi ngay lập tức.

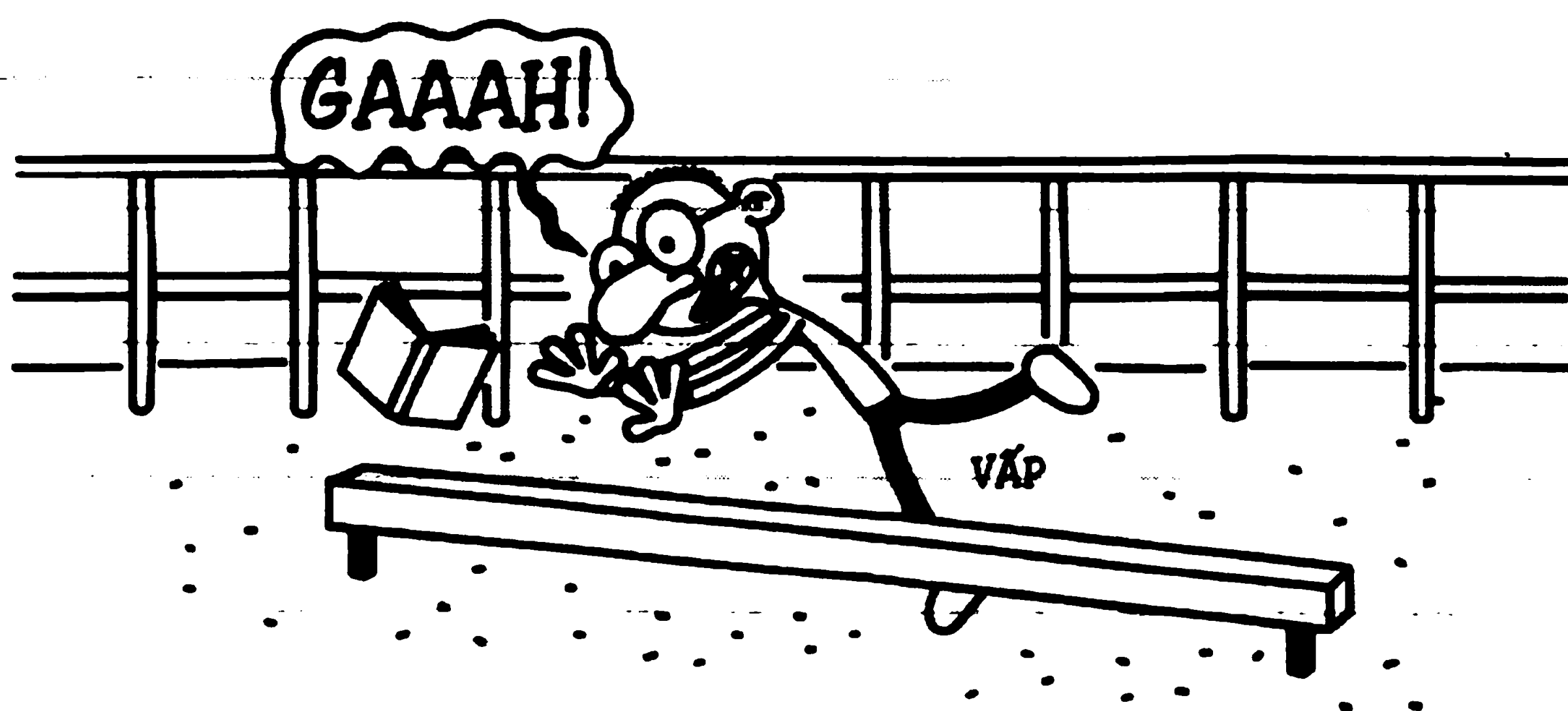

Chúng tôi đã mất cái xà kép gỉ sét khi một đứa con gái tên là Christine Higgins đã leo lên thanh trên cùng và sau đó quá sợ hãi rằng sẽ ngã nhào xuống.

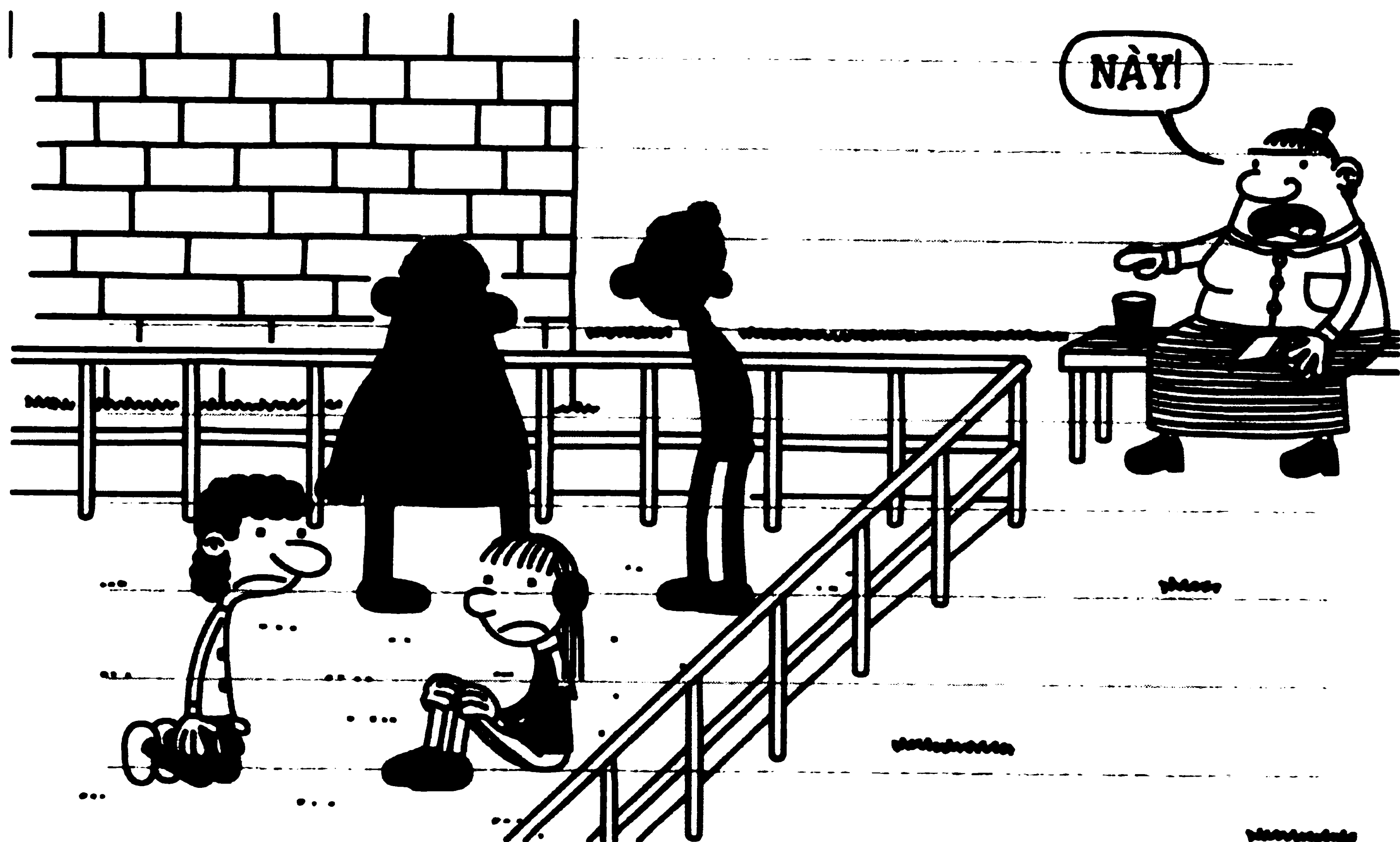
Giáo viên thì không được phép chạm vào những đứa trẻ, vì vậy họ phải gọi cho bố mẹ của Christine đến và bế nó xuống.

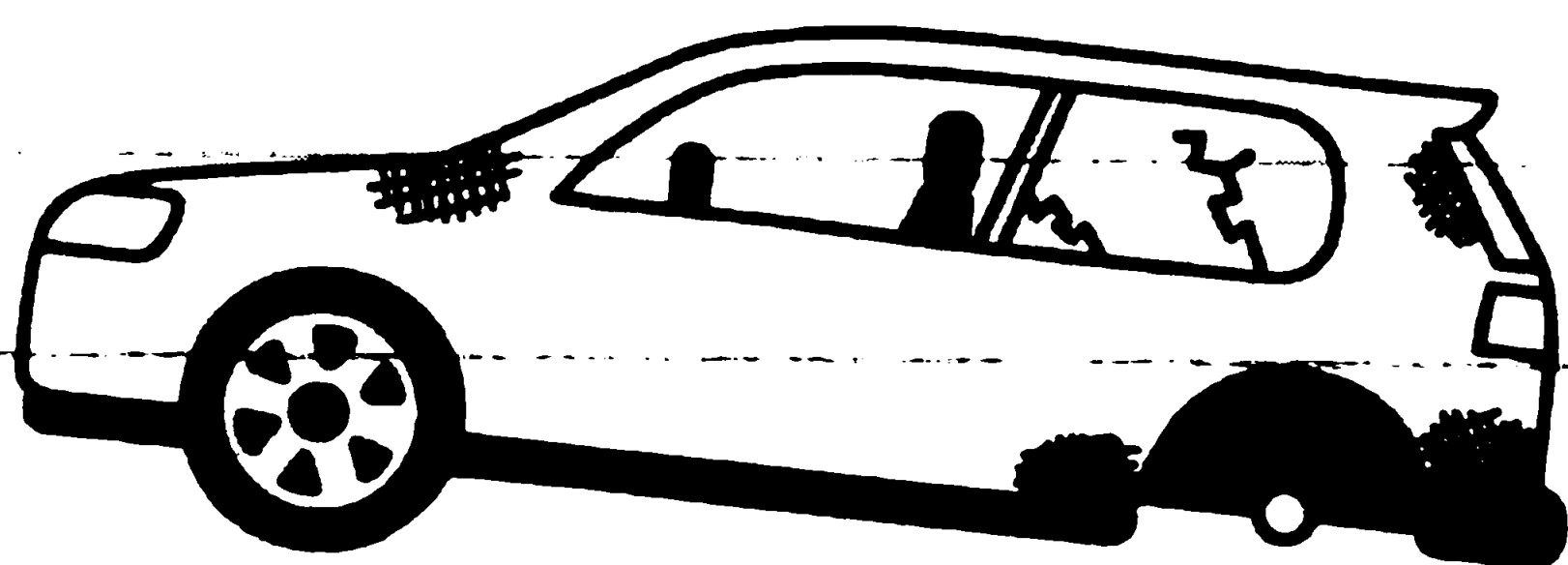
Cuối cùng chỉ còn mỗi cái cầu bập bênh và tôi hi vọng sẽ không có ai bị thương bởi NÓ. Nhưng tin nó hoặc không, một ngày khác có đứa đàn độn nào đó đã không nhìn chỗ nó đang đi, vì vậy bây giờ cái cầu đó cũng đã biến mất.

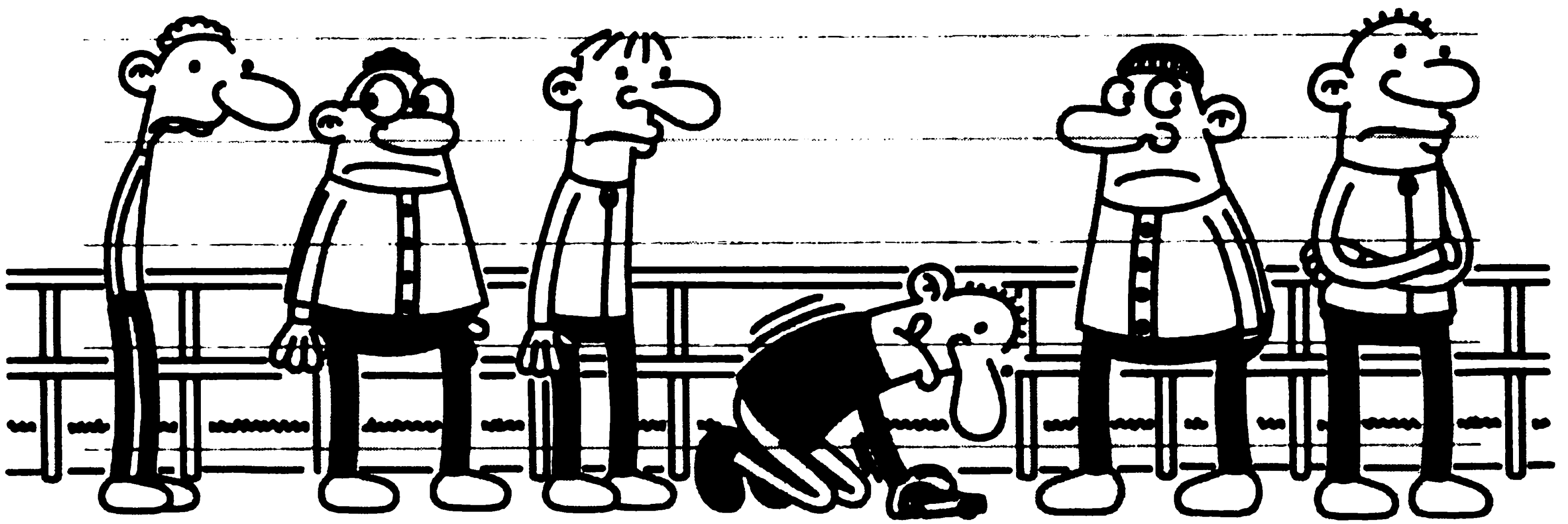
Không còn bất kì thiết bị nào trên sân thể thao, thật sự không có cái gì cho chúng tôi giải trí. Nhưng giáo viên thậm chí còn không để cho chúng tôi ngồi yên, họ bắt chúng tôi phải "hoạt động."

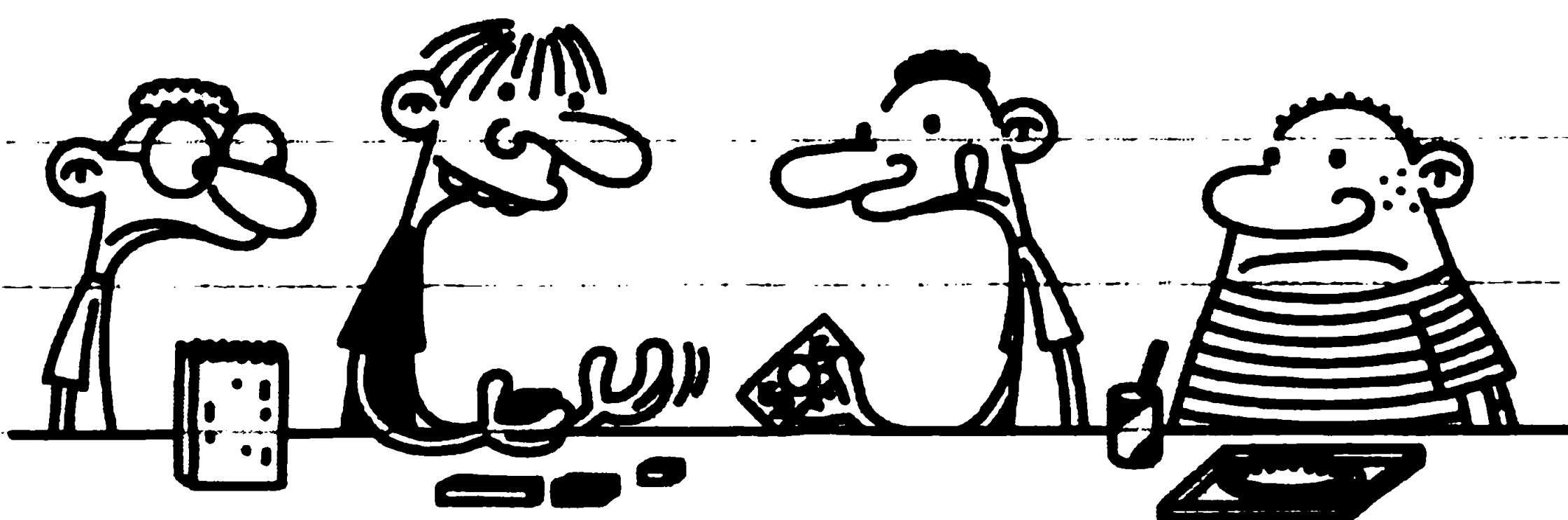
Và nó thì không giống việc bạn được phép mang vào những đồ chơi hay trò chơi điện tử để đem lại sự bận rộn cho chính mình. Thực tế, nếu bạn bị bắt với một thứ đồ chơi nào đó trên sân thể thao, nó sẽ bị tịch thu. Tuần trước ai đó đã tìm thấy một chiếc ô tô tí hon bị vùi trong đồng mùn cưa, thứ mà trông như là nó đã ở đấy cả triệu năm rồi.

Chiếc ô tô thiếu đến 3 cái bánh, nhưng khi người ta đã quá tuyệt vọng về sự giải trí, họ đã xếp hàng để được chơi với nó trong khi những người khác phải canh gác.

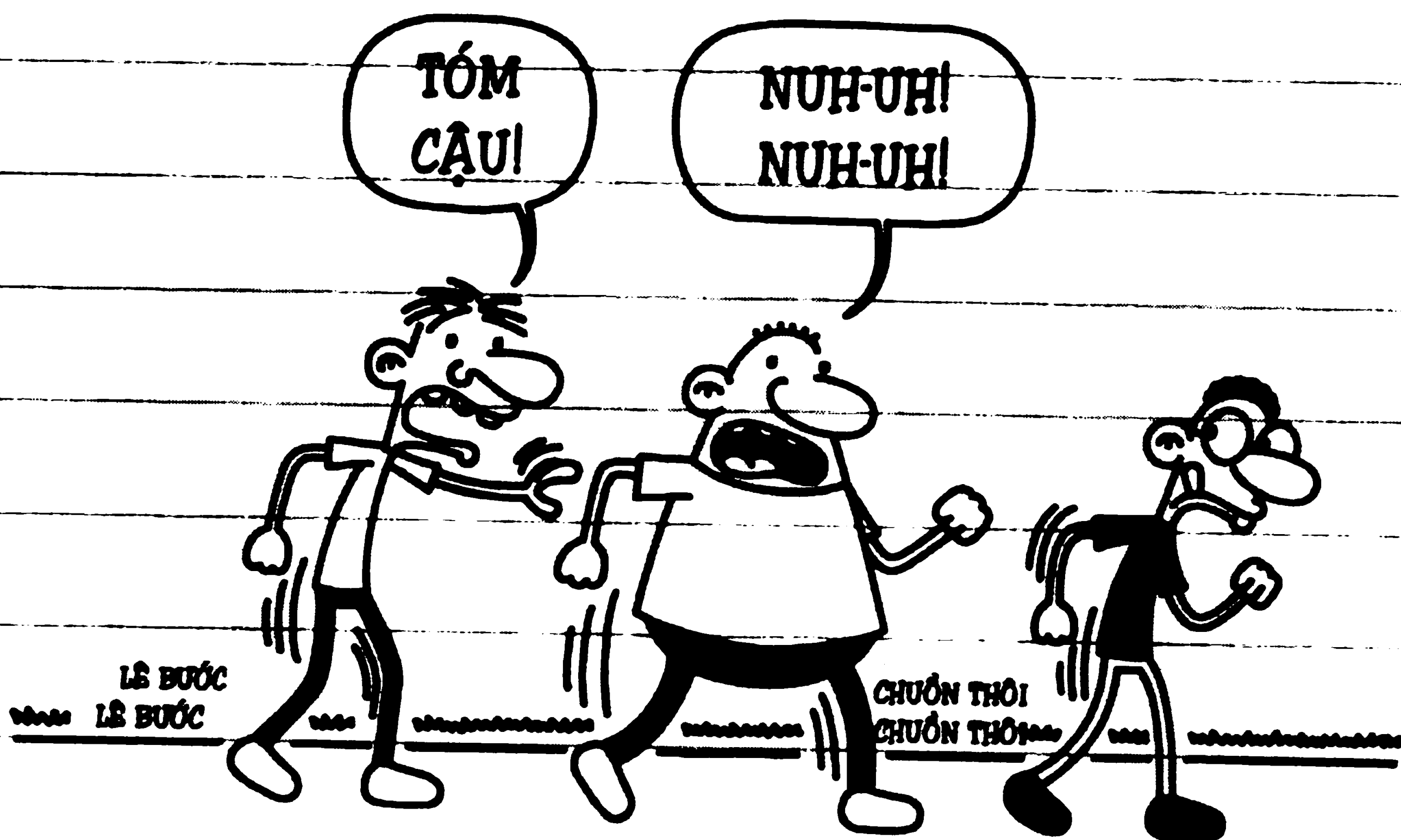

Bây giờ có hẳn một cái chợ đen về đồ chơi ở trường của chúng tôi. Hôm qua, Christopher Stangel đã mang từ nhà vào cả một túi Lego, và tôi nghe nói rằng với mỗi viên gạch riêng lẻ để xếp nhà bạn sẽ phải trả 50 xu.

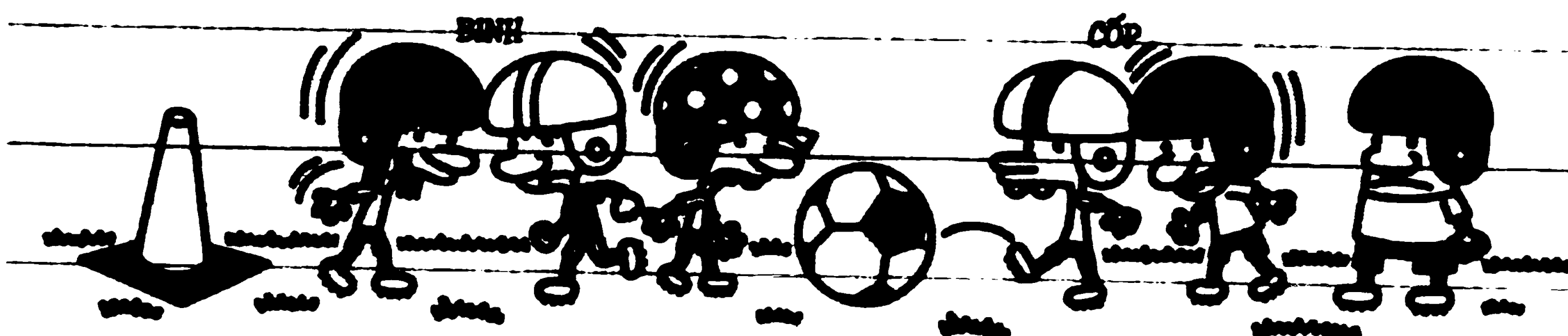

Giáo viên cũng cấm cả những trò mà chúng tôi thường hay chơi. Tuần trước một nhóm con trai đã chơi trò Đồ Tượng, nhưng một đứa trong số chúng đã bị thương khi bị đứa khác đẩy mạnh từ phía sau.

Vì vậy bây giờ chúng tôi không được phép chạm vào một đứa khác hoặc thậm chí là CHẠY. Hôm nay mọi người chơi trò "Đuổi Bắt" và phải đi bộ theo vòng tròn, nhưng nó không thực sự giống như vậy.

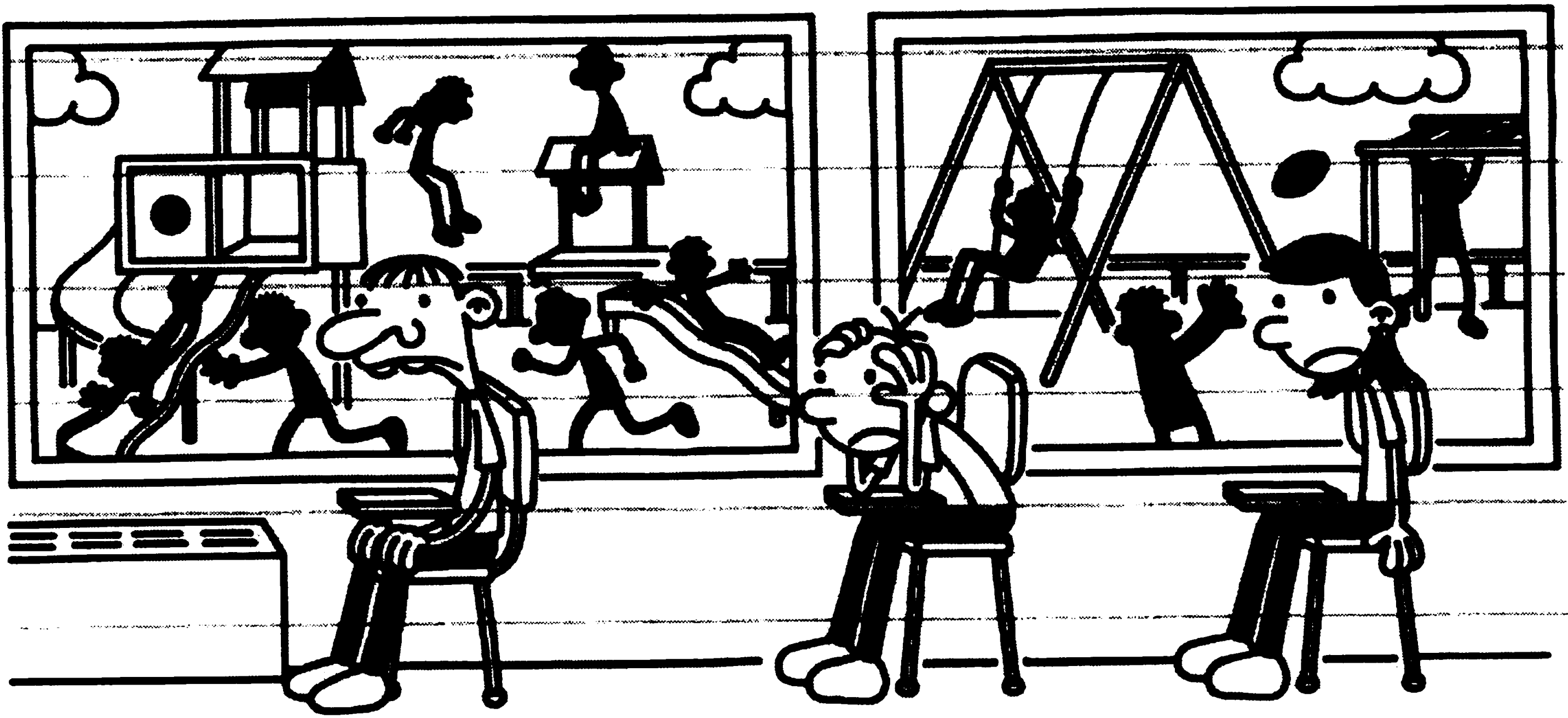

Nếu bạn hỏi tôi, tôi nghĩ mọi người đã chạy cách xa quá nhanh để đảm bảo sự an toàn. Tôi đã đi xem trò đá bóng của Manny, và tất cả những đứa trẻ đều phải đội mũ bảo hiểm xe đạp.

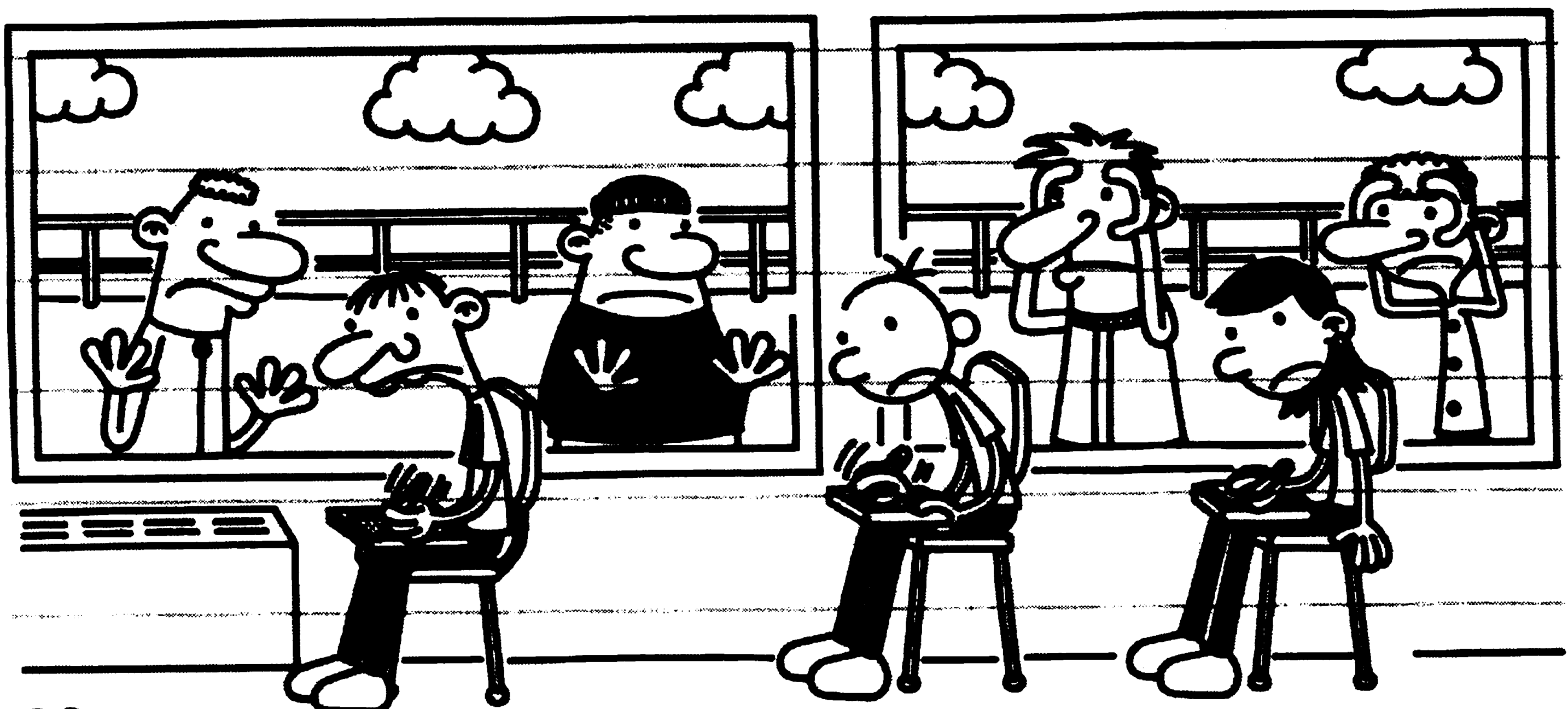
Chỉ có một điều tốt khi các thiết bị ở sân thể thao bị mang đi là bây giờ tôi thực sự có cơ hội để bắt đầu học tốt hơn ở trường.

Tôi là một trong những người khó có sự tập trung khi giáo viên đang giảng bài, đặc biệt là khi có một lớp khác được nghỉ giải lao chạy bên ngoài cửa sổ, điều đó thực sự là không thể đem lại sự chú ý.

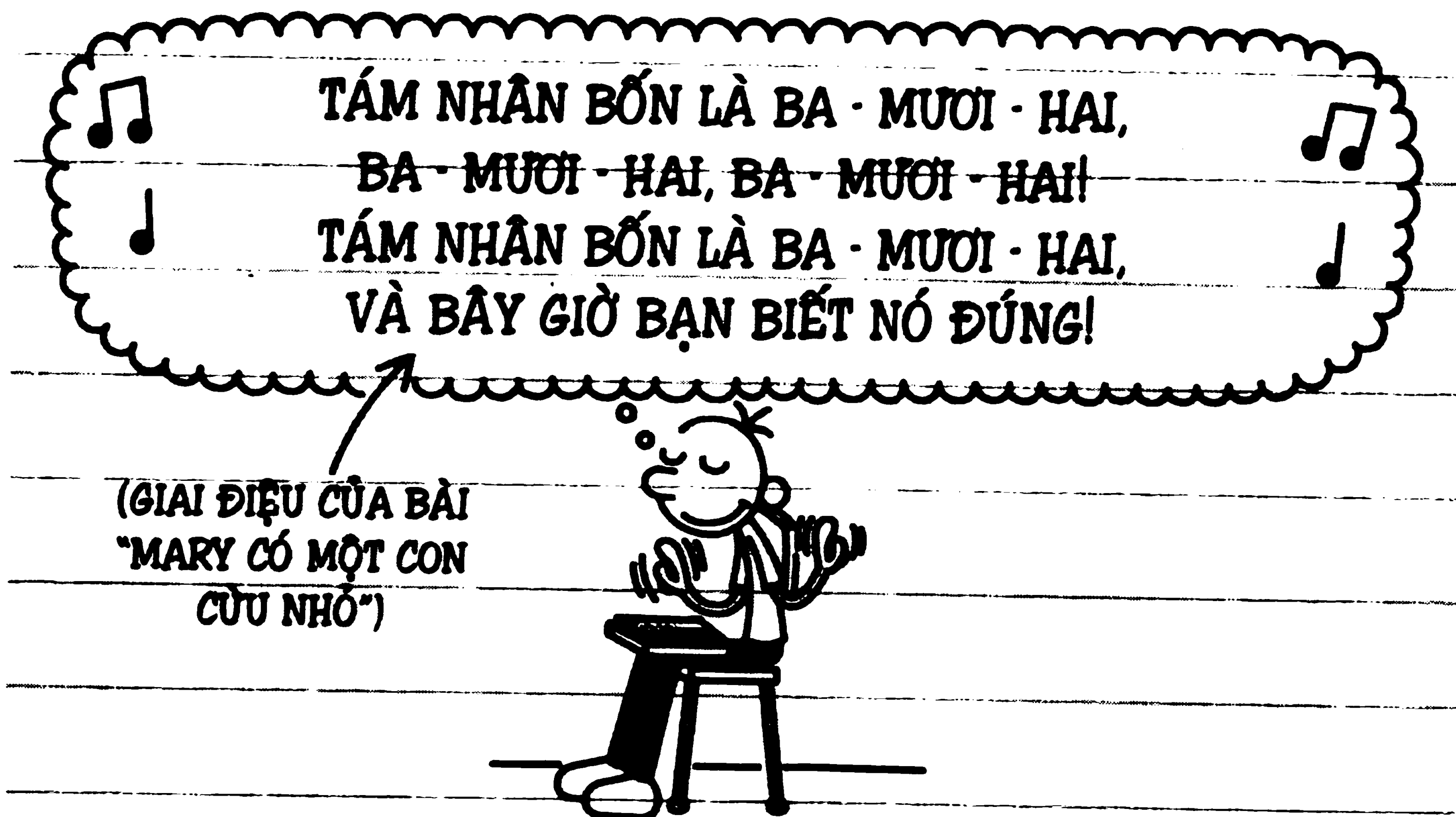

Thứ Tư

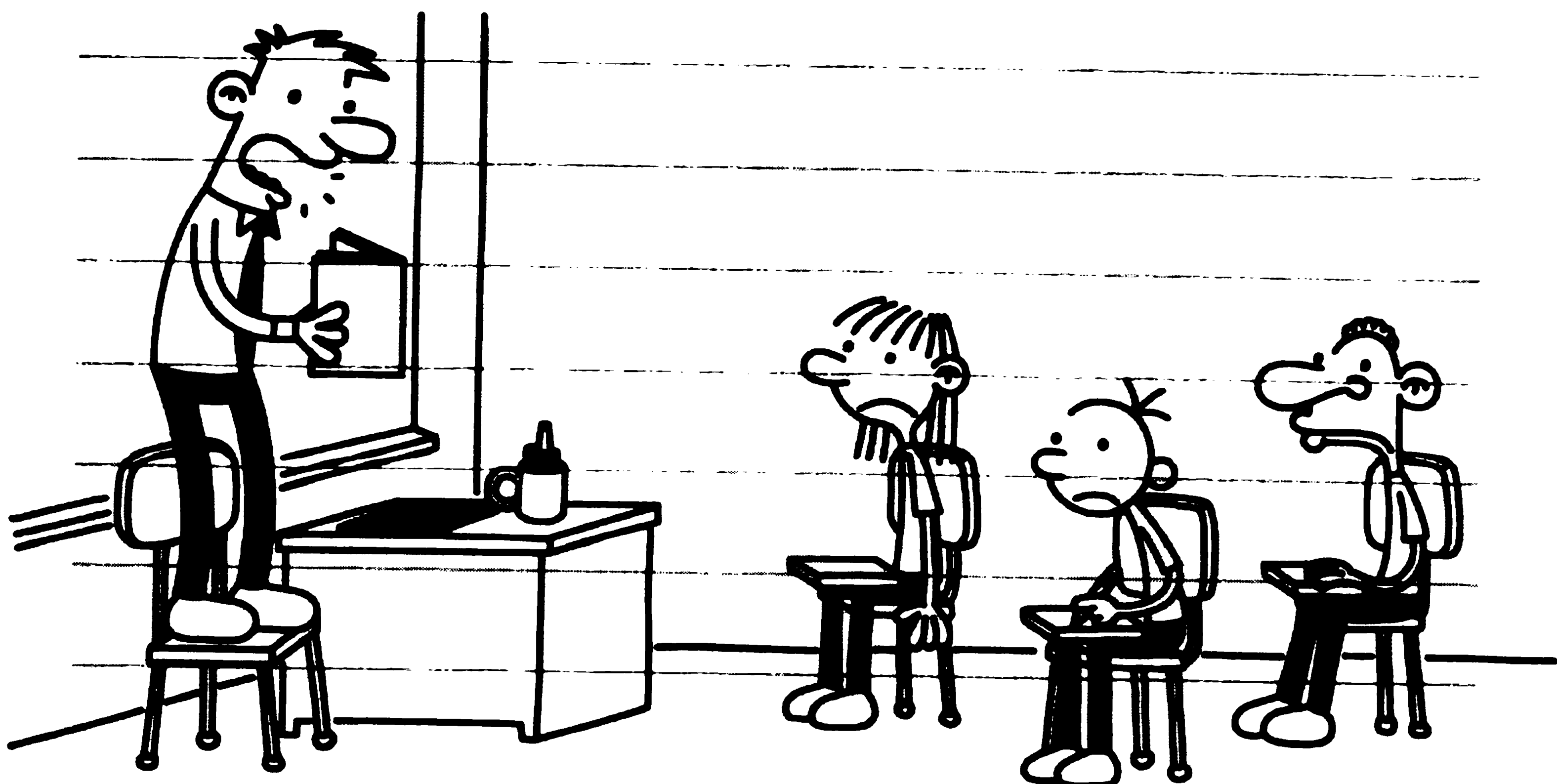
Được, tôi quay lại việc tôi đã nói về niềm vui khi thiết bị trên sân thể thao bị mang đi. Bây giờ những đứa trẻ vào giờ ra chơi không có cái gì để giải trí, vì vậy chúng đã nhìn chăm chăm qua cửa sổ. Và điều đó gây ra sự mất tập trung khi bạn đang cố gắng làm bài kiểm tra.

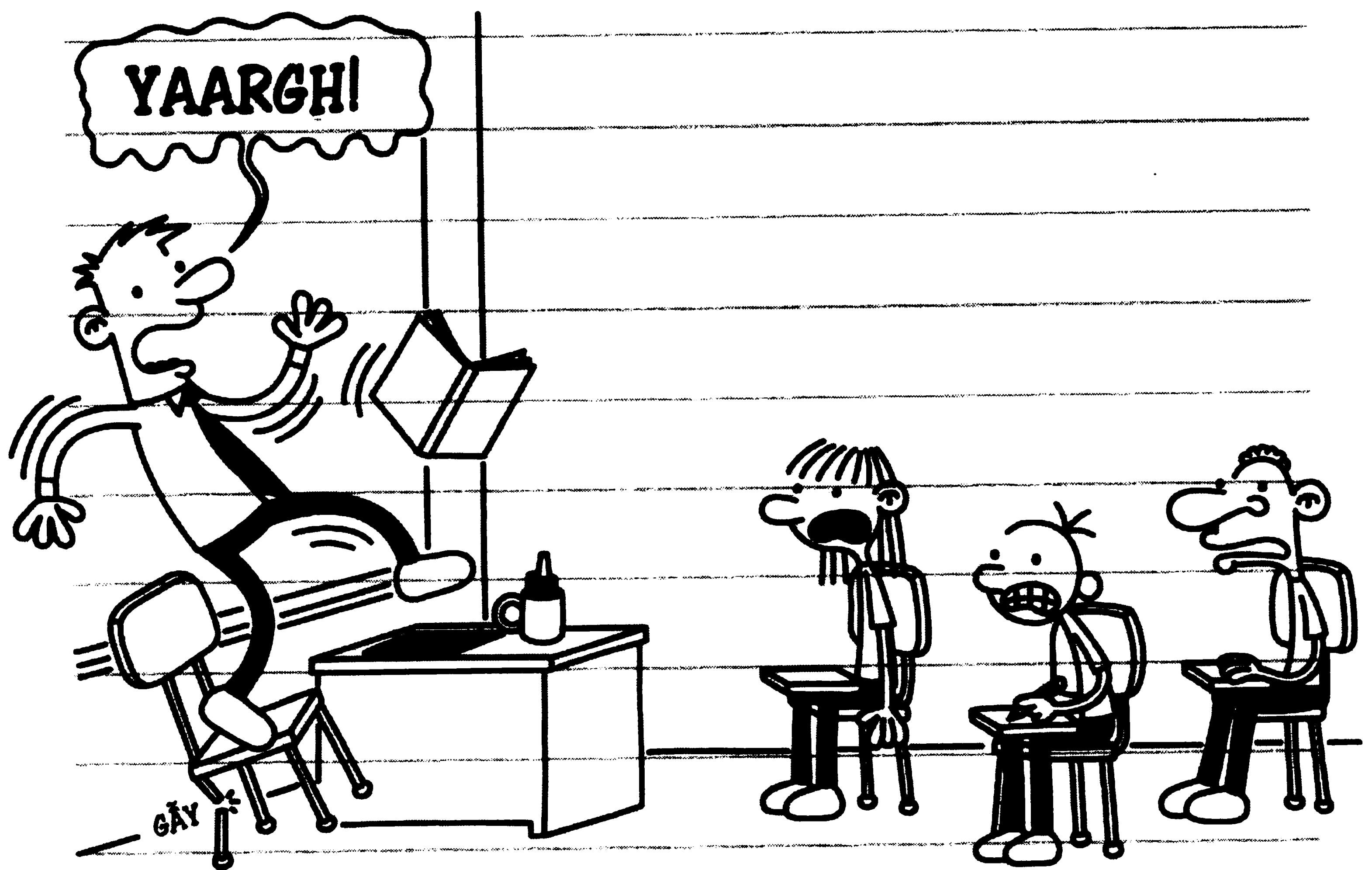
Việc di dời thiết bị ở sân thể thao thực sự không giúp được gì cả, vì tôi không phải là người nộp bài kiểm tra sớm nhất. Năm lớp 3 tôi có một giáo viên tên là Sinclair, cô đã dạy chúng tôi mẹo để nhớ bảng cửu chương. Nhưng chính điều đó đã khiến tôi bị chàm.

Đầu năm nay chúng tôi có một giáo viên dạy toán là thầy Sparks, người hay đứng lên ghế của mình mỗi khi muốn chúng tôi ghi nhớ cái gì đó quan trọng.

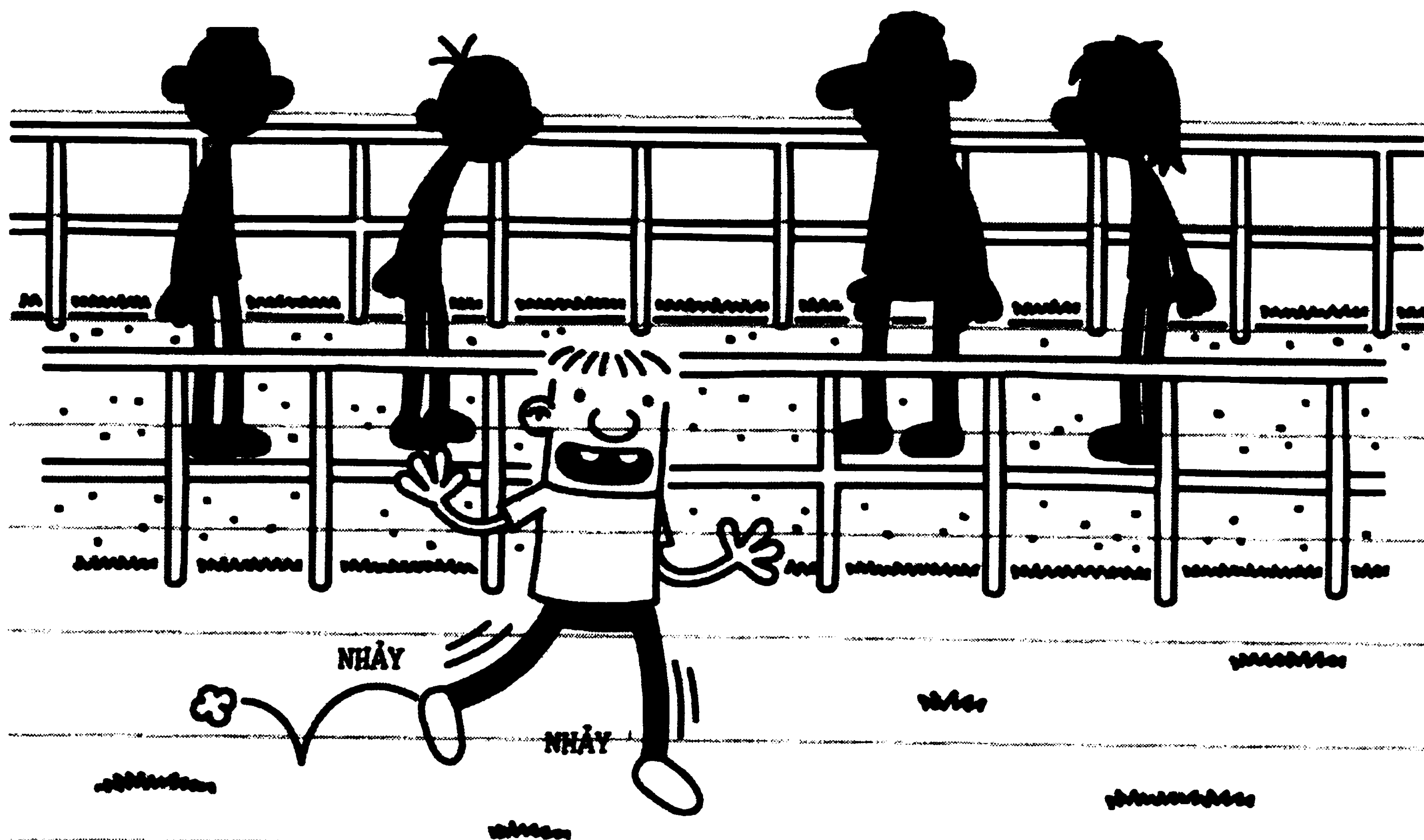

Nhưng một lần khi thầy Sparks đang cố gắng để chúng tôi nhớ một khái niệm toán học, một cái chân ghế của thầy đã gãy và thầy bị ngã.

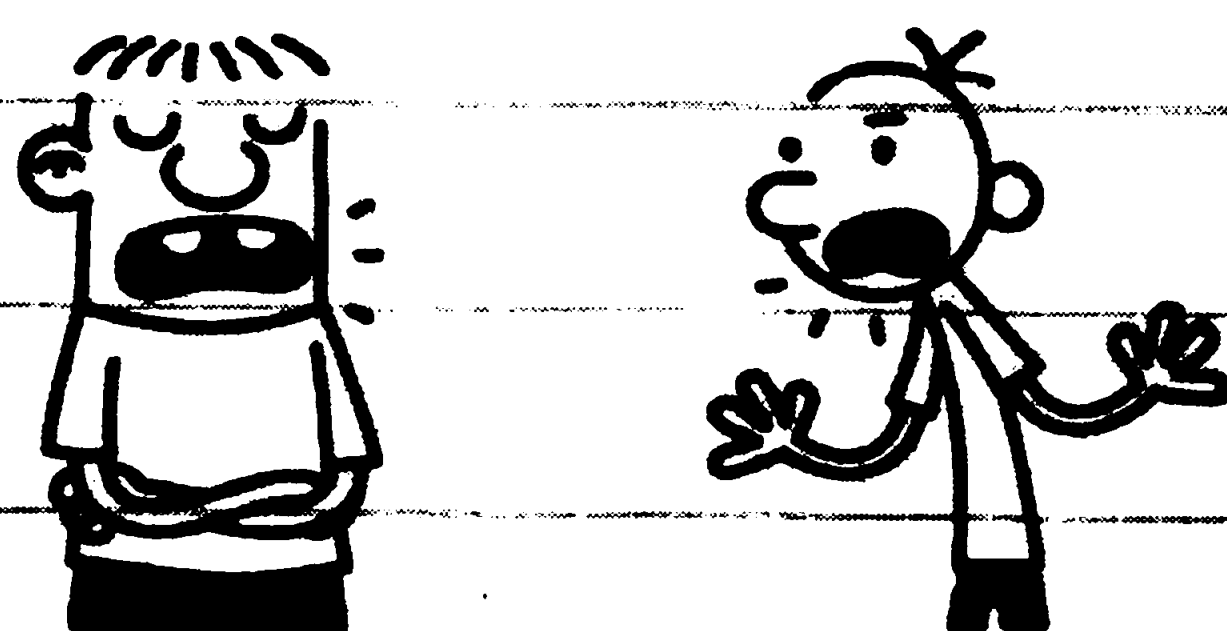
Thầy Sparks đã bị gãy xương đòn, và tôi nghe nói rằng thầy ấy đang kiện nhà trường về việc đó. Tôi không nhớ cái khái niệm thầy Sparks đã cố gắng dạy chúng tôi vào hôm đó, nhưng tôi luôn luôn ghi nhớ đúng bao giờ đứng trên cao trong tương lai.

Trong suốt giờ ra chơi hôm nay mọi người chỉ mong để quay lại lớp học, nhưng sau đó Rowley đã đứng dậy và bắt đầu nhảy chân sáo quanh sân thể thao.

Có một vài đứa bắt đầu reo hò và vỗ tay. Chúng nghĩ rằng Rowley đang phản kháng tất cả những quy tắc mới bằng việc nhảy chần sáo thay vì chạy, nhưng sự thật nhảy chần sáo là sở thích của Rowley.

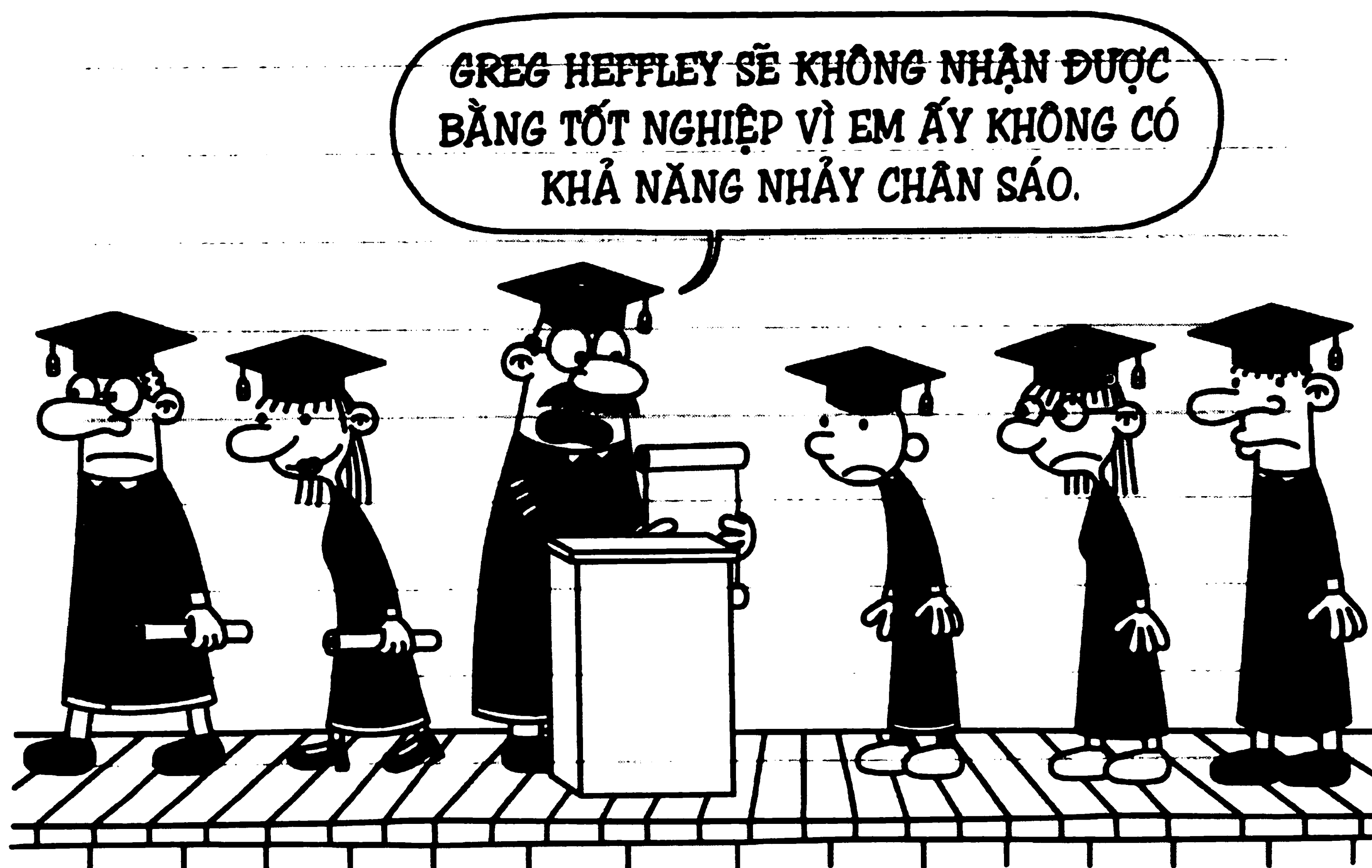
Có vài lý do thực sự ảnh hưởng đến thần kinh của tôi khi Rowley nhảy chần sáo, vì vậy nó khiến tôi phát cáu khi nhìn Rowley vênh vác chạy quanh sân thể thao như vậy. Nhảy chần sáo quả thật là môn học làm rạn nứt tình bạn giữa hai chúng tôi. Rowley nói tôi ganh tỵ với nó bởi vì tôi không biết cách để nhảy chần sáo, nhưng tôi nghĩ điều đó thật ngu ngốc.

Tôi sẽ thừa nhận rằng tôi chưa bao giờ hiểu chính xác cách nhảy chân sáo. Thực tế, tôi chỉ là một đứa trẻ học cấp I, đứa mà không thể làm được điều đó.

Tôi đã sợ mình sẽ bị đúp lại cho đến khi tôi học được cách nhảy chân sáo, nhưng thật may mắn họ đã để cho tôi được chuyển lên cấp II. Thậm chí, tôi còn lo lắng nó sẽ quay trở lại để ám ảnh tôi về sau.

Đôi khi tôi thấy ngạc nhiên tại sao tôi và Rowley lại trở thành bạn thân, vì chúng tôi quá khác nhau. Nhưng ở thời điểm này tôi nhận ra chúng tôi đang bị mắc kẹt với nhau, vì vậy tôi chỉ cố gắng không chú ý đến những gì mà nó làm để chọc tức tôi.

Thứ Năm

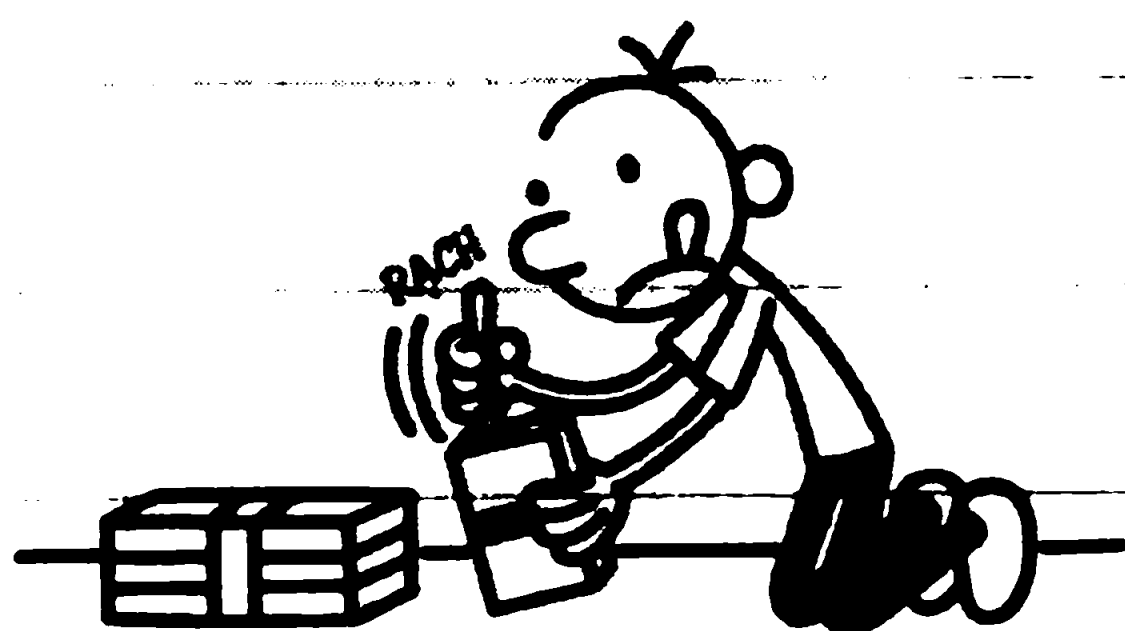
Sự phiền toái về việc bị Linh do thám của Ông già Noel theo dõi mọi chuyển động của tôi ở nhà cũng không khiến tôi có thể tránh khỏi những việc rắc rối đã gây ra trong suốt kỳ nghỉ lễ.

Cách đây vài năm, trước Lễ Giáng sinh khoảng 1 tuần, bố mẹ đã đặt vài món quà dưới cây thông và nó đã khiến cho tôi phát điên vì không biết chúng là cái gì.

Một trong những món quà có ghi tên của tôi bên trên, và tôi chắc chắn nó là một trò chơi điện tử. Tôi khoét một lỗ nhỏ trên tờ giấy gói quà để nhìn vào bên trong và không còn nghi ngờ gì nữa, nó chính là một trò chơi mà tôi mong đợi.

Nhưng sau đó nó khiến tôi khó chịu vì trò chơi mà tôi thích thì đang ở ngay dưới cây thông mà tôi lại không thể chơi nó. Vì vậy tôi đã đi một bước xa hơn và tạo một khe hở dọc theo mép trên của tờ giấy gói quà và đẩy trượt cái đĩa ra ngoài.

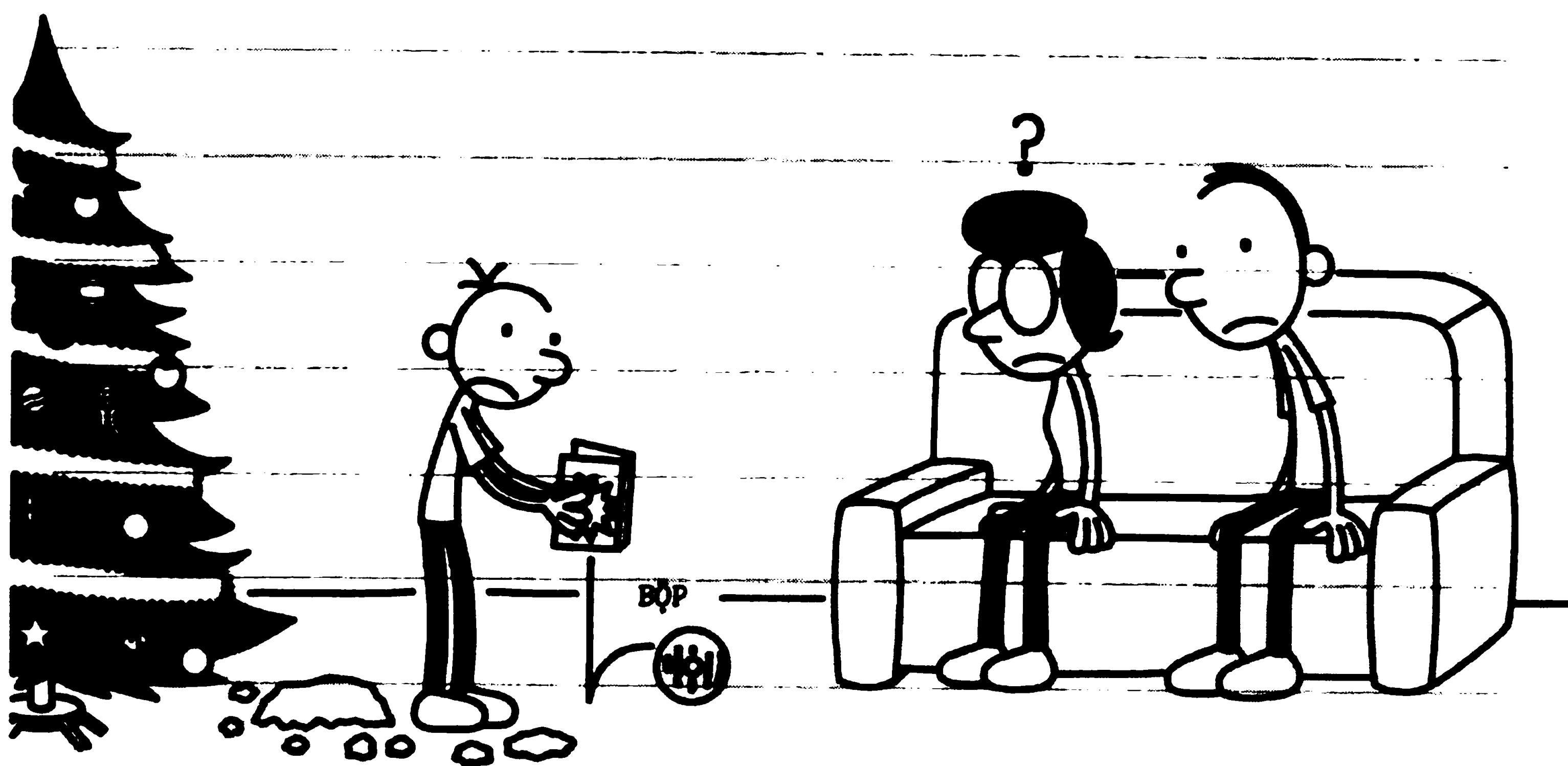

Tôi đã mở chiếc hộp nhựa và lấy đĩa trò chơi điện tử ra, sau đó đặt lại cái hộp rỗng vào trong tờ giấy gói quà và dán kín nó lại.

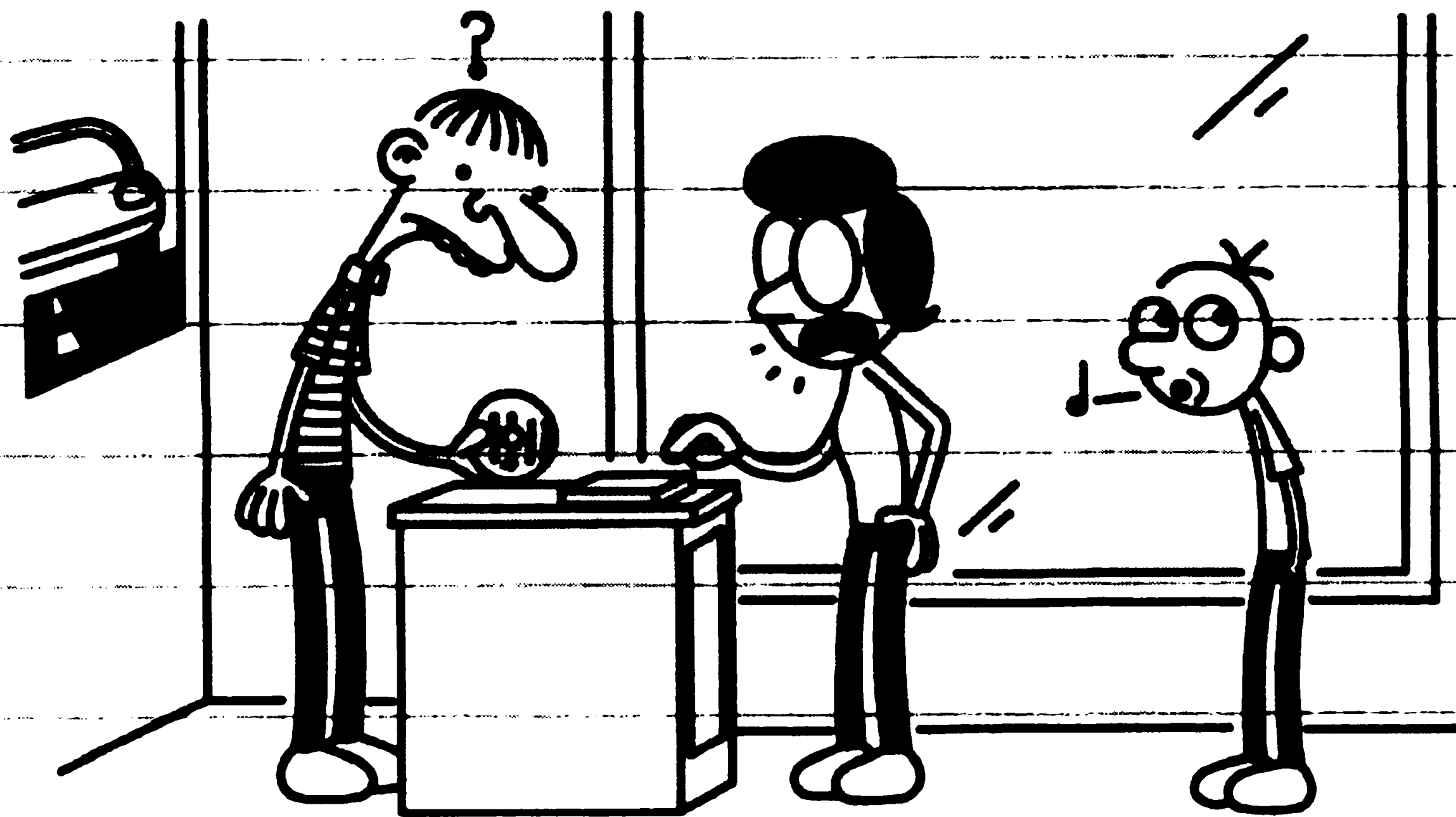
Nhưng tôi bắt đầu bị ám ảnh rằng mẹ sẽ cầm hộp quà lên và để ý khi thấy nó nhẹ hơn, vì vậy tôi lại mở nó ra và đặt chiếc đĩa nhạc rock của Rodrick vào trong hộp quà để làm cho cân nặng của nó như lúc đầu.

Tôi đã chơi điện tử mỗi tối sau sau khi bố mẹ đi ngủ, và quả thật tôi đã đánh bại nó. Nhưng tôi đã quên không đặt lại chiếc đĩa vào trong hộp quà, và trong Lễ Giáng sinh, khi tôi mở hộp quà của tôi ngay trước mặt bố mẹ, chiếc đĩa của Rodrick đã trượt ra ngoài và lăn tròn trên sàn nhà.

Sau Lễ Giáng sinh, mẹ đã mang chiếc đĩa đến cửa hàng Game Hut và phân nản với nhân viên thu ngân rằng họ đã bán cho mẹ thứ "không dành" cho trẻ em.

Tôi không thích việc không được biết trước về những thứ tôi sẽ nhận được trong Lễ Giáng sinh, và đôi khi tôi không thể tự giúp mình. Năm ngoái tôi đã vào tài khoản e-mail của mẹ và viết thư cho tất cả họ hàng của tôi để có thể tìm ra những thứ mà tôi sẽ nhận được.

Gửi đến: Cụ Ngoại, Chú Joe, Chú Charlie,
Bà Ngoại, Ông Nội, Chú Gary, Joanne, Leslie,
Byron, 23 người nữa.

Chủ đề: Những món quà.

Xin chào mọi người :

Hãy cho tôi biết những gì mọi người định mua cho Greg năm nay, để chúng ta có thể phối hợp chứ.

Cám ơn, SuSan.

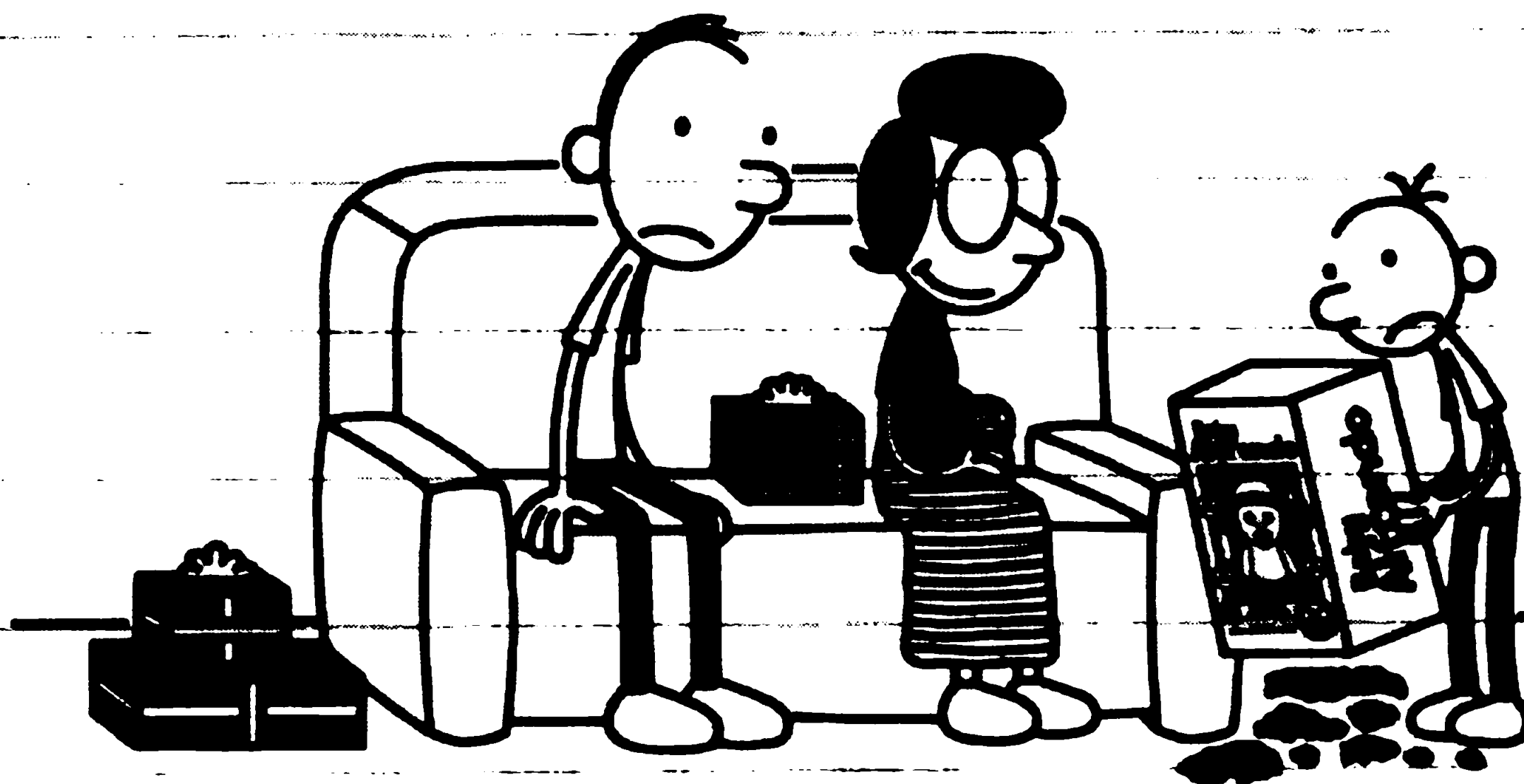
Nhưng mẹ giữ e-mail của mẹ trên máy tính để trong nhà bếp, và nó quá khó để truy cập vào tài khoản của mẹ khi Linh do thám của Ông già Noel đang nhìn tôi chăm chăm như một con điều hâu.

Tối nay tôi đã dành ít thời gian để quyết định những thứ ghi vào danh sách điều ước Giáng Sinh của tôi năm nay. Tôi cố gắng chi tiết nhất có thể khi lập danh sách, bởi vì bất cứ khi nào tôi để tùy bố mẹ chọn quà cho tôi, tôi đều nhận được những thứ điên rồ.

Cách đây vài năm tôi đã quên viết ra danh sách điều ước, và tôi đã phải trả giá cho việc đó. Mẹ đã mang bầu Manny, và mẹ muốn tôi sẵn sàng đón nhận một đứa em trai bé bỏng.

Vì vậy, vào Giáng sinh, mẹ đã tặng tôi một con BÚP BÊ.

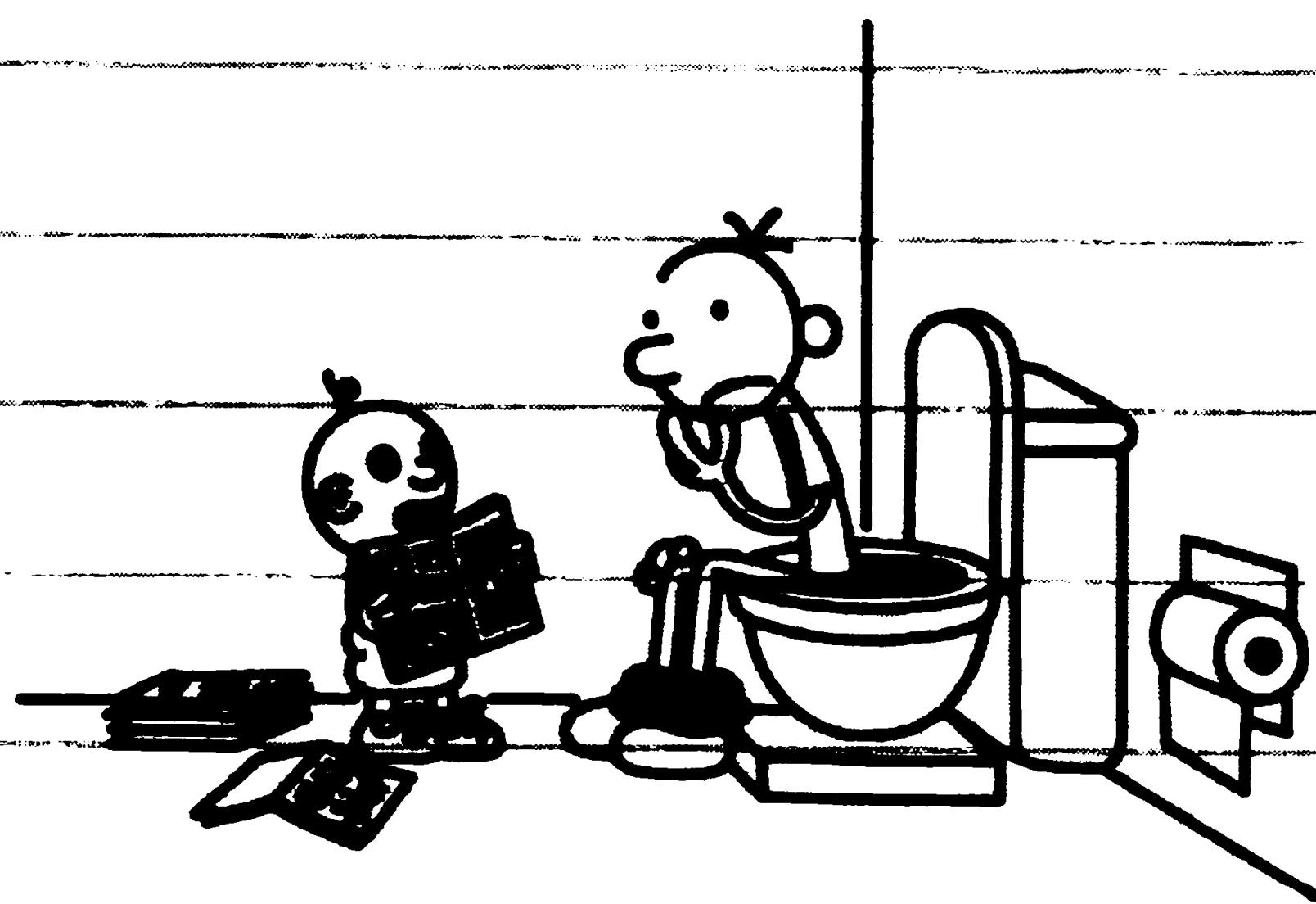

Lúc đầu tôi đã không muốn làm bất cứ việc gì với nó.

Sau đó tôi nhận ra rằng có một con búp bê bạn có thể CHO ĂN vào lúc cần thiết. Thực tế, tôi không nghĩ có một con rau nào chạm được vào môi của tôi trong vòng một tháng sau khi tôi nhận được Alfrendo.

Nhưng đó không phải là điều duy nhất mà tôi đã cần đến con búp bê. Tôi phát hiện ra rằng nó cũng làm một quyển truyện tranh đúng thực sự hoàn hảo.

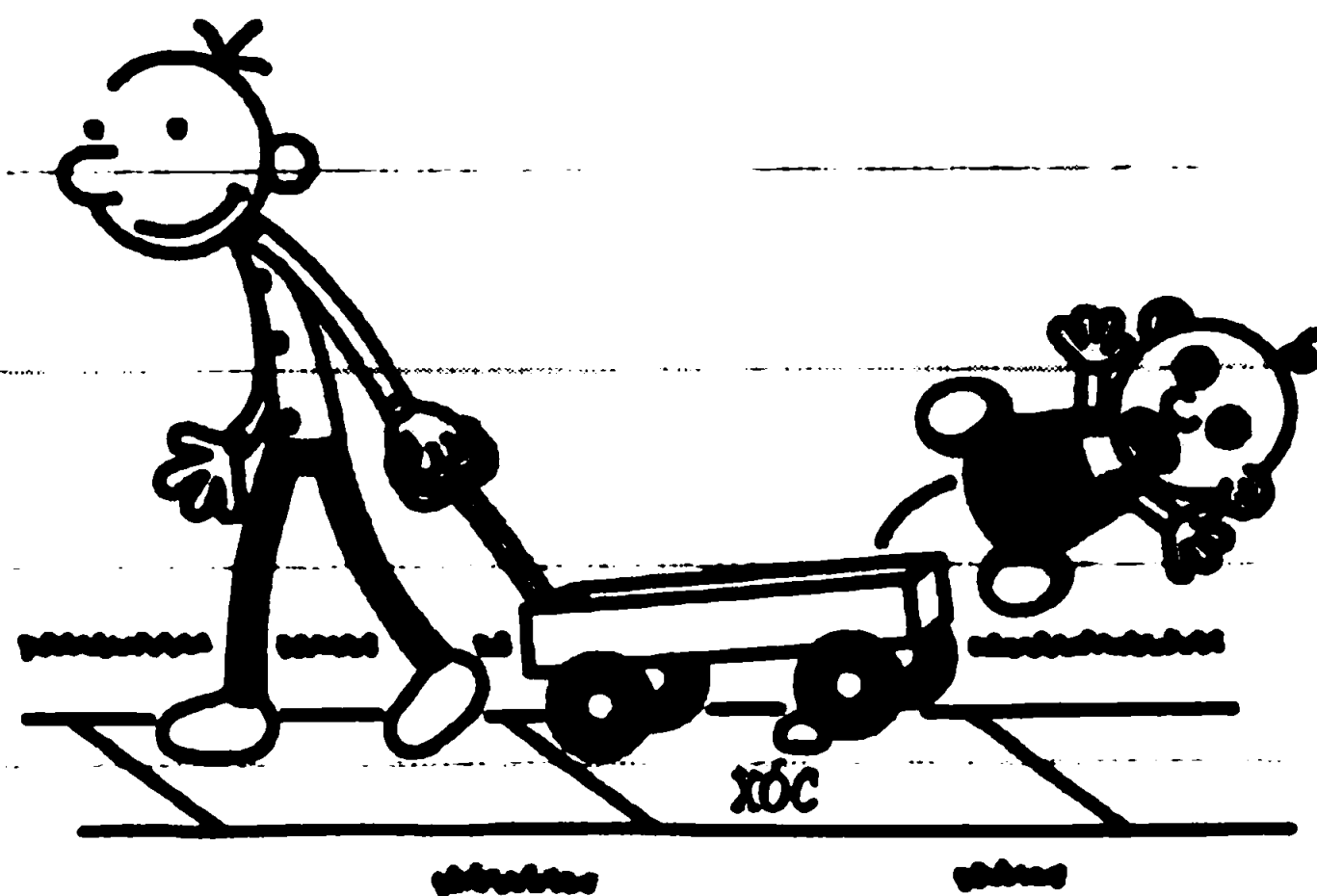
Tôi phải thừa nhận, sau vài tháng tôi đã thực sự yêu mến con búp bê đó.

Từ khi tôi không còn con thú cưng nào, con búp bê là lựa chọn tốt để có thứ gì đó chăm sóc.

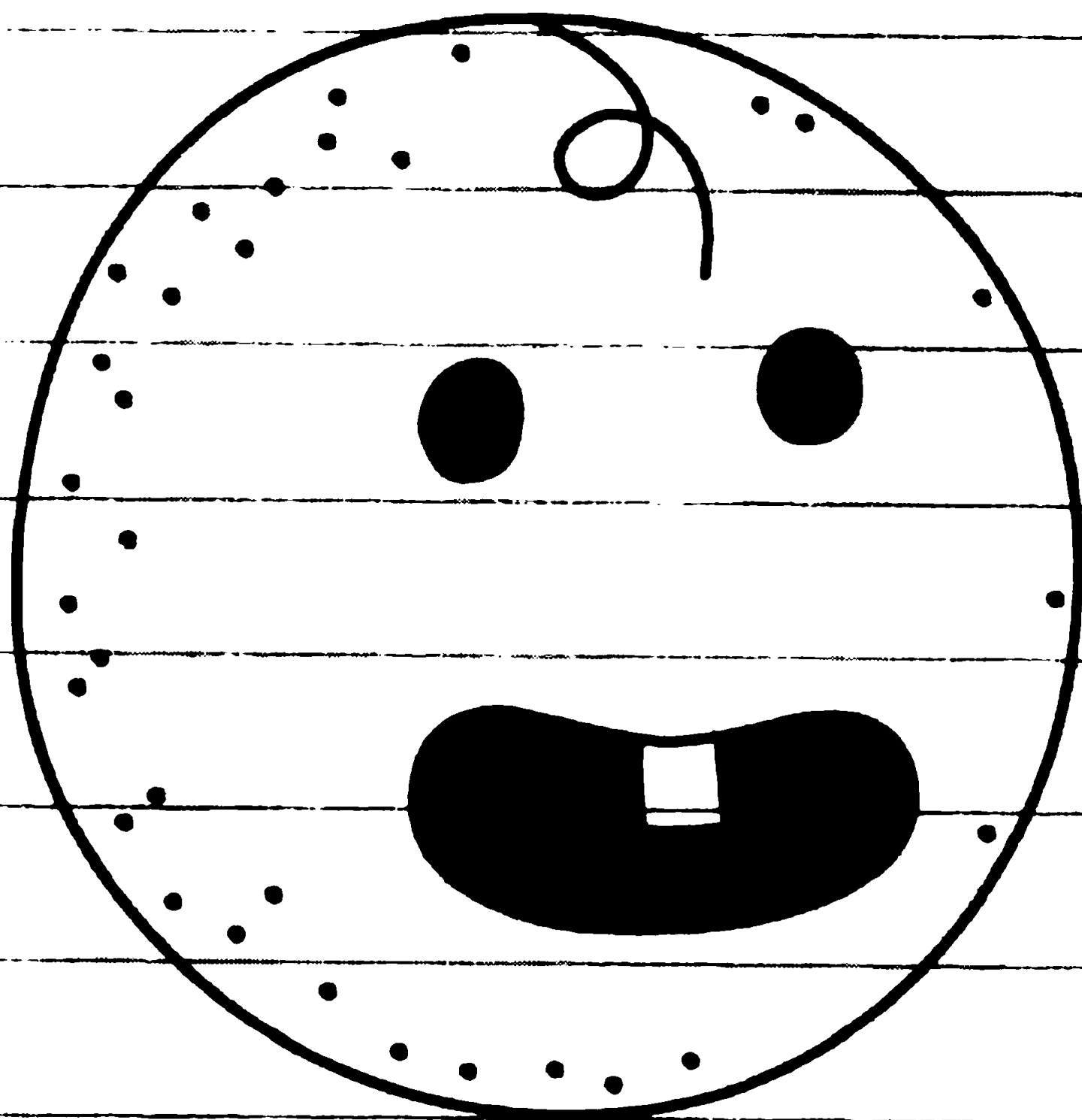

Nhưng một ngày, khi đi học về tôi đã không thể tìm thấy Alfrendo ở BẤT CỬ CHỖ NÀO. Tôi đã tìm kiếm trong nhà từ trên xuống dưới, nhưng không có một chút dấu vết nào của nó.

Điều duy nhất tôi có thể nghĩ được là tôi đã đánh rơi Alfrendo ở nơi nào đó và không hiểu sao tôi đã không chú ý.

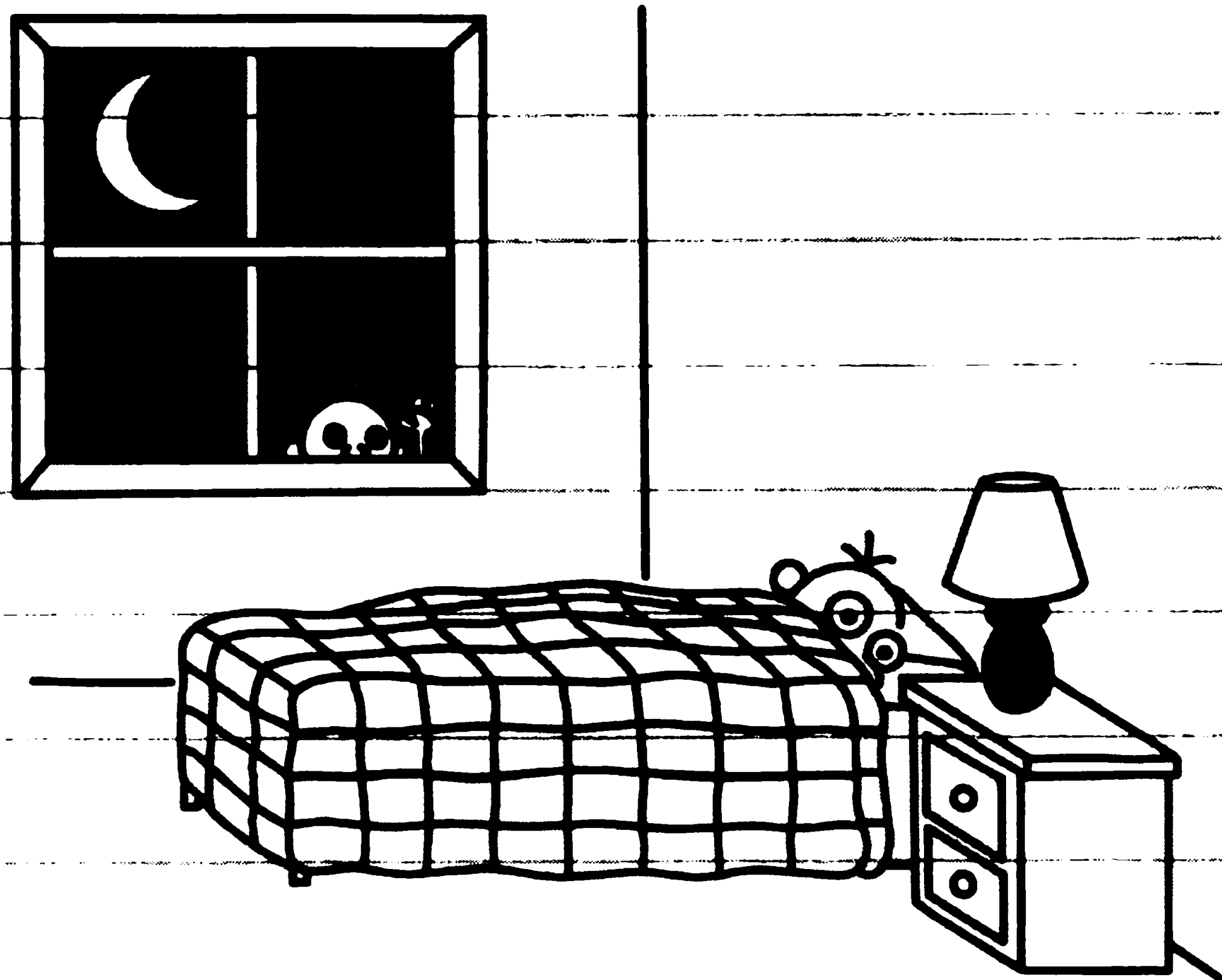
Tôi đã khóc khá nhiều vì làm mất con búp bê, nhưng điều mà tôi THỰC SỰ lo lắng là mẹ sẽ nghĩ rằng tôi không thể tin tưởng để ở gần em trai mới của tôi. Vì vậy tôi đã lấy một quả bưởi ra khỏi tủ lạnh và vẽ một cái mặt lên vỏ của nó với mực không phai.

Sau đó tôi bọc quả bưởi vào trong một chiếc khăn lau bát, và trong khoảng ba tháng sau đó tôi đã giả vờ nó là con búp bê của tôi.

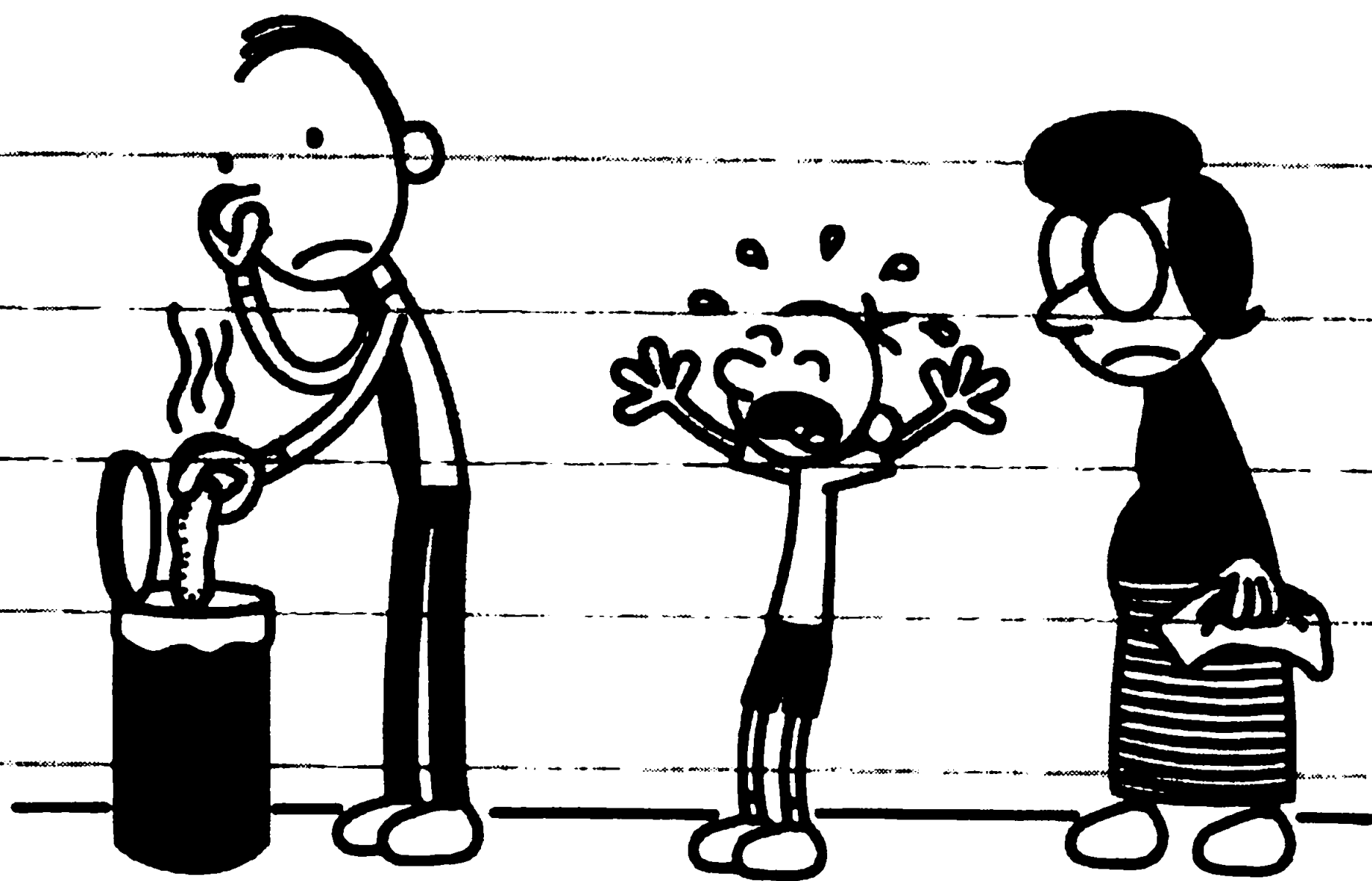

Bố mẹ dường như không ghi ngờ gì cả. Nhưng tôi cảm thấy khiếp sợ bởi ý nghĩ rằng Alfriendo THẬT sẽ tìm đường quay về nhà và trả thù tôi về việc đã bỏ rơi nó và thay thế bằng trái cây.

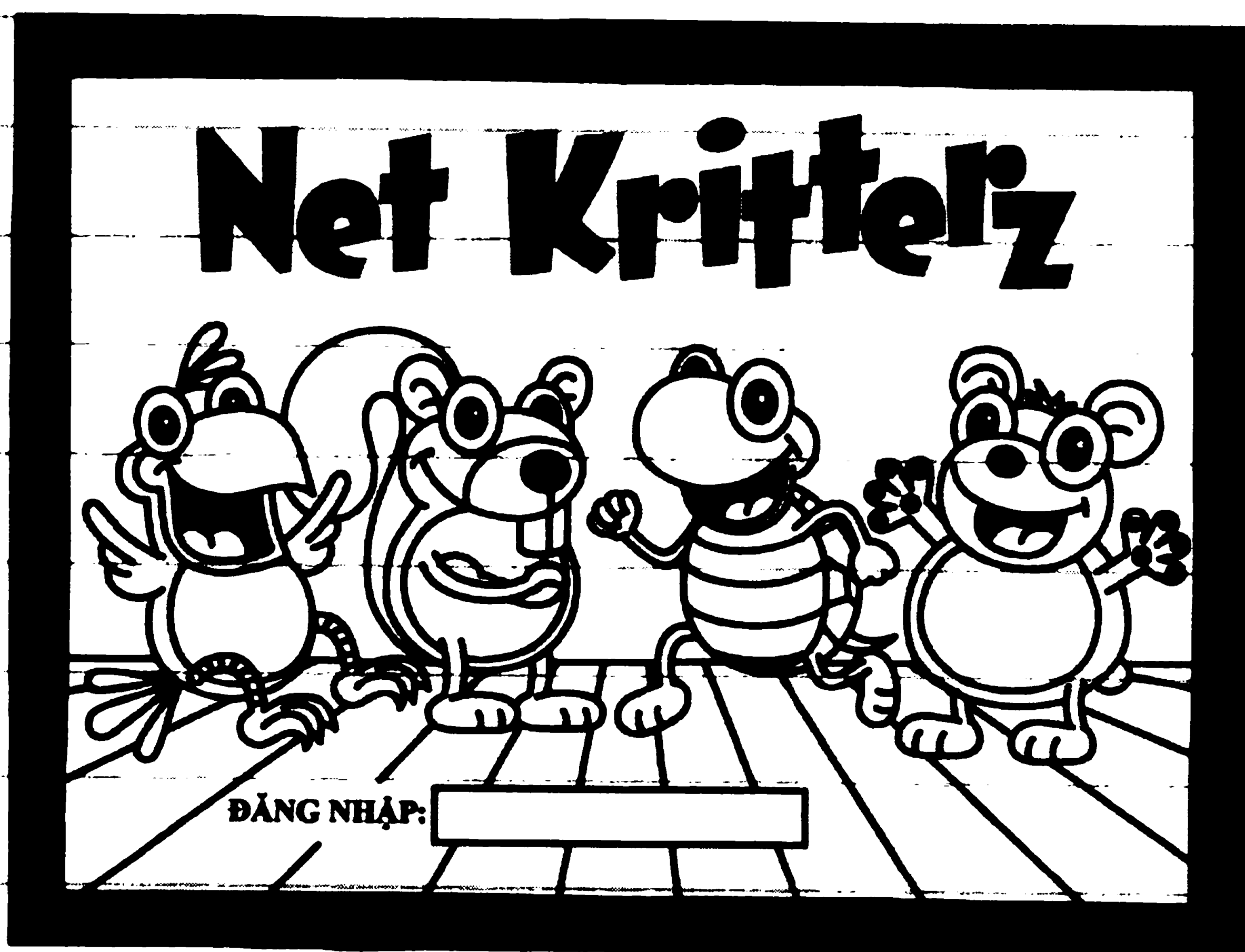
Thực tế, tôi vẫn lo lắng về chuyện con búp bê cho đến tận bây giờ. Đó là lý do khiến tôi luôn kiểm tra để chắc chắn cửa sổ phòng của tôi đã được khóa trước khi tôi đi ngủ vào buổi tối.

Tôi có chút ngưng ngừng khi nói về điều này, nhưng tôi thực sự cũng gắn bó với QUẢ BƯỞI. Nhưng sau đó nó bắt đầu thối rữa và bố đã phát hiện ra mùi kì lạ lưu lại trên Alfriendo giả của tôi.

Mẹ dường như không mấy bận tâm về việc tôi làm mất con búp bê của mình, nhưng mẹ không bao giờ để tôi một mình ở nhà với Manny quá 15 phút.

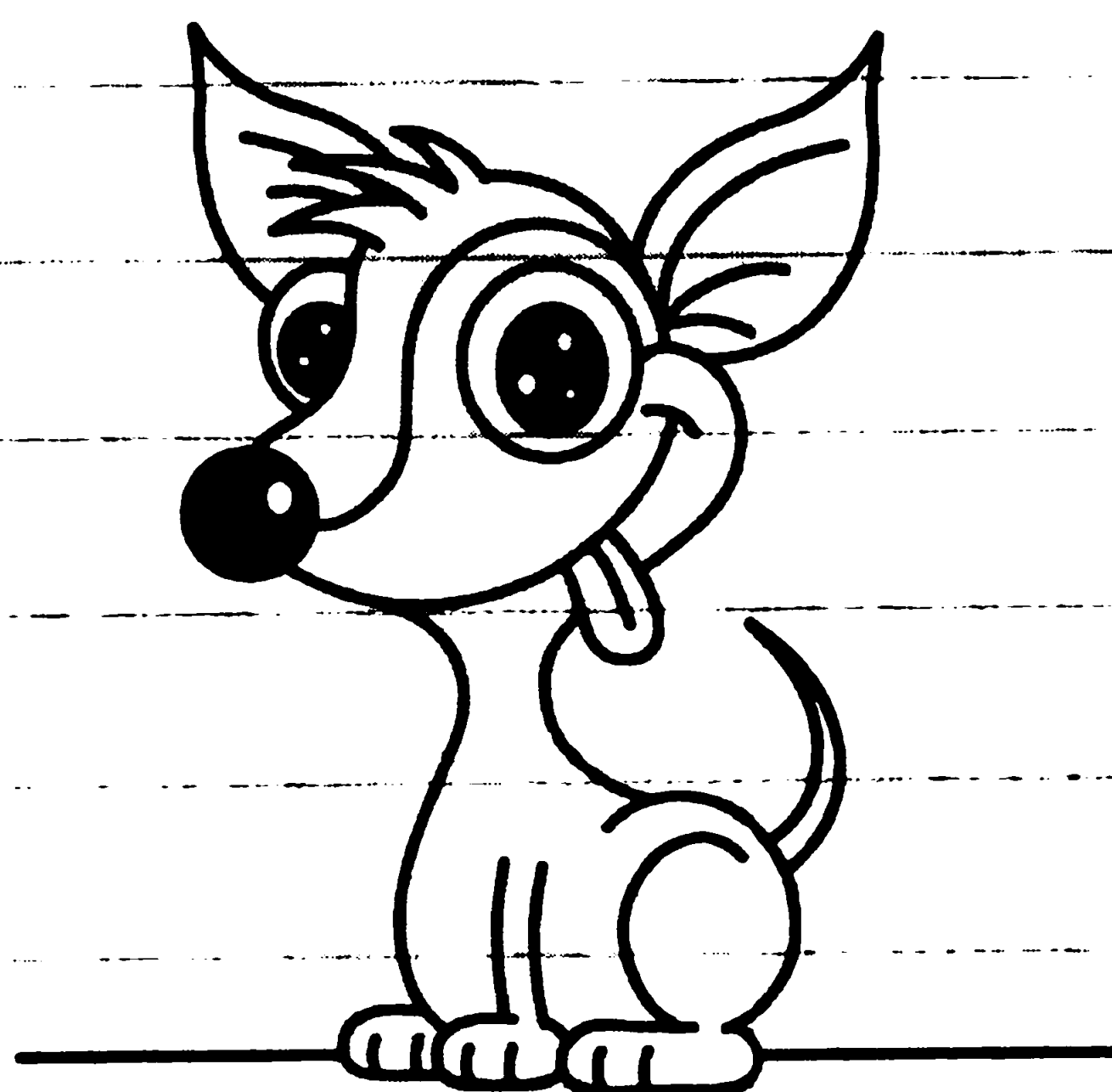
Như tôi đã nói, dù thế nào, có thứ gì đó để chăm sóc sẽ tốt hơn, và tôi thấy nhớ cảm giác đó. Vì vậy những ngày này tôi đã dành rất nhiều thời gian để chơi game Net Kritterz.

Thực tế, tôi đã chơi Net Kritterz mỗi giây rảnh rỗi mà tôi có. Ý tưởng cơ bản là bạn phải cho thú cưng của bạn ăn và giữ nó vui vẻ. Và nếu thú cưng của bạn vui vẻ, bạn sẽ nhận được thẻ đổi hàng vì vậy bạn có thể mua quần áo, phụ kiện và những thứ tương tự như vậy.

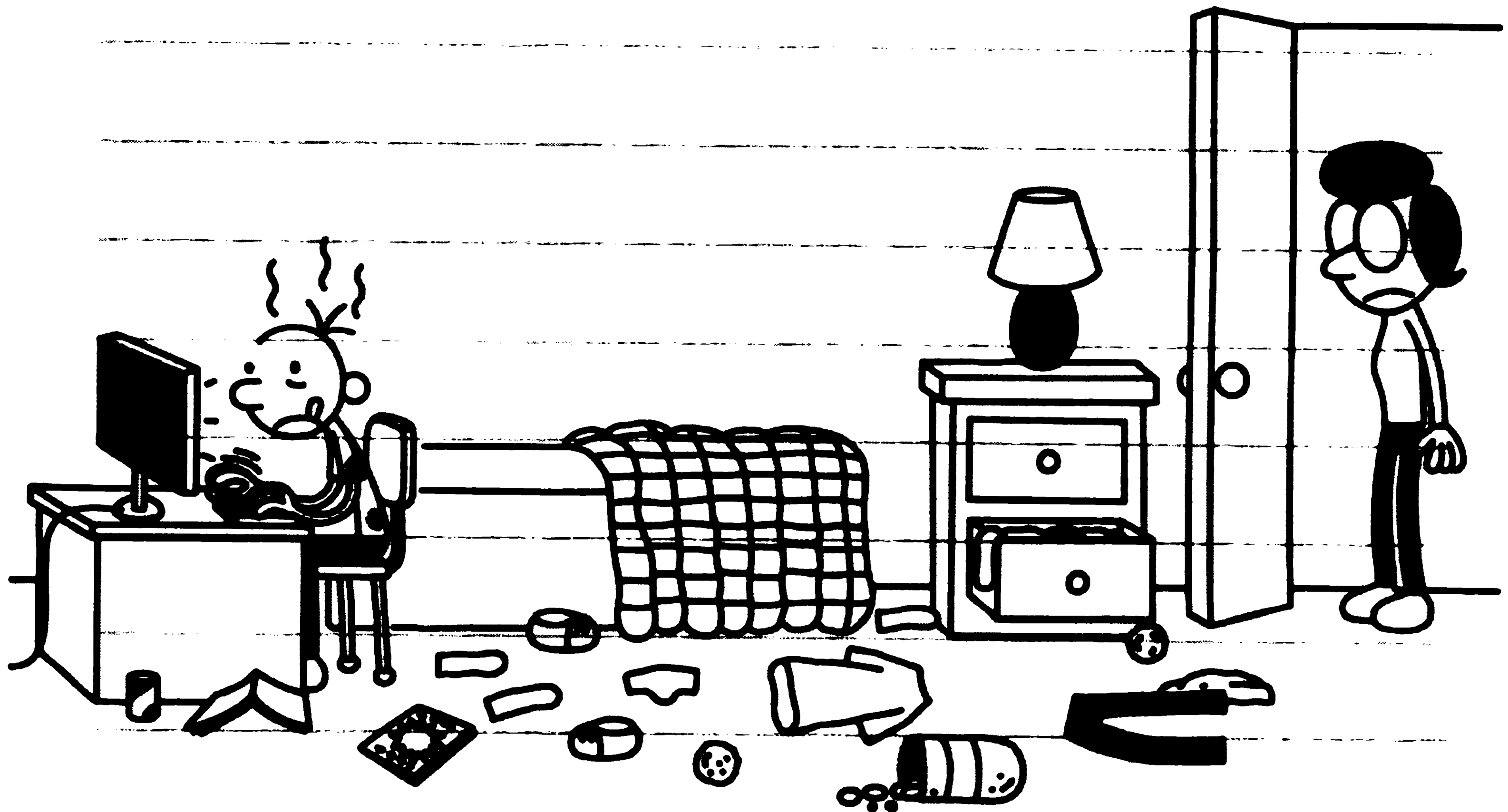
Tôi đã chơi quá nhiều đến mức thú cưng Chihuahua của tôi có cả một căn nhà lớn với bể bơi bên trong, một đường để ném bowling, và khoảng 150 bộ quần áo khác nhau.

Điều duy nhất khiến tôi không hài lòng là về TÊN của nó. Mẹ là người thiết lập tài khoản cho tôi, và tôi không thể tìm ra cách để thay đổi cái tên quê mùa mà mẹ đã đăng ký.

**NGƯỜI BẠN BÉ NHỎ CỦA
GREGORY**

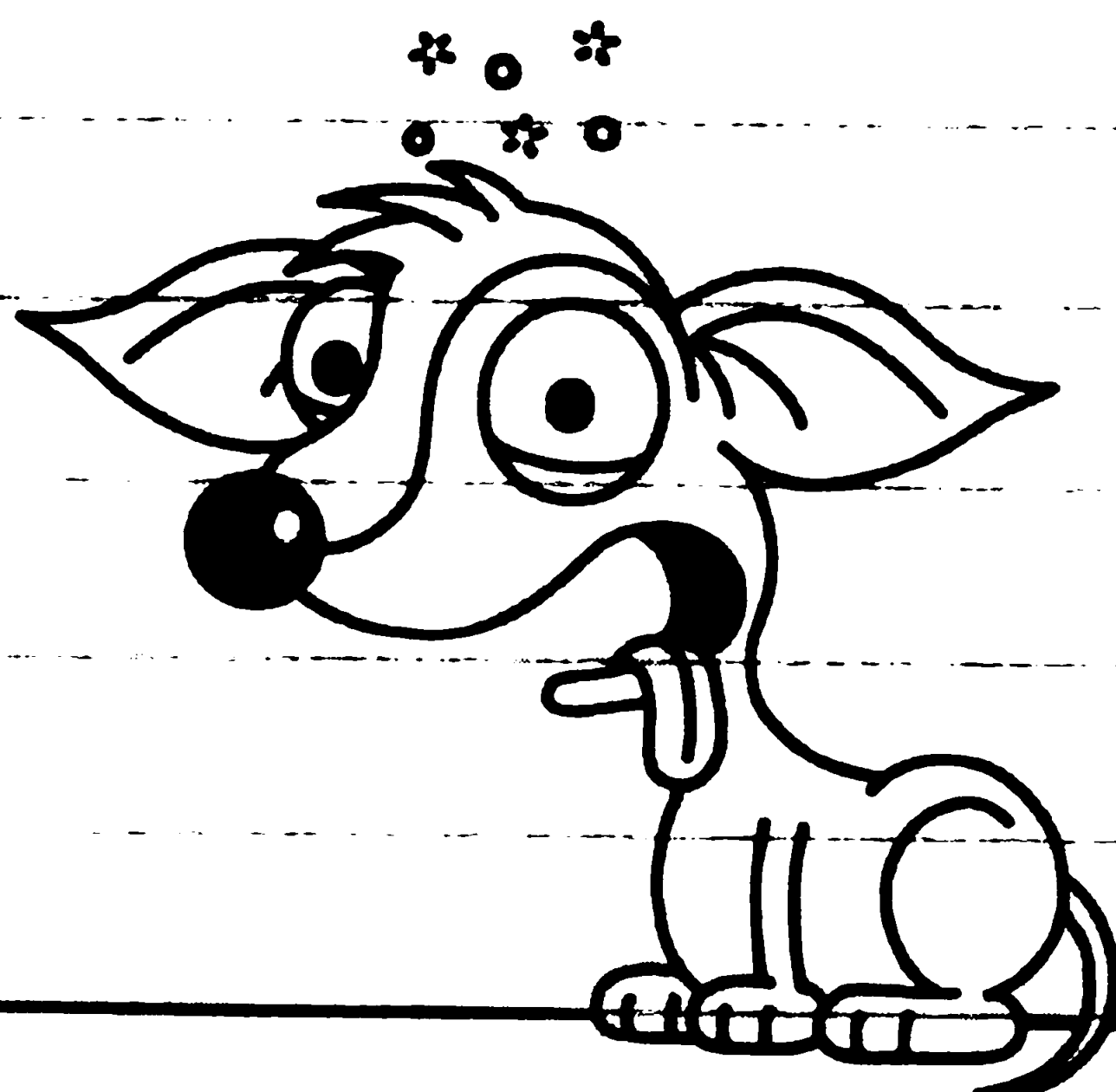
Mẹ nói rằng tôi đã chăm sóc cho thú cưng của tôi tốt hơn chăm sóc cho BẢN THÂN MÌNH, và tôi đoán tôi không thể tranh luận với mẹ về điều đó. Vào cuối tuần tôi chơi khoảng 16 tiếng liên tục thậm chí không nghỉ ngơi để đi vệ sinh.

Nhưng nếu bạn không duy trì việc sắm cho thú cưng của bạn những món đồ mới, nó bắt đầu không vui, và điều đó thực sự khiến tôi bị căng thẳng.

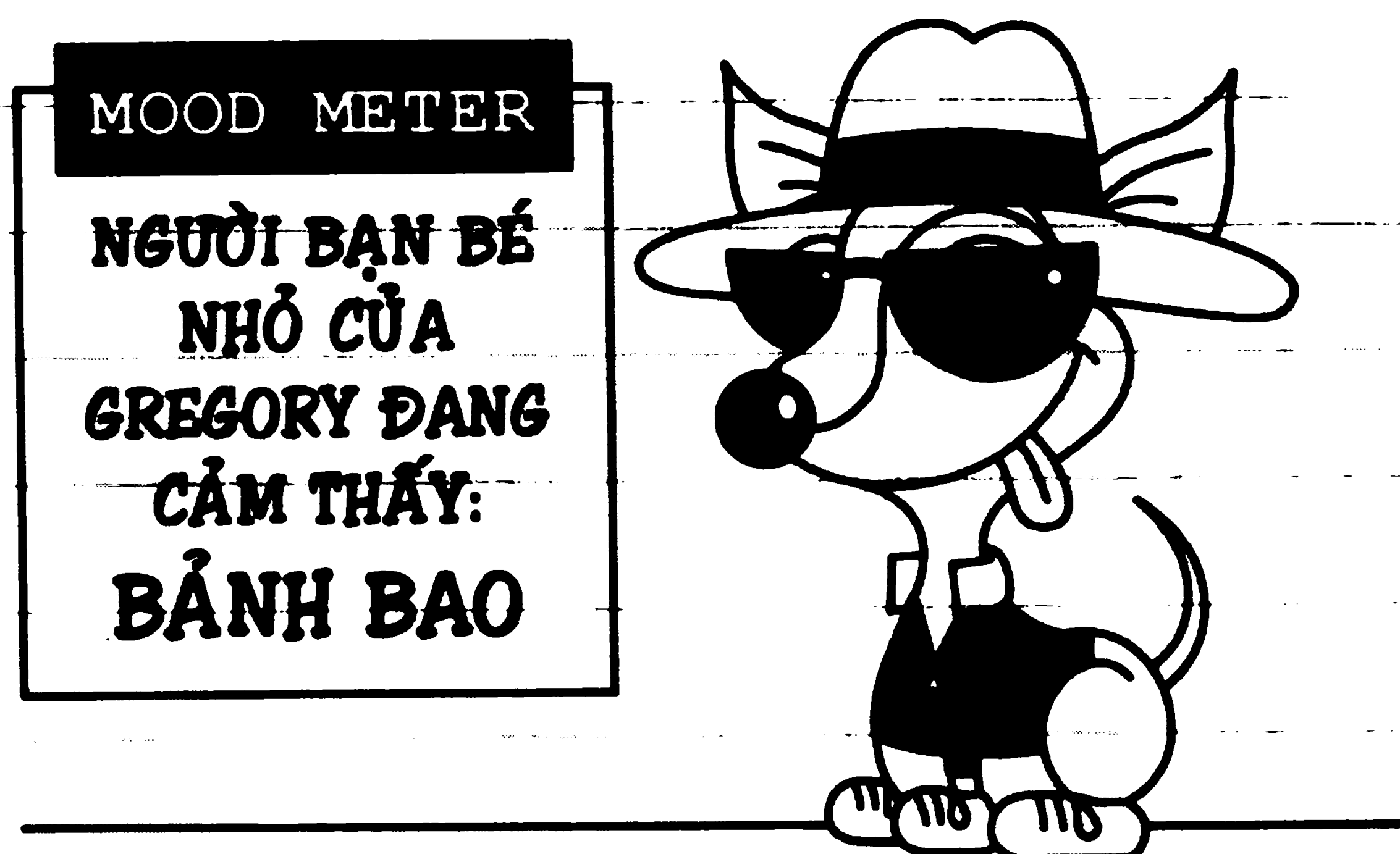
MOOD METER

NGƯỜI BẠN BÉ
NHỎ CỦA
GREGORY ĐANG
CẢM THẤY:
BUỒN NÔN

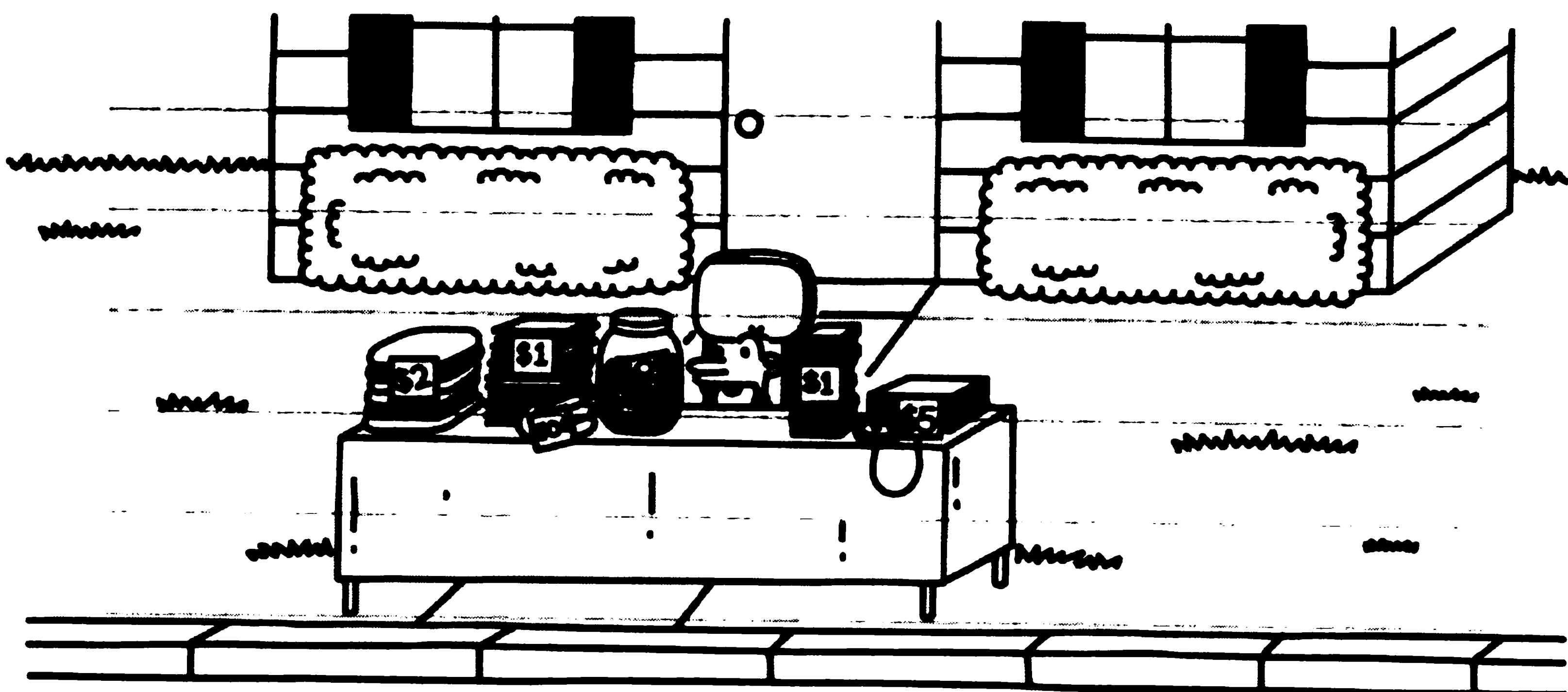

Vấn đề là bạn chỉ có thể kiếm được một số lượng thẻ đổi hàng nhất định, và sau đó bạn phải mua chúng bằng tiền thật. Thật không may, tôi không có thể tín dụng riêng, điều đó có nghĩa là tôi phải xin bố mẹ để sử dụng thẻ CỦA HỌ.

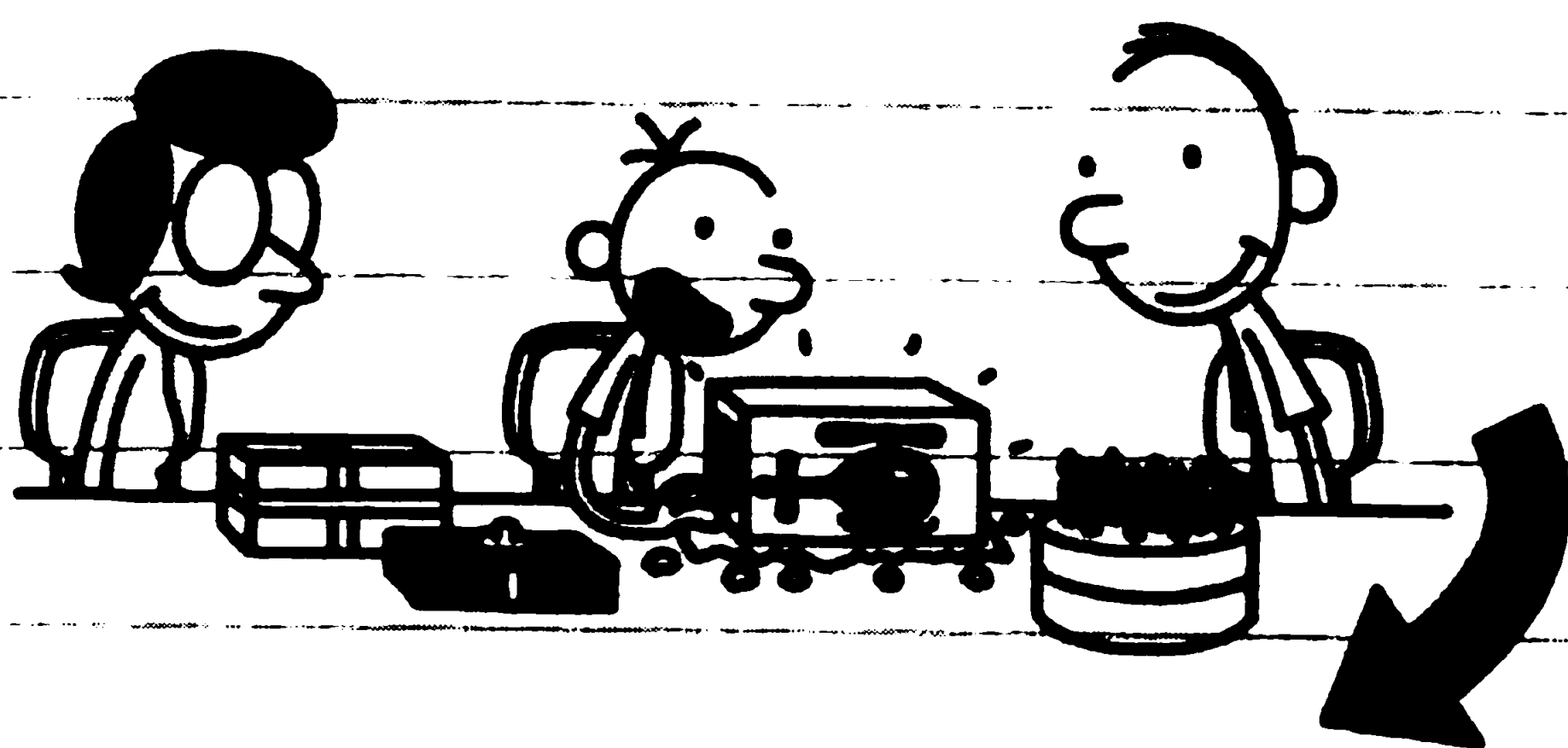
Và nó thật không dễ dàng để thuyết phục bố mở ví tiền của mình vì vậy bạn chỉ có thể mua một bộ đồ đồng bóng cho thú cưng của bạn.

Năm nay tôi sẽ yêu cầu một đồng Kritterz Kash vào Lễ Giáng sinh. Nhưng tôi vẫn đang cố tính toán cái gì đó đặc biệt để ghi vào PHẦN CÒN LẠI trong danh sách điều ước của mình. Thực tế tôi có thể đưa NHIỀU thứ khác nhau vào danh sách, vì cách đây hai tuần khi tôi phải nằm một đêm ở bệnh viện để cắt amidan, Manny đã bán một nửa những thứ thuộc sở hữu riêng của tôi.

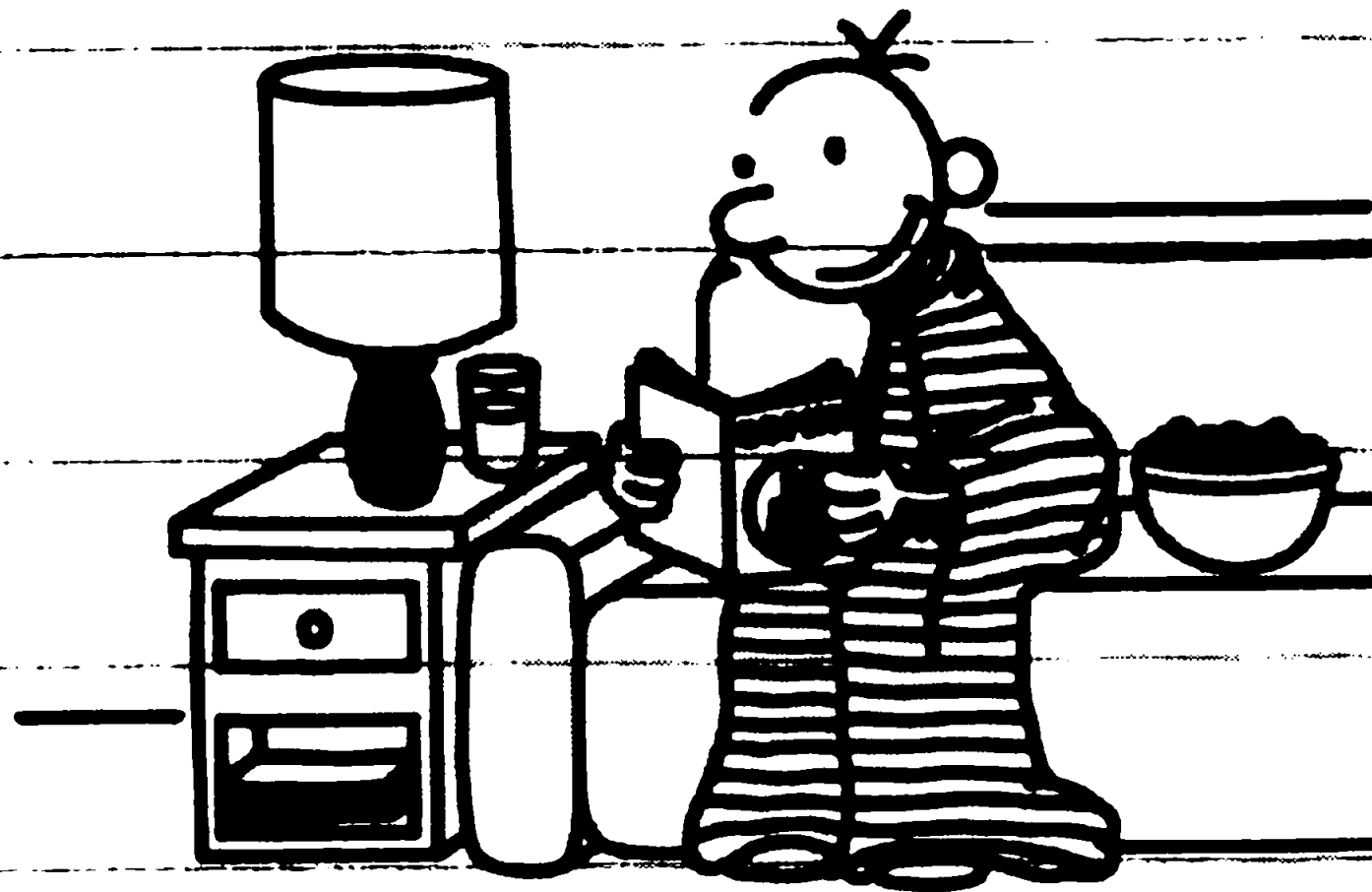
Nhưng tôi không chắc là tôi nên yêu cầu một món quà bình thường như trò chơi điện tử hay đồ chơi năm nay. Điều mà tôi nhận ra là mỗi khi bạn nhận thứ gì đó tốt đẹp vào ngày sinh nhật hoặc Lễ Giáng sinh, trong vòng một tuần nó sẽ được sử dụng để chống lại bạn.

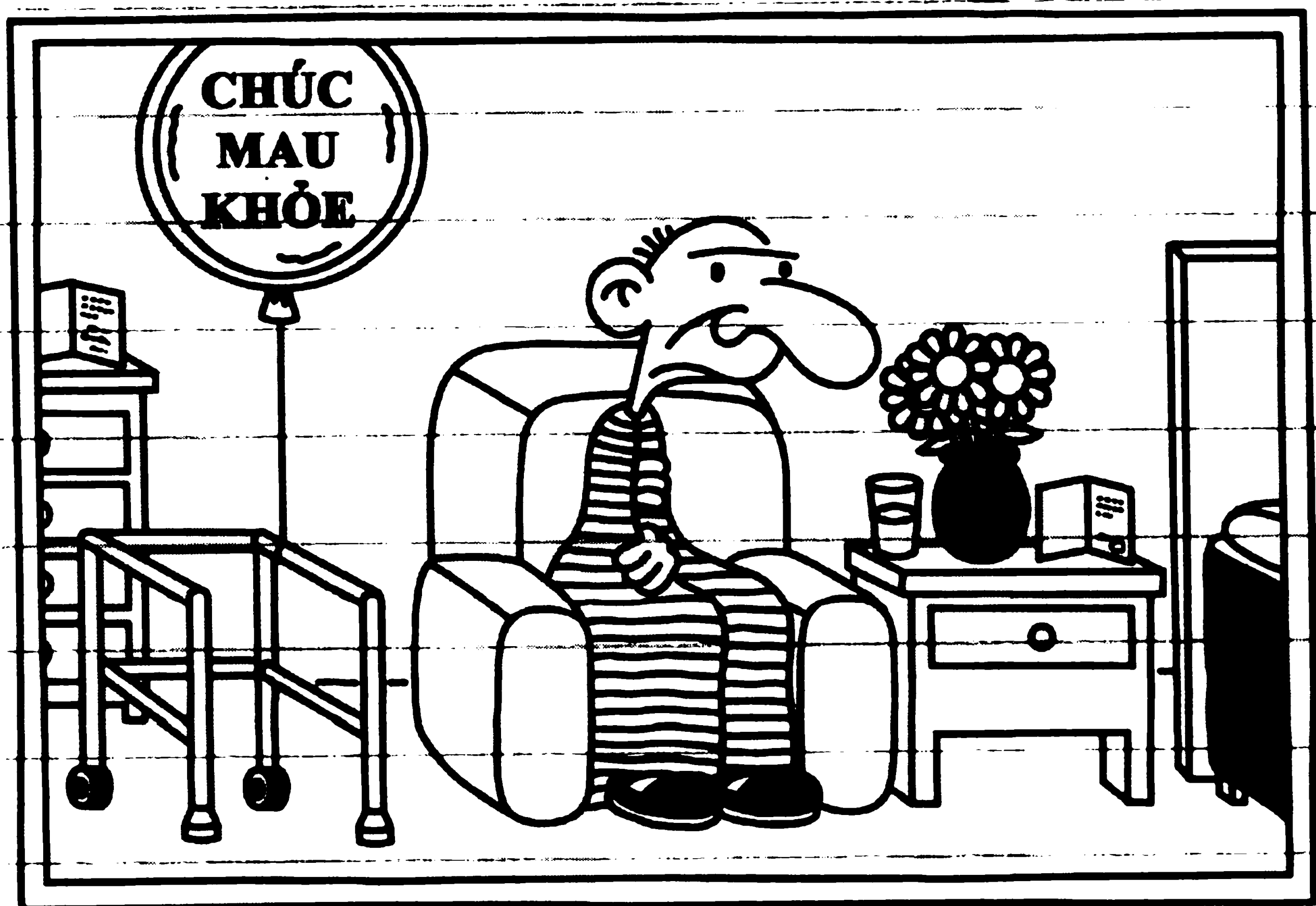
BỐ MẸ SẼ TỊCH THU CÁI NÀY ĐẾN KHI ĐIỂM SỐ MÔN TIẾNG ANH CỦA CON TIẾN BỘ!

Một điều tôi biết chắc chắn đó là năm nay tôi chỉ nhận những món quà đã qua sử dụng. Giáng sinh năm ngoái, mẹ tặng tôi một cái chăn đan tay rất đẹp, và tôi đã quấn nó quanh mình trong nửa mùa đông.

Nhưng tôi đã tìm thấy một bức ảnh có cái chăn giống y hệt của Bác cả Bruce, người đã qua đời cách đây vài năm, vì vậy tôi đã đem cầm cố cái chăn cho Rodrick vào ngày sinh nhật của anh ta.

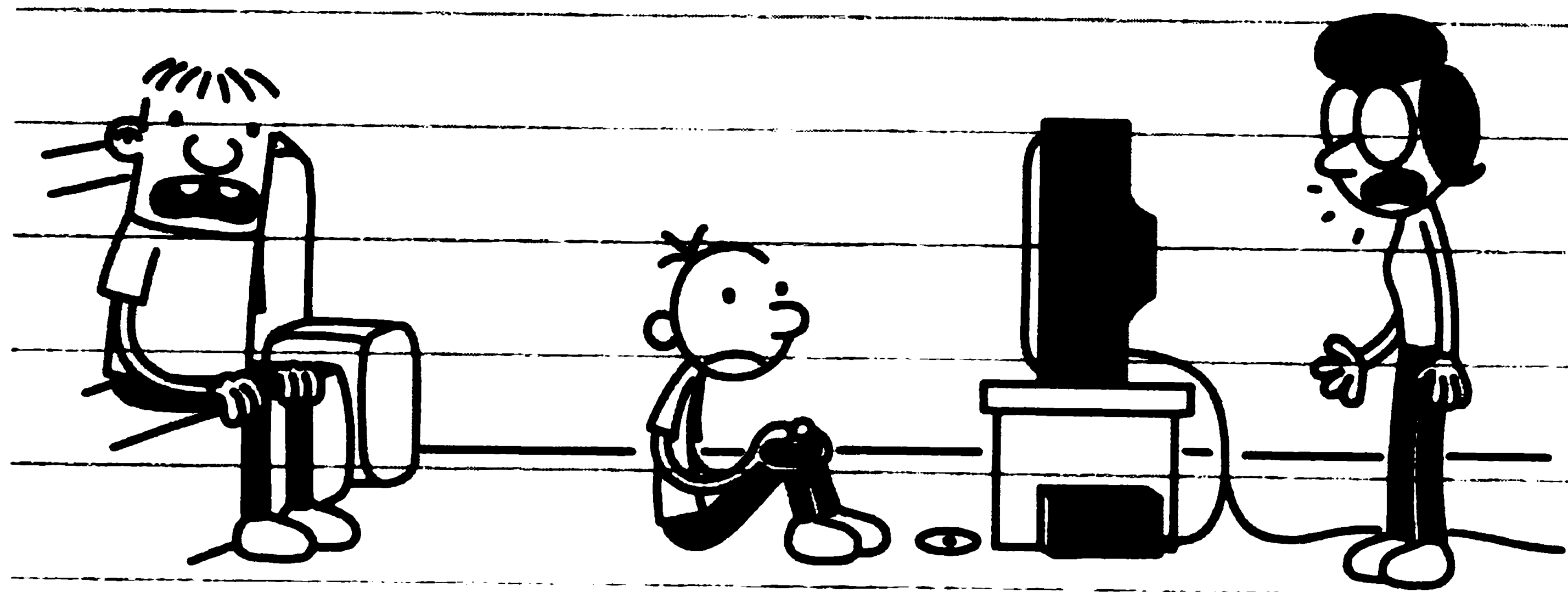

Chủ Nhật

Tôi muốn chơi Net Kritterz cả kỳ nghỉ cuối tuần, nhưng hôm qua mẹ nói phần lớn thời gian tôi dành để chơi game là "không tốt cho sức khỏe" và rằng tôi phải tiếp xúc với một "người sống thật."

Vì vậy tôi đã gọi cho Rowley và bảo nó đến chơi, mặc dù tôi vẫn còn một chút khó chịu bởi những gì liên quan đến nhảy chân sáo.

Khi Rowley đến, chúng tôi đã ngồi xuống trước Tivi để chơi điện tử, nhưng mẹ đã nói chúng tôi phải tắt máy và tiếp xúc "mặt đối mặt."

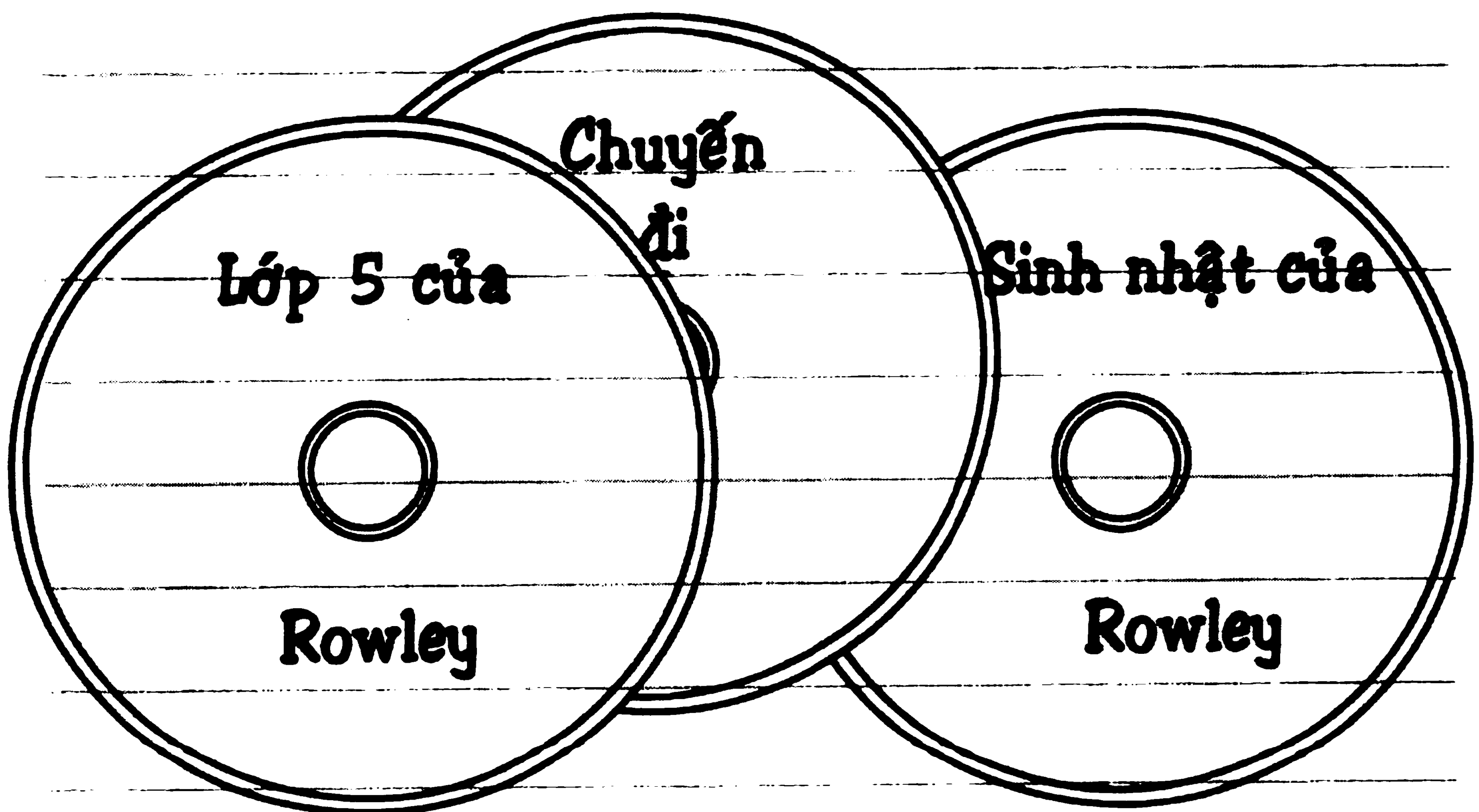

Nhưng một trong những điều làm lên tình bạn của tôi với Rowley đó là nó không PHẢN ĐỐI việc ngồi xem tôi chơi điện tử.

Hơn nữa, lý do đầu tiên khiến tổ tiên của chúng ta phát minh ra công nghệ là để không PHẢI tiếp xúc với bất kỳ một người nào khác.

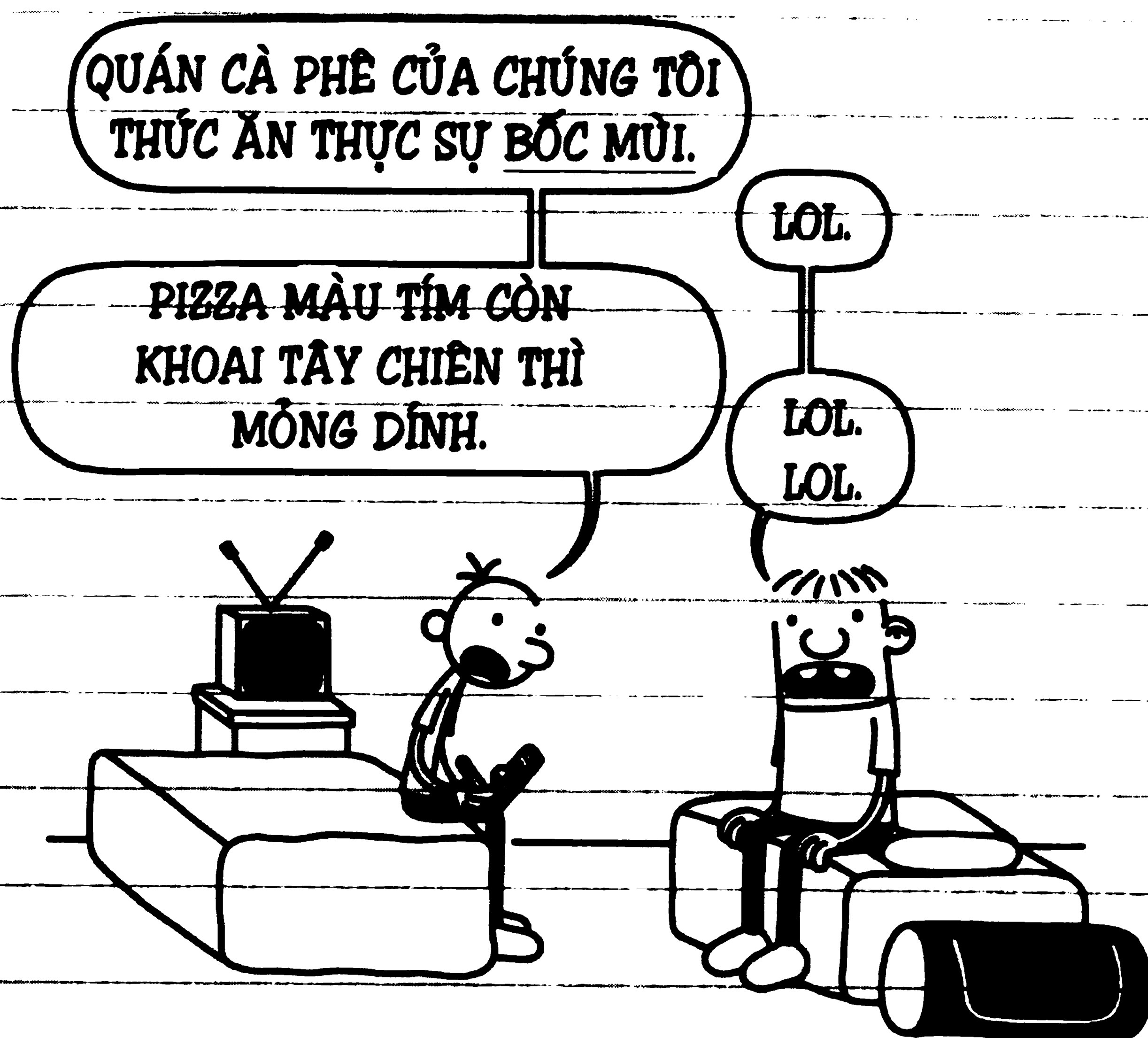
Mẹ đã tổng cổ tôi và Rowley xuống tầng hầm, và hai chúng tôi đã phải vật óc để nghĩ ra trò giải trí nào đó. Tôi đã bắt Rowley mang theo vài cái đĩa để giải khuây lúc đêm khuya.

Nhưng nó chỉ mang những đĩa phim GIA ĐÌNH, và phải xem những thước phim ngớ ngẩn ấy chính là cách TRÙNG PHẠT dã man nhất.

Không những thế, mẹ còn mang xuống mấy quyển sách "Ngôn ngữ lập dị" và bắt chúng tôi phải điền vào chỗ trống để tạo ra những cụm từ buồn cười.

Vòng đầu tiên, Rowley đưa ra các từ và tôi có nhiệm vụ sắp xếp chúng thành một câu hoàn chỉnh. Những câu chúng tôi tạo ra khá buồn cười, nhưng chúng không thú vị tẹo nào khi Rowley đều nói "LOL" (CƯỜI TỐ) thay vì cười.

Điều đó thực sự khiến tôi PHÁT ĐIÊN. Nên chúng tôi đã đổi chỗ cho nhau. Khi Rowley yêu cầu tôi kể tên của một môn thể thao, tôi đã nói "Volleyball" (bóng chuyền.) Nhưng nó lại bảo tôi đó là "bolleyball," với chữ "b." Vì vậy từ giờ phút đó, chúng tôi đã hào hứng để tranh luận về chữ bắt đầu của từ "bóng chuyền."

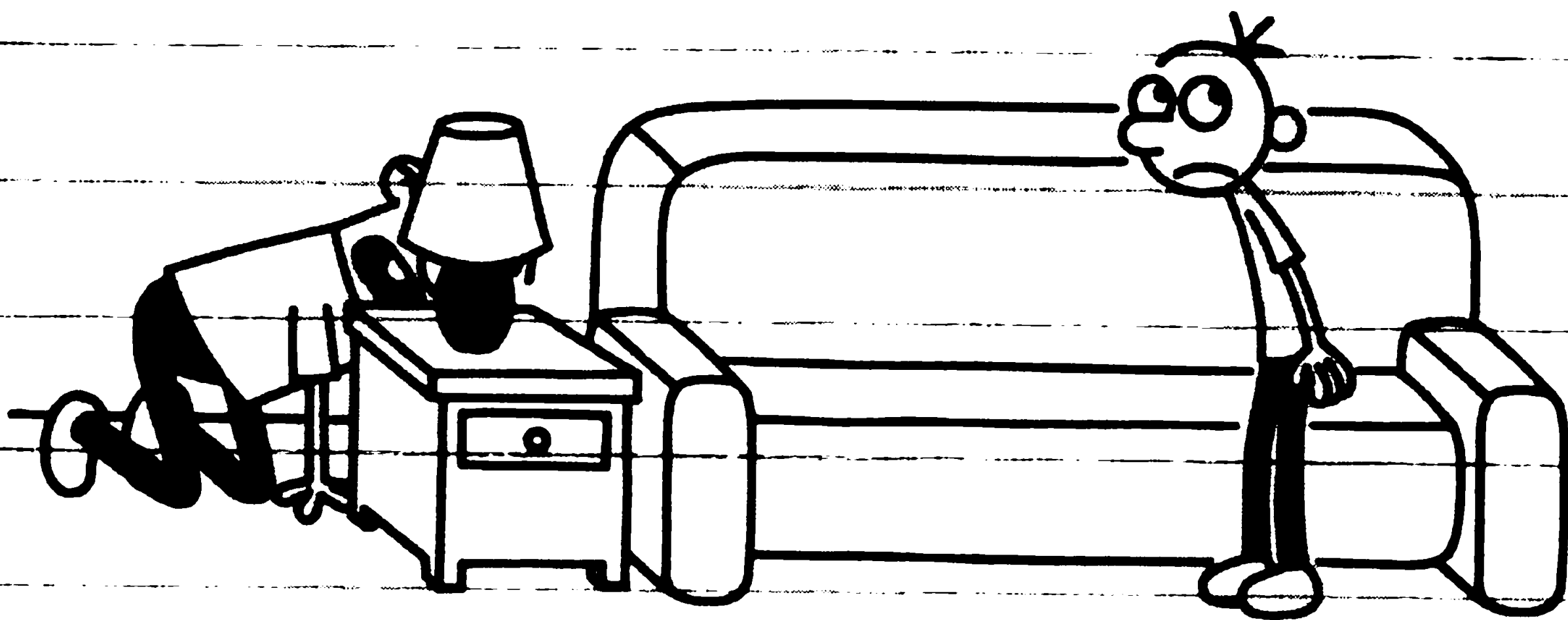
Tôi đã tìm một quyển từ điển, đưa cho Rowley và bảo nó tự tra cứu. Nhưng thay vì dán mắt vào chữ cái "v," Rowley lại đọc mọi từ trong danh mục chữ "b." Và khi không thể tìm thấy từ "bolleyball," nó liền dò lại từ đầu.

Rowley thậm chí còn bắt bẻ tôi về sự lỗi thời của cuốn từ điển và khẳng định như đinh đóng cột đó là lý do vì sao từ "bolleyball" không có trong đó. Ngay sau đó, chúng tôi lại hào hứng tranh luận xem bóng chuyền được phát minh vào năm nào.

Đến lúc này Rowley thực sự khiến tôi thấy khó chịu, và tôi nhận ra rằng mọi chuyện sẽ khá hơn khi chúng tôi chuyển sang chơi trò khác nếu không sẽ lại kết thúc bằng một cuộc chiến, như thường lệ.

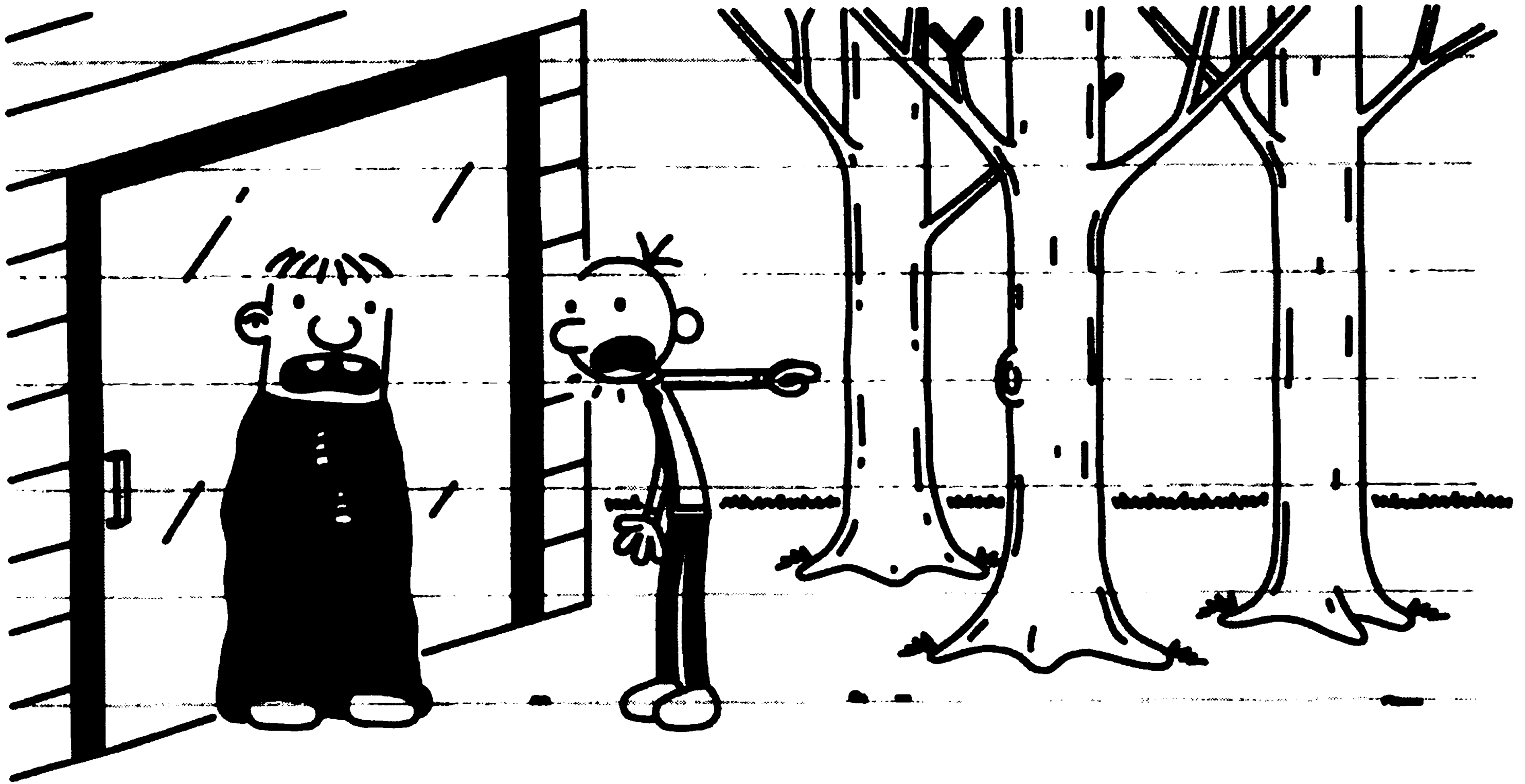
Khi tôi bảo muốn chơi trò khác, Rowley nói nó muốn chơi trò Trốn - Tìm. Nhưng vấn đề là khi chơi trò Trốn - Tìm với Rowley, nó luôn nghĩ rằng bạn không thể tìm ra nó khi nó không nhìn thấy bạn. Chính vì cái tư tưởng ngu ngốc ấy mà Rowley thường bị tìm thấy một cách dễ dàng.

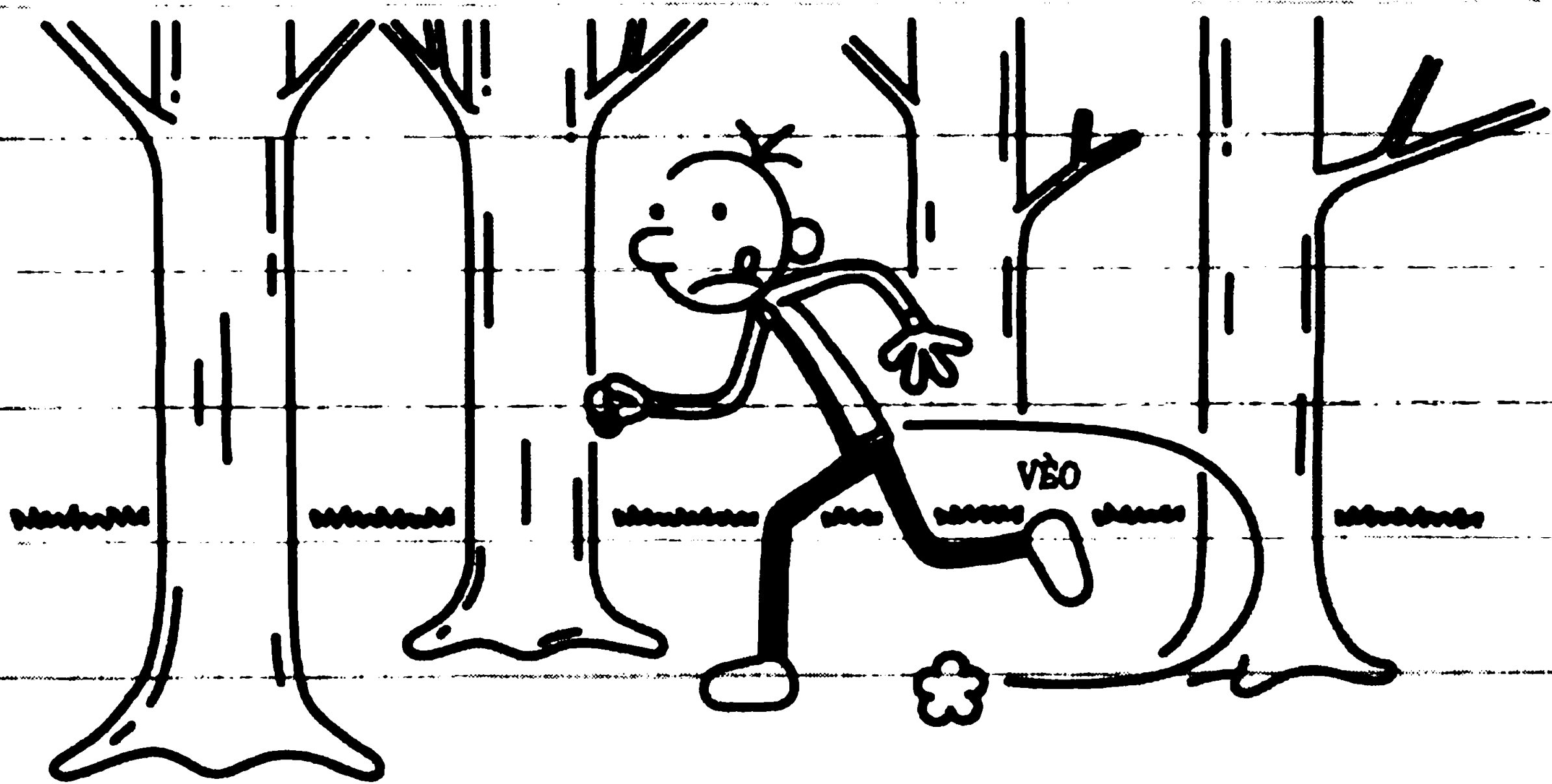
Tôi quyết định chúng tôi cần phải có khoảng thời gian để nghỉ ngơi nên tôi đưa ra ý kiến xem tôi và Rowley, ai là người dũng cảm hơn. Và chúng tôi bước ra ngoài.

Chúng tôi phải đi bộ vào trong rừng và viết tên mình lên pháo đài cây mà chúng tôi đã dựng từ mùa hè vừa rồi. Bất cứ ai thua cuộc sẽ phải nhận sai về từ "volleyball" và phải gọi người kia là "ngài" trong suốt phần còn lại của cuộc đời.

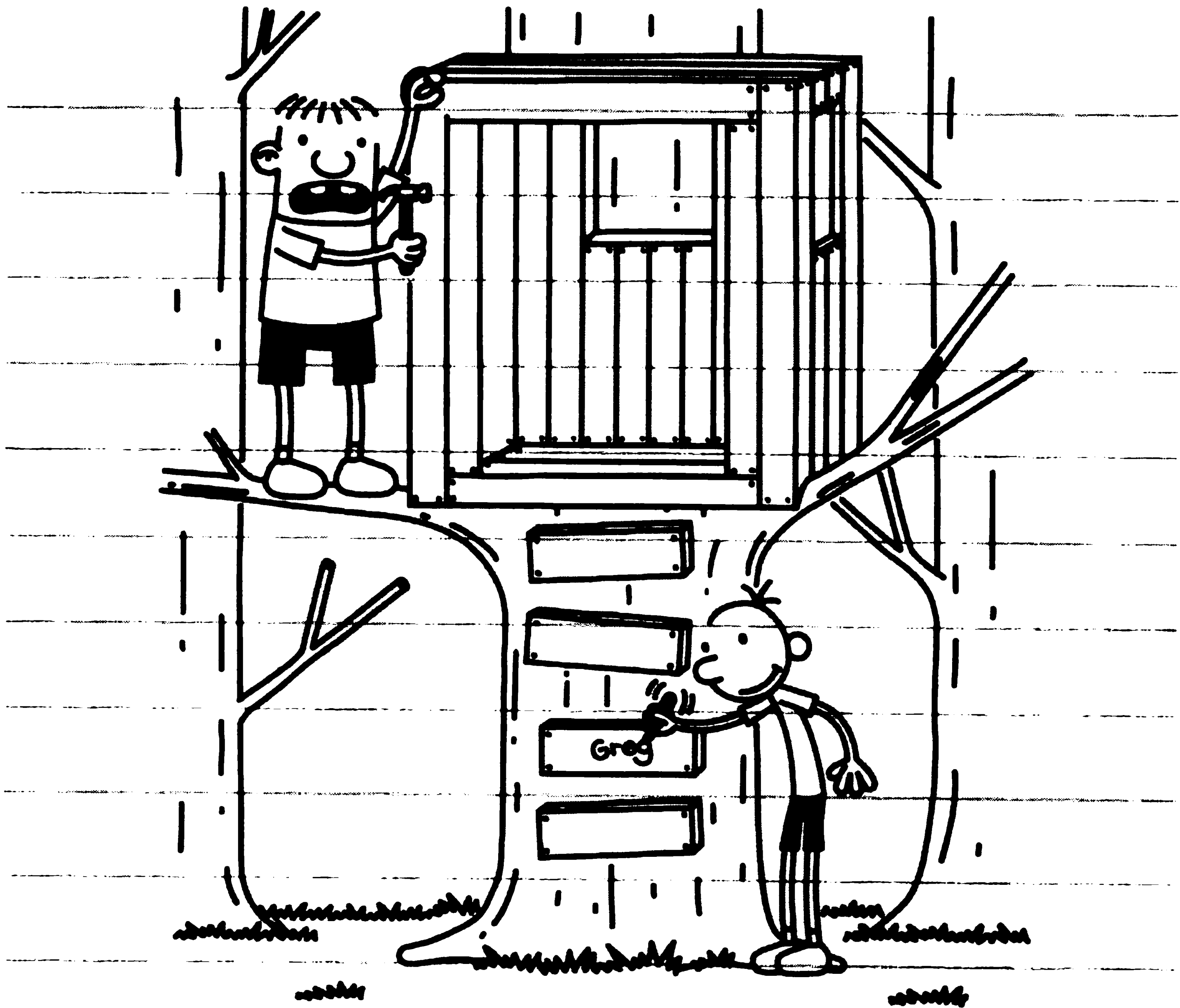
Có vẻ Rowley nghĩ đó là một ý tưởng khá công bằng.

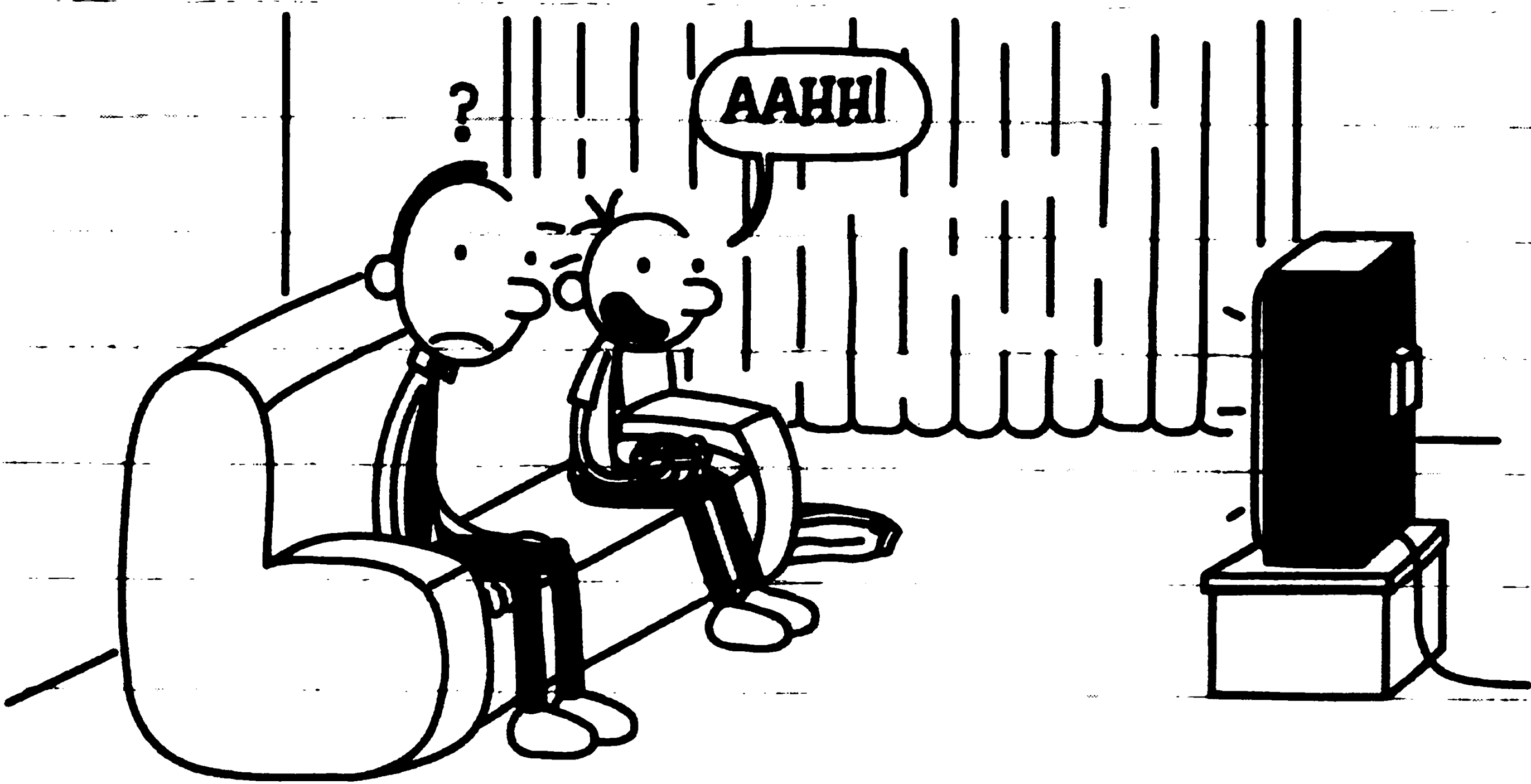
Tôi nói với Rowley rằng tôi sẽ đi trước và ngay khi tôi biết nó không thể nhìn thấy mình, tôi đã chạy thẳng một mạch về phía trước nhà.

Thực ra, tôi không bao giờ dám đi vào rừng trong đêm tối mù mịt thế này. Nhưng vì tôi đã viết tên của mình trong lần cùng Rowley dựng pháo đài cây vào mùa hè vừa rồi nên đó là lý do vì sao tôi chắc như đinh đóng cột là mình sẽ thắng vụ cá cược này.

Tôi ung dung vào nhà mình, vừa thưởng thức một ly kem to bự chẳng vừa thư giãn trong lúc chờ đợi. Và tôi phải nói rằng, đôi khi tôi thật là thông minh.

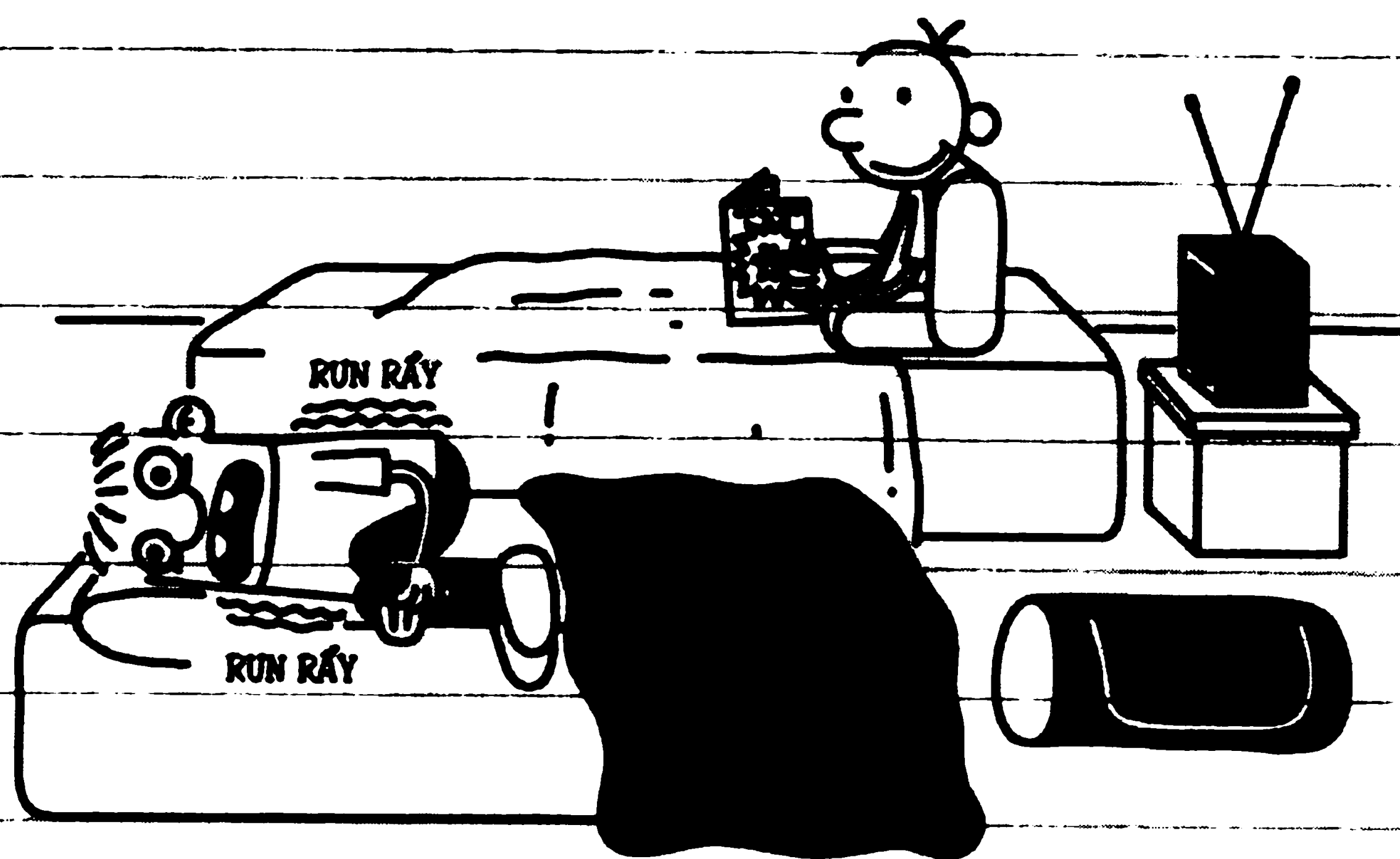
Ngay khi nhâm nhi hết chỗ kem mát lạnh, tôi đi vòng sang bên cạnh của ngôi nhà, xoa một ít bùn đất lên mặt và quần áo, sau đó chạy ra từ khu rừng.

Có lẽ tôi không nên thêm phần cuối vào vì Rowley đã hoàn toàn bỏ cuộc ngay sau đó.

Dù sao đi nữa, nghỉ ngơi chỉ là những gì mà bác sĩ yêu cầu, và thời gian còn lại của đêm quả là hạnh phúc khi không có các vụ cãi nhau vật vãnh.

Sáng nay gia đình tôi đến nhà thờ, và Rowley sẽ đi cùng chúng tôi. Tôi không nghĩ gia đình Rowley đến nhà thờ thường xuyên nên nó không biết về tất cả những quy tắc bạn phải làm khi đến nhà thờ. Vì vậy tôi luôn phải nhắc nó khi nào cần quỳ xuống và đứng lên và tất cả những thứ tương tự như thế.

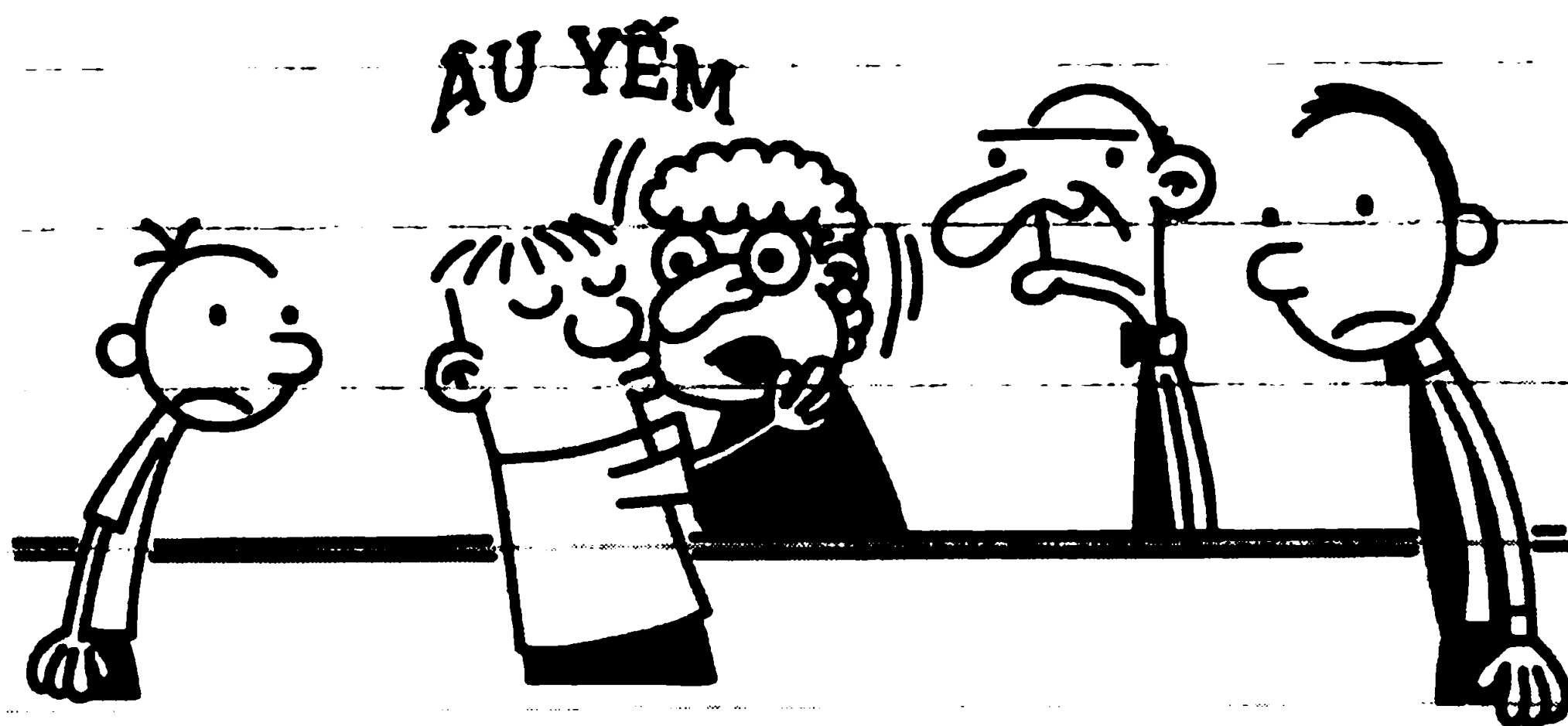
Kết thúc buổi lễ chúng tôi vừa nói "Hòa bình cho bạn" vừa bắt tay mọi người. Nhưng khi tôi vừa nói "Hòa bình cho bạn," Rowley đã bắt đầu cười khúc khích.

Tôi đoán chắc là nó đang nghĩ tôi thật ngớ ngẩn khi nói

"Hạt đậu cho bạn," một loại rau mà bạn vẫn ăn.

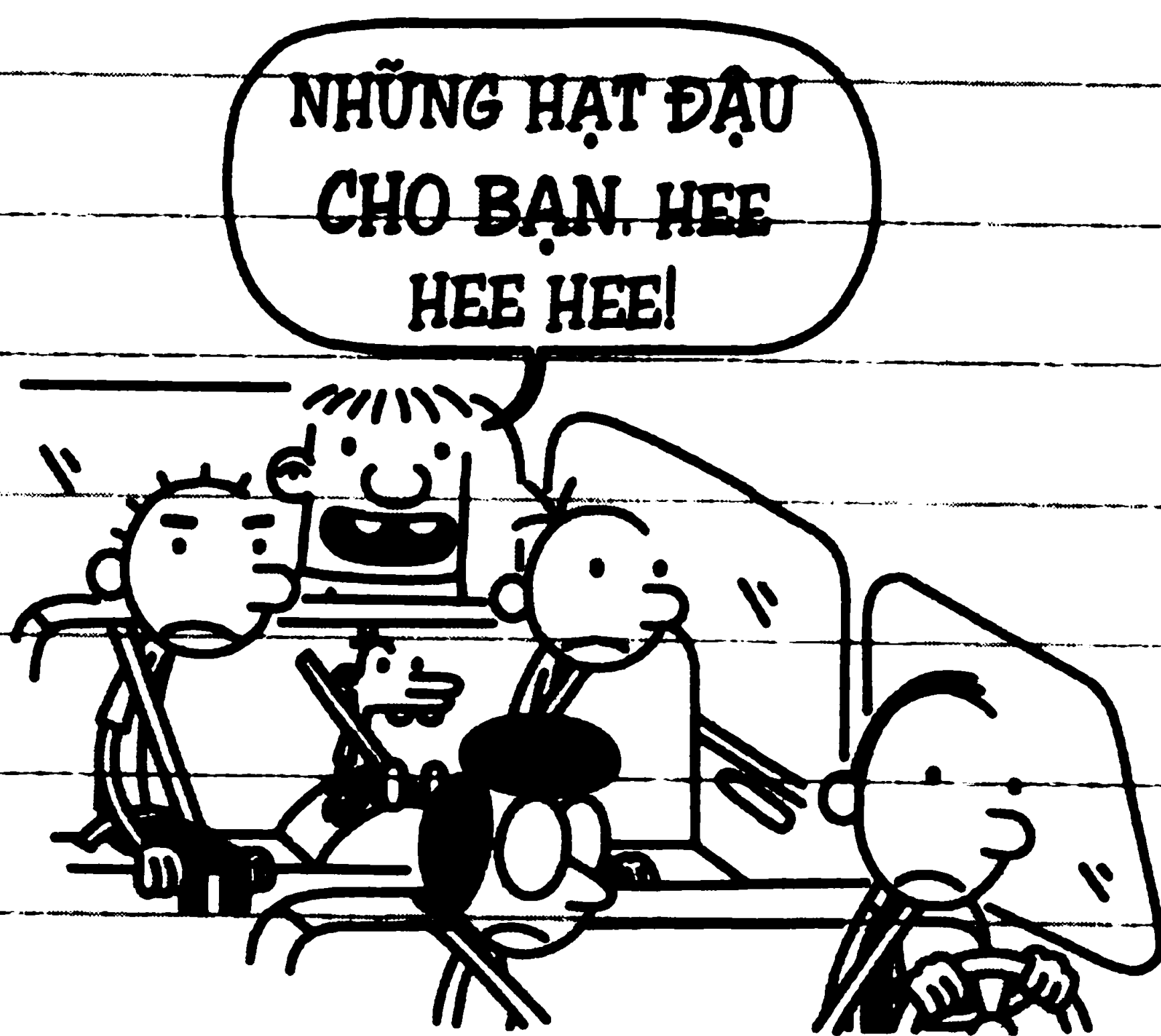
Tôi không nghĩ Rowley hoàn toàn hiểu rằng bạn chỉ phải bắt tay với mọi người, vì khi một người phụ nữ ở hàng ghế sau nói với chúng tôi "Hòa bình cho bạn," Rowley thậm chí còn tặng bà ấy một nụ hôn trên má.

Sau khi rời khỏi nhà thờ, chúng tôi đã đưa Rowley về nhà nó và tôi thực sự vui sướng khi có thể quay lại với trò điện tử yêu thích của mình.

Và lần đầu tiên, tôi thấy mẹ cũng thở phào nhẹ nhõm

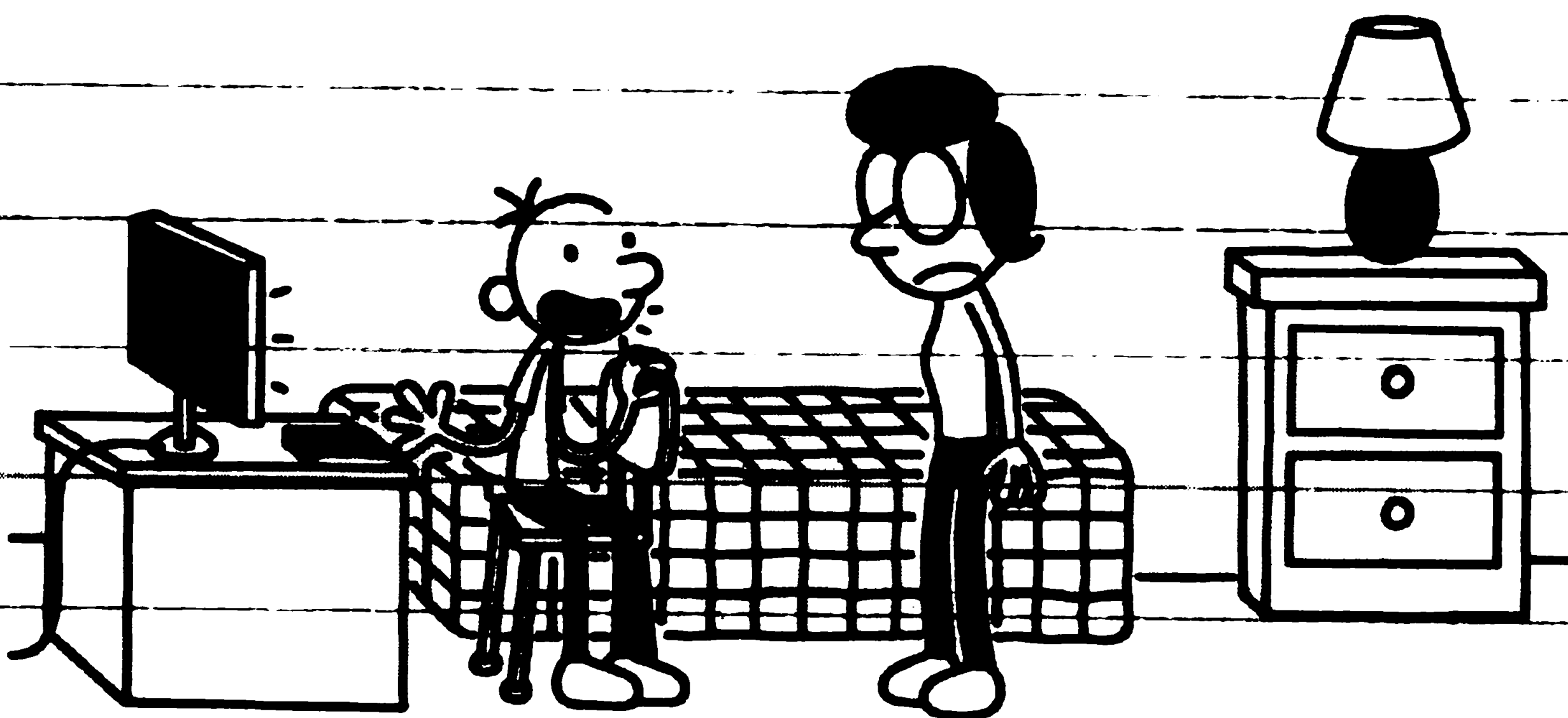
khi thoát khỏi Rowley.

THÁNG MƯỜI HAI

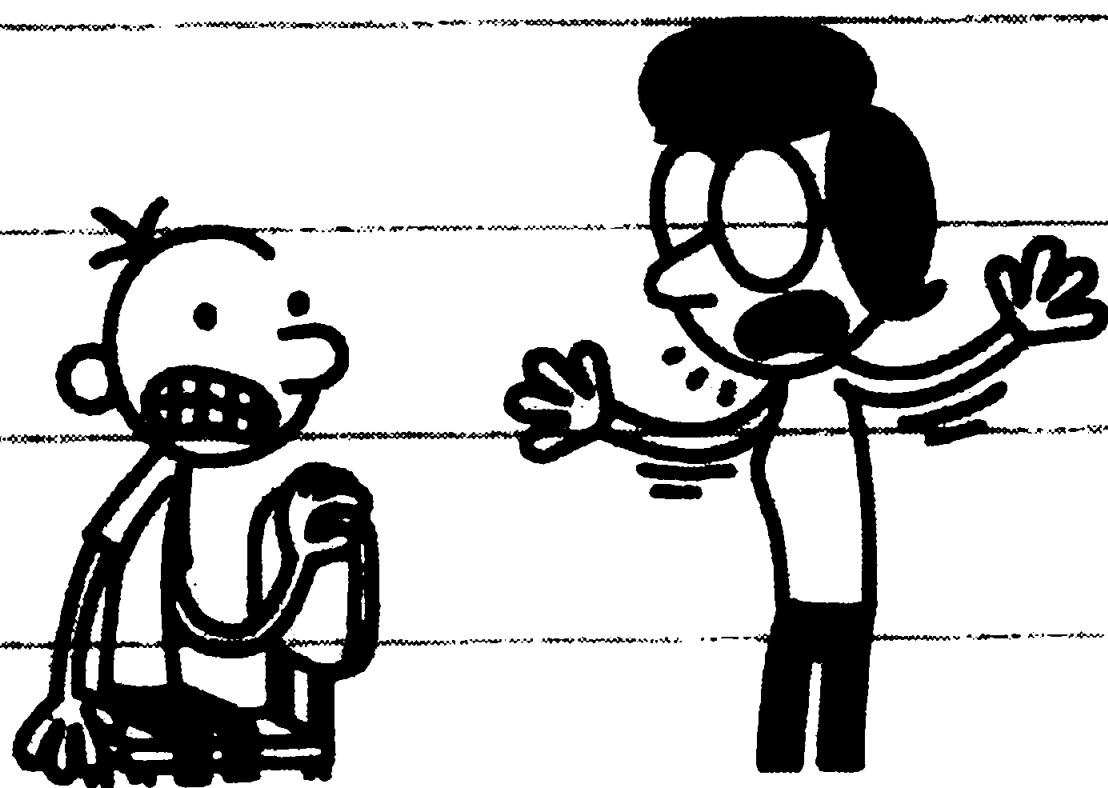
Thứ Ba

Hôm nay tôi đang chơi Net Kritterz trong phòng thì mẹ bước vào. Mẹ xem tôi chơi một lúc rồi sau đó hỏi tôi đang làm gì trong game. Tôi giải thích rằng tôi đang quan sát Chihuahua của tôi xem Tivi, bởi vì nếu thực sự cho thú cưng của bạn xem chương trình truyền hình hai tiếng một ngày, điều đó sẽ làm nó vui vẻ và bạn sẽ nhận được hai mươi thẻ đổi hàng.

Sau đó tôi đã hỏi mẹ nếu mẹ không phiền có thể đặt cho tôi mười đôla vì cửa hàng Net Kritterz chỉ vừa mới bắt đầu đăng những đôi giày trượt pa - tanh và tôi chắc rằng Người Bạn Nhỏ của Gregory sẽ thực sự thích có chúng.

Nhưng tôi đoán mình đã chọn sai thời điểm khi hỏi vay tiền mẹ, vì hình như tâm trạng của mẹ đang không tốt lắm. Mẹ nói rằng tôi không có bất cứ sự trân trọng nào đối với "giá trị của đồng tiền" và rằng nếu tôi muốn trả cho Net Kritterz "quen thuộc" của tôi thì tôi phải tự bỏ tiền túi của mình ra.

Tôi nói với mẹ rằng tôi không có bất cứ một xu nào và đó là lí do vì sao tôi vẫn phải tiếp tục dựa vào bố mẹ. Nhưng mẹ nói có RẤT NHIỀU cách mà tôi có thể làm để kiếm tiền. Mẹ bảo tối nay sẽ có tuyết rơi và tôi có thể ra ngoài và dùng xẻng dọn tuyết trên đường lái xe vào nhà cho hàng xóm vào ngày mai.

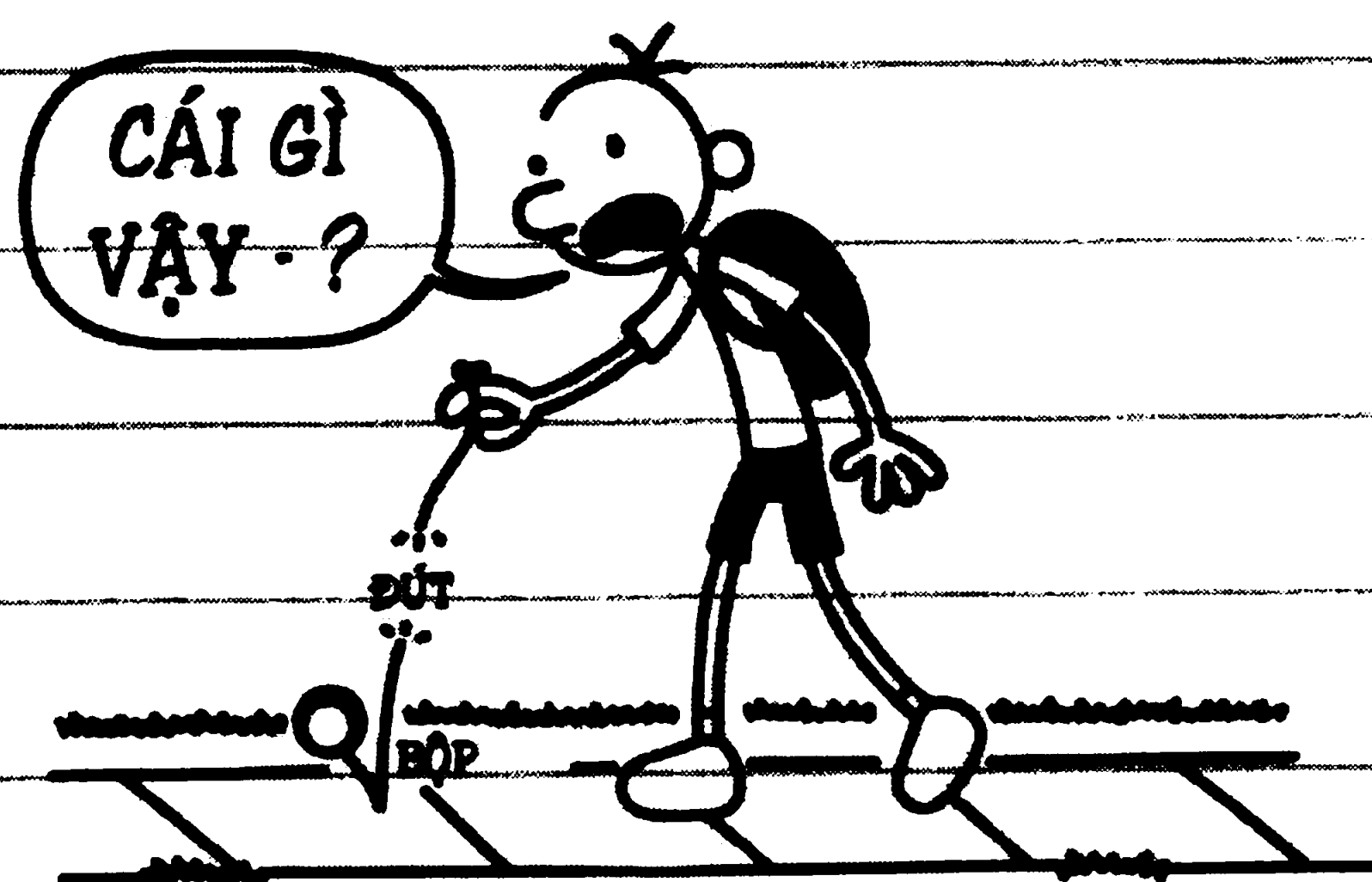
Tôi THỰC SỰ cảm thấy không thoải mái khi phải gõ cửa và hỏi xin tiền những người hàng xóm của mình. Trường của tôi một năm có ba lần gây quỹ, và tôi phải vất vả đi từ nhà này sang nhà khác khẩn cầu mọi người mua thứ gì đó giúp tôi.

Và có đến nửa thời gian tôi thậm chí không biết gì về những cái tôi đang bán.

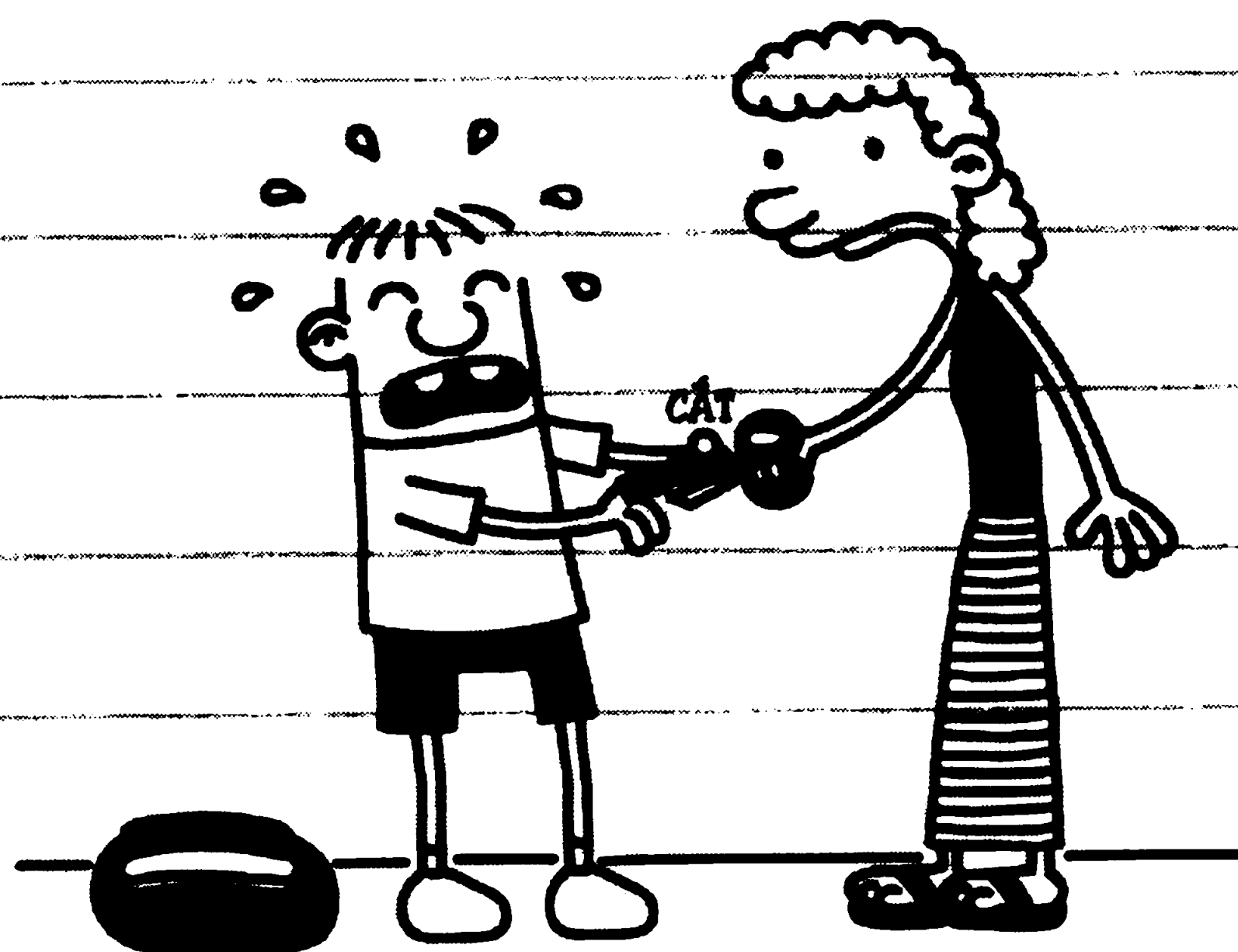

Tôi ước trường học cho chúng tôi vài thứ HỮU ÍCH hơn để bán, như những thanh kẹo hoặc bánh. Nữ Hướng Đạo Sinh rất may mắn, bởi vì ít nhất họ được bán những thứ mà mọi người thực sự MUỐN.

Phương thức làm việc với những người góp vốn là học sinh chúng tôi làm tất cả công việc và nhà trường thì cho chúng tôi những thứ bỏ đi như những phần thưởng. Một lần tôi đã bán những hạt cà phê giá 20 đôla, và tôi đã nhận được một thứ đồ chơi yo-yo rẻ tiền thậm chí đã vỡ trước khi tôi nhận nó từ nhà trường.

Nhưng Rowley THỰC SỰ rất quyết tâm. Nó đã bán 150 đôla cho chỗ hạt và được thưởng một chiếc bao ngón tay của Trung Quốc. Thực sự chiếc bao ngón tay đã làm việc giống như nó tưởng tượng, nhưng Rowley không thể rút ngón tay ra được, và mẹ nó phải cắt cái bao ngón tay đó khi nó về nhà.

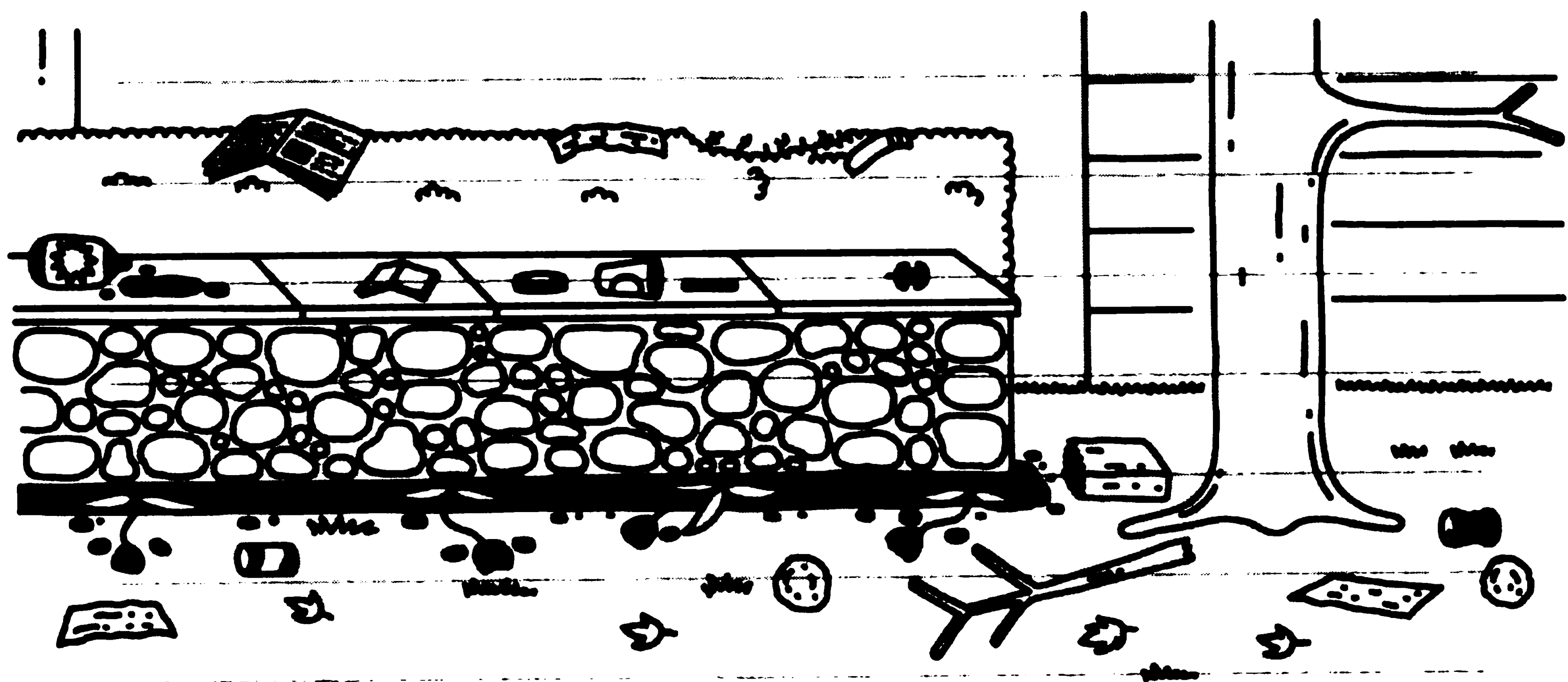

Năm ngoái trường học đã thử vài thứ khác. Họ cho chúng tôi bán vé số, và bất cứ ai chiến thắng trong đợt quay thưởng sẽ được một buổi quét dọn vườn xuân từ lớp xếp hạng thứ bảy.

Cô Spangler người sống ở dưới khu phố nhà tôi đã thắng xổ số, và vào ngày đầu tiên của mùa xuân lớp xếp hạng thứ bảy được dẫn tới nhà cô ấy. Nhưng chỉ có hai cái cào cho tất cả bọn trẻ, vì vậy hầu như cả lớp chỉ ngồi tán chuyện mà không làm gì cả.

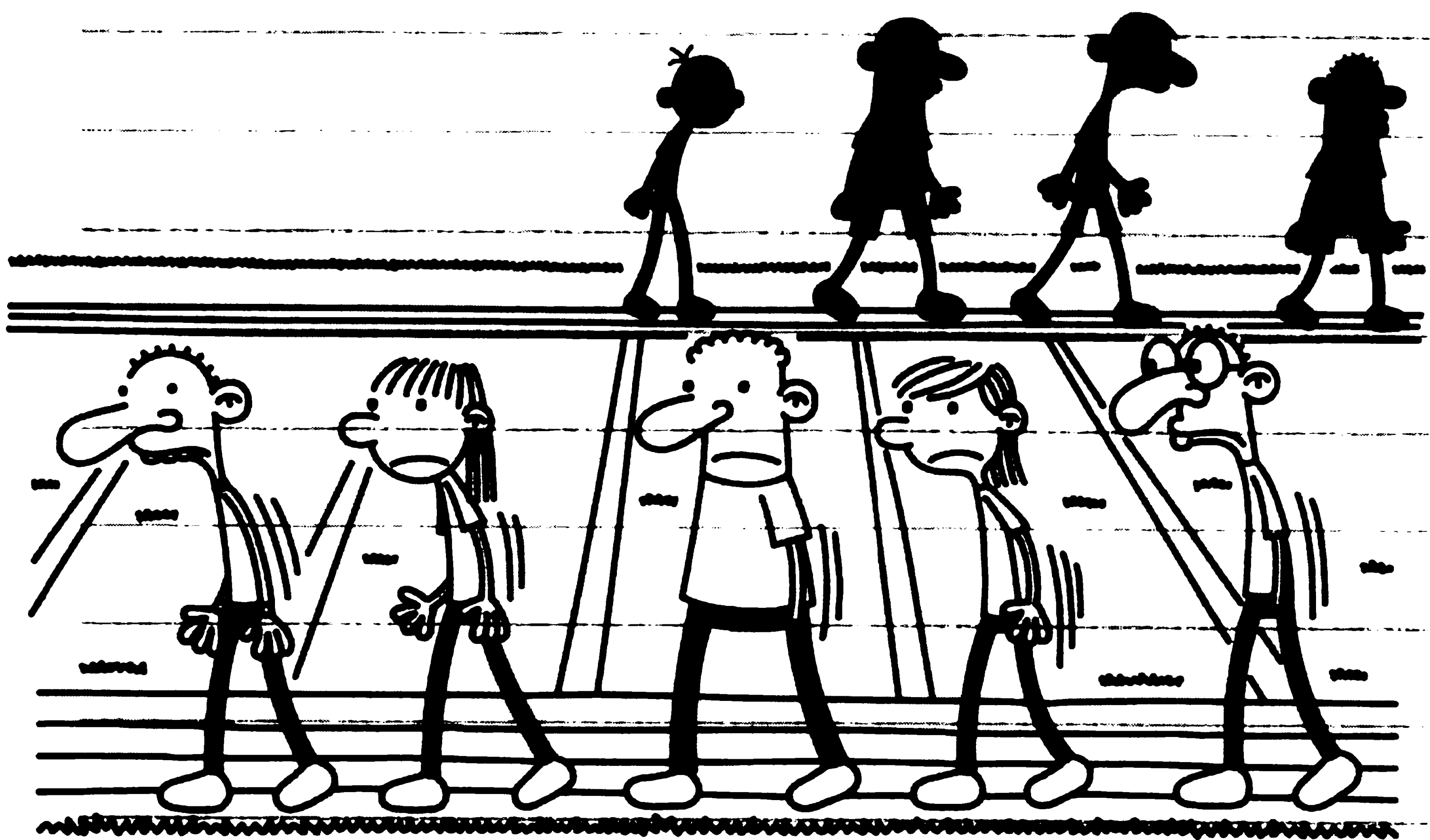
Và khi thời gian "mùa xuân sạch sẽ" kết thúc, sân nhà cô Spangler còn tề hơn cả lúc trước.

Nhiệm vụ mới mà nhà trường đang làm là tổ chức những cuộc thi đi bộ. Ý tưởng là chúng tôi sẽ đi bộ vòng quanh đường đua ở trường trong một khoảng thời gian nào đó, như 100 hoặc 200 vòng, và những người hàng xóm của chúng tôi sẽ tài trợ cho mỗi vòng chúng tôi hoàn thành.

Phiếu tài trợ	
CUỘC THI ĐI BỘ	
0.25 đôla/vòng	
Tên	Số vòng
1. <i>Georgette Kramer</i>	100
2. <i>Tony Sinclair</i>	150
3. <i>Henry Nielson</i>	50
4. <i>Leslie Simpson</i>	100
5. <i>Barbara Preston</i>	150
6. <i>Laver Collison</i>	100
7.	
8.	

Tôi có thể hiểu việc yêu cầu ai đó trả tiền cho những hạt cà phê hoặc bất cứ thứ gì, nhưng tôi không biết có người nào tốt để sẵn lòng bỏ tiền ra cho vài đứa trẻ đi bộ vòng quanh sân bóng đá khoảng hai trăm lần.

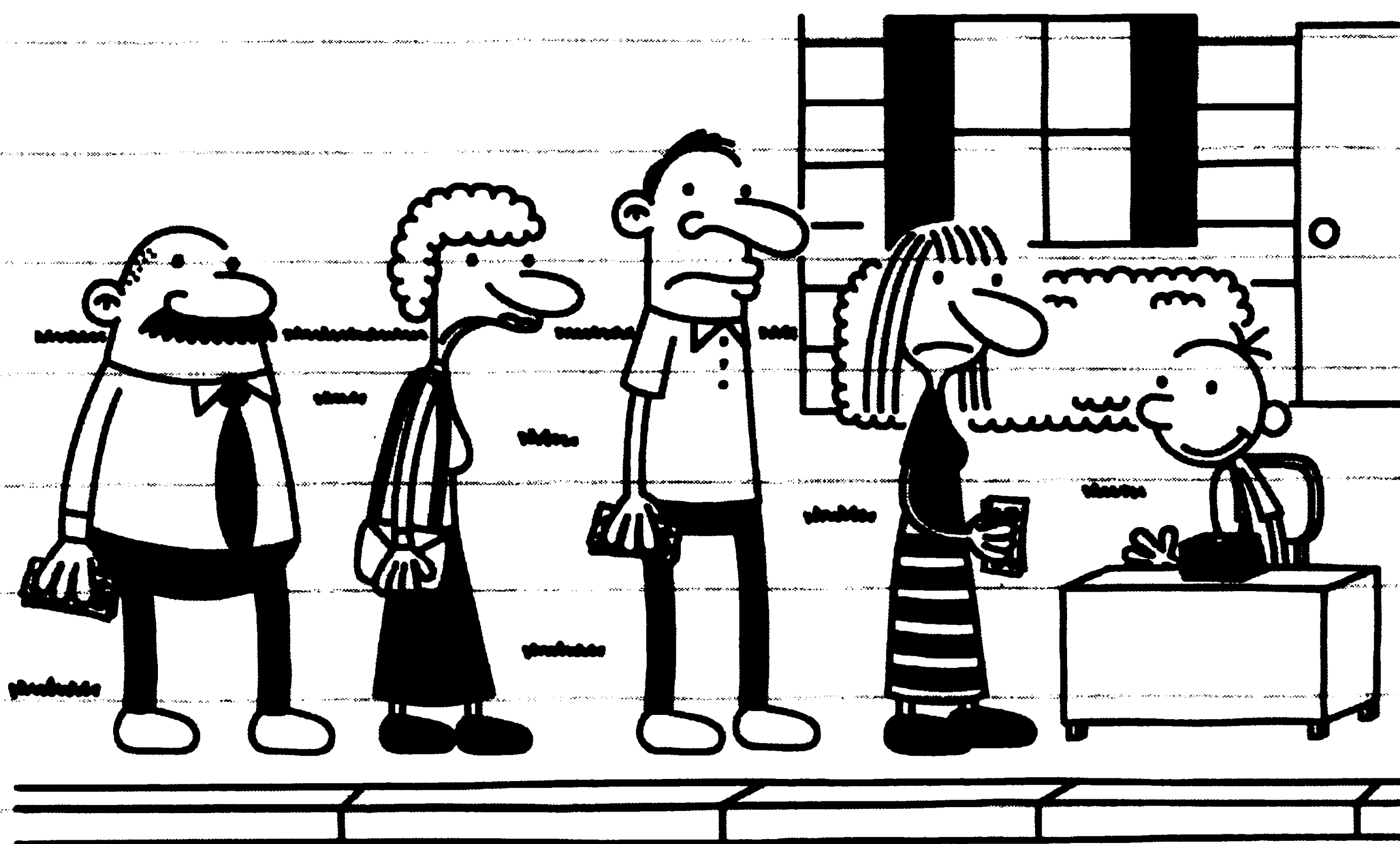
Lí do mà trường học đặt ra cuộc thi đi bộ vào tháng Chín là vì họ có thể chi trả cho tấm biển quảng cáo ở gần công viên thành phố.

Tôi không thể tìm ra lí do tại sao nhà trường không bỏ qua cuộc thi đi bộ và để cho bọn trẻ dọn sạch công viên thành phố. Nhưng tôi đoán nếu để cho những học sinh ở lớp xếp hạng thứ bảy tham gia, có lẽ bọn họ biết nó hoàn toàn vô dụng.

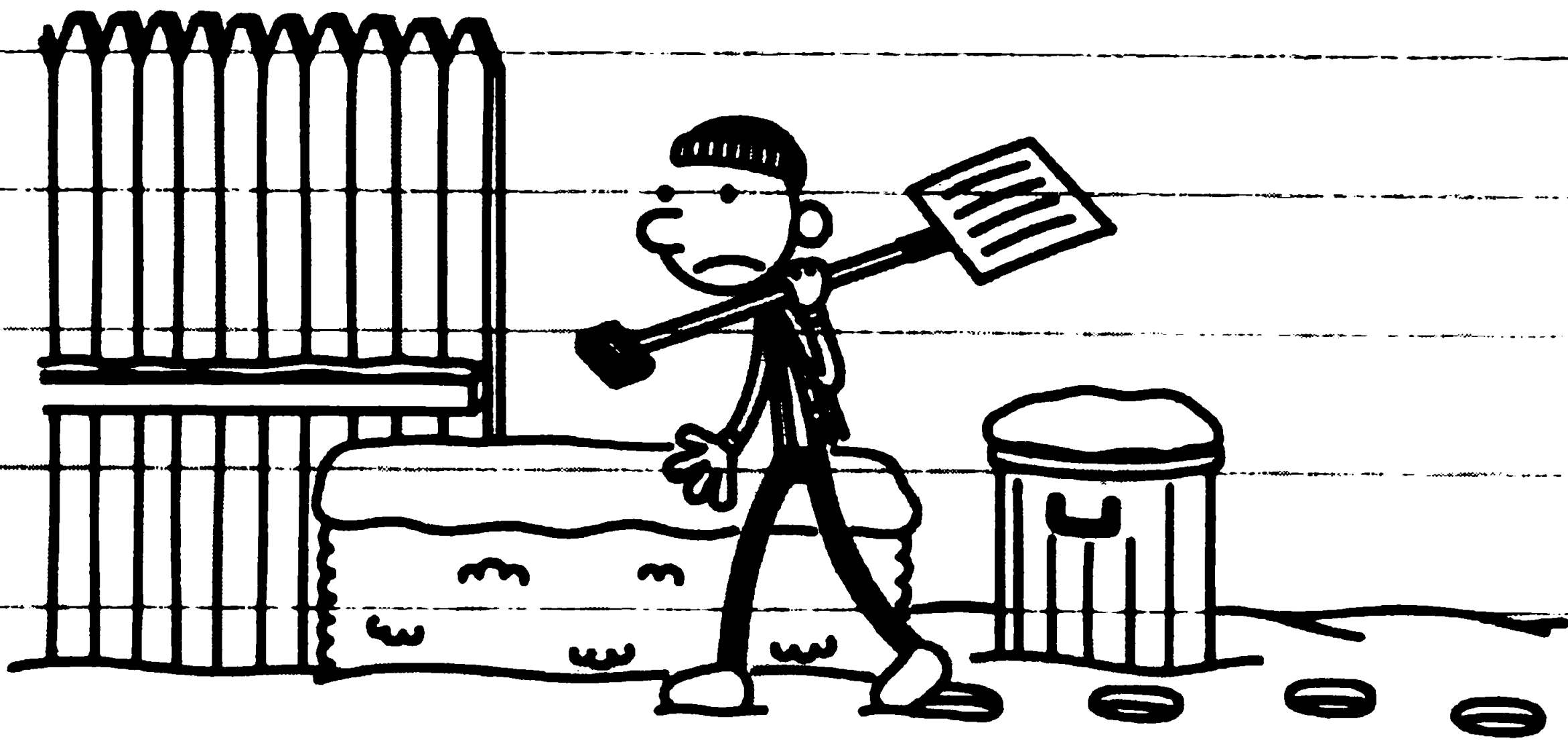
Tôi đã làm một phép tính, và hình dung được rằng trung bình mỗi người lớn ở khu phố của tôi phải cho tôi 23 đôla một năm cho việc gây quỹ ở trường.

Vì vậy tôi nên mời tất cả hàng xóm đến nhà mình mỗi năm một lần và bảo họ mang cho tôi 23 đôla tiền mặt, bởi như vậy chắc chắn sẽ đỡ cho mọi người nhiều phiền phức.

Thứ Tư

Tối hôm qua tuyết đã rơi như mọi dự đoán, và trong khi tất cả những đứa trẻ hàng xóm khác đang tận hưởng những ngày nghỉ thú vị thì tôi phải phơi mặt ngoài vỉa hè tìm kiếm một công việc.

Tôi đã nghĩ đến người chủ nhà mà tôi nên gõ cửa trước, nhưng nó không dễ dàng. Bà Durocher sống ở dãy phố bên phải, nhưng bà ấy có quá ít sự trù mến, và tôi thường viện cớ tốt nhất để tránh xa bà ấy.

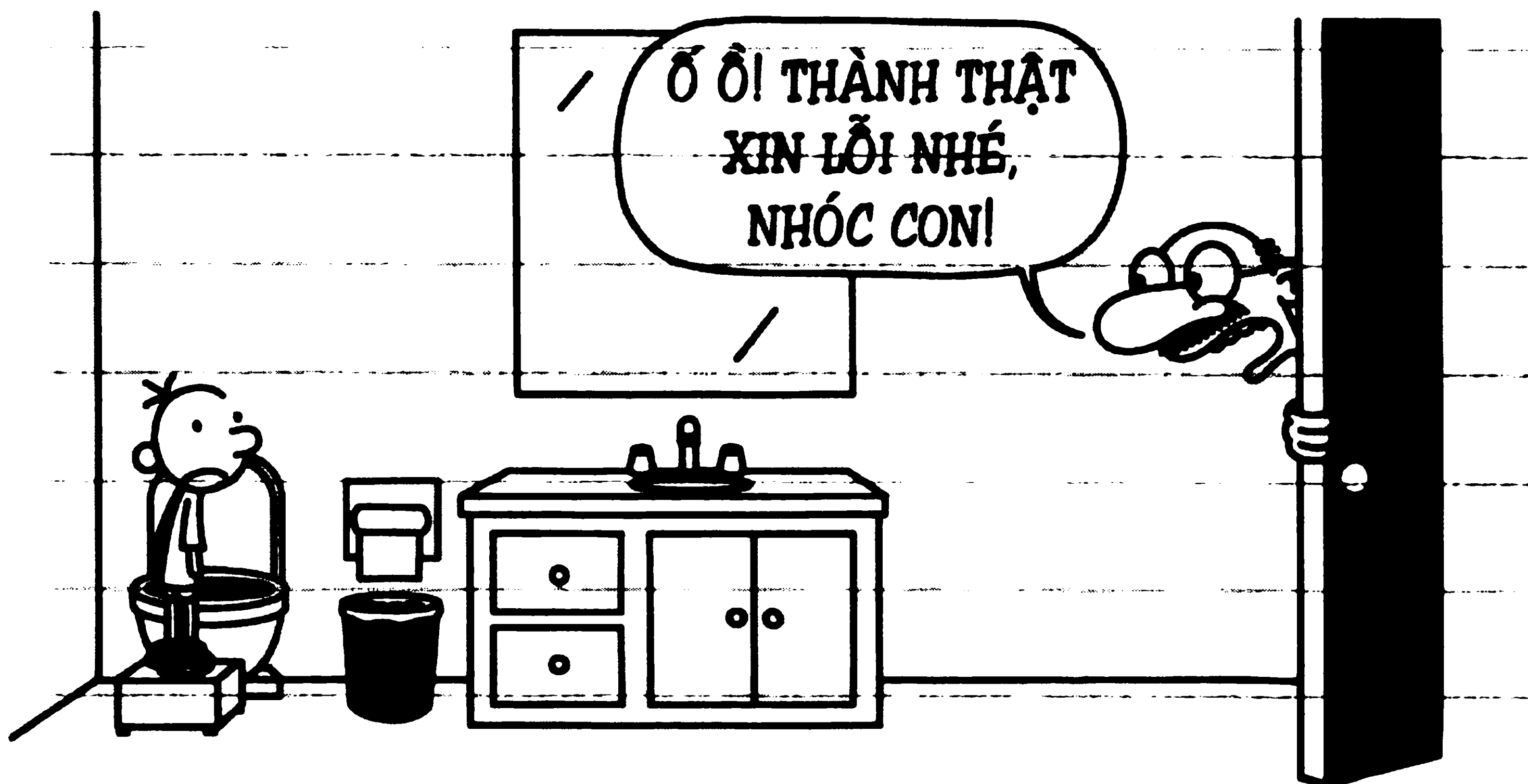
Tiếp đến là ông Alexander, người mà đã chuyển vào ở nhà của gia đình Snella trước đây. Ông ấy chắc hẳn không niềng răng khi còn nhỏ, bởi vì răng của ông ấy rất không thẳng hàng. Không may, lần đầu tiên bố gặp ông Alexander là vào lễ Halloween, và bố chắc hẳn đã nghĩ rằng của ông ấy là giả.

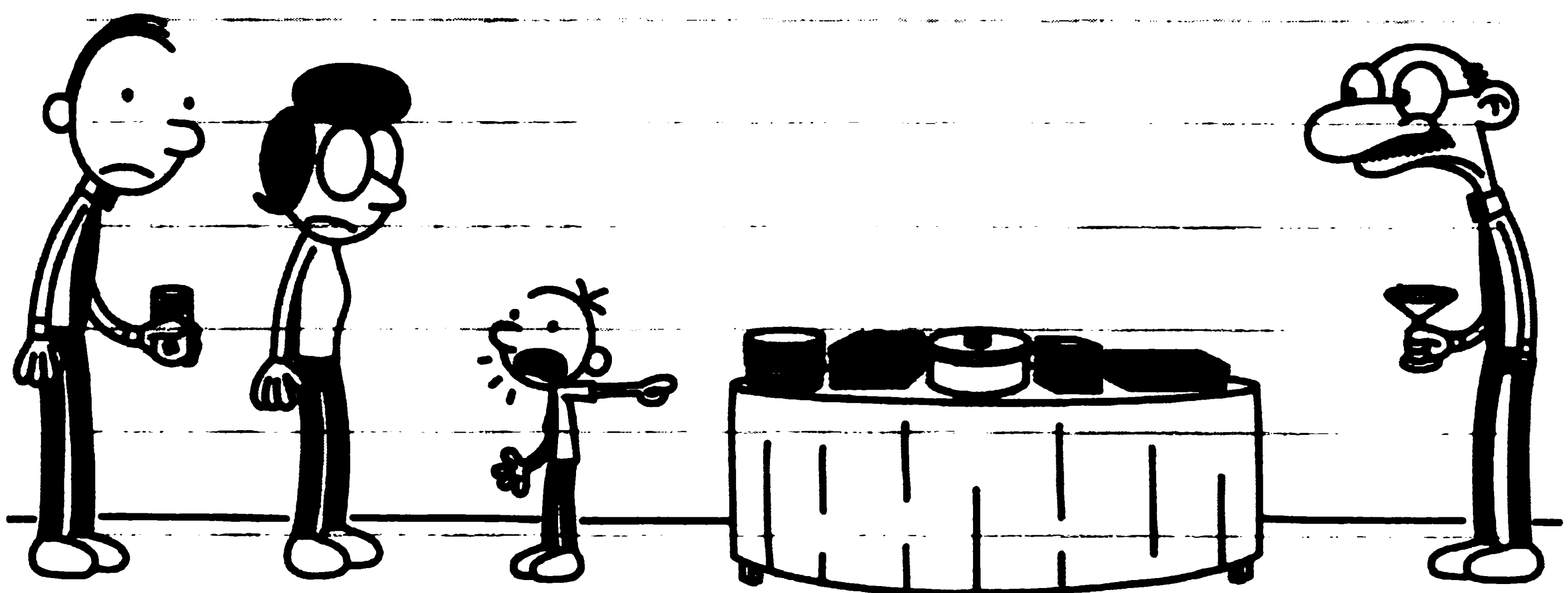
Vì vậy tôi cũng quyết định bỏ qua nhà ông Alexander.

Có những người sống trong khu phố của tôi mà tôi không hề nói chuyện với họ trong NHIỀU NĂM. Khi tôi bốn tuổi, bố mẹ đã mở một bữa tiệc cocktail cho vài cặp đôi hàng xóm, và tôi đã đi xuống tầng dưới trong thời gian bữa tiệc để sử dụng nhà vệ sinh.

Nhưng tôi đoán là sau đó tôi đã không biết rằng mình phải khóa cửa, vì vậy chú Harkin đã xông thẳng vào đúng lúc tôi đang giải quyết nỗi buồn.

Khi đi vệ sinh xong tôi chạy đi tìm mẹ và mách chuyện chú Harkin, và tôi chắc chắn chú ấy cảm thấy giống như một kẻ ngốc.

Vì vậy tôi đã không gõ cửa nhà vài người mà tôi đã phản bội khi tôi học tiểu học để hỏi xin tiền họ.

Hôm nay tôi nhận ra có quá nhiều "kỷ niệm" giữa tôi và mọi người trong khu phố của tôi, vì vậy tôi quyết định đi đến khu phố Prentice Lane và bắt đầu lại.

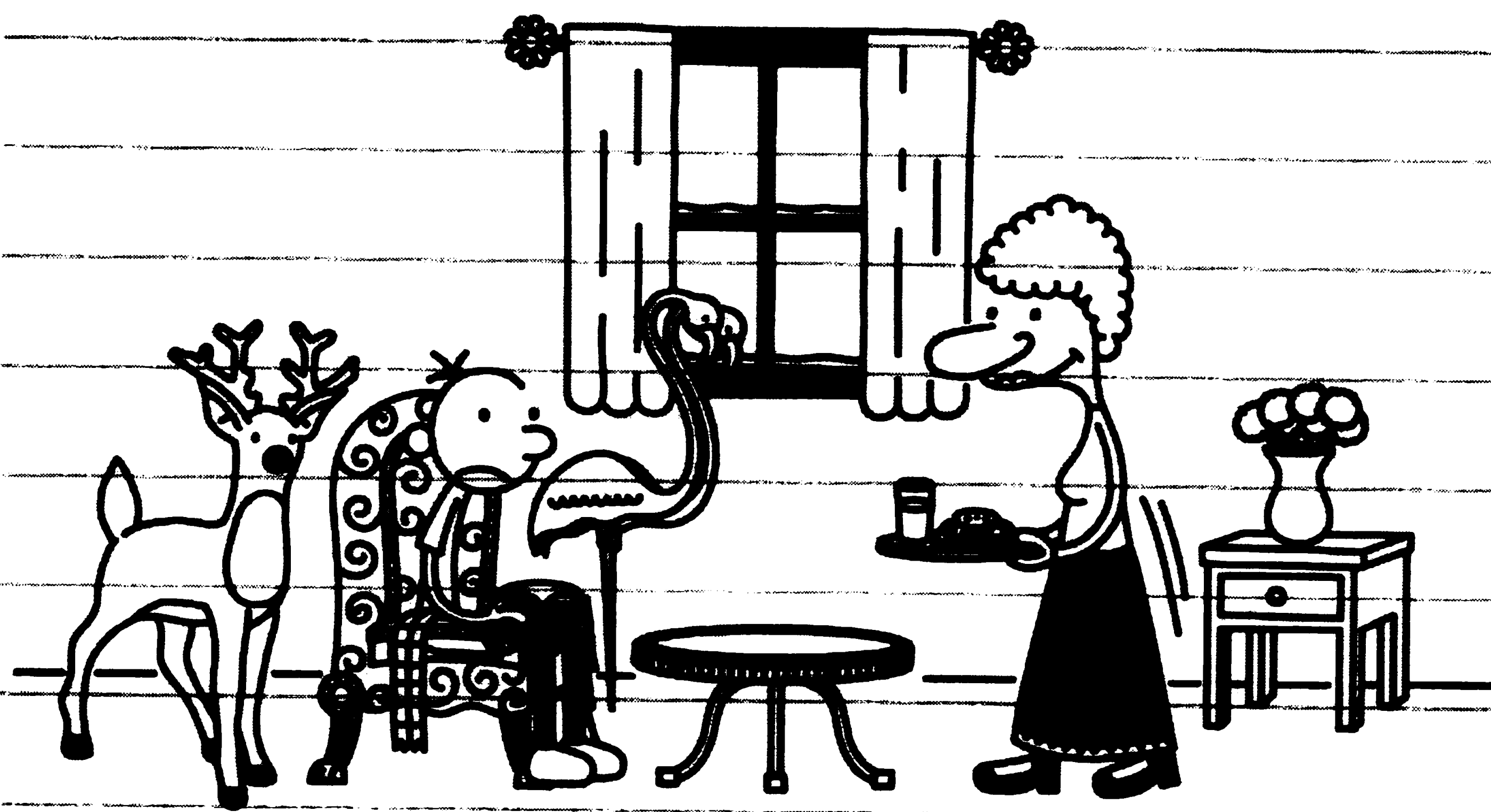
Tôi đi bộ đến ngôi nhà ở góc phố và gõ cửa. Nhưng tôi đã nhận ra người phụ nữ mở cửa cho tôi. Đó là bà Melcher, một người bạn trong hội chơi Bingo của Bà ngoại.

Tôi bảo với bà Melcher rằng tôi đang cố gắng kiếm một ít tiền bằng việc dọn tuyết trên đường lái xe vào nhà của mọi người và tôi rất vui khi làm việc đó giúp bà với năm đôla.

Nhưng bà ấy đã nói rằng bà chưa bao giờ có khách ghé thăm và đã mời tôi vào nhà để trò chuyện.

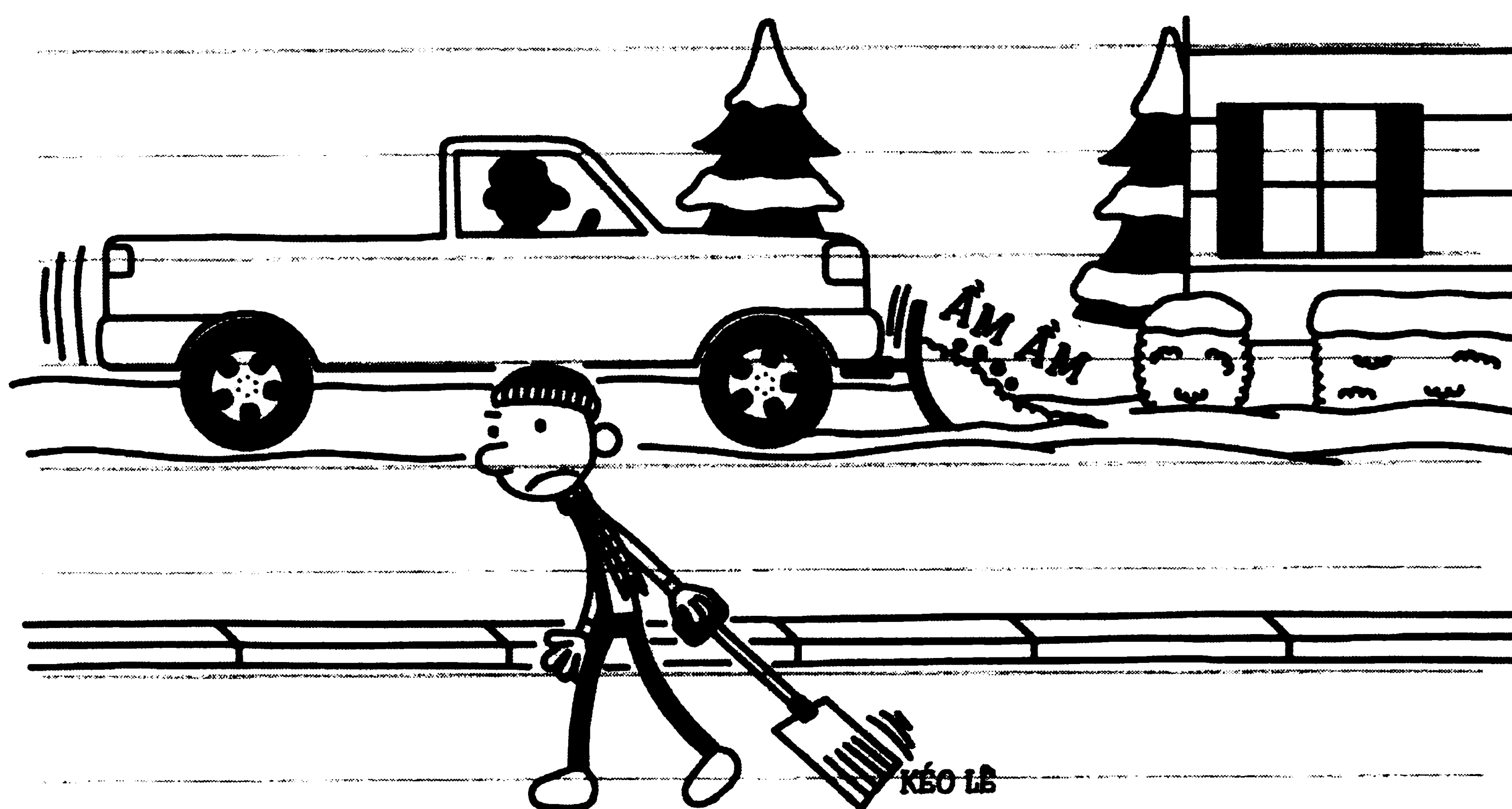
Tôi không muốn cư xử vô lễ, vì vậy việc tiếp theo mà tôi biết là tôi đang ngồi trong phòng khách nhà bà Melcher bao quanh bởi những vật trang trí bằng gỗ mà bà ấy đã giữ cho mùa đông. Tôi cảm thấy một chút gì đó không thoải mái, nhưng tôi tin nếu tôi hỏi ai đó về tiền thì ít nhất tôi có thể cố gắng và lịch sự.

Nhưng những điều tôi có thể nghĩ trong toàn bộ thời gian ngồi ở đó là có bao nhiêu tiền tôi có thể kiếm được nếu tôi gõ cửa một người nào khác thay thế.

Tôi chắc hẳn đã ở đó khoảng một tiếng đồng hồ trước khi tôi có thể chuyển hướng cuộc trò chuyện sang

vấn đề của tôi với việc dọn tuyết trên đường lái xe của bà ấy. Nhưng bà Melcher nói con trai của bà đang đến với chiếc xe tải nhỏ của anh ta trong vài phút nữa và anh ta sẽ làm việc đó miễn phí cho bà ấy. Vì vậy mà một tiếng đồng hồ trong cuộc đời của tôi sẽ không bao giờ có thể quay lại nữa.

Tôi đi về phía đầu phố Prentice và bắt đầu gõ cửa. Tôi đoán hầu hết mọi người đều đã đi làm, vì vậy tôi mất khá nhiều thời gian để tìm xem hiện tại có ai đang ở nhà không. Cuối cùng tôi cũng gặp may khi có một người trông như vừa thức dậy đứng trước cửa ra vào. Tôi nói với ông ấy rằng tôi có thể dọn tuyết trên đường lái xe của ông ấy với năm đôla, và ông ấy nói rằng đó là một cuộc giao dịch.

Tôi đã nhận được công việc và đang làm khá tốt.
Nhưng tuyết bắt đầu rơi nhiều trở lại trong khi tôi đang
dùng xẻng để xúc tuyết.

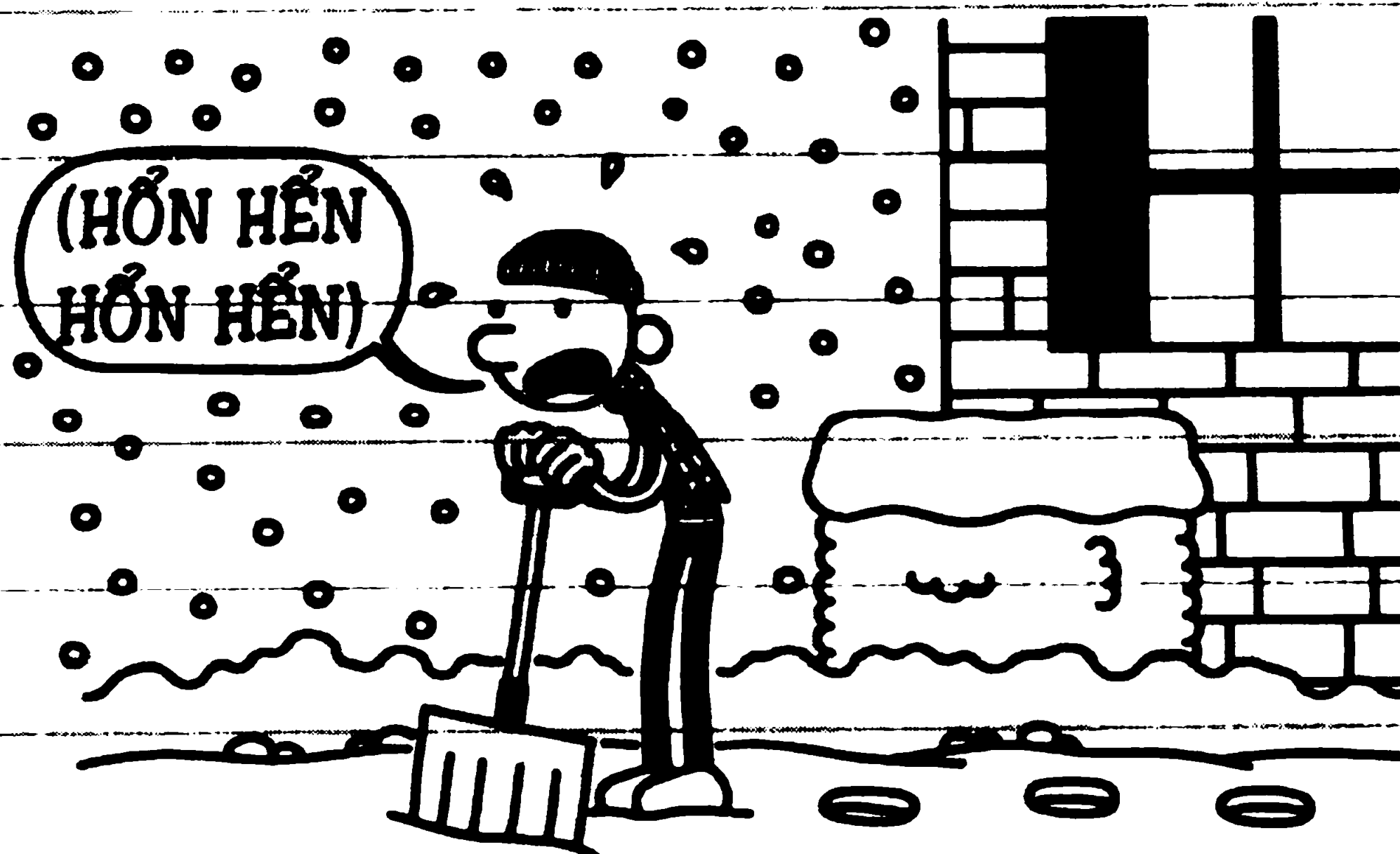
Và đến lúc tôi làm xong thì tuyết đã rơi rất dày, đủ để
bạn có thể nói tôi đã không làm việc một tí nào.

Vì vậy tôi bấm chuông cửa và hỏi ông ấy rằng nếu ông muốn tôi dọn lại tuyết trên đường lái xe với năm đôla nữa. Nhưng ông ấy không đồng ý.

Và mọi thứ trở nên tồi tệ hơn khi ông ấy nói rằng sẽ không trả cho tôi năm đôla lúc đầu cho đến khi đường lái xe của ông ấy sạch sẽ như tôi đã hứa. Thấy không, đó là lý do vì sao nó là một ý hay khi làm một hợp đồng trước khi bạn bắt đầu làm việc cho ai đó.

Tôi quay lại và bắt đầu xúc tuyết, nhưng tuyết đang rơi quá nhiều đến nỗi tôi không biết xúc ở chỗ nào.

Sau đó tôi đã nảy ra một ý tưởng. Nhà Bà ngoại chỉ cách đây một đoạn đường, và tôi nhớ bà vẫn giữ một cái máy cắt cỏ trong nhà để xe. Vì vậy tôi đã đi bộ đến chỗ bà và đẩy cái máy cắt cỏ về đường lái xe mà tôi đang làm việc.

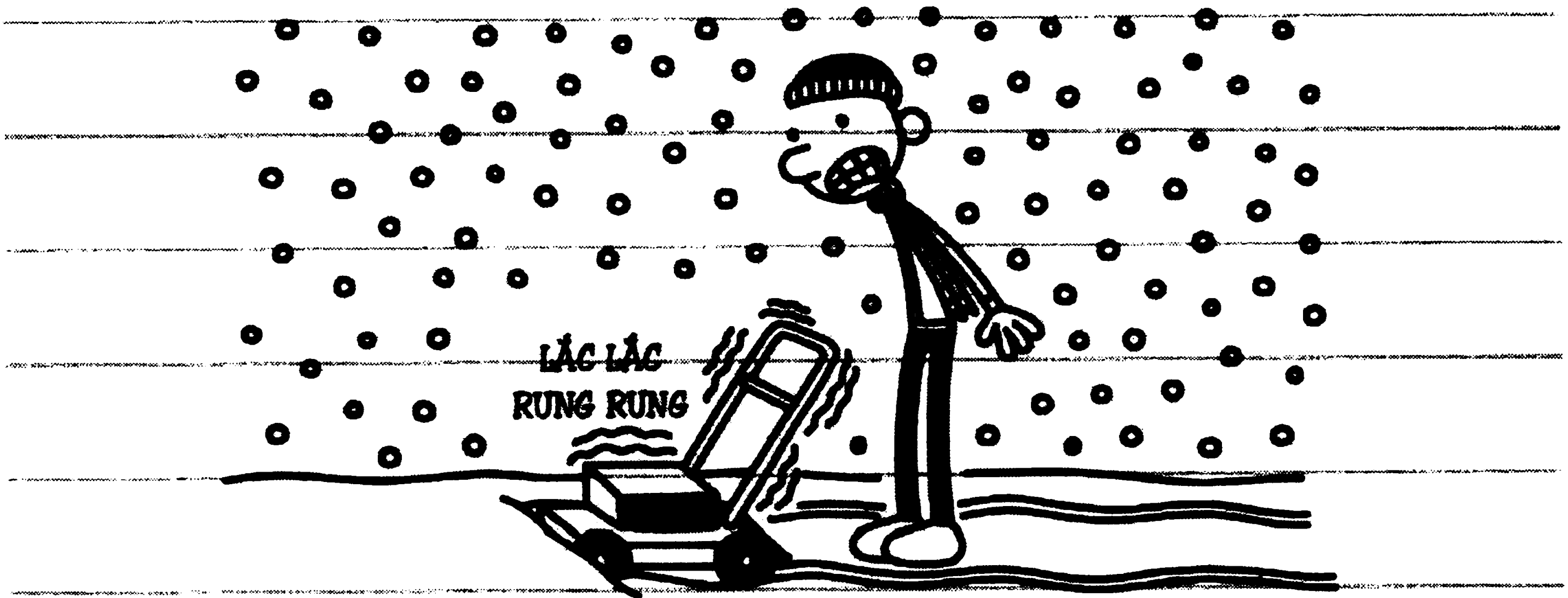
Tôi nghĩ rằng ý tưởng "gặt" tuyết này quả thực rất tuyệt vời, và tôi tin trước đó không một ai có thể nghĩ ra nó được.

Không may cái máy cắt cỏ lại không thể di chuyển nhẹ nhàng như tôi mong đợi. Tôi nghĩ rằng tuyết sẽ bắn sang bên, nhưng thực tế lưỡi cắt đi qua nhưng tuyết thì vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Cuối cùng cái máy cắt cỏ bắt đầu phát ra những âm thanh là lạ, và sau đó tất cả đột ngột ngừng hoạt động.

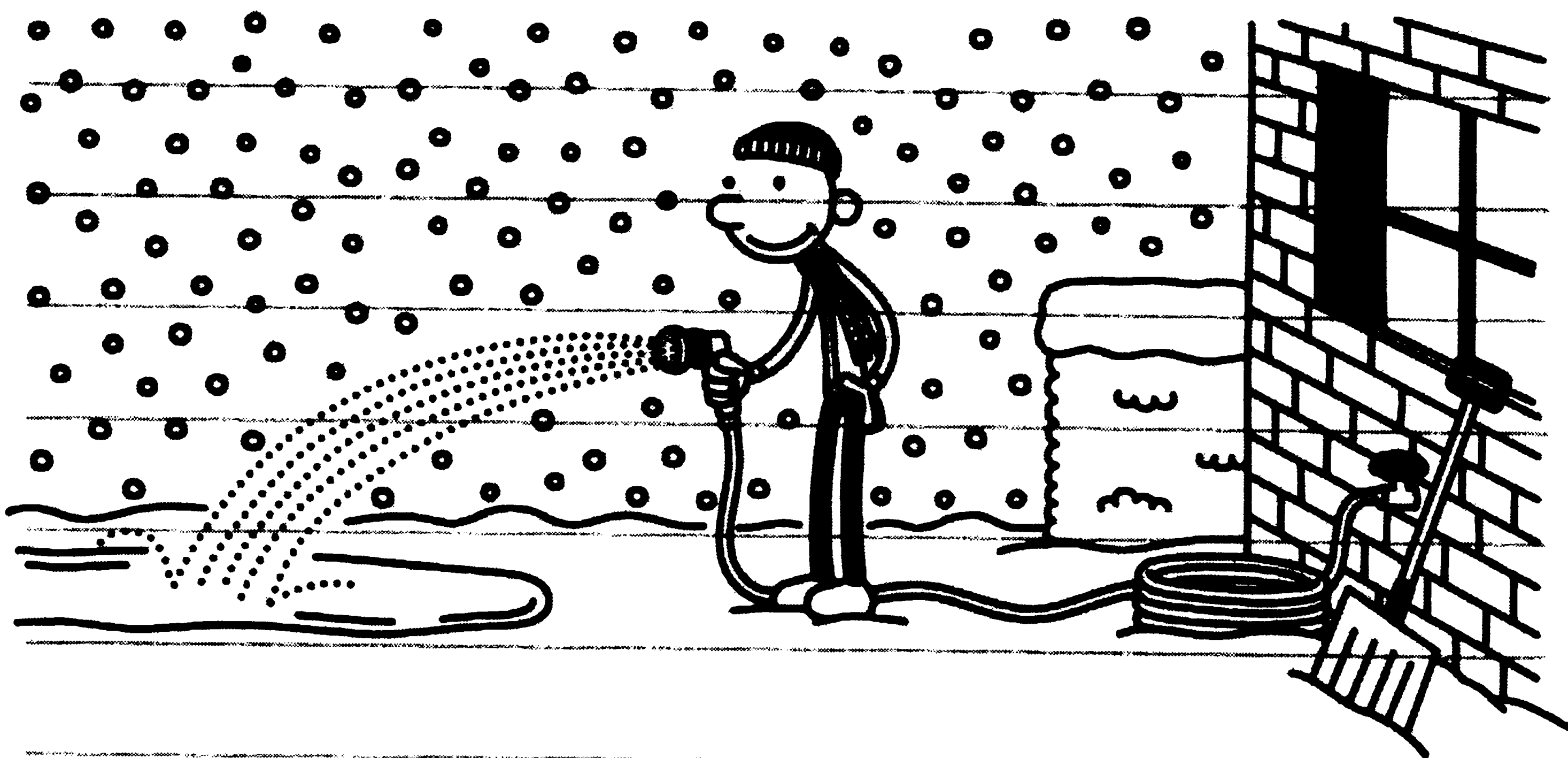
Vì vậy tôi đoán có những thứ thực sự không được thiết kế để hoạt động trong thời tiết giá lạnh.

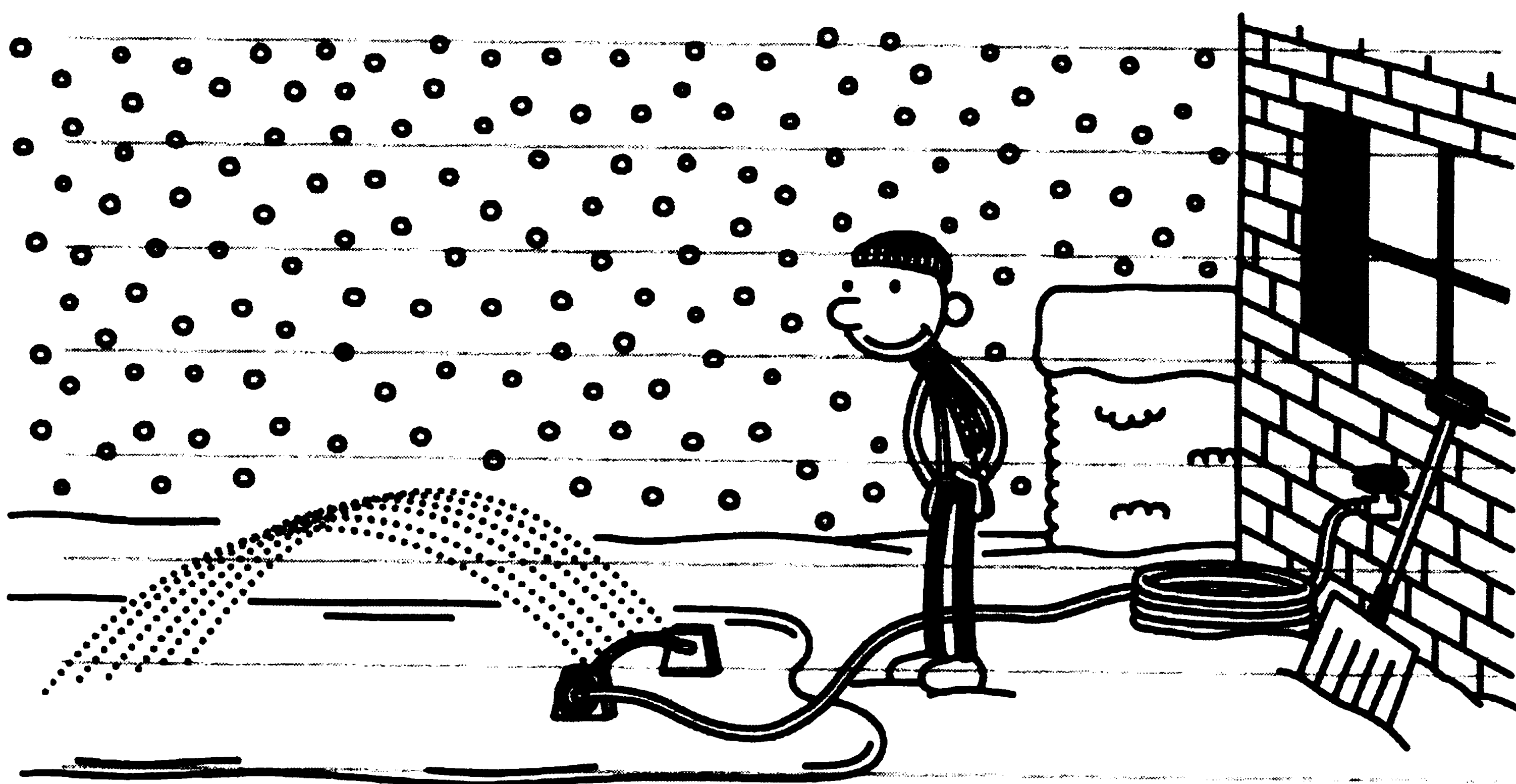
Tôi đẩy cái máy cắt cỏ đến nhà Bà ngoại và đặt vào chỗ cũ trong nhà để xe. Hy vọng nó sẽ trở lại như trước khi mùa hè tới.

Tôi vẫn phải đối phó với đường lái xe của ông ấy, nhưng bây giờ tuyết THỰC SỰ đang rơi rất nhiều, và không có cách nào khác là tôi phải dành thời gian cả ngày nghỉ của mình cho năm đôla. Tôi cần một phương pháp nhanh hơn để tôi có thể làm tiếp được.

Tôi đã nhìn thấy ống tưới vườn của ông ấy nối với ngôi nhà, vì vậy tôi đã vặn nó ra, điều chỉnh cái vòi phun ở chế độ "vòi sen," và phun xuống chỗ tuyết trên đường lái xe.

Nó thật TUYỆT VỜI. Nước đã làm tuyết tan ra ở những chỗ nó tiếp xúc, và tôi đi kiểm tra xung quanh. Sau đó tôi phát hiện một cái bình tưới nước dựa trên tường, và tôi thậm chí đã có một ý tưởng HAY HƠN.

Ngay lập tức tôi đã hoàn thành công việc, tôi tắt cái bình tưới nước và gõ cửa nhà khách hàng. Ông ấy đã trả cho tôi năm đôla khi ông ấy nhìn thấy đường lái xe của mình hoàn toàn sạch sẽ.

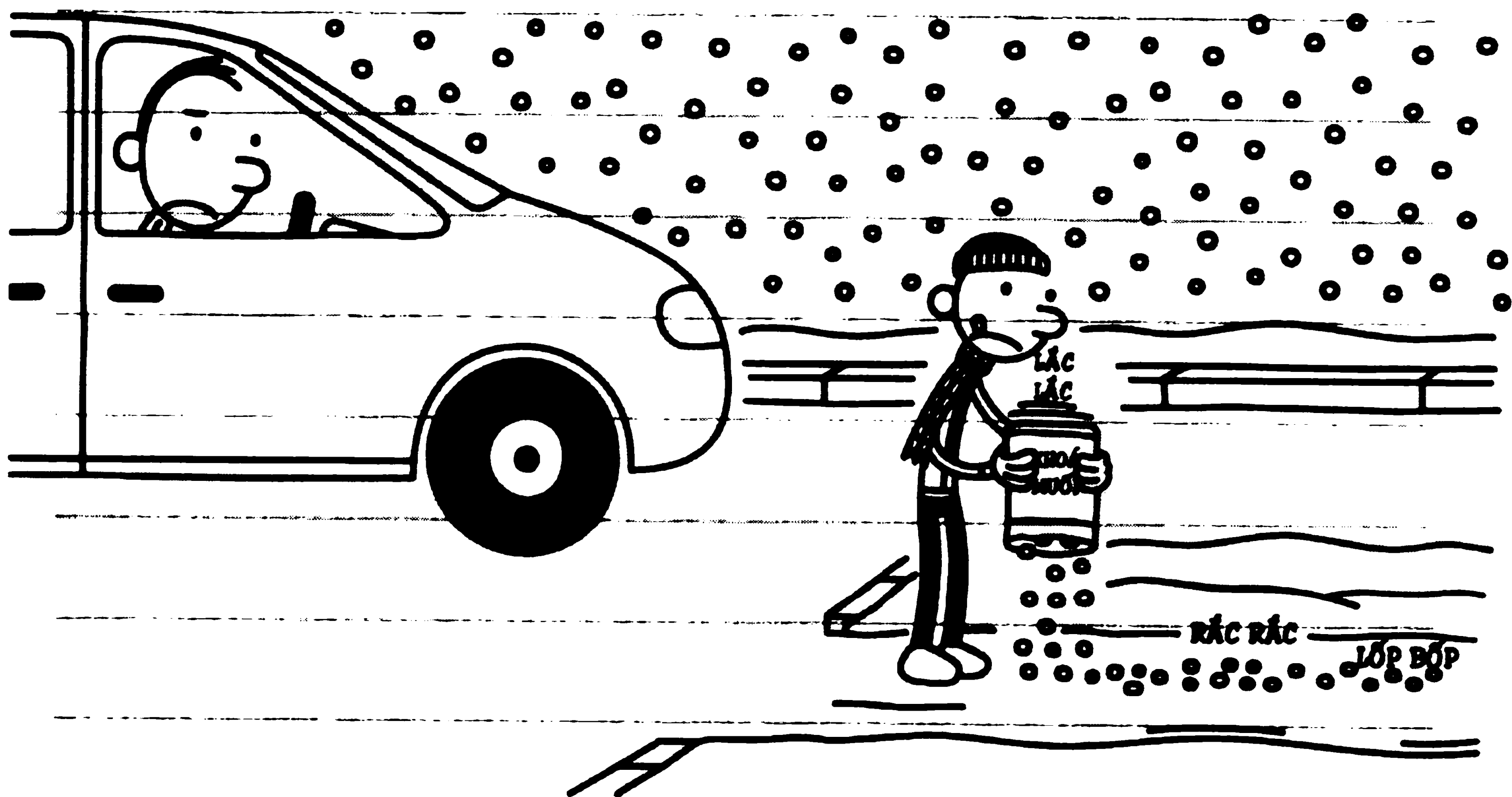
Tôi rất hài lòng về cách làm việc này, và tôi tưởng tượng rằng nếu tôi tìm được thêm vài khách hàng nữa với cái bình tưới nước, tôi có thể kiếm được nhiều việc hơn nữa.

Thật không may, tôi không thể tìm thêm được bất cứ ai khác còn ở nhà. Nhưng có lẽ ý tưởng của tôi sẽ không được thực hiện bằng bất kì cách nào nữa. Bởi vì vào lúc mà tôi đi bộ trở lại phố Prentice Lane, đường lái xe mà tôi đã dọn bởi bình tưới nước đã bị đóng băng.

Khi bố về nhà, chúng tôi phải ra ngoài và mua năm túi muối khoáng lớn để làm tan băng trên đường lái xe của người đàn ông ấy.

Vì vậy bây giờ thay vì có tiền trong túi cho tất cả công việc khó nhọc của mình, tôi lại bị lỗ 20 đôla.

Thứ Năm

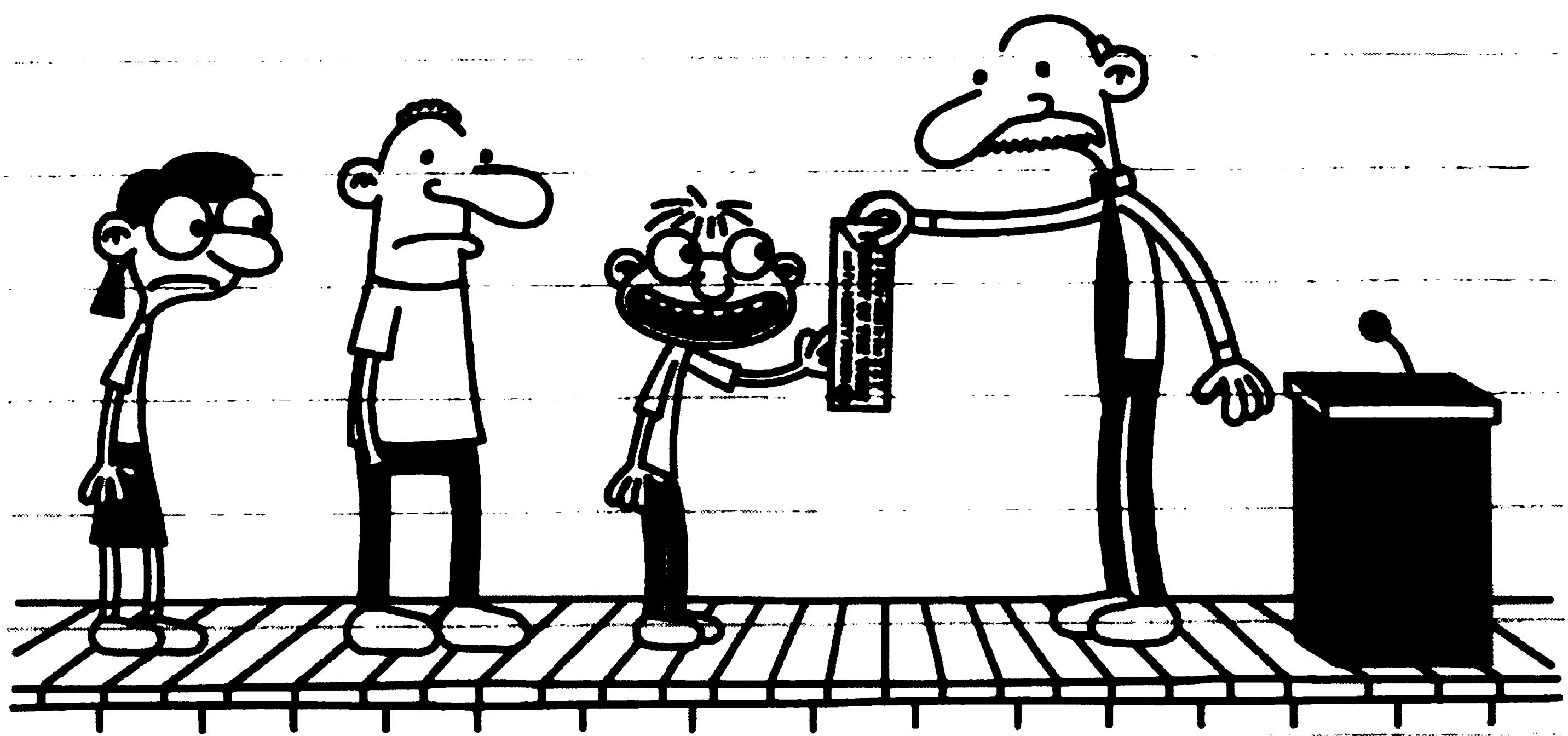
Bố rất không vui vì tôi đã khiến cho đường lái xe của người nào đó giống như một sân trượt băng nghệ thuật vào ngày hôm qua, và bố nói rằng bố thất vọng vì tôi vận dụng "óc phán đoán kém cỏi." Đó chính xác là cụm từ mà bố đã sử dụng vài tuần trước khi tôi làm xước xe ô tô của bố.

Tất cả mọi rắc rối bắt đầu từ khi tôi trở thành Học sinh tiêu biểu của tuần. Khi bạn đạt được danh hiệu này, trường sẽ trao cho bạn một miếng dán để dán lên thanh chắn xe ô tô của gia đình.

Thực ra miếng dán này đã quá lỗi thời, nhưng vẫn rất tuyệt khi giành được nó.

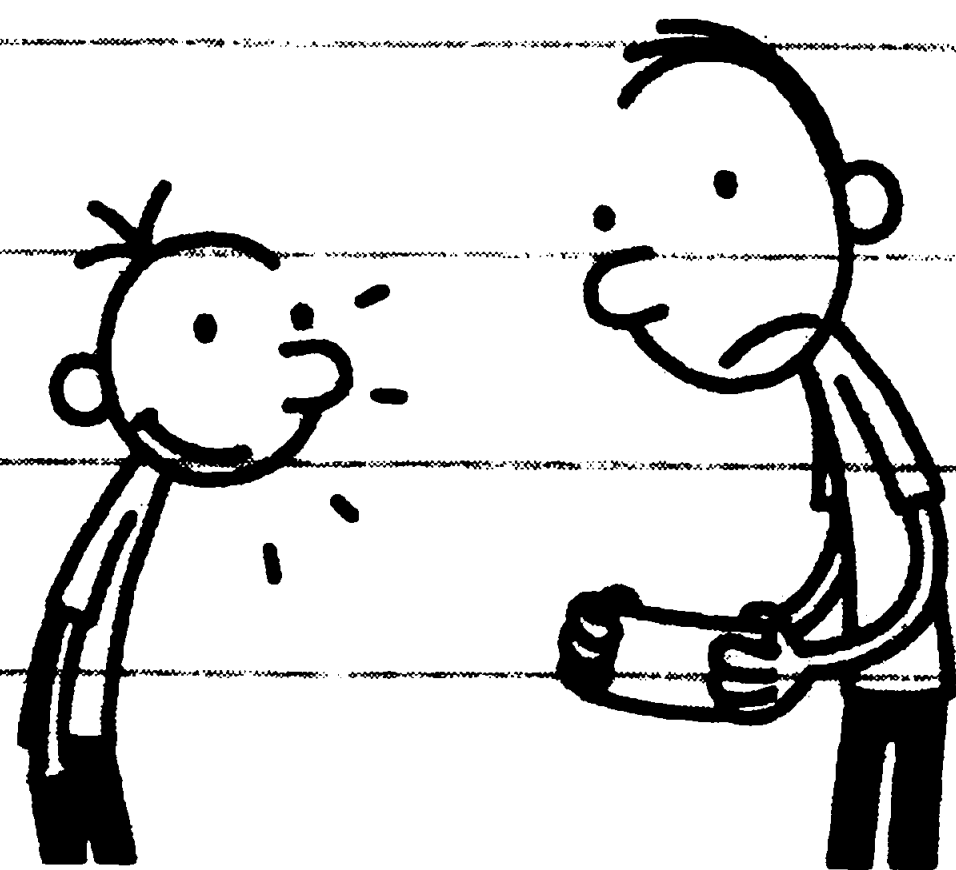

Tôi không biết vì sao mình lại trở thành học sinh tiêu biểu, nhưng tôi tin là họ sẽ lần lượt trao cho từng học sinh một. Fregley cũng được trao danh hiệu đó vào thứ sáu trước, và tôi đoán đó là phần thưởng cho việc nó không cắn một người nào trong 5 ngày qua.

Mẹ muốn để miếng dán của tôi trên xe của mình nhưng tôi tin là nó sẽ mất hút trong đồng danh hiệu mà Rodrick và Manny nhận được nên tôi hỏi bố có thể dán danh hiệu Học sinh tiêu biểu trên xe của bố không.

Thật ra, bố mới mua xe nên tôi nghĩ miếng dán Học sinh tiêu biểu của tuần của mình chắc chắn trông sẽ rất tuyệt trên xe của bố.

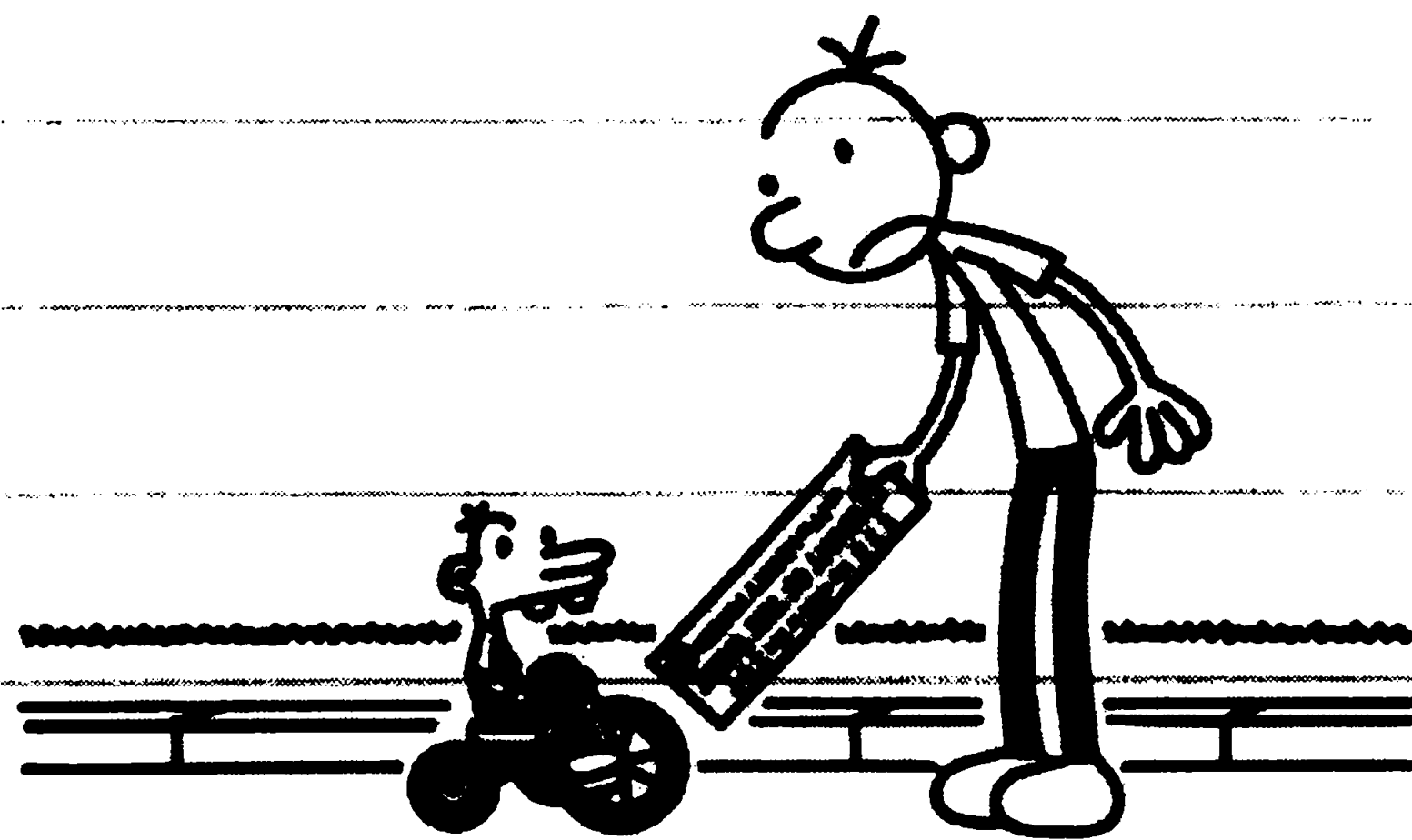
Nhưng bố thẳng thừng từ chối vì không muốn dán những thứ linh tinh lên chiếc xe láng bóng của mình. Lúc đầu tôi hơi thất vọng, nhưng tôi có thể hiểu được bố. Từ trước đến nay, nhà tôi chưa có thứ gì đó được coi là ĐẸP cả nên khi bố đánh chiếc xe thể thao này về, tôi đã vô cùng ngạc nhiên.

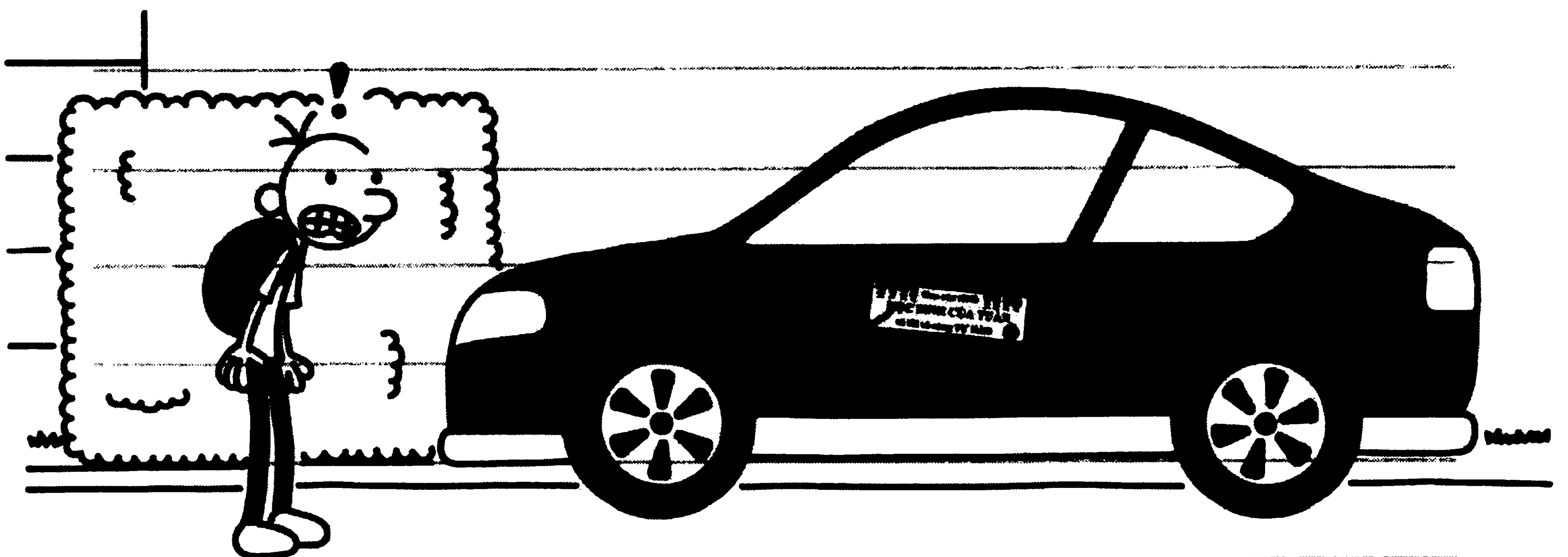
Tuy nhiên, mẹ tỏ ra không vui khi bố mua xe mà không bàn bạc với mẹ.

Mẹ nói chiếc xe có vẻ "xa hoa" và nó chỉ có hai cửa nên hoàn toàn không "phù hợp" với một gia đình năm người. Nhưng bố nói rằng đây chính là chiếc xe mà bố muốn nên sẽ giữ nó.

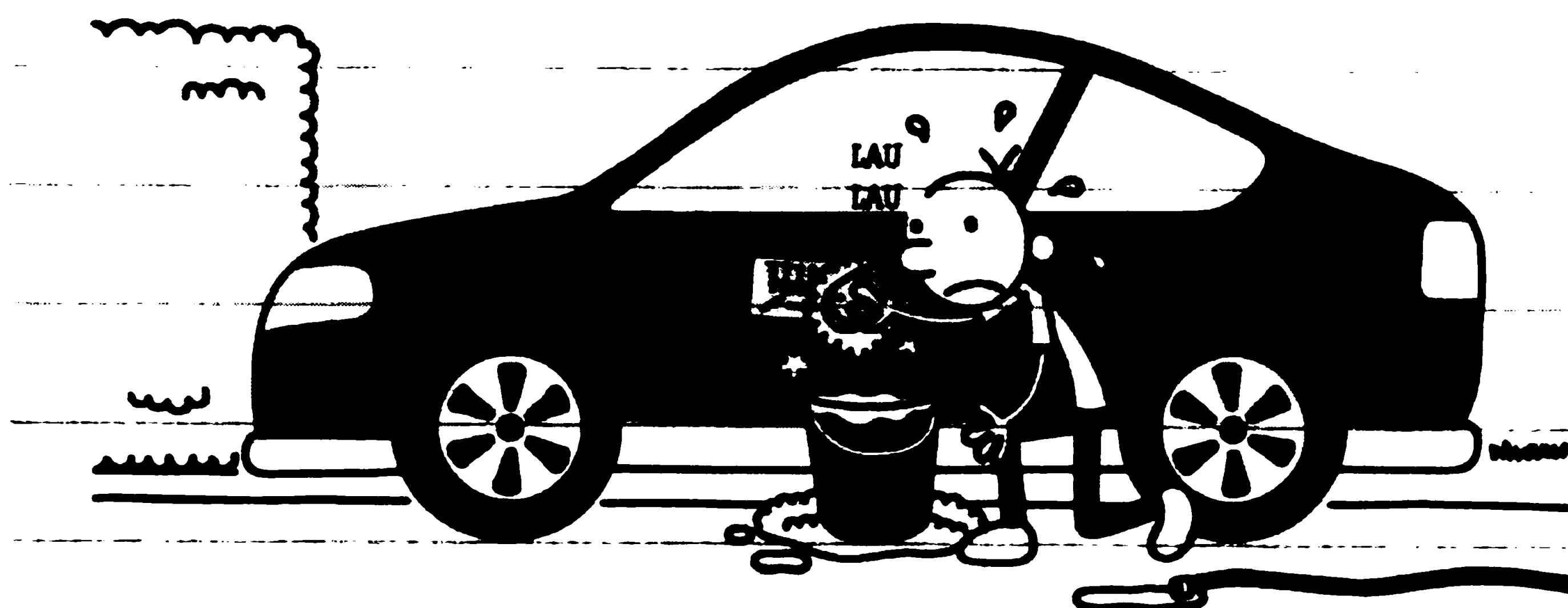
Sau cuộc nói chuyện với bố, tôi không biết làm gì với miếng dán "Học sinh tiêu biểu của tuần" nên đưa cho Manny và cho nó quyền được dán lên xe đồ chơi hay bất cứ chỗ nào mà nó thích.

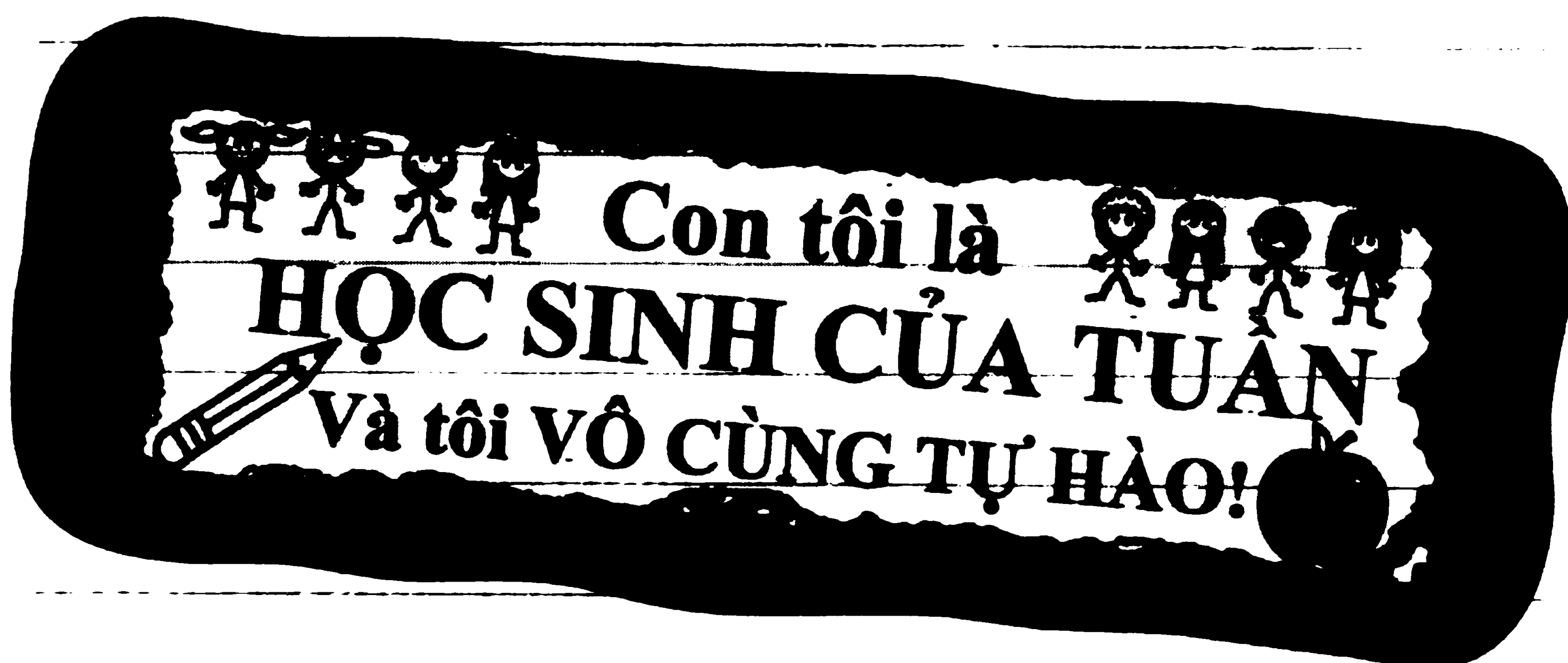
Nhưng Manny đã khiến tôi sốc nặng khi nhìn thấy miếng dán danh hiệu "Học sinh tiêu biểu của tuần" nằm chính ình trên cánh cửa xe của bố.

Tôi thấy "bấn loạn" vì chắc chắn bố sẽ nghĩ tôi là thủ phạm của vụ này. Tôi càng cố gắng bóc miếng dán ra bao nhiêu thì nó lại càng dính chặt bấy nhiêu. Vì thế, tôi lấy một ít xà phòng và nước rồi cố gắng LÔI miếng dán cùng đầu ấy ra.

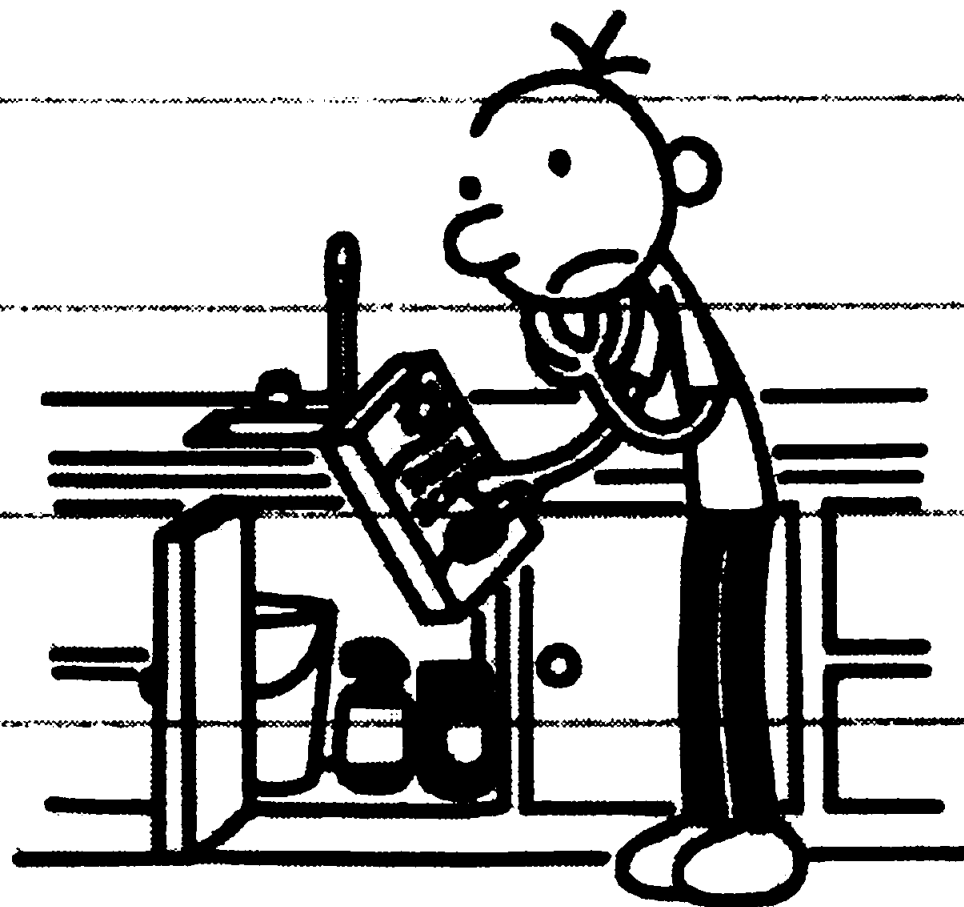

Nhưng sau hai mươi phút lau chùi liên tục, tôi chỉ làm mờ được mỗi phần viền của miếng dán.

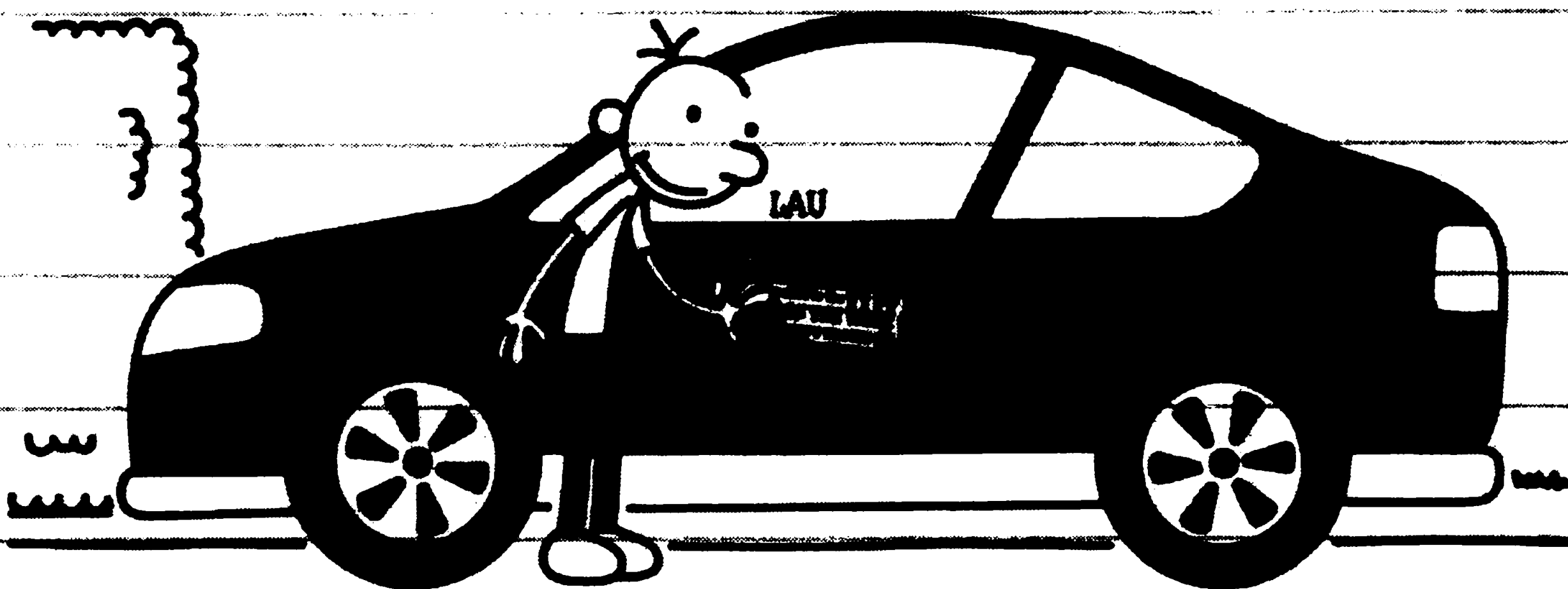

Tôi lao vào bếp để tìm lọ tẩy rửa khác trong tủ dưới bồn rửa bát, và tôi đã tìm thấy miếng bùi nhùi bằng sắt và hộp tẩy chất bẩn trên thép, inox...

Những thứ mà vẫn dùng như "bảo bối" để đánh xoong, nồi nên tôi đoán nó sẽ có tác dụng với cánh cửa trên xe của bố.

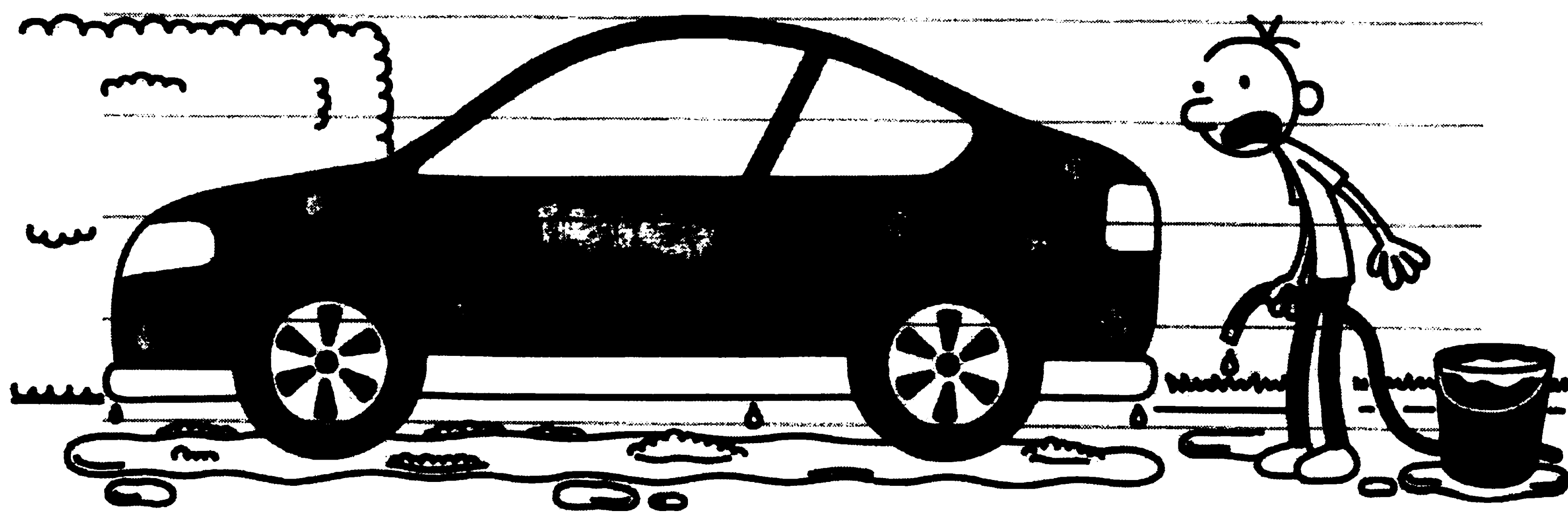

Quả thật miếng bùi nhùi và chất tẩy ấy đã tổng khứ được miếng dán trên cánh cửa xe ô tô dễ như ăn cháo vậy.

Cách làm sạch này thật tuyệt nên tôi quyết định dùng miếng bùi nhùi để cạo mấy vết bẩn và phân chim trên xe của bố. Tôi tin là bố sẽ rất vui nếu biết tôi đã giúp bố rửa sạch xe vào lúc rảnh rỗi. Nhưng khi tôi dùng nước để phun vào xe, tôi đã ngã ngửa vì ngạc nhiên.

Miếng bùi nhùi ngớ ngẩn ấy không chỉ thổi bay miếng dán và vết bẩn trên xe mà nó còn đánh bay luôn cả SƠN nữa.

Tôi vô cùng hoảng loạn và bắt đầu trám kín những chỗ bị mất sơn bằng bút mực không phai. Nhưng diện tích của miếng dán quá lớn nên tôi bèn giả chữ của mẹ viết một bức thư tay cho bố và dán nó vào chỗ bị mất sơn.

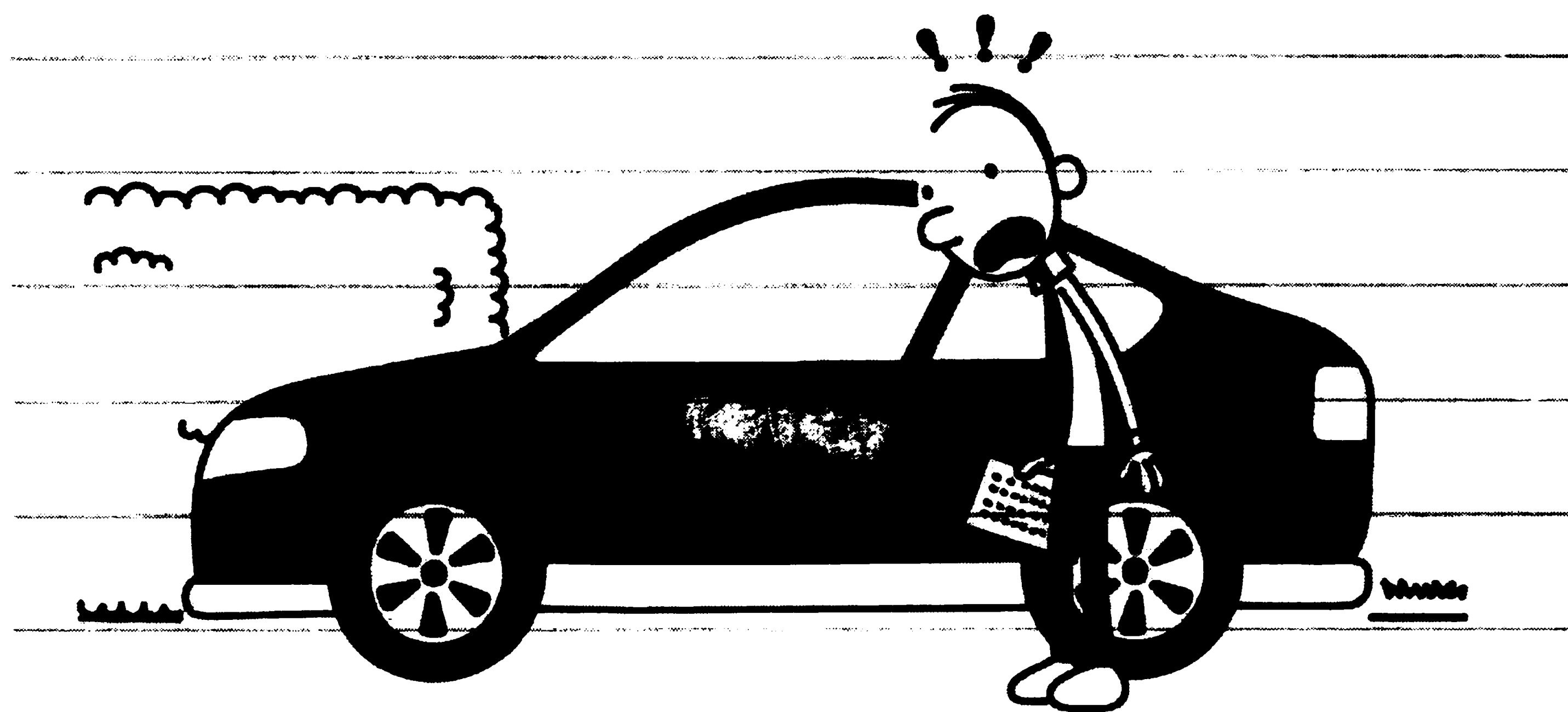
Chào Anh yêu!

Hì vọng anh có một ngày tuyệt vời!

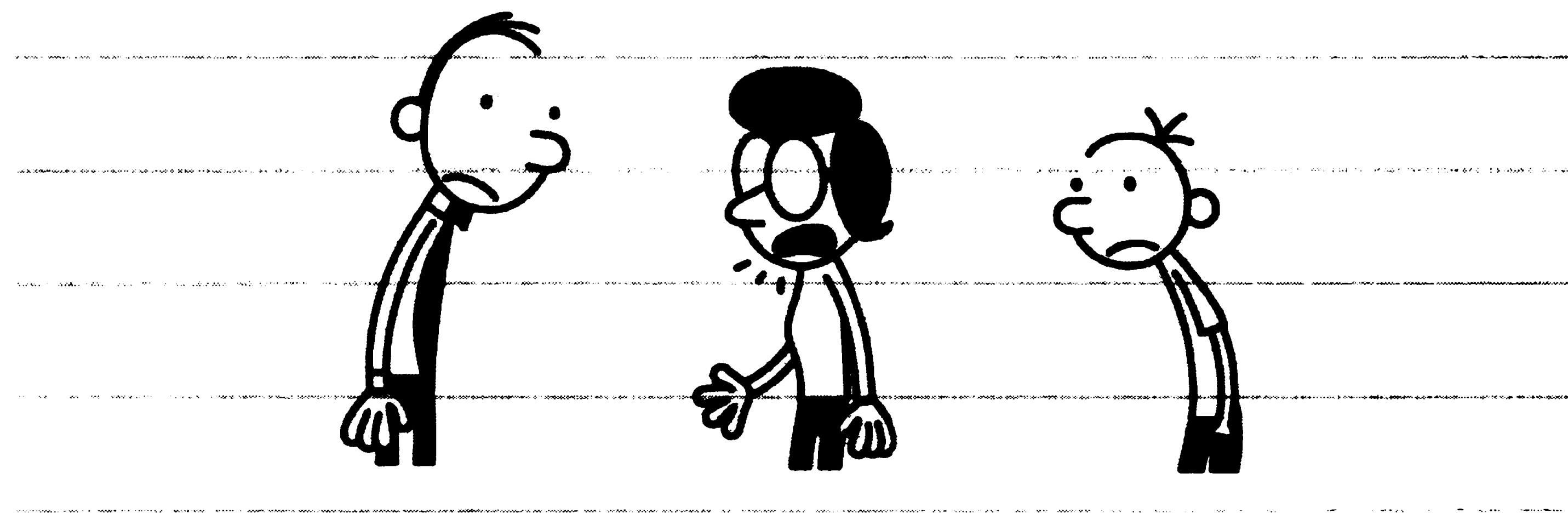
P.S. Tại sao anh lại không giữ bức thư ở chỗ này, để ngày mai anh có thể đọc lại nhỉ?

Tôi nghĩ rằng lá thư này có thể giúp tôi "mua" thêm ít

thời gian nhưng bố đã nhanh chóng phát hiện ra điều mà tôi muốn che giấu.

Bố đã giận điên lên nhưng thật ngạc nhiên vì mẹ lại đứng ra bảo vệ tôi. Mẹ cho rằng, ai cũng phạm phải sai lầm và điều quan trọng nhất là tôi đã có một bài học từ chuyện này.

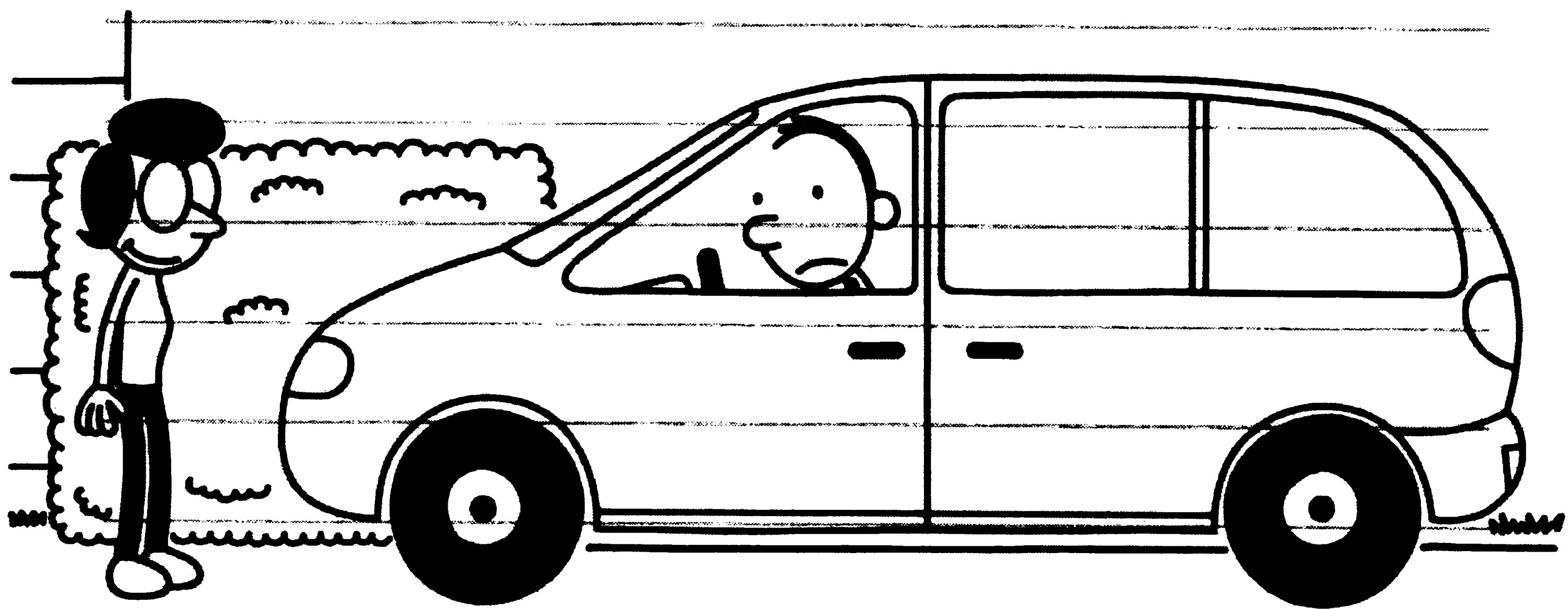

Tôi đã nợ mẹ lần này. Mẹ không những xoa dịu cơn giận của bố mà còn giúp tôi không bị phạt.

Bố mang chiếc xe tới đại lý để xem sơn lại xe mất bao nhiêu tiền.

Nhân viên bán hàng cho biết nó sẽ tốn một khoản khá khá vì nó phải làm thủ công.

Và đến lúc này tôi mới hiểu vì sao mẹ lại ra sức bênh tôi. Mẹ nói với bố rằng đây là cái giá phải trả cho việc cố sống cố chết mua cái xe thể thao đó, thế nên tốt nhất là bố nên đổi sang một chiếc xe gia đình. Và đó là tất cả những gì bố phải làm.

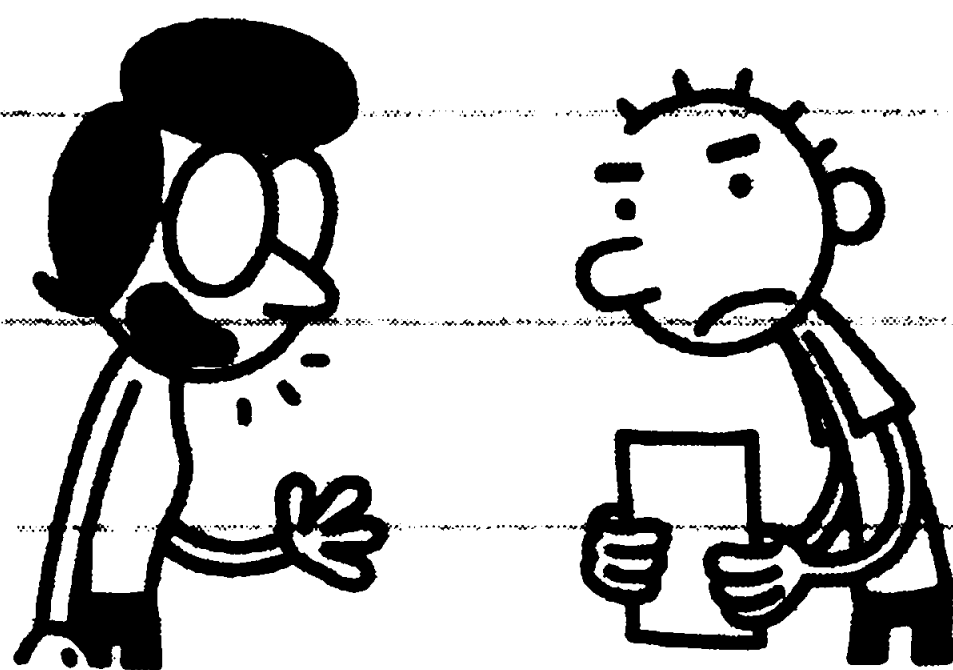

Điều hài hước là chiếc xe gia đình đó cũng có một miếng dán "Học sinh tiêu biểu của tuần" của người chủ trước. Nhưng bố có vẻ không đánh giá cao tình huống hài hước này.

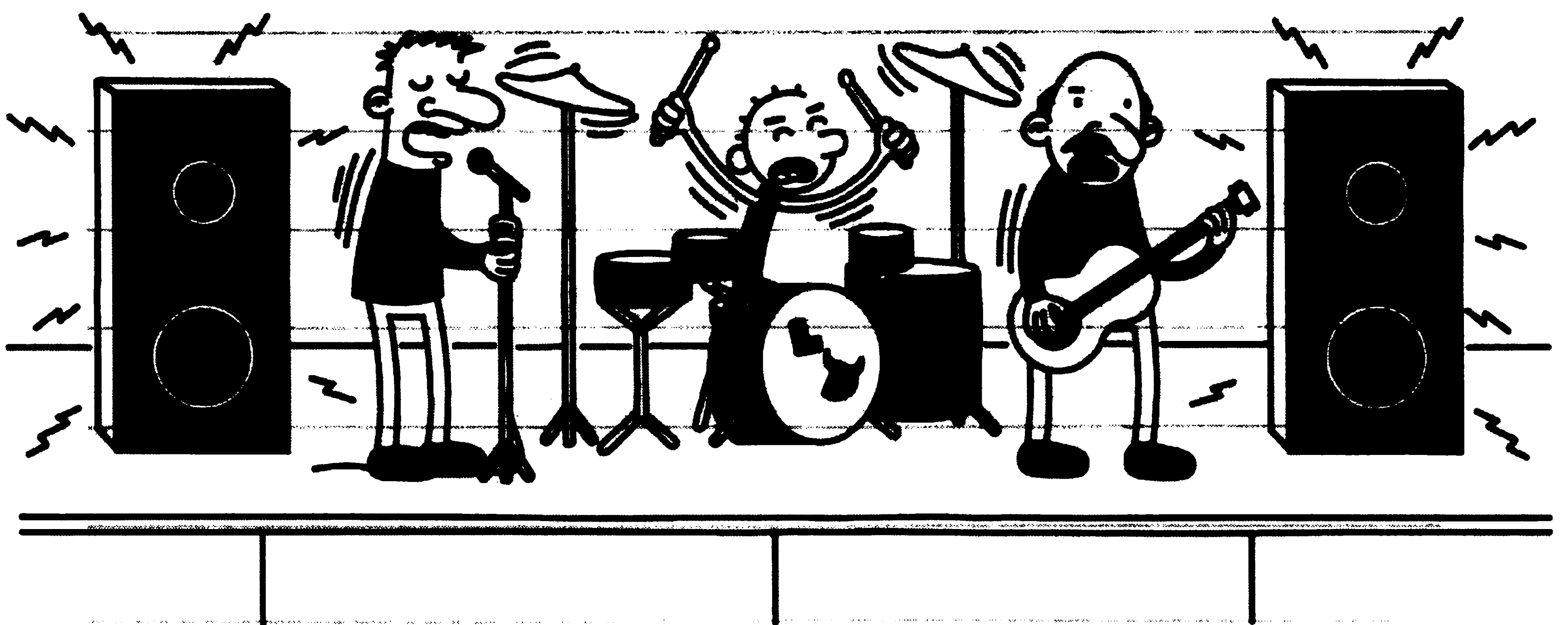
Chủ Nhật

Gia đình tôi thường đến nhà thờ lúc 9 giờ sáng, nhưng hôm nay chúng tôi đến Lễ hội truyền thống lúc 11 giờ.

Lễ hội truyền thống thường có nhiều ban nhạc chơi các thể loại khác nhau, trong đó có cả những ban nhạc chơi ghi ta hay những thứ đại loại như vậy. Trước Lễ hội một tuần, mẹ đã ra sức thuyết phục Roc drick tham gia vào nhóm nhạc vì nhận được một tờ rơi tuyển một "tay trống."

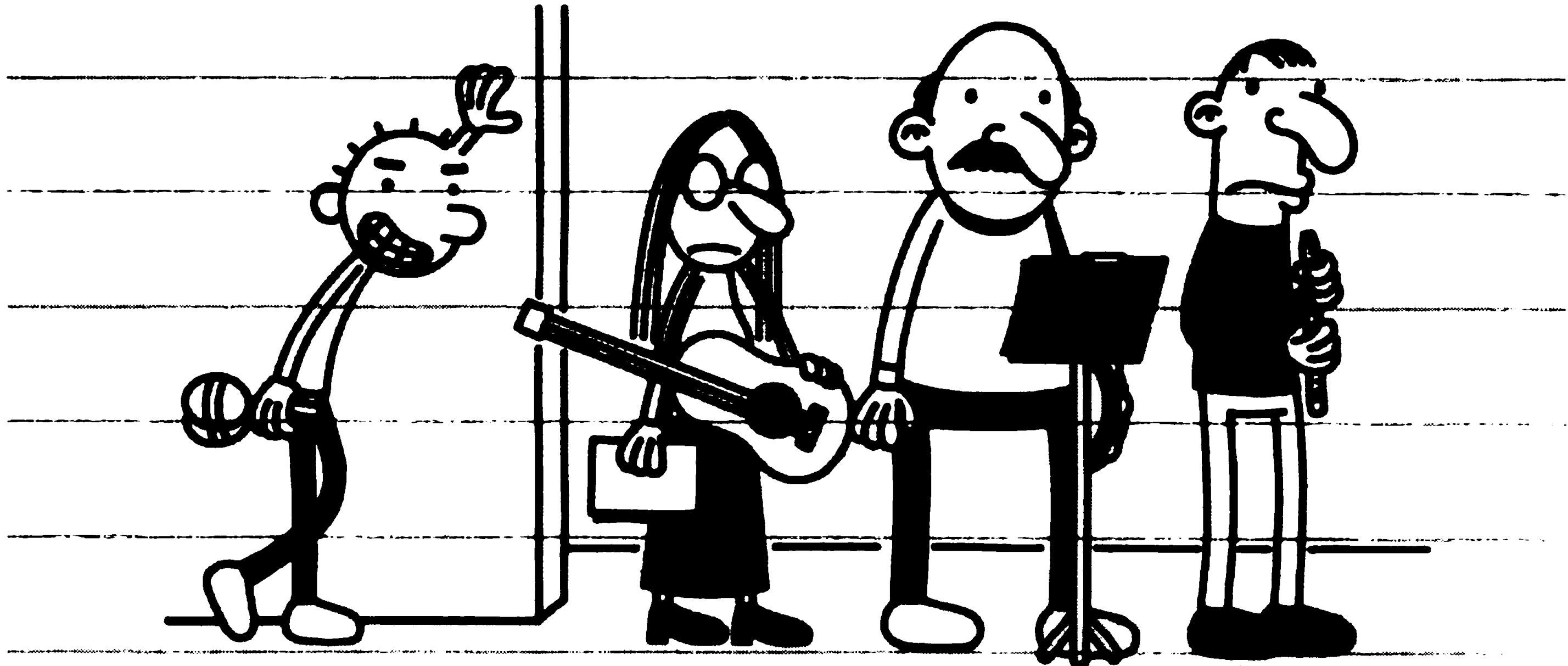

Tôi nghĩ Roc drick đã tưởng tượng ra cảnh sẽ được thỏa sức chơi trống theo cách của mình ở nhà thờ nên đã không ngần ngại điền tên vào tờ đăng ký.

Nhưng thực ra đây là một ban nhạc truyền thống và họ đang tìm kiếm một người để chơi trống lắc TAY, giống như vật dùng để gõ nhịp.

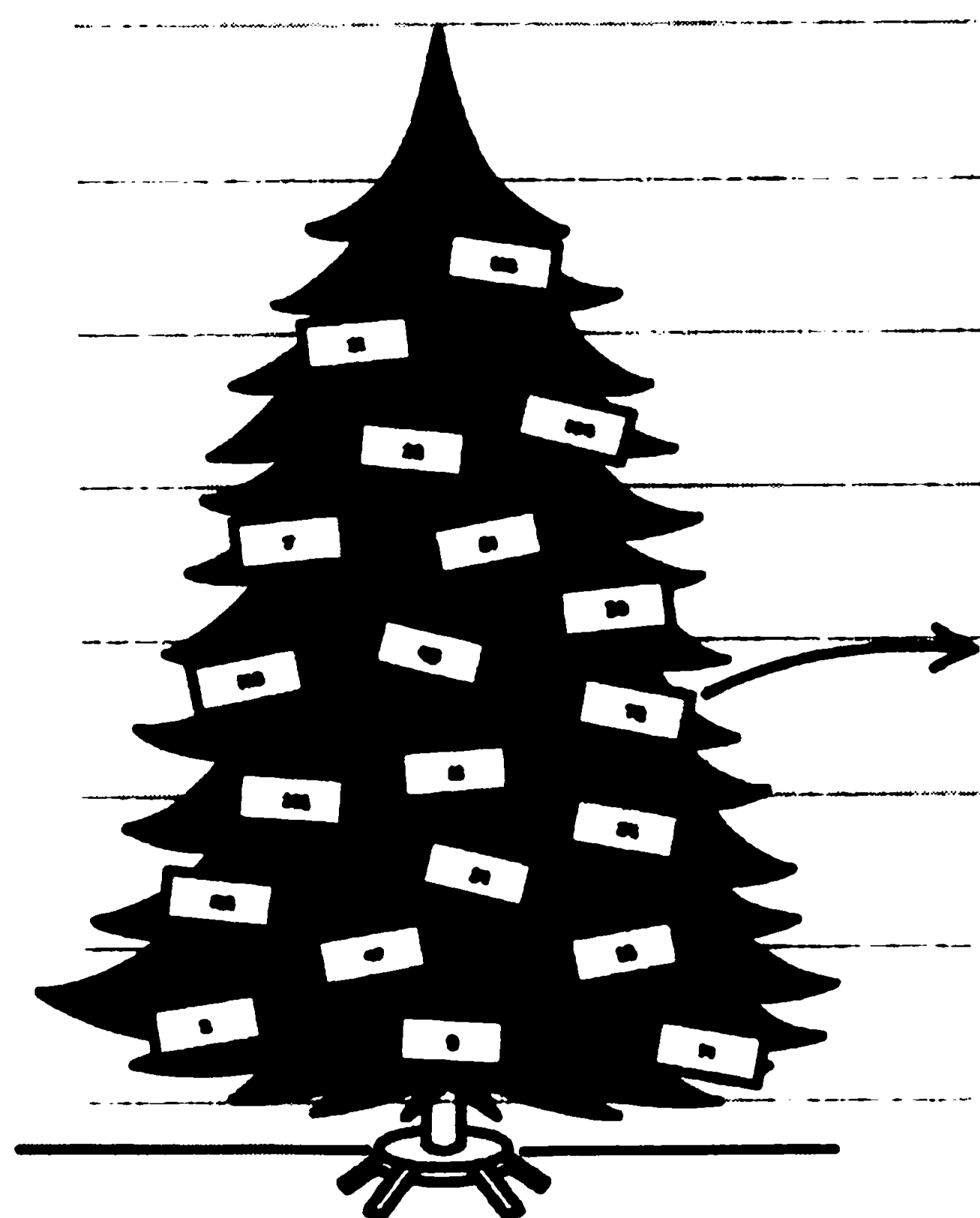
Rodrick đã đầu tư công sức để trông thật bảnh khi đến nhà thờ hôm nay, nhưng quả là một nhiệm vụ khó khăn khi bạn phải mang một đôi trống lắc maracas trên tay.

Tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Rodrick lúc này khi bị lừa phải tham gia vào những chuyện mà mình không biết chi tiết. Năm ngoái mẹ bảo tôi nên tham gia Câu lạc bộ tiền dậy thì của nhà thờ nhưng ngay sau đó tôi nhận ra rằng không phải tất cả thành viên của cái câu lạc bộ ấy đều đáp ứng đủ điều kiện gia nhập.

Mỗi năm nhà thờ chỗ chúng tôi đều cho dựng "Cây Thiện nguyện" - nơi treo những chiếc phong bì, trong đó có ghi yêu cầu của mọi người. Sau đó, các gia đình sẽ chọn ngẫu nhiên phong bì và phải thực hiện đúng yêu cầu được ghi trong đó, dù nó có khó hay phức tạp thế nào đi nữa.

Người đàn ông trưởng thành
muốn có một cái khăn và
một đôi găng tay.

Nhưnhững gì mà tôi biết, những yêu cầu được ghi trong các phong bì trên Cây Thiện nguyện không phải tuân theo bất cứ một nguyên tắc nào nên tôi quyết định thử vận may của mình.

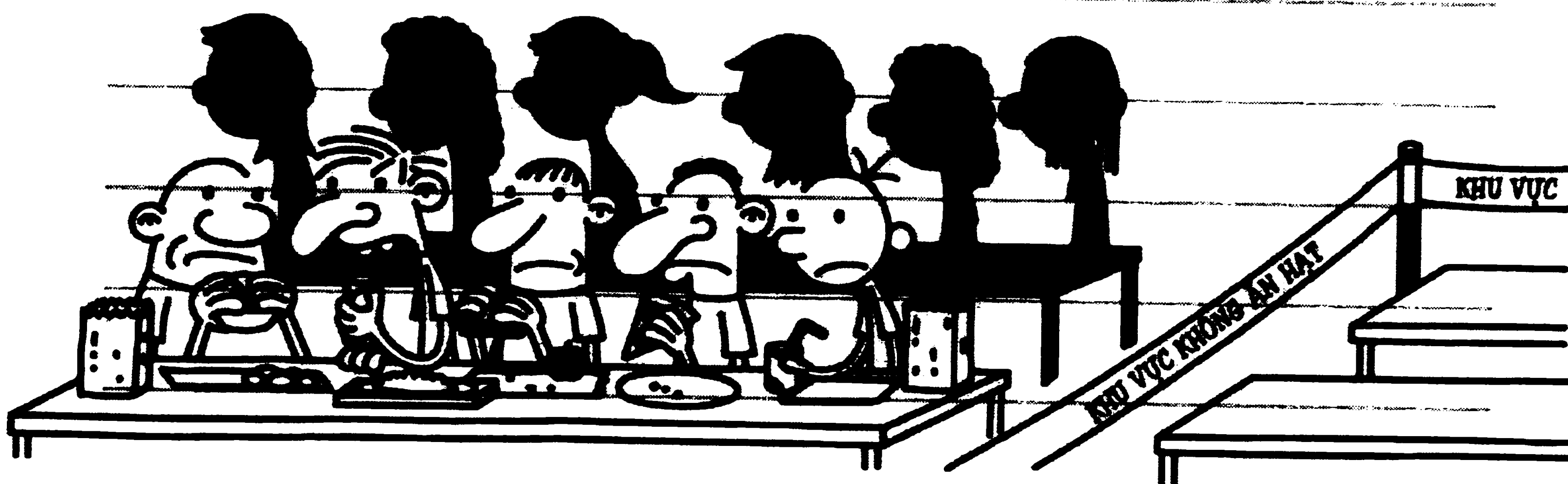
Có điều mách bảo tôi rằng, bố mẹ sẽ không bao giờ chấp nhận để tôi viết yêu cầu nên tôi đã nghĩ ra cách rất hay.

**Nam thiếu niên yêu cầu tiền mặt,
càng nhiều càng tốt nếu bạn sẵn lòng
tặng. Làm ơn bỏ tiền vào một chiếc
phong bì và giấu dưới thùng rác
sau nhà thờ.**

P.S. Hãy chắc chắn là bạn không bị theo dõi.

Thứ Hai

Năm nay ở căng tin của trường đã dành riêng hẳn một khu vực để cho những đứa trẻ bị dị ứng với các loại hạt. Tôi nghĩ đây là điều tuyệt nhất mà trường đã làm được, nhưng điều đó đồng nghĩa với việc chúng tôi có ít không gian để thư giãn hơn.

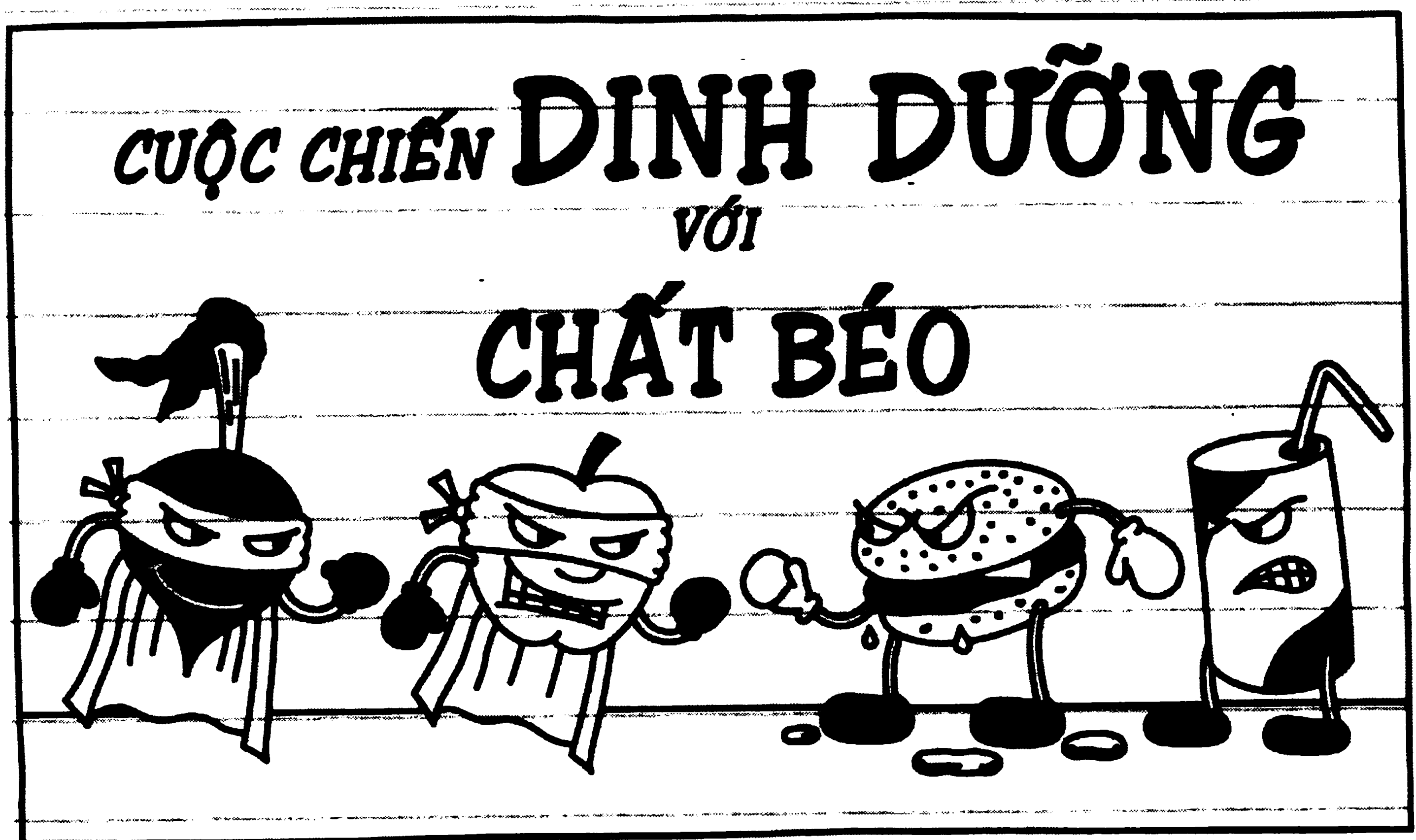

Tuy nhiên, tôi không chắc là có ai đó ở trường thực sự dị ứng với quả hạch hay không vì trong 2 tháng đầu năm học, khu vực đặc biệt ấy vẫn vắng tanh như chùa bà đanh.

Nhưng tôi đoán Ricardo Freedman thích ý tưởng đó vì hôm nay nó đã ngồi xuống giữa Khu vực không ăn hạt và ngẫu nhiên hai cái bánh sandwich bơ lạc mà nó mang từ nhà.

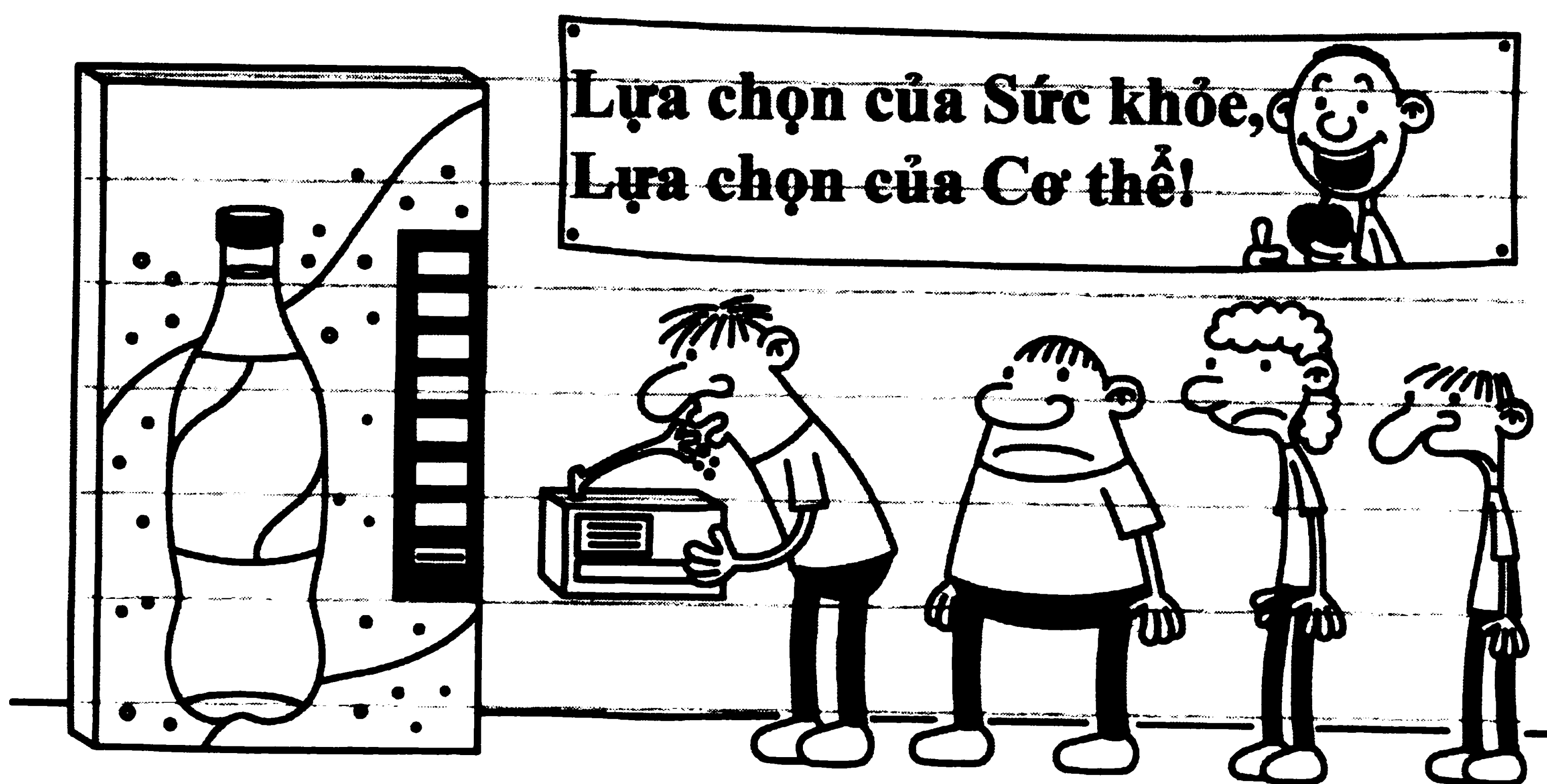

Hôm nay chúng có một buổi tập trung toàn trường và mọi người đã rất hào hứng vì nghĩ rằng sẽ được xem một bộ phim hay ho nào đó. Nhưng thật ra nó chỉ là một bộ phim tuyên truyền về dinh dưỡng.

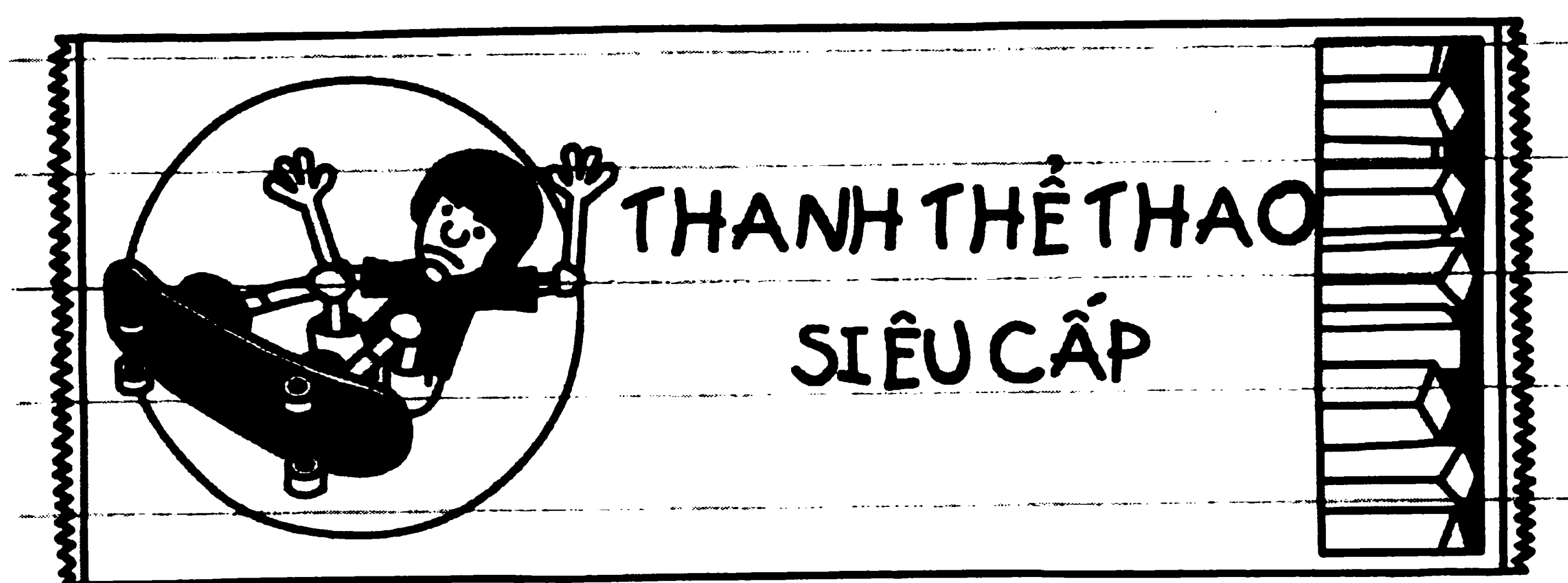
Tôi biết mình cần ăn uống lành mạnh để đảm bảo sức khỏe, nhưng nếu phải loại bỏ đồ ăn nhanh khỏi chế độ ăn hàng ngày của tôi, tôi sẽ rơi vào tình trạng rối loạn, bởi vì tôi nghiện món gà chiên giòn.

Trường tôi đã loại bỏ hoàn toàn các món ăn nhanh bị cho là vô bổ khỏi căng tin. Thậm chí, tuần trước họ còn thay máy bán nước ngọt bằng cây nước lọc, nhưng nếu họ còn muốn thu được 1 đôla khi bán được 1 chai nước lọc, tôi nghĩ tốt nhất họ nên tìm một nơi tốt hơn để đặt nó.

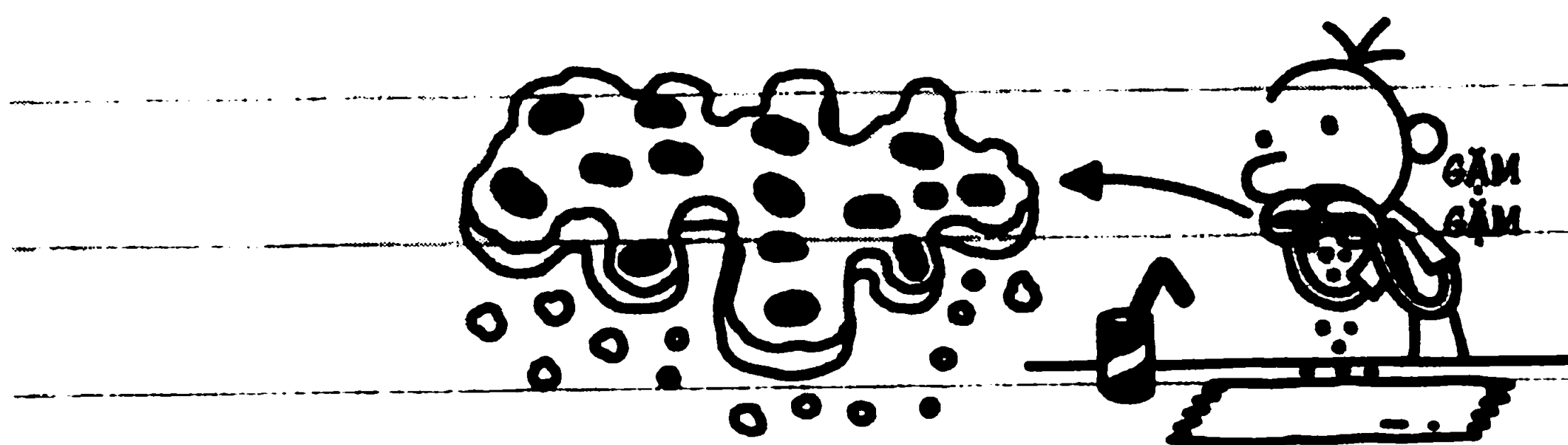

Trường cũng thẳng tay bỏ một loạt món khoái khẩu của chúng tôi khỏi thực đơn, như xúc xích, pizza, và thay vào đó là những món tốt cho sức khỏe.

Họ thậm chí đã thay thế khoai tây chiên bằng một món mới có tên rất kêu là "Thanh thể thao siêu cấp" nhưng chỉ mất 5 giây là chúng tôi biết rằng thanh siêu cấp đó chỉ là miếng cà rốt thái mỏng.

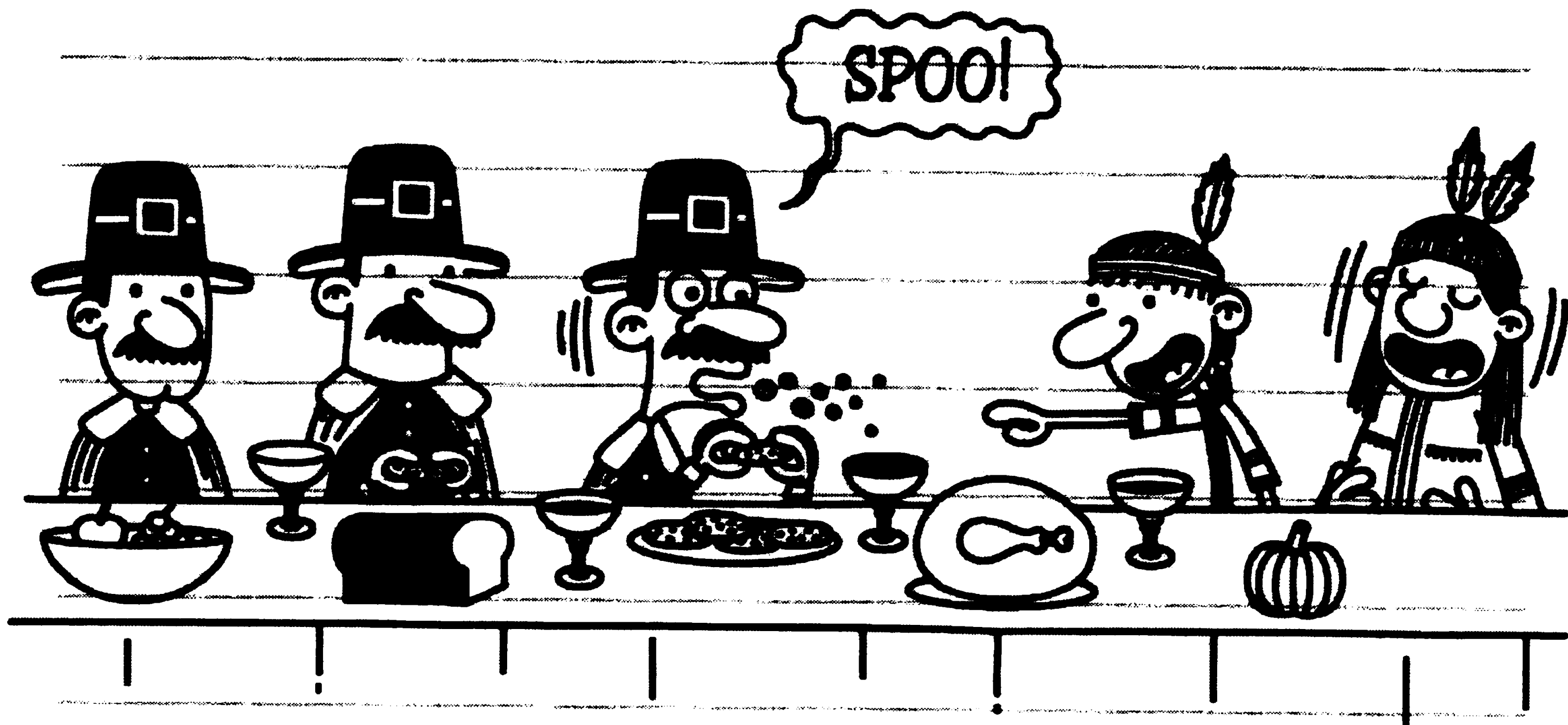

Tôi thường mang một hộp thức ăn trưa tới trường, nhưng có một món mà tôi thường mua ở căng tin là bánh sôcôla. Tuần trước, dù bánh sôcôla đã được thay thế bằng bánh yến mạch nho khô nhưng vì thêm của ngọt nên tôi vẫn phải mua và tìm mọi cách để bỏ phần nho khô.

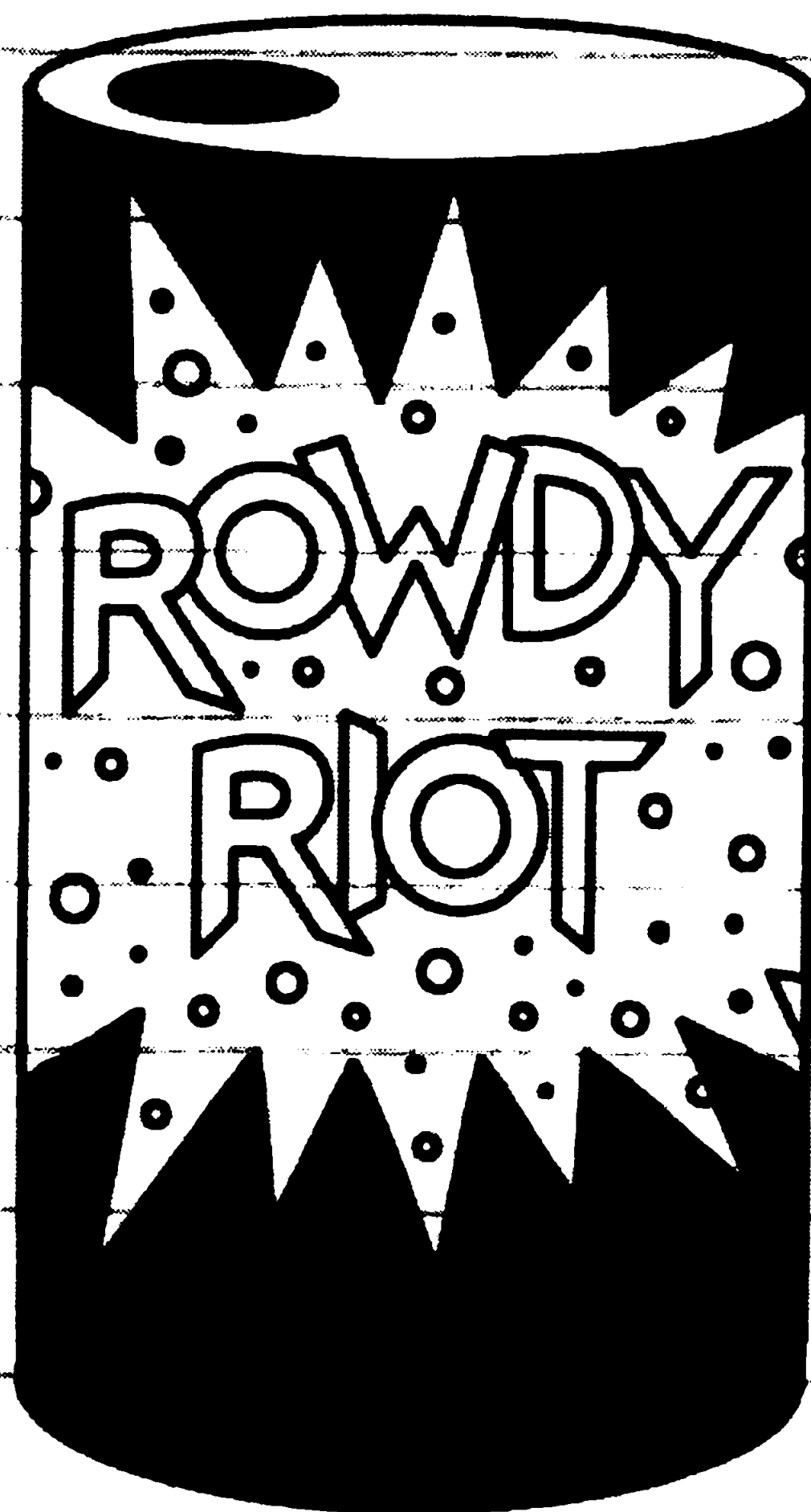

Tôi không thể nói với bạn MẤT BAO NHIÊU thời gian để vừa gặm bánh yến mạch nho khô vừa phải tưởng tượng nó là chiếc bánh sôcôla ngọt ngào.

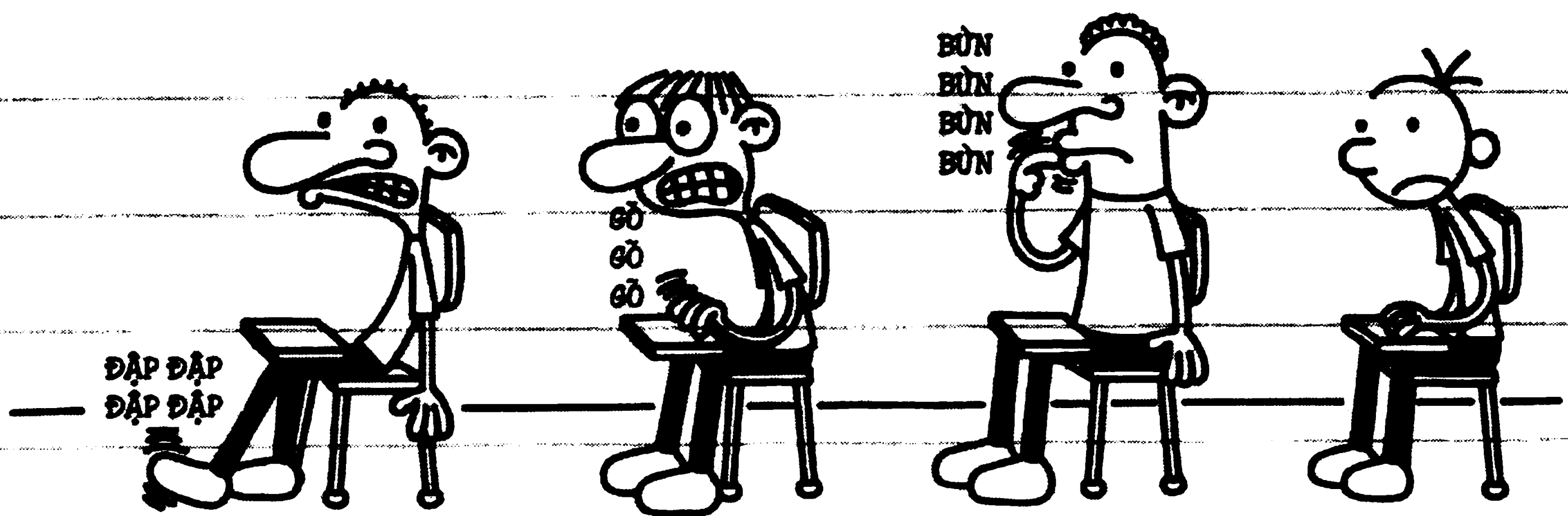
Thậm chí tôi còn phải tưởng tượng là bánh nho khô được tình cờ phát minh cách đây hàng trăm năm và người ta chưa bao giờ thực sự ăn nó.

Hầu hết bọn trẻ ở trường không bị ảnh hưởng nhiều bởi sự xáo trộn trong thực đơn, nhưng vấn đề thực sự trở nên nghiêm trọng khi nhà trường quyết định không bán nước tăng lực.

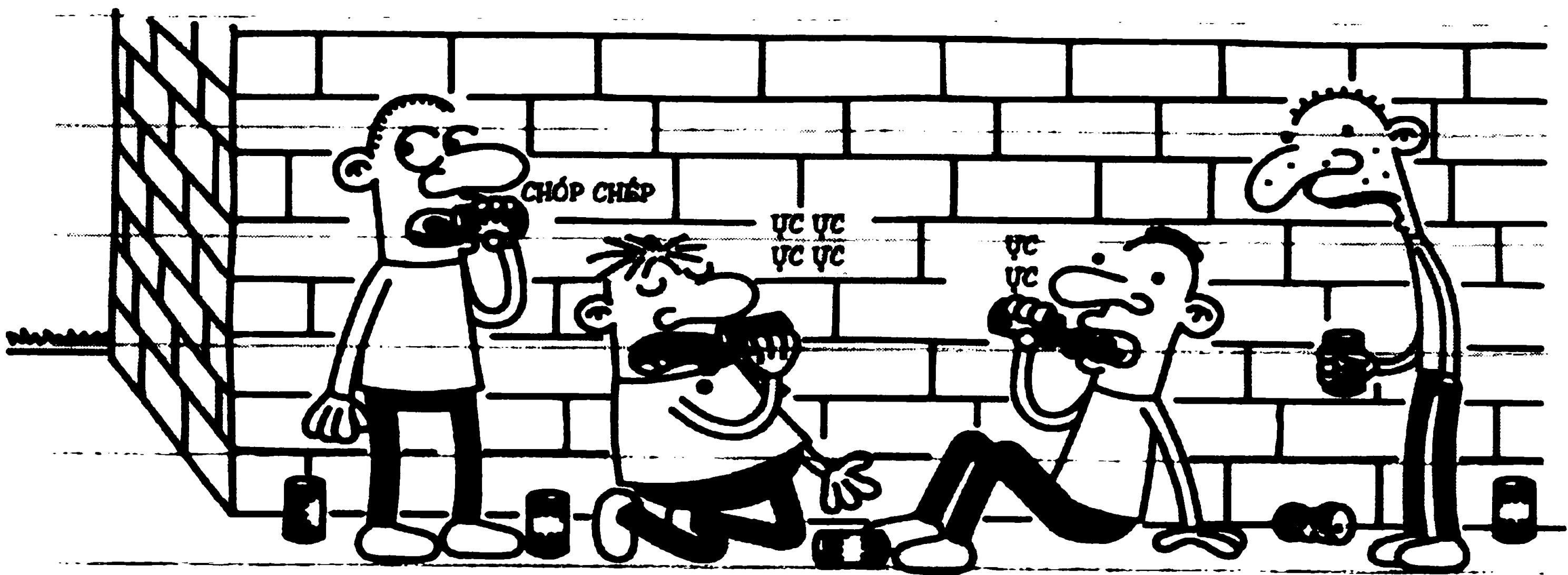
Lý do nhà trường dùng việc bán Nước tăng lực là vì nhiều giáo viên phản nản rằng nó khiến cho học sinh trở nên hiếu động hơn. Và chỉ cần bạn liếc qua các lớp sau giờ ăn trưa, bạn có thể khẳng định phản nản đó là sự thật.

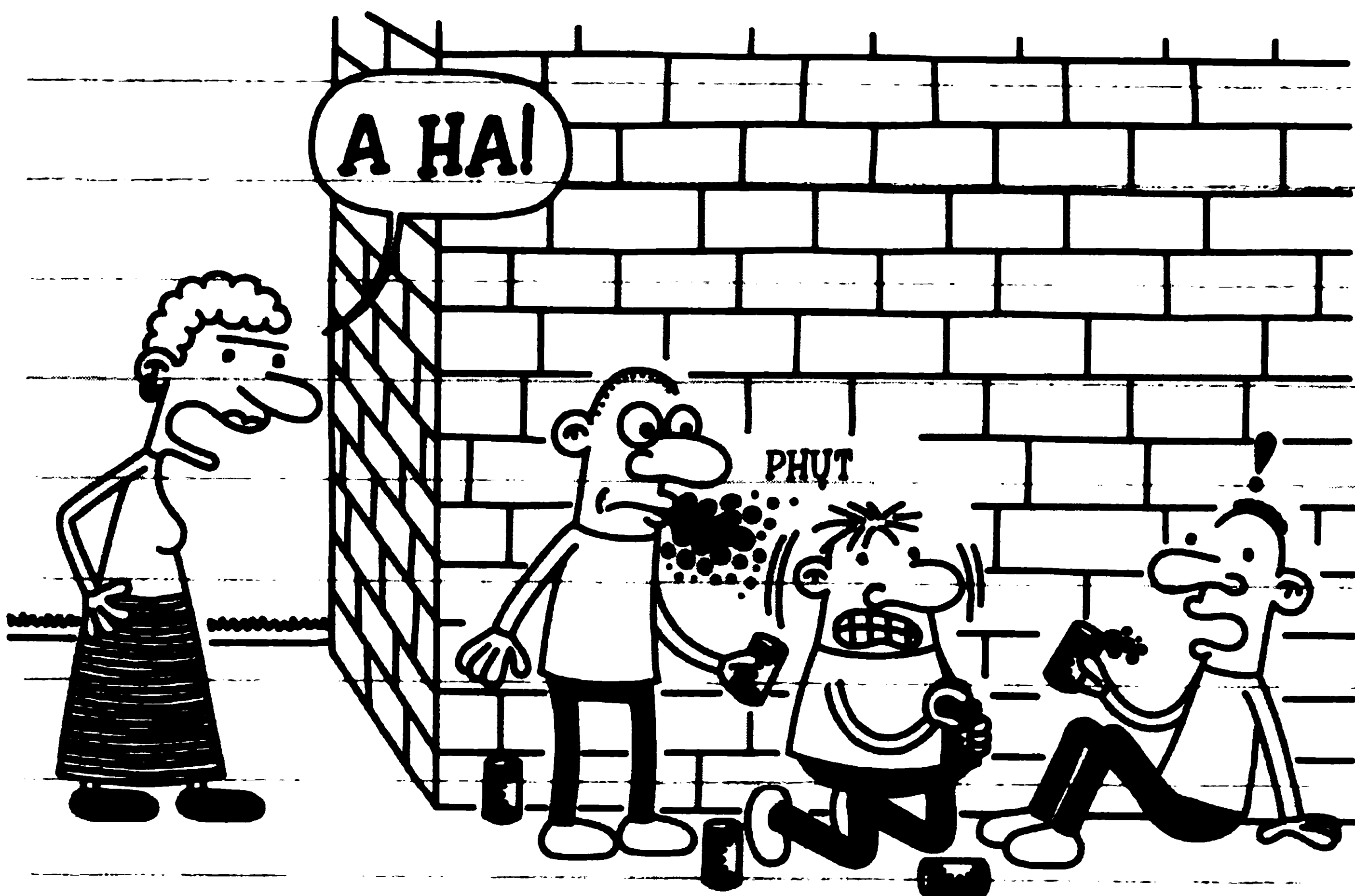
Nhưng khi nhà trường dùng việc bán Nước Tăng Lực, những người mà đã uống ba hoặc bốn lon một ngày thì hoàn toàn không chuẩn bị sẵn tinh thần để "cai nghiện." Thực tế, một vài đứa đã kết thúc buổi học ở phòng y tế bởi vì chúng hoàn toàn bị mất kiểm soát từ việc thu hồi đó.

Dù nhận được rất nhiều lời than phiền của học sinh nhưng trường học vẫn không bán tiếp loại nước thần kỳ này. Nhưng đến một ngày, Leon Goodson lên giấu một ba lô đầy nước tăng lực và bán chúng với giá 3 đôla một lon.

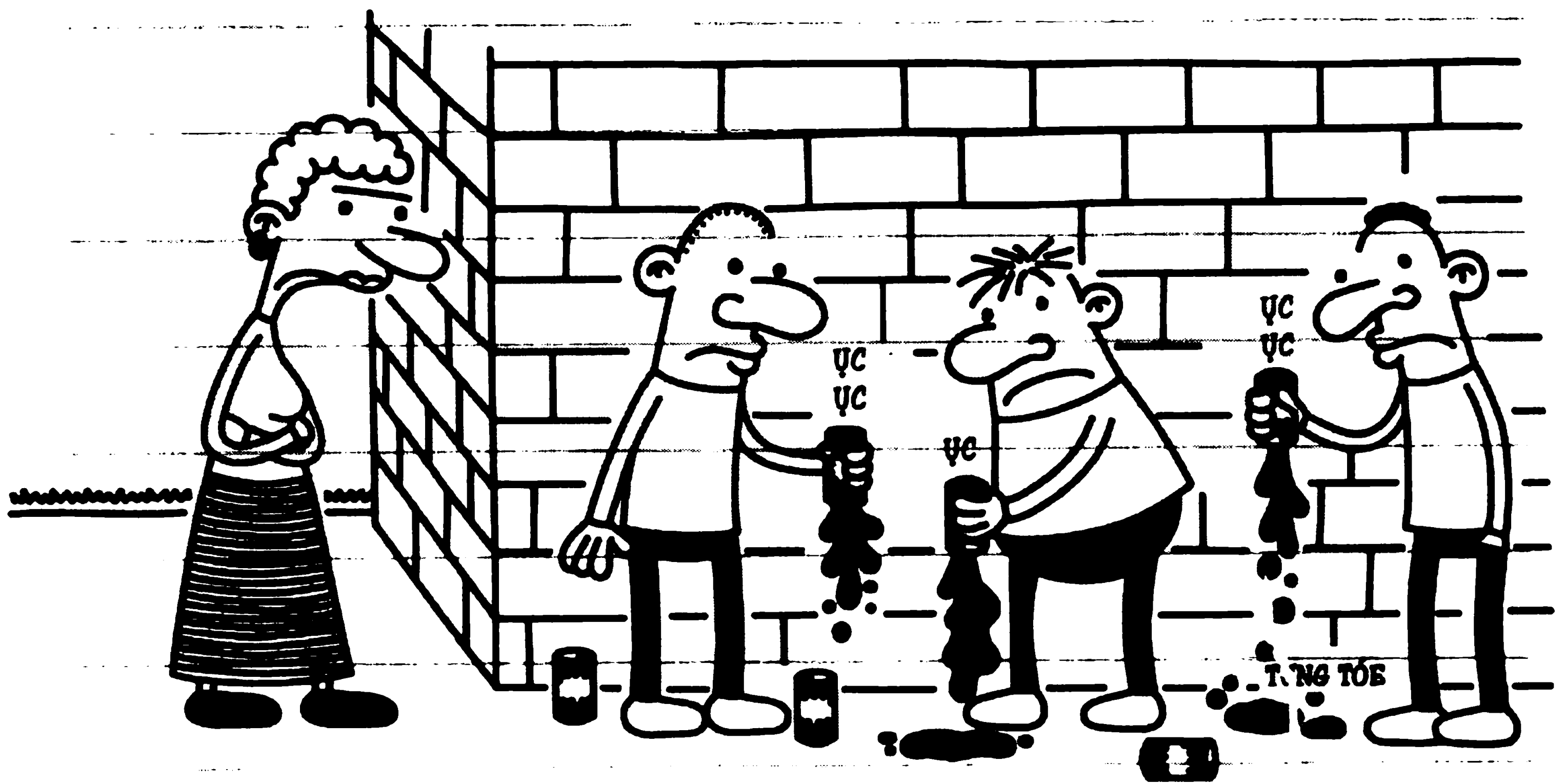
Giờ ra chơi, vài đứa đã mua nước tăng lực của Leon và trốn ra phía sau trường - nơi mà không ai có thể nhìn thấy để uống.

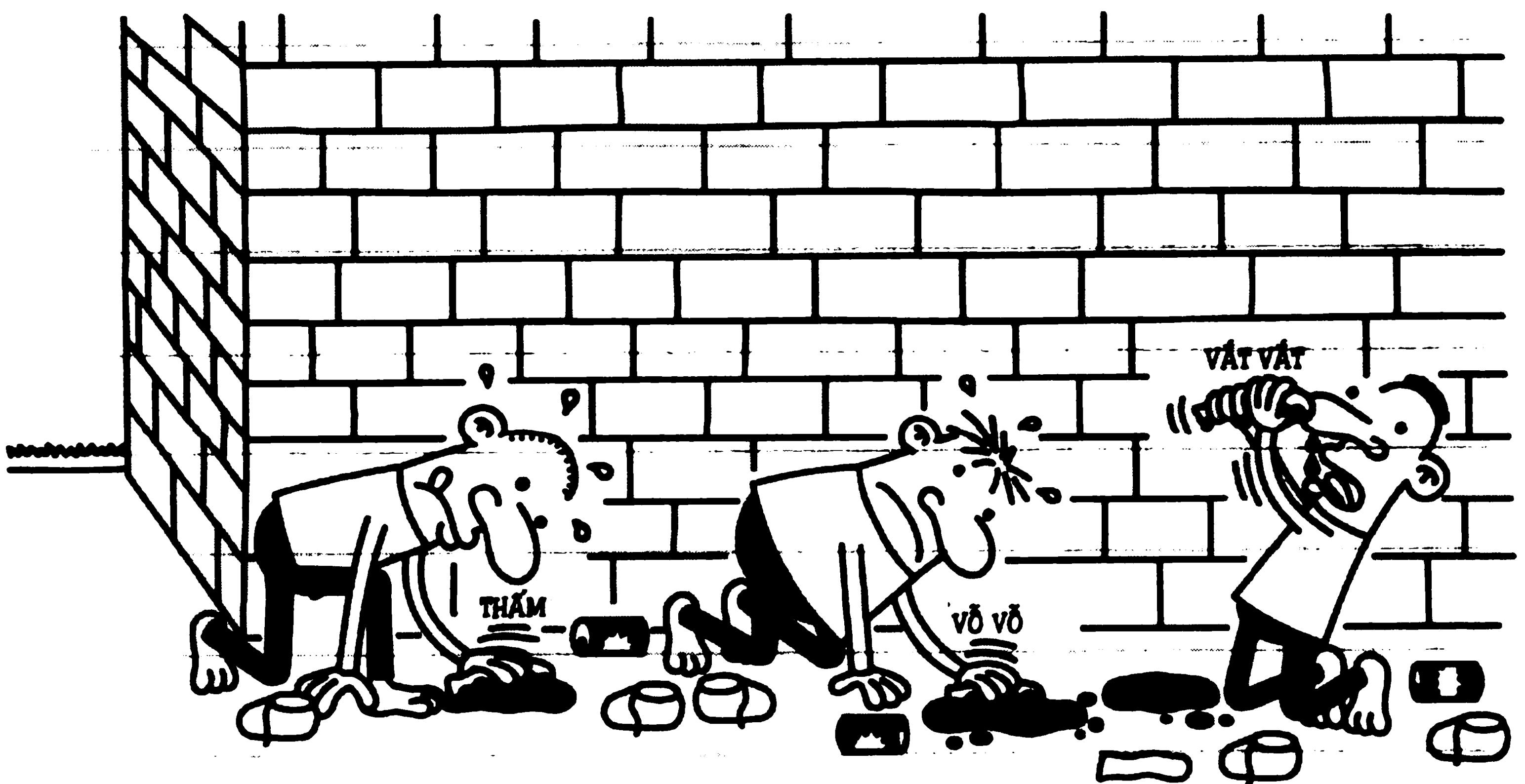
Nhưng cô Lahey - một trong những giám thị đã sinh nghi và đi về phía đó. Cô ấy tóm ngay tại trận mấy đứa ngốc đó.

Cô Lahey cảnh cáo chúng rằng nếu không đổ đồ uống đi ngay thì cô sẽ báo cáo đầu đuôi vụ việc cho thầy hiệu trưởng.

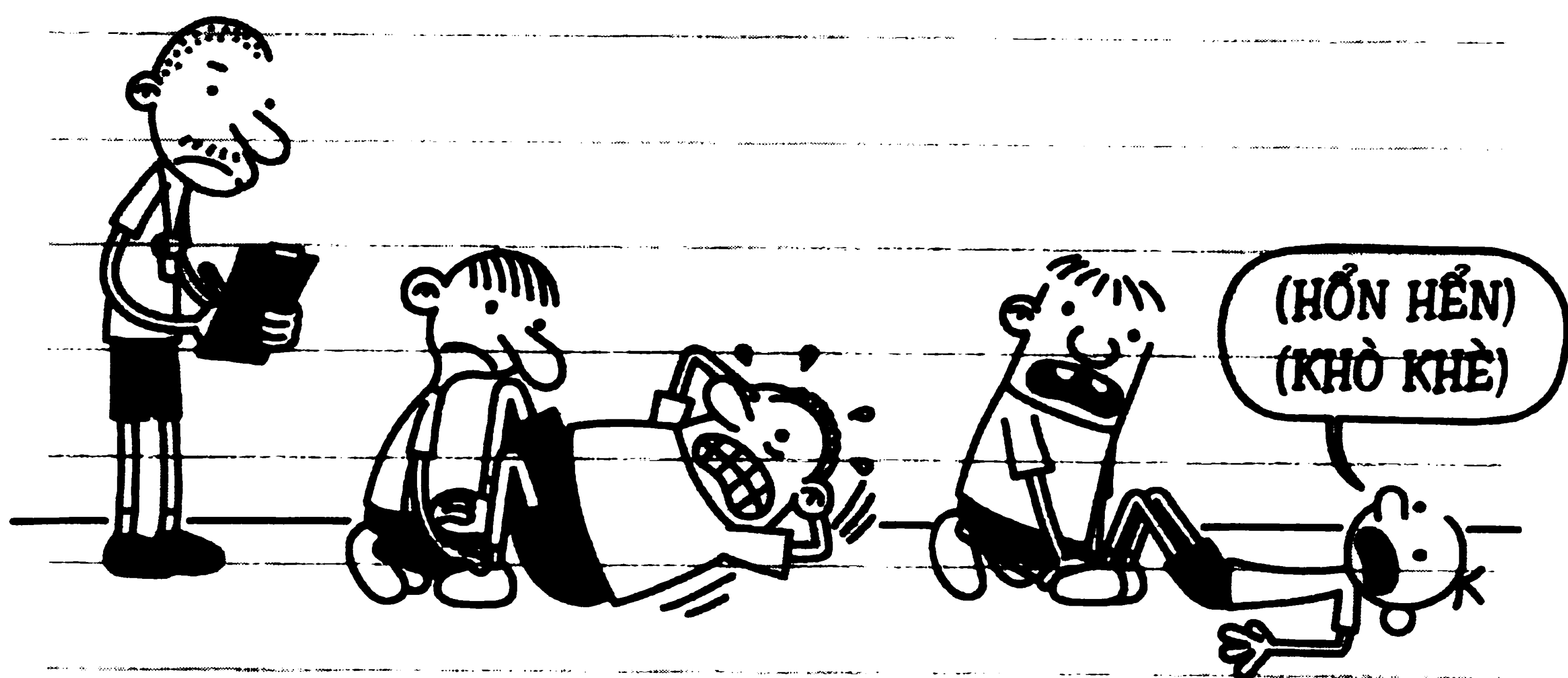
Nhưng ngay khi cô vừa đi khỏi, chúng cuống cuống tháo giày, lột tất ra để thấm từng giọt nước tăng lực rồi mút lấy mút để.

Thứ Ba

Một trong những lý do nhà trường phải nâng cao thói quen ăn uống lành mạnh cho học sinh là vì Hội khỏe thể thao đang đến gần. Đó là cuộc thi mà bạn sẽ được xếp loại và đánh giá bằng các môn thể thao mà bạn tham gia.

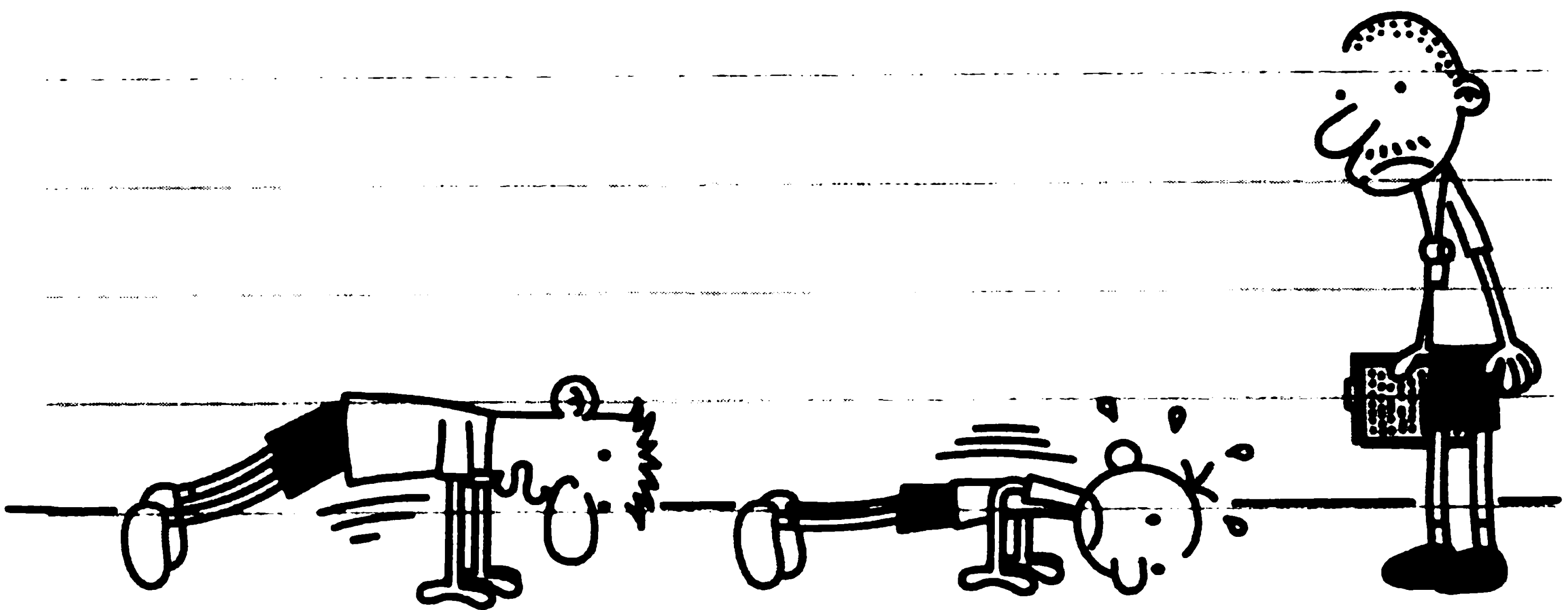
Năm ngoái, trường tôi nằm trong nhóm 10% các trường có thành tích kém nhất của bang và tôi đoán là Ban giám hiệu đang cố làm thứ gì đó để cải thiện thứ hạng.

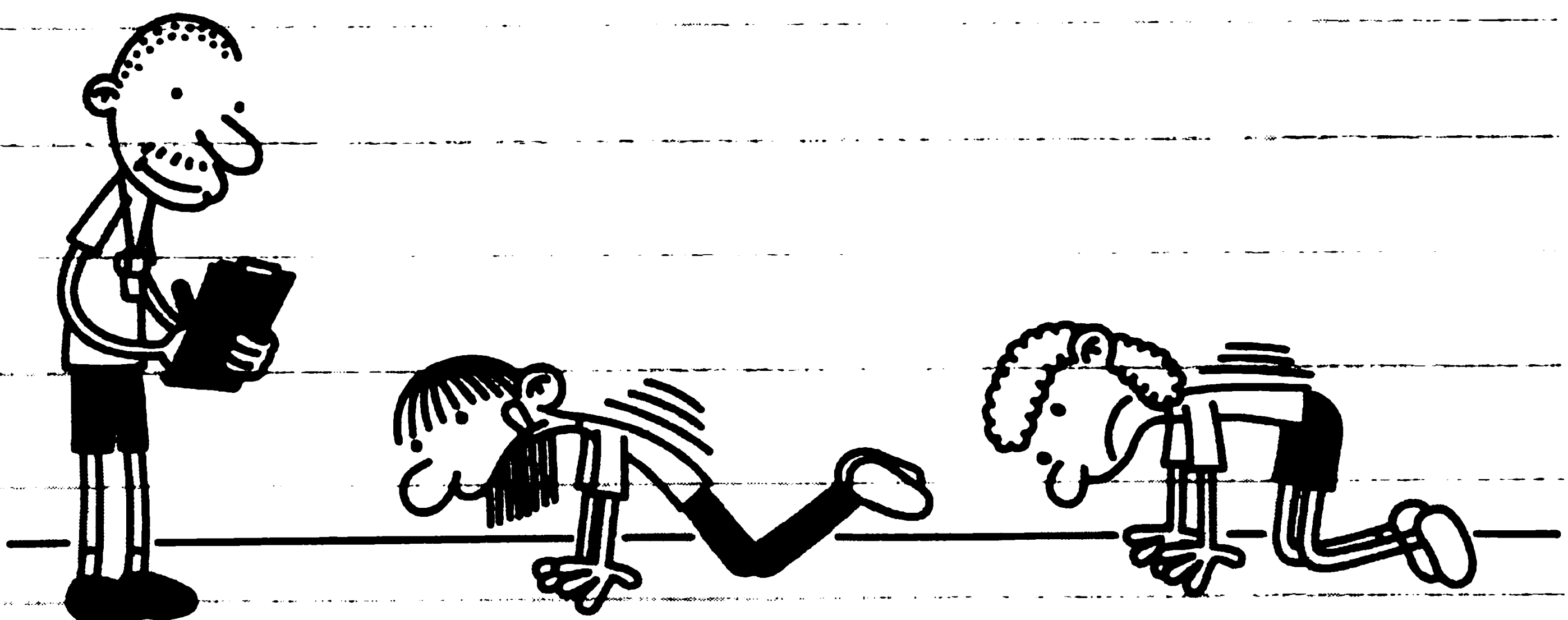
Người lớn thường nói rằng thể hệ chúng tôi gặp một vấn đề lớn đó là thể chất yếu và bị phát phì vì không luyện tập đủ khối lượng, nhưng tôi không nghĩ việc bỏ đi các thiết bị ở sân thể thao của chúng tôi thực sự là một giải pháp hay.

Trong một phần của Hội khỏe thể thao, họ kiểm tra để xem bạn có thể chống đẩy bao nhiêu cái trong một lần. Thành tích của bọn con gái trong lớp còn khá hơn bọn con trai nhưng đó là do bọn con gái được chống đẩy kiểu dễ hơn.

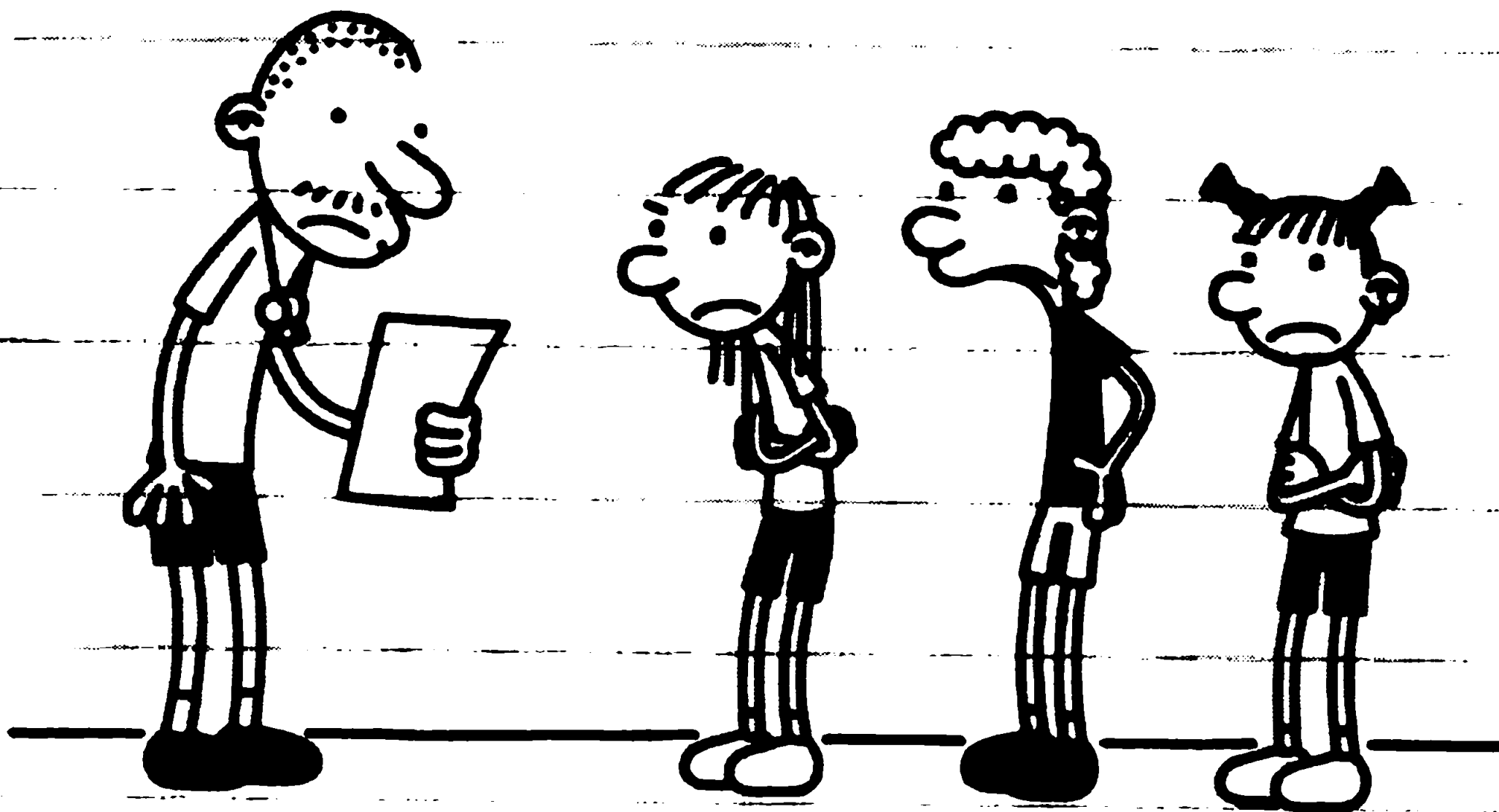
Con trai dù chống lên hay đẩy xuống đều không được phép để bất kỳ một bộ phận nào của cơ thể chạm xuống mặt sàn.

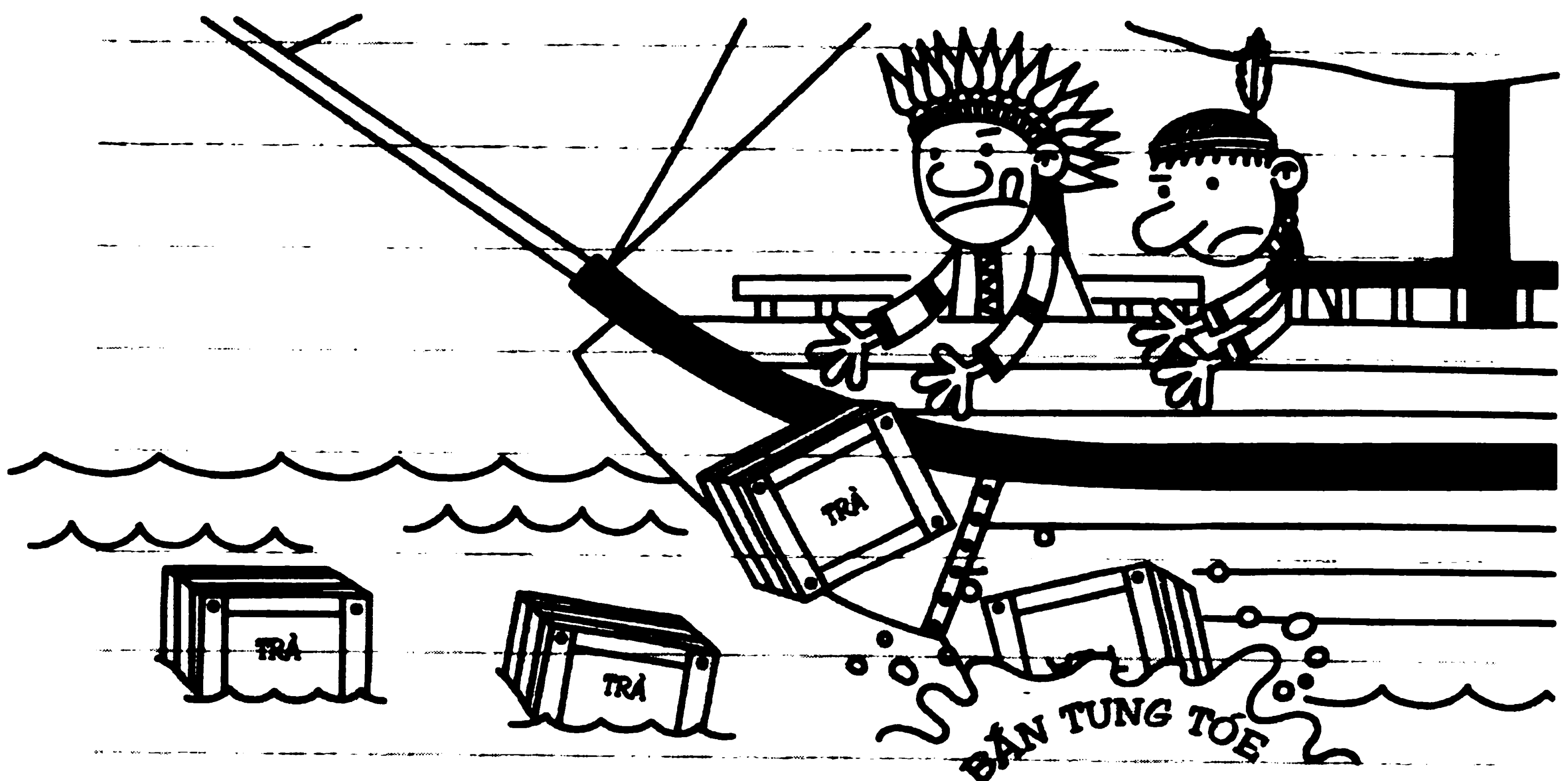
Trong khi đó, bọn con gái được phép để đầu gối chạm xuống sàn nên có một lợi thế LỚN so với chúng tôi.

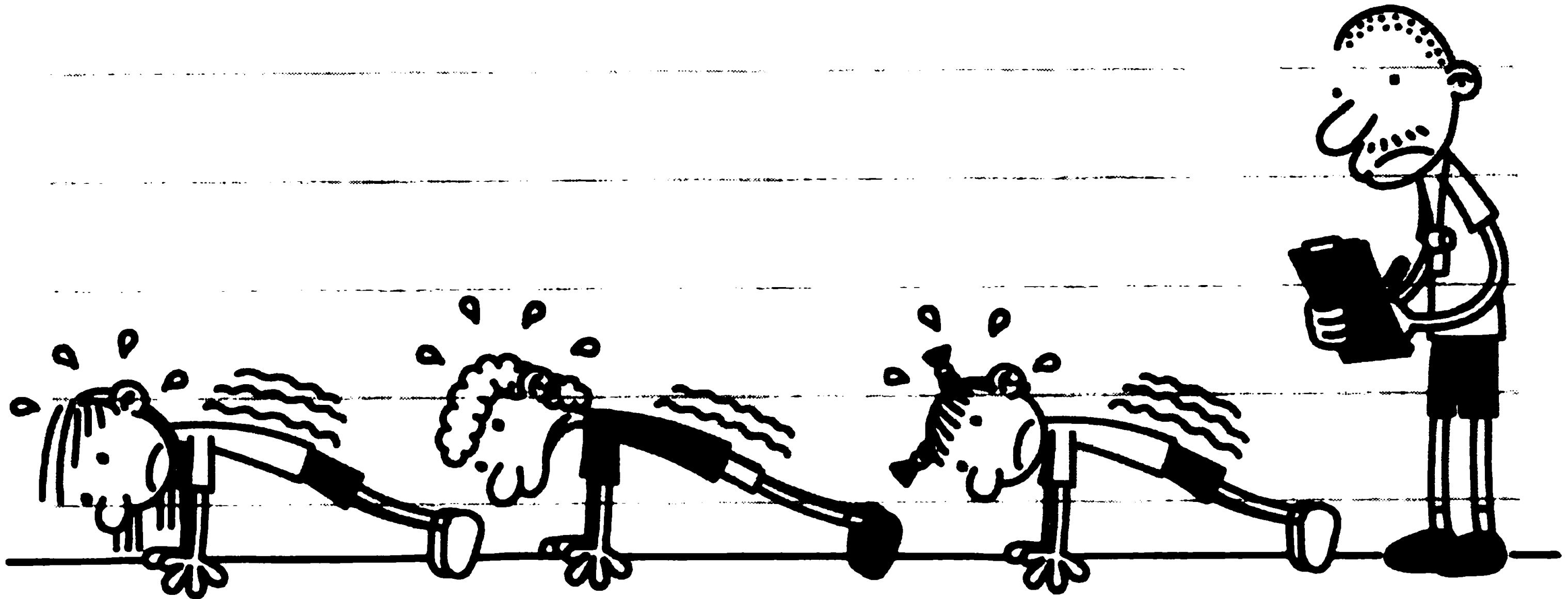
Không phải tất cả bọn con gái đều vui vẻ với việc được tập bài chống đẩy dễ như ăn cháo ấy. Thậm chí có vài đứa con gái còn ký cả vào đơn kiến nghị yêu cầu được tập chống đẩy giống như con trai.

Tôi có thể biết được bọn con gái lấy ý tưởng đó từ đâu. Vì qua môn Xã Hội học, chúng tôi đã học được những cách khác nhau để phản đối những việc mà mình không thích mà nhân loại từng thực hiện từ hàng trăm năm trước.

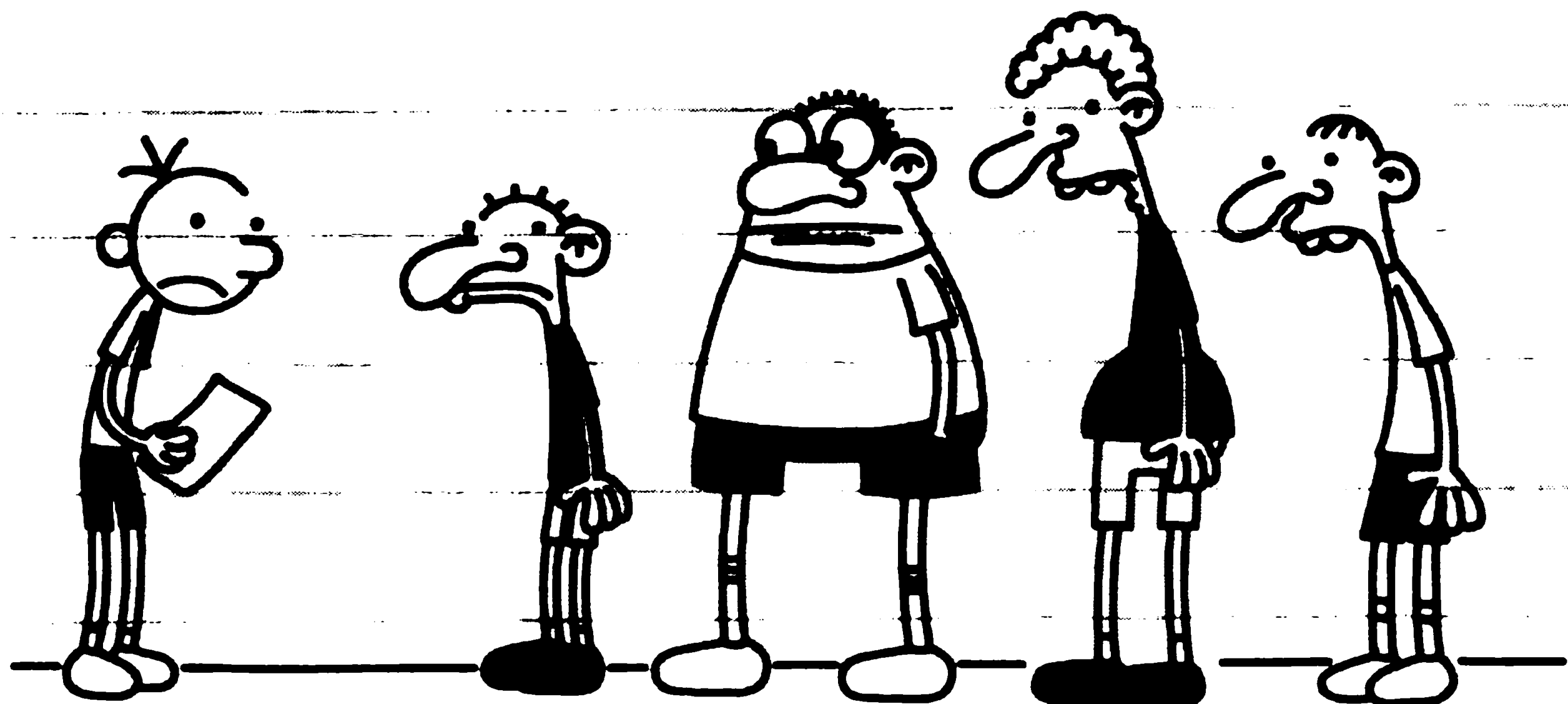

Tôi nghĩ bọn con gái đã tin lá đơn ấy là lời tuyên chiến với thầy Underwood, nhưng thầy chỉ nói chúng có thể chống đẩy bao nhiêu tùy thích. Vậy là, đột nhiên bọn chúng trở thành "cùng hội cùng thuyền" với chúng tôi.

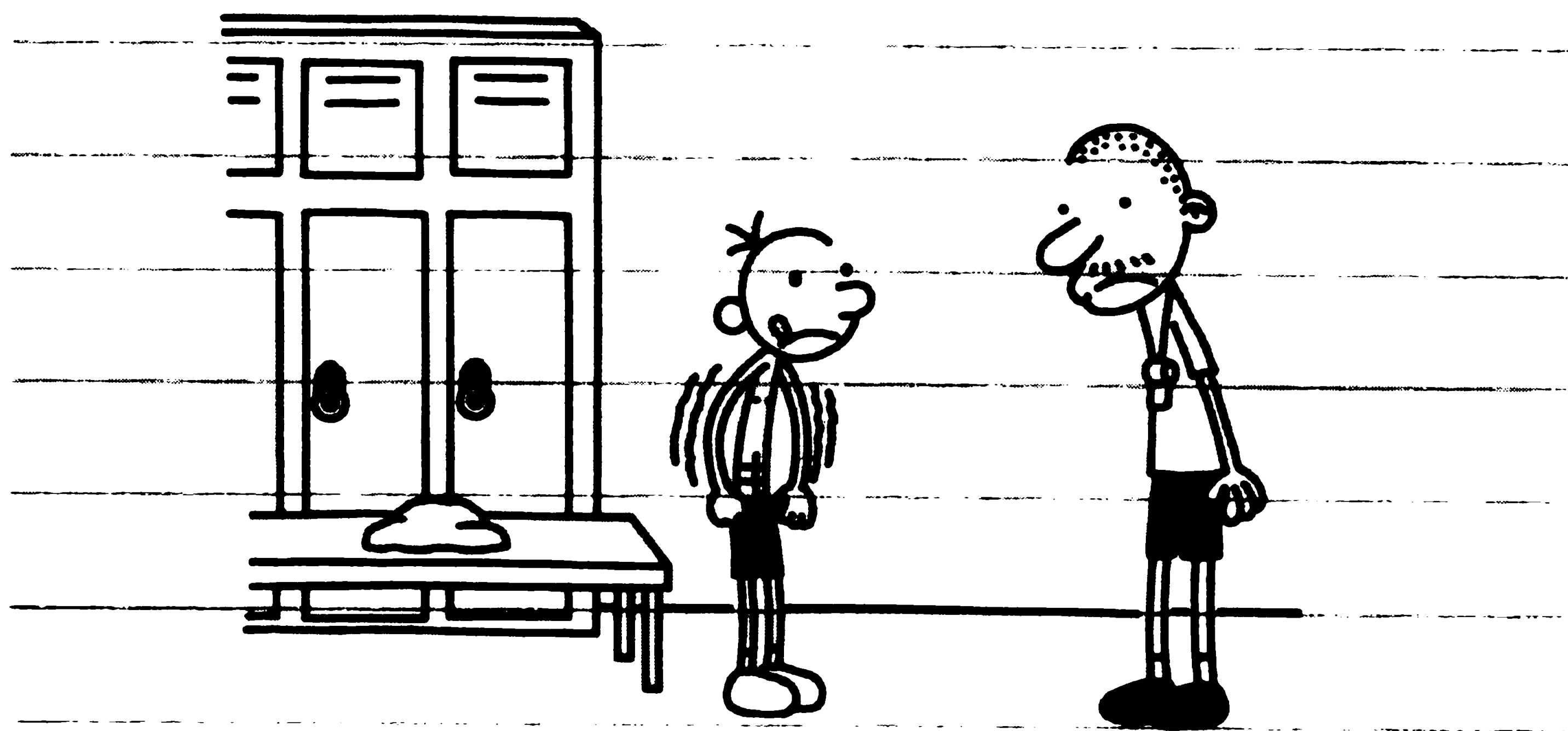
Tôi nghĩ rằng đơn kiến nghị là một ý tưởng không tồi. Chúng tôi sẽ được tập nhẹ nhàng hơn nếu thắng thần đề xuất với thầy, vì vậy, tôi đã viết một đơn kiến nghị và cố gắng thu thập càng nhiều chữ ký càng tốt.

Nhưng tôi có cảm giác không được tốt lắm khi thấy bọn muốn ký vào đơn kiến nghị. Và cuối cùng, tôi đã quyết định từ bỏ ý định xin xỏ của mình.

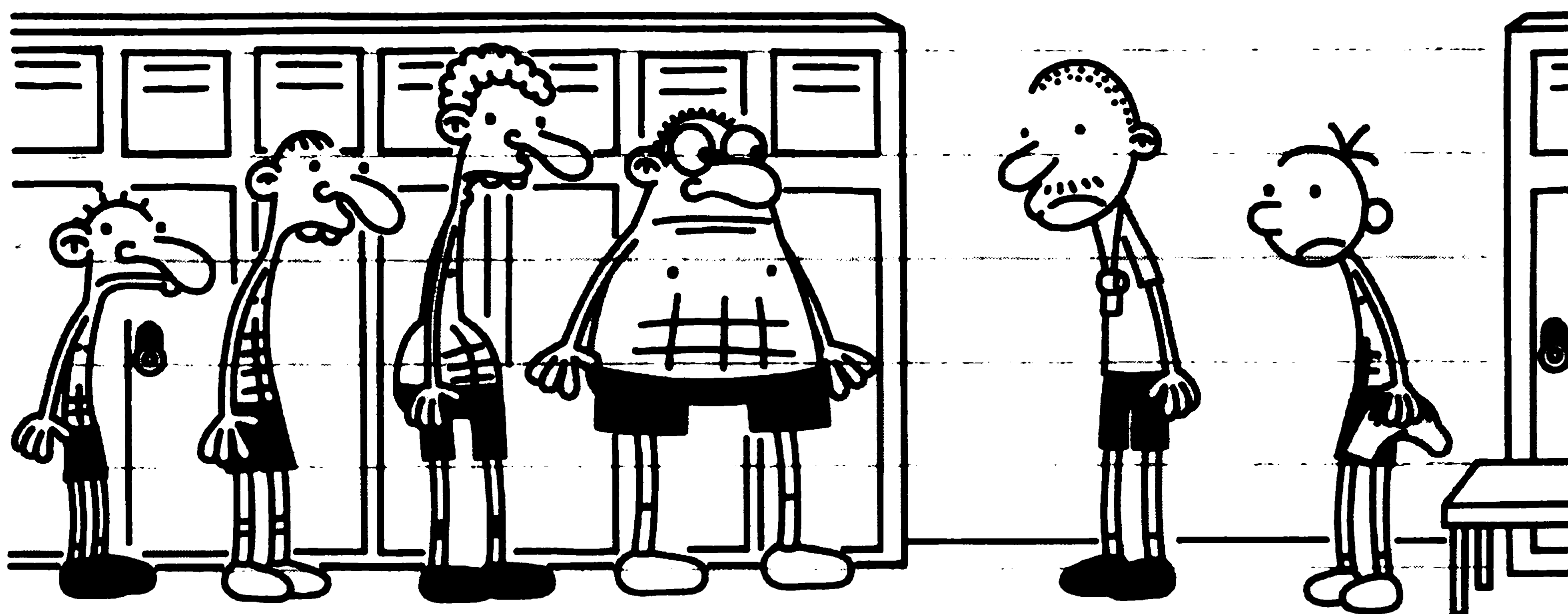
Cách đây khoảng vài tuần chúng tôi phải tập đứng lên - ngồi xuống liên tục trong suốt giờ Thể Dục và tôi đã cực kỳ thông minh khi đề nghị thầy Underwood cho phép tôi được luyện nốt phần đứng lên - ngồi xuống như bài tập về nhà. Thật bất ngờ là thầy đã đồng ý, nhưng muốn tôi có bằng chứng về việc đã làm bài tập này ở nhà.

Vậy là, sáng hôm sau tôi đã lấy cây chuối mi của mẹ và cố gắng vẽ sáu múi lên bụng, rồi tôi tìm mọi cách để cho thầy Underwood nhìn thấy chúng khi vào phòng thay đồ.

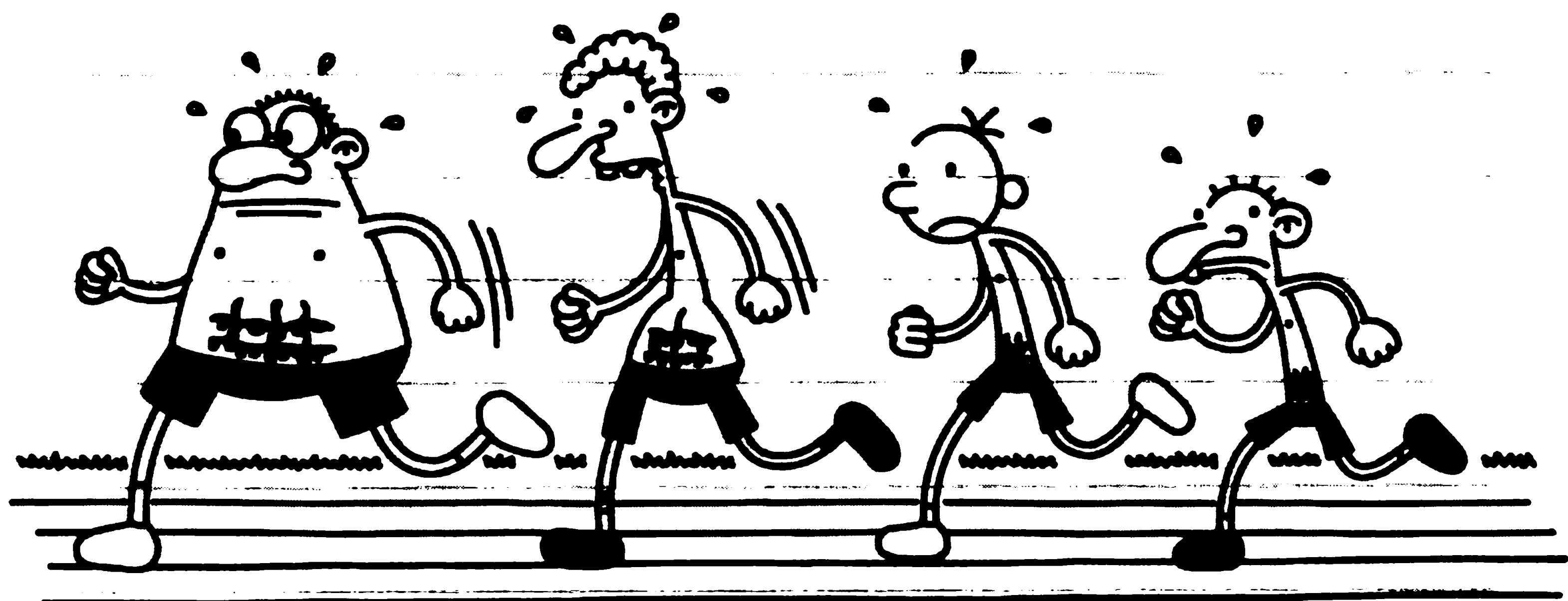

Mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ nếu ý tưởng thông minh đó của tôi không bị ăn cắp. Từ buổi tập sau đó, một nửa bọn con trai trong lớp đã xuất hiện với cái bụng có 6 múi giống tôi.

Nhưng vài thằng trong số đó THỰC SỰ là những nghệ sĩ hóa trang tồi.

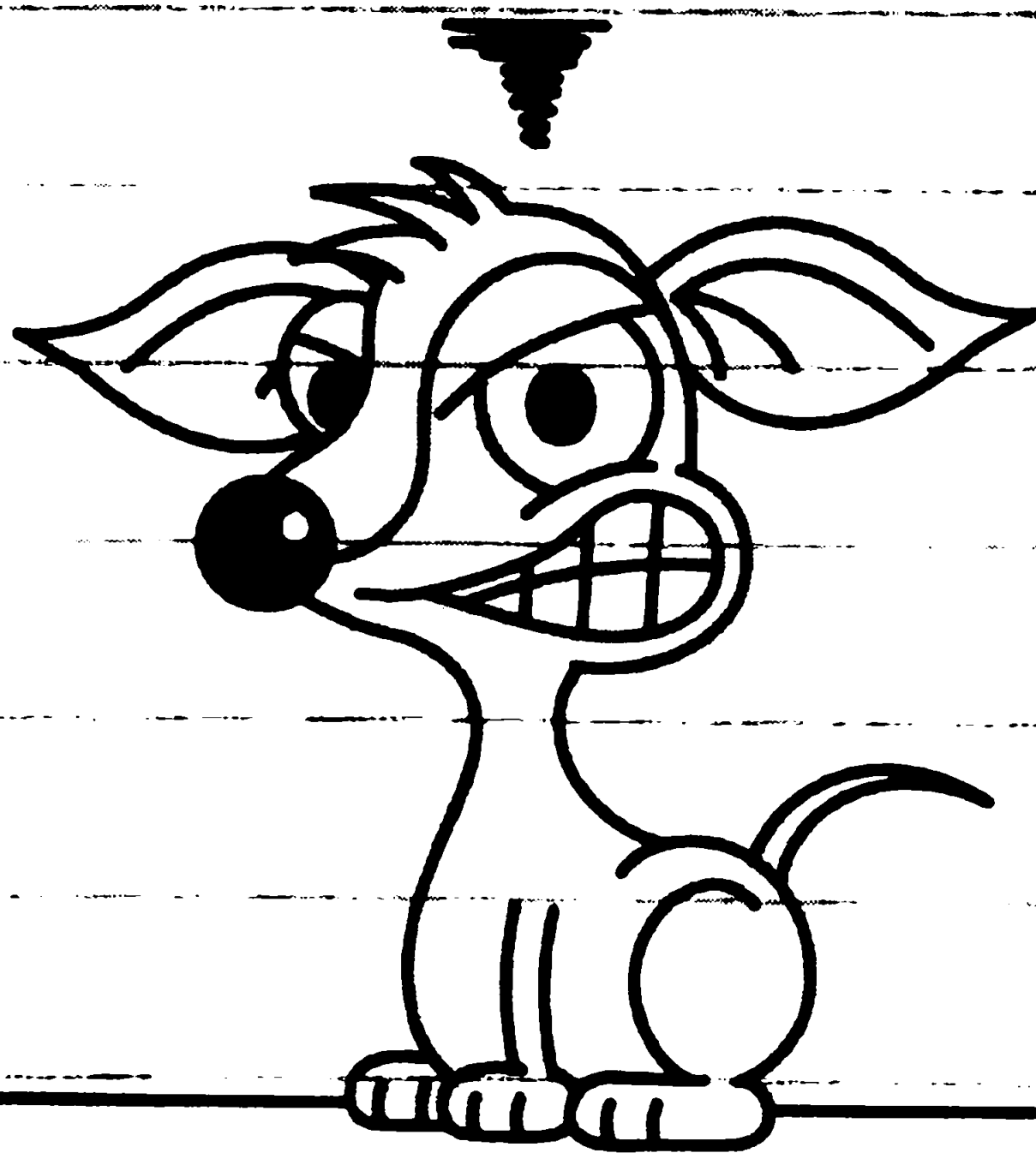
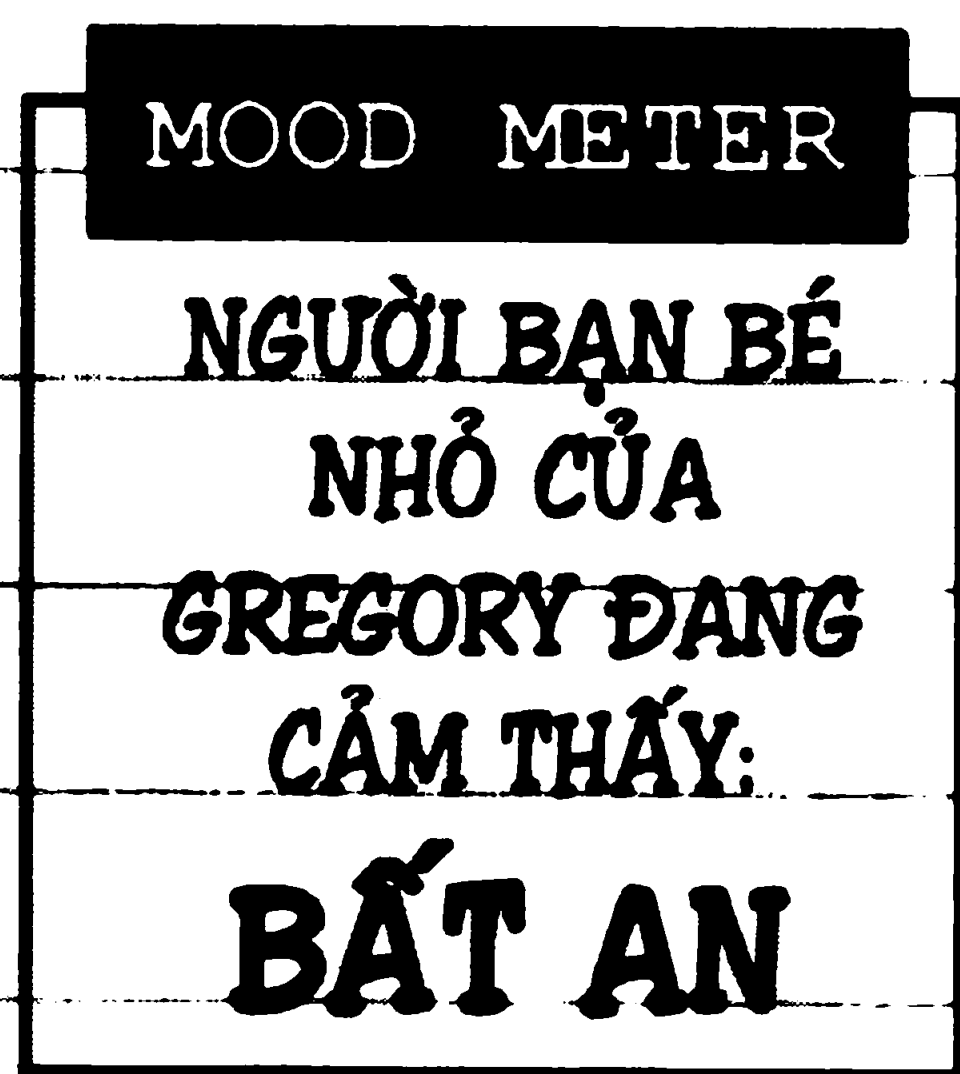

Tuy nhiên, thầy Underwood vẫn không để ý đến trò lừa của chúng tôi, cho đến khi bọn tôi đâm đĩa mỡ hôi và các cơ bụng bắt đầu "chảy xệ."

Thứ Tư

Vài ngày trước tôi đã nhận được cảnh báo từ tài khoản game Net Kritterz, và nếu tôi không nạp ít xu Kritterz Kash sớm, tôi sẽ gặp rắc rối với quyền kiểm soát của mình.

Tôi hỏi mẹ cho tôi mượn vài đôla để giúp tâm trạng thú
cung của tôi "Bình Tĩnh" trở lại, nhưng mẹ đã thẳng
thùng từ chối.

Thậm chí mẹ còn tuyên bố, tôi đừng hy vọng mẹ sẽ
cho tiền để tôi mua quà Giáng sinh cho mọi người
trong gia đình vì tôi đã ở cái tuổi phải biết dành dụm
tiền hoặc kiếm được tiền để mua quà bằng "cách"
nào đó.

Thường thì mọi năm, mẹ cho tôi 20 đô để mua quà. Với
số tiền đó, tôi có thể thoải mái mua sắm quà cáp cho
tất cả mọi người ở Hội chợ Giáng sinh do trường tổ
chức. Giá của những món đồ được bán tại đây khá
"dễ chịu."

Vì vậy năm nào tôi cũng còn thừa tiền để tự thưởng cho mình vài món quà.

Tôi thường dành phần lớn khoản tiền còn lại ở quầy bán đồ ăn nhanh, nơi có món đùi gà ngon nhất mà tôi từng được thưởng thức. Chỉ có điều, họ không biết cách đặt cái tên nào hoa mĩ cho món ăn tuyệt vời đó.

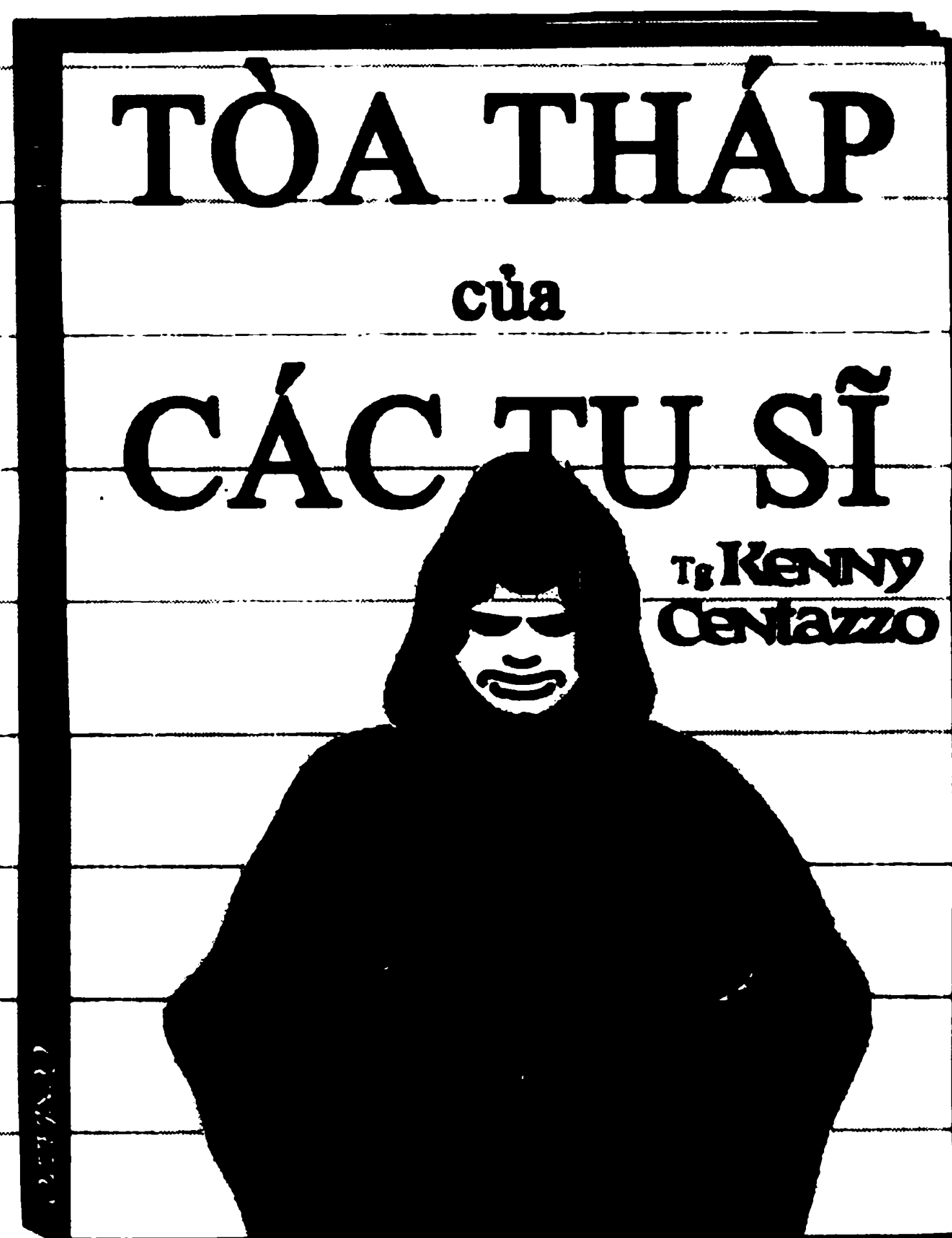
Nếu mẹ thật sự không cho tiền thì tôi cũng không biết phải làm gì để có đủ ngân sách mua quà cho tất cả mọi người. Về cơ bản, trong năm chỉ có hai cơ hội để tôi có thể tiết kiệm tiền là sinh nhật và Giáng sinh.

Tôi thấy vui khi sinh nhật của mình cách Giáng sinh vài tháng vì vậy tôi vẫn nhận được HAI món quà hoàn toàn riêng biệt. Tôi cảm thấy thật đáng thương cho những người có ngày sinh trùng với ngày lễ, bởi vì nó sẽ bị gộp lại với Giáng sinh và họ sẽ chỉ nhận được có một món quà mà thôi.

Nó thật không công bằng, nhưng tôi đoán chuyện này đã xảy ra hàng ngàn năm qua.

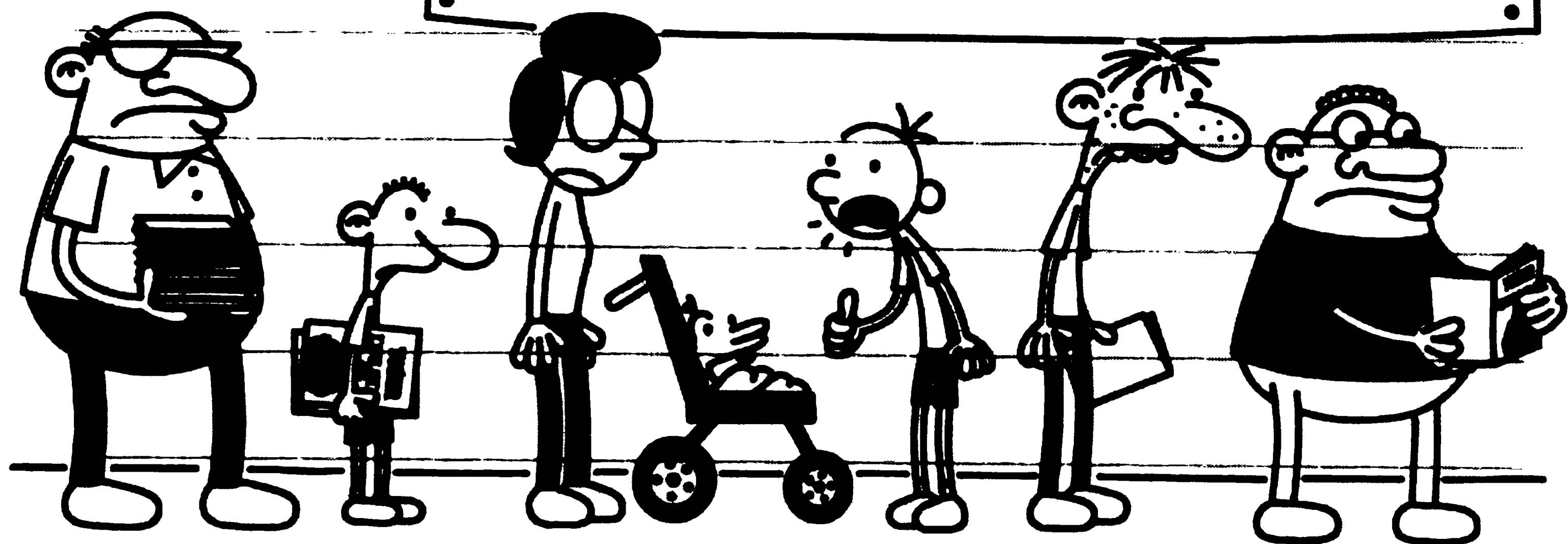
Hôm nay tôi nhận ra vài điều hay ho. Có thể tôi là kẻ không một xu dính túi nhưng tôi lại sở hữu cả một gia tài là chữ ký của tác giả truyện tranh nổi tiếng "Tòa tháp của các tù sĩ."

Tôi nhận được chữ ký này của tác giả, Kenny Centazzo, ở triển lãm truyện tranh trong thành phố vào năm ngoái.

Thực ra, nghiêm túc thì không phải chính tôi nhận được chữ ký mà là mẹ. Tôi đã đứng xếp hàng hơn hai tiếng rưỡi nhưng tình thế cấp bách buộc tôi phải vào nhà vệ sinh. Và khi quay trở lại, mẹ đã xin được chữ ký của tác giả cho tôi.

TRIỂN LÃM TRUYỆN TRANH

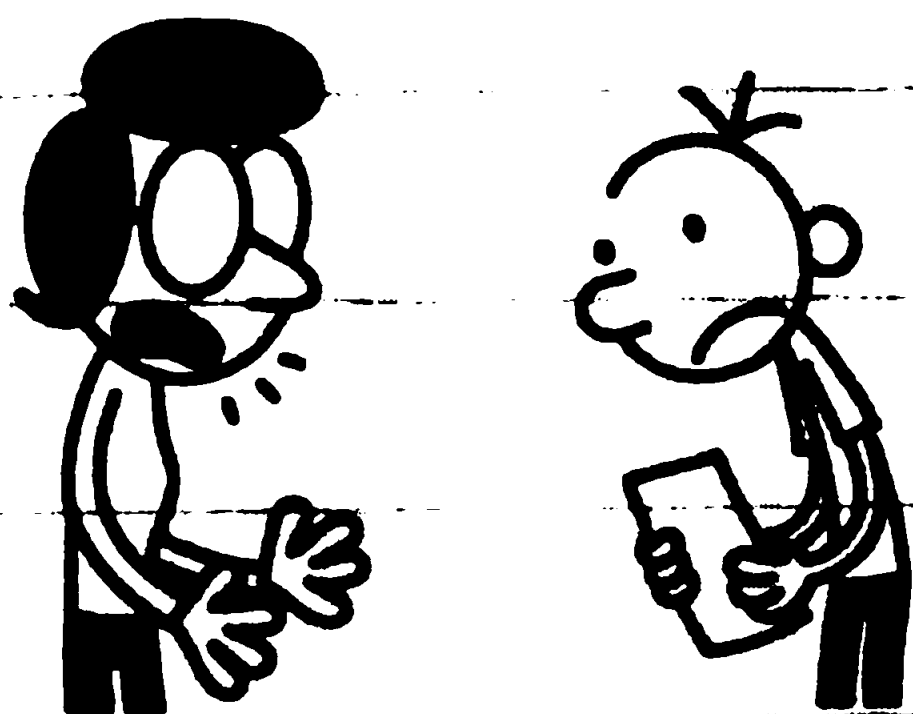

Tôi đã bỏ lỡ cơ hội được gặp Kenny Centazzo, nhưng ít nhất tôi cũng có được chữ ký quý giá ấy.

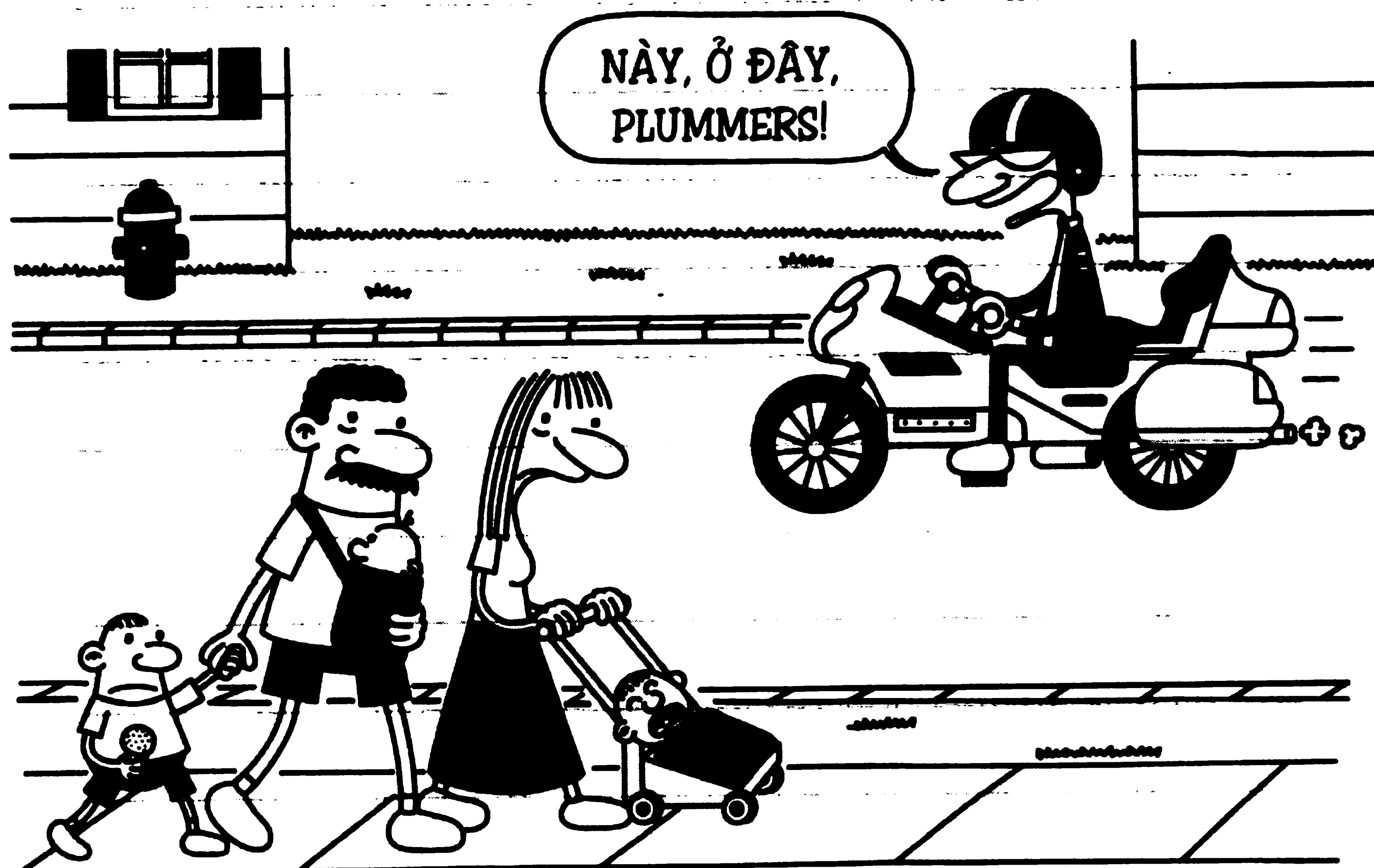
Hôm nay, khi vào mạng tôi thấy có người rao bán chữ ký của tác giả truyện tranh "Tòa tháp của các tu sĩ" với giá 40 đôla. Điều đó có nghĩa là tôi sẽ có đủ tiền để mua quà Giáng sinh cho tất cả mọi người, và nạp tiền mua cho Người Bạn Nhỏ của Gregory chiếc bồn tắm mát xa mà nó muốn.

Tôi nói với mẹ về kế hoạch bán sách của mình nhưng mẹ có vẻ không ủng hộ ý tưởng đó. Mẹ nói rằng tôi đã phải chờ rất lâu mới nhận được chữ ký ấy và tôi sẽ hối tiếc nếu bán nó.

Mẹ nói rằng các con của tôi sẽ rất tức giận nếu biết tôi đã bán cuốn sách có chữ ký đó để lấy tiền.

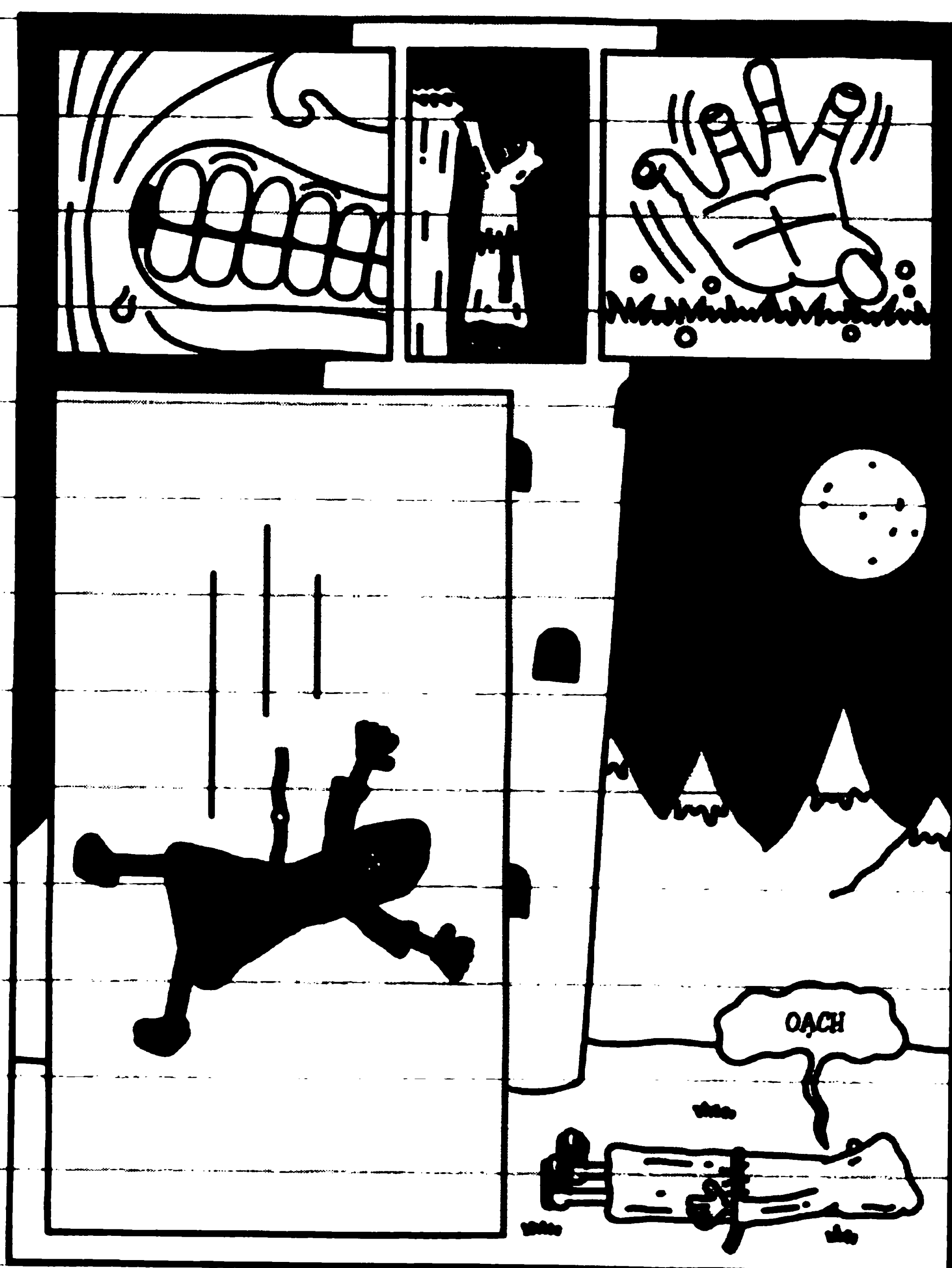

Tuyệt, đó là cách giải quyết vấn đề của tôi. Và tôi đã quyết định sẽ KHÔNG CÓ bất cứ đứa con nào. Tôi muốn là một người độc thân như chú Charlie, người đã dành tất cả số tiền để đi du lịch và chiếc toilet tiện nghi và những thứ đại loại như vậy, thay vì phải cung phụng những đứa con luôn thích đòi hỏi.

Tôi rất biết ơn cô thủ thư Schneiderman vì đã tạo cơ hội để tôi làm quen với "Tòa tháp của các tù sĩ" vì cô ấy chính là người đã đưa truyện tranh dài tập vào tủ sách của trường.

Tôi không biết từ lúc nào họ bắt đầu gọi là truyện tranh dài tập, nhưng tôi thấy vui vì họ làm vậy. Vài giáo viên phản nản rằng họ không tin rằng chúng tôi THỰC SỰ học được điều gì đó từ những cuốn sách đó.

Không may, khi cô Schneiderman xây dựng tủ sách truyện tranh dài tập, cô ấy đã nhầm khi nhét vào đó toàn cuốn **DỄ ĐỌC**. Và tôi thường sử dụng những quyển sách ấy để làm bài thu hoạch cho môn Khoa Học Xã Hội vì bạn có nắm được hết nội dung khi lướt qua khoảng 45 giây.

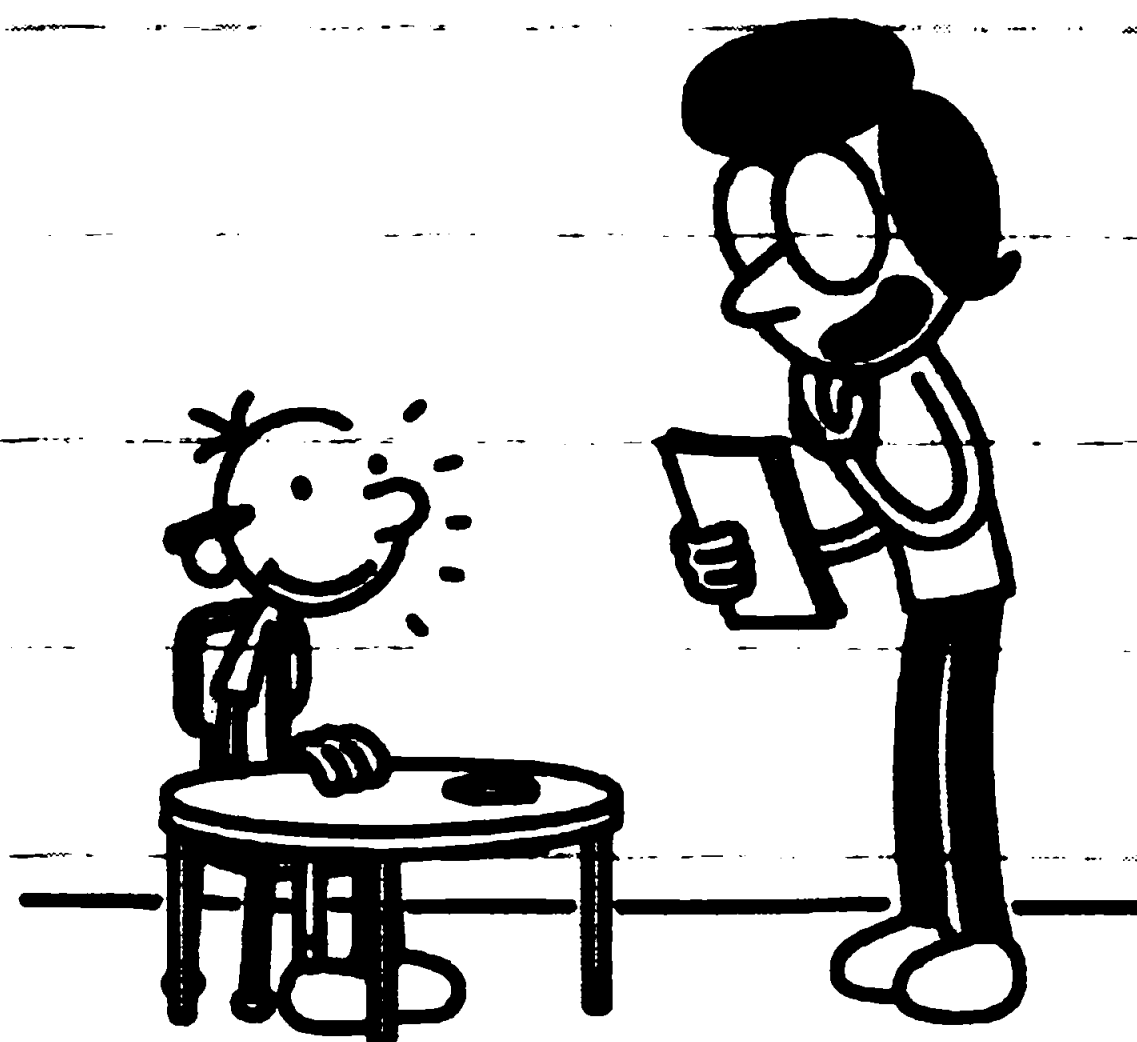
Khi tôi còn nhỏ tôi luôn muốn làm một nhà văn. Nhưng bất cứ khi nào tôi kể với mẹ về ý tưởng sáng tác của mình, mẹ đều nói rằng, truyện của tôi quá tầm thường và không thể xuất bản được.

Tôi nhận ra rằng tất cả những ý tưởng hay ho của mình đều bị bác bỏ thậm chí trước cả khi tôi định đầu tư suy nghĩ thêm.

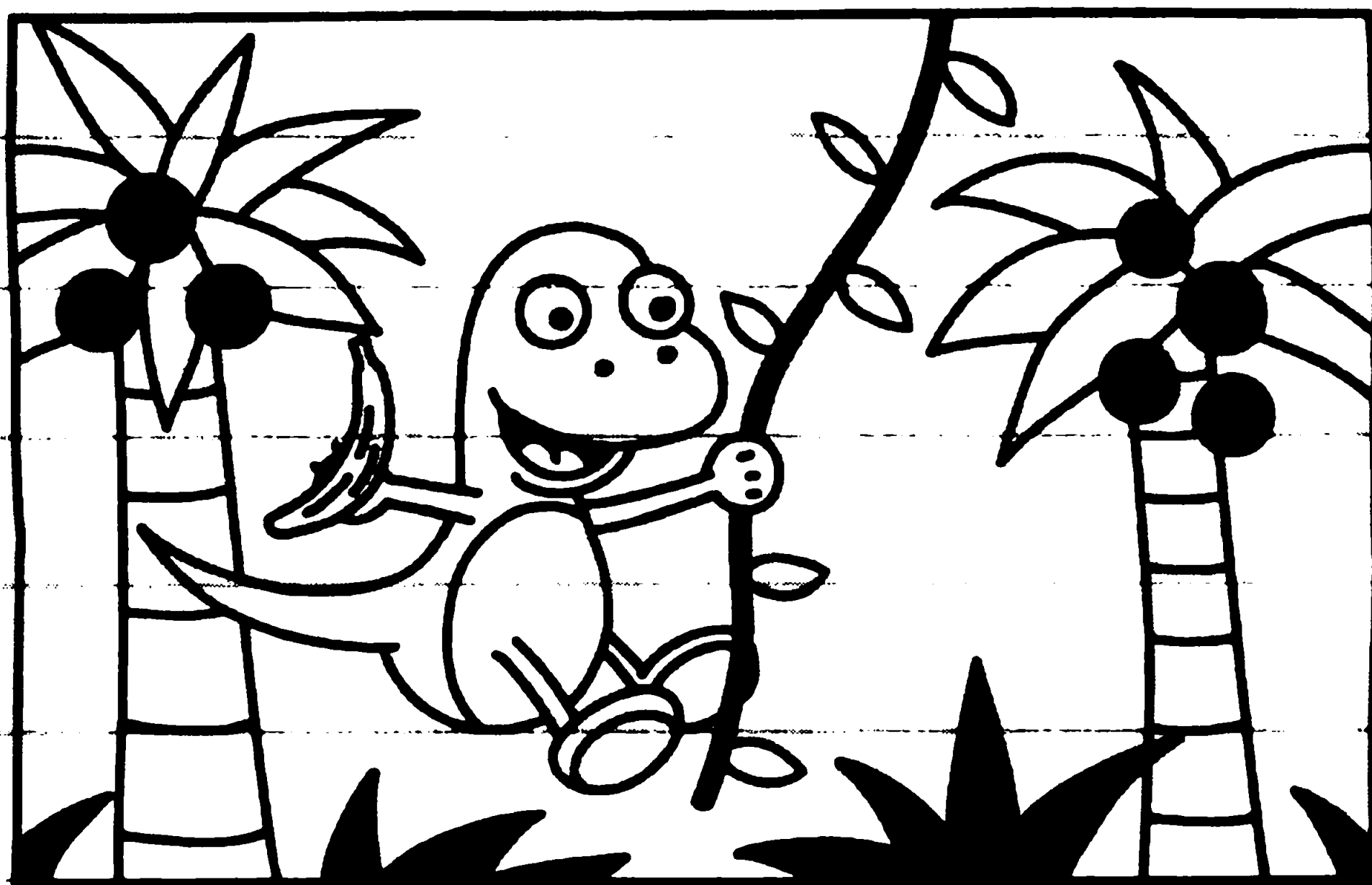
Và mẹ nói rằng nếu muốn trở thành một nhà văn, tôi nên đưa ra một vài ý tưởng nào đó. Nhưng thực sự khó khăn để đưa ra một ý tưởng mới, vì vậy tôi đã lấy ý tưởng từ những cuốn sách ưa thích và thêm thắt một vài câu.

Khi mẹ đọc những gì tôi viết, mẹ đã thực sự ấn tượng, và tôi đoán mẹ đã nghĩ tôi là một thiên tài hay gì đó tương tự.

Nhưng tôi nghĩ mẹ đã lấy một vài trang bản thảo của tôi để gửi cho một nhà xuất bản ở New York và họ nói rằng tôi đã ăn cắp ý tưởng của "Chú khỉ đột Geoffrey" – cuốn sách thiếu nhi bán chạy nhất.

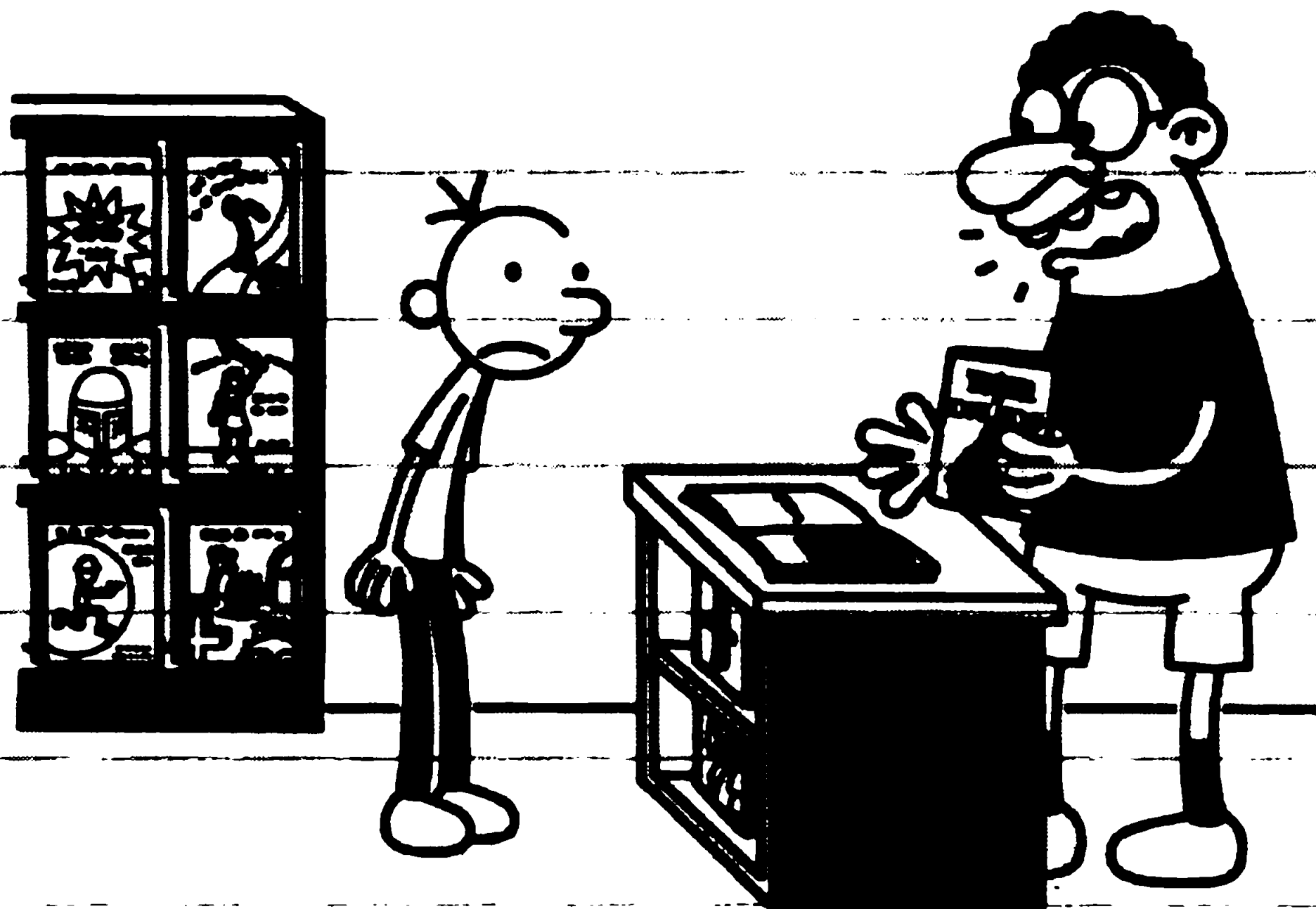
Mẹ vô cùng tức giận khi tôi mạo nhận đó là sách của mình, nhưng tôi còn ngạc nhiên hơn khi mẹ không thể nhận ra được điều đó khi đọc tác phẩm của tôi.

Chú khỉ đột Geoffrey chuyển từ cảnh này sang cảnh khác. Chú ta dừng lại trên một cái cây và ăn chuối. "Ooh ooh ooh," Geoffrey nói như đắm vào ngực mình.

Thứ Năm

Tuyệt, chữ ký của tác giả "Tòa tháp của các tu sĩ" đúng là đáng giá cả một gia tài và tôi đã mang nó đến cửa hàng truyện tranh vào chiều qua với hy vọng sẽ bán được giá. Nhưng anh chàng làm việc ở đó phũ phàng nói với tôi rằng chữ ký ấy là giả mạo.

Tôi đã một mực khẳng định với anh ta rằng không biết anh ta đang nói gì, bởi vì mẹ tôi đã chờ hàng tiếng đồng hồ mới nhận được chữ ký của tác giả. Nhưng đúng là khi anh ta cho tôi xem chữ ký "xịn" của Kenny Centazzo trong danh mục các tác giả, nó HOÀN TOÀN khác với chữ ký mà mẹ đã lấy cho tôi.

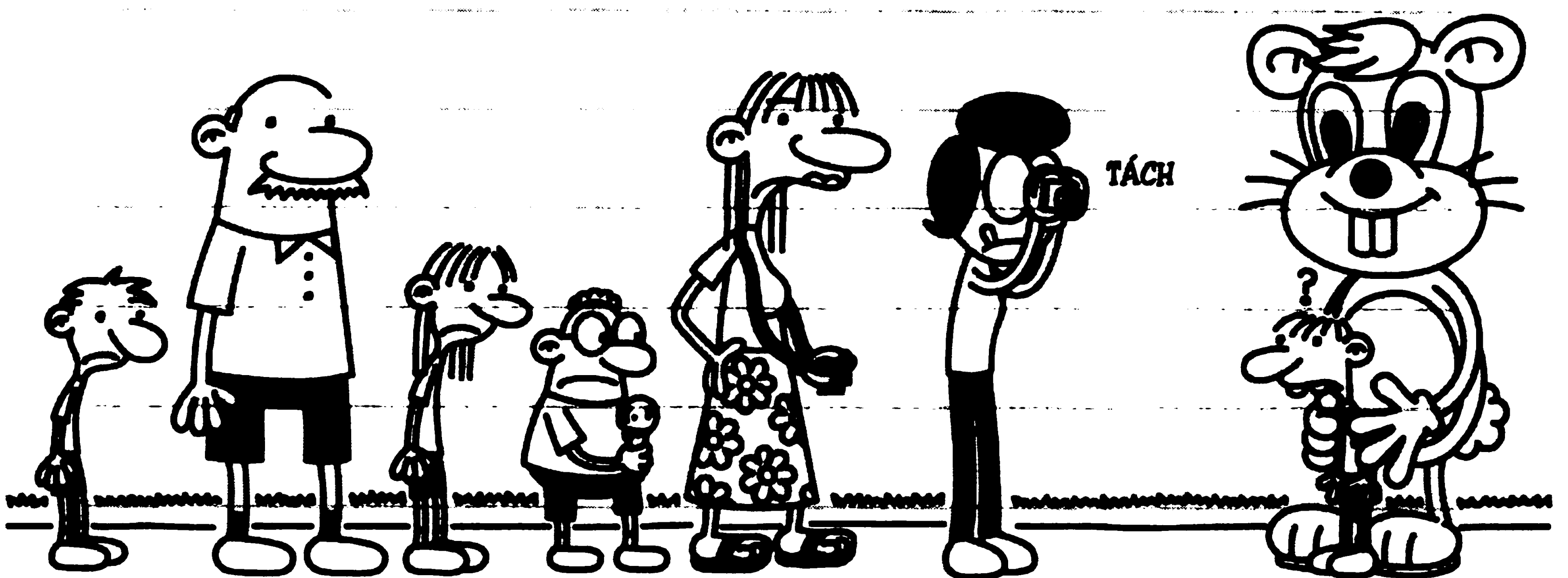
Tôi thực sự bối rối, nhưng trên đường về nhà, tôi dần dần hình dung được những gì đã xảy ra. Mẹ có thể đã quá chán vì phải xếp hàng nên đã TỰ MÌNH ký lên quyển sách. Lẽ ra, tôi phải nhận ra ngay từ đầu khi đọc những gì mà tác giả Kenny giả mạo đó viết.

Độc giả là người chiến thắng! Hãy tiếp tục đọc để biến ước mơ của bạn trở thành hiện thực!

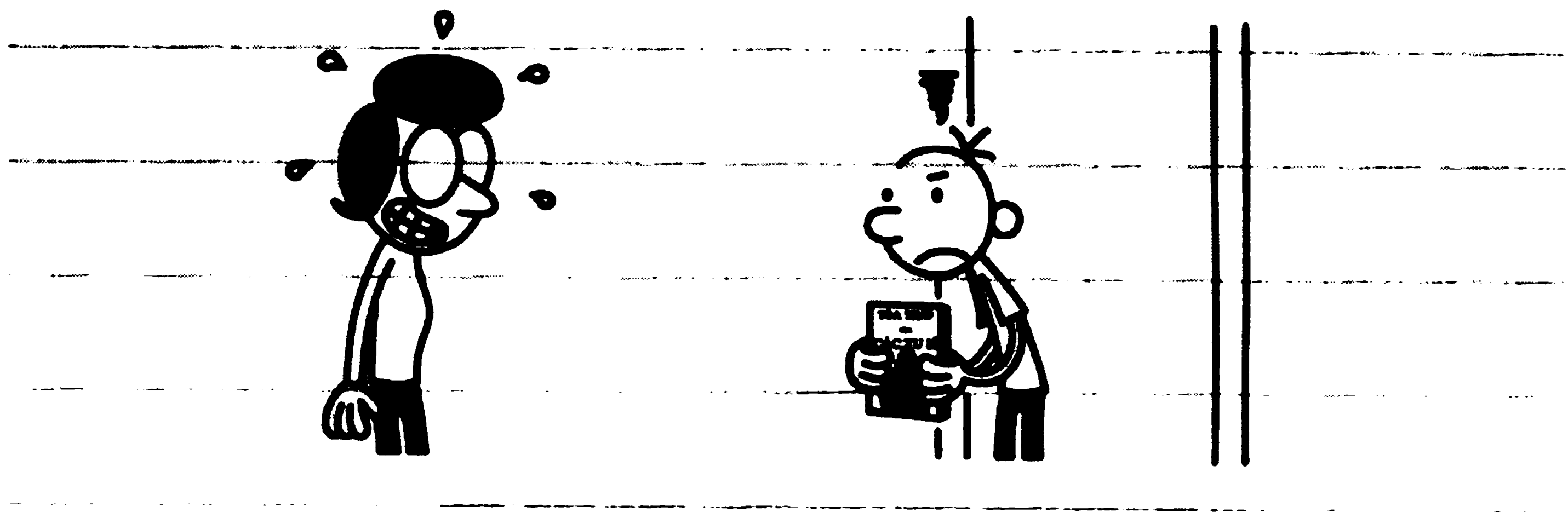
**Bạn của bạn,
Kenny**

Đây không phải là lần ĐẦU TIÊN mẹ cố làm tất việc gì đó, bởi vì mẹ KHÔNG bao giờ kiên nhẫn để có thể xếp hàng chờ đợi.

Khi còn nhỏ tôi rất thích được chụp ảnh với các linh vật hoạt hình ở công viên. Nhưng ở bất cứ đâu nếu phải đợi hơn năm phút là mẹ sẽ bỏ hàng và chụp một bức ảnh của linh vật hoạt hình đó với bất kỳ đứa trẻ nào đang tạo dáng với nó. Đó là lý do vì sao album ảnh các kỳ nghỉ của chúng tôi đầy những tấm ảnh của những đứa trẻ không quen biết.

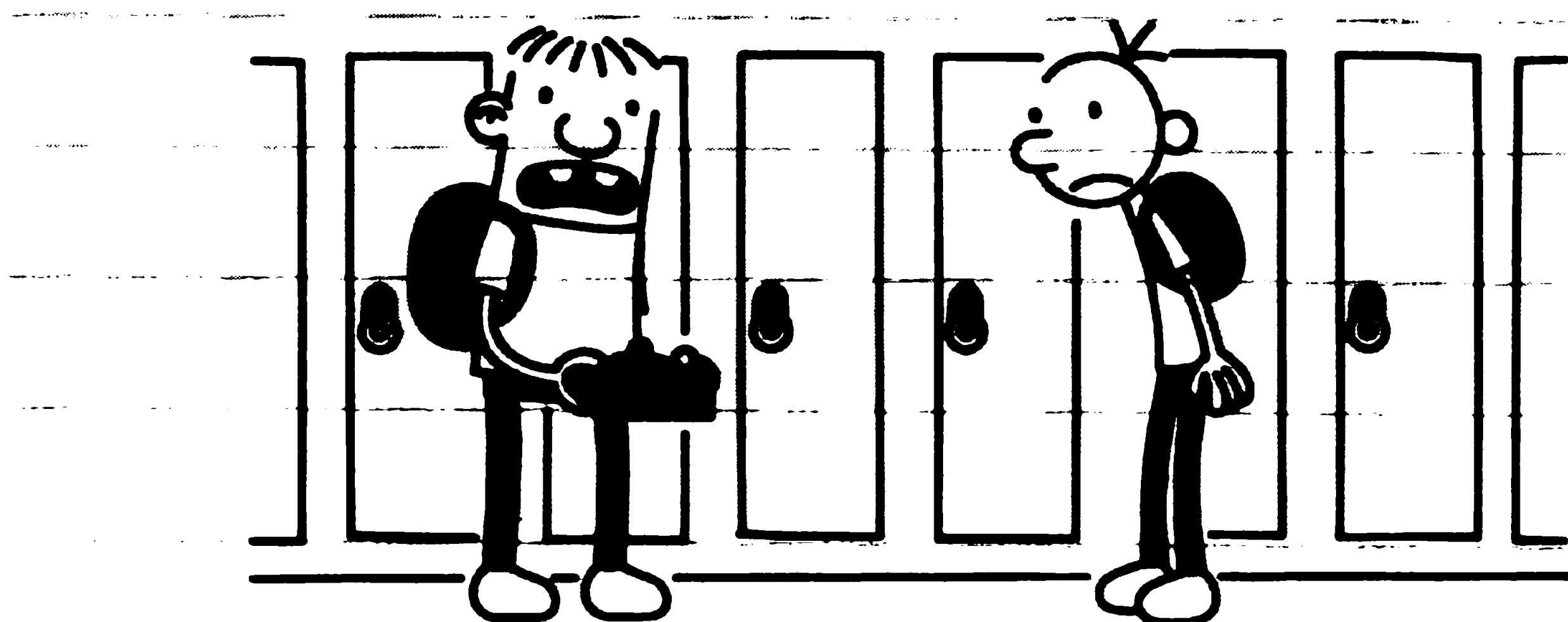
Khi về đến nhà, tôi đi thẳng lên phòng mẹ với quyển sách, và nói với mẹ tất cả những bức xúc của mình. Bây giờ tôi đã hiểu vì sao mà mẹ không muốn tôi bán chữ ký đó.

Tôi chỉ hy vọng rằng, nếu mẹ không nhận được bất kỳ món quà Giáng sinh nào từ tôi, mẹ chỉ có thể trách bản thân mình mà thôi.

Thứ Sáu

Mặc dù tôi vẫn còn giận mẹ vì chuyện chữ ký, nhưng hôm nay mẹ đã cứu tôi một lần nữa. Khi đến trường Rowley mang đến một món quà, và tôi hỏi nó quà dành cho dịp gì. Nó nói rằng đó là món quà cho Ngày Hội Bạn Thân Bí Mật.

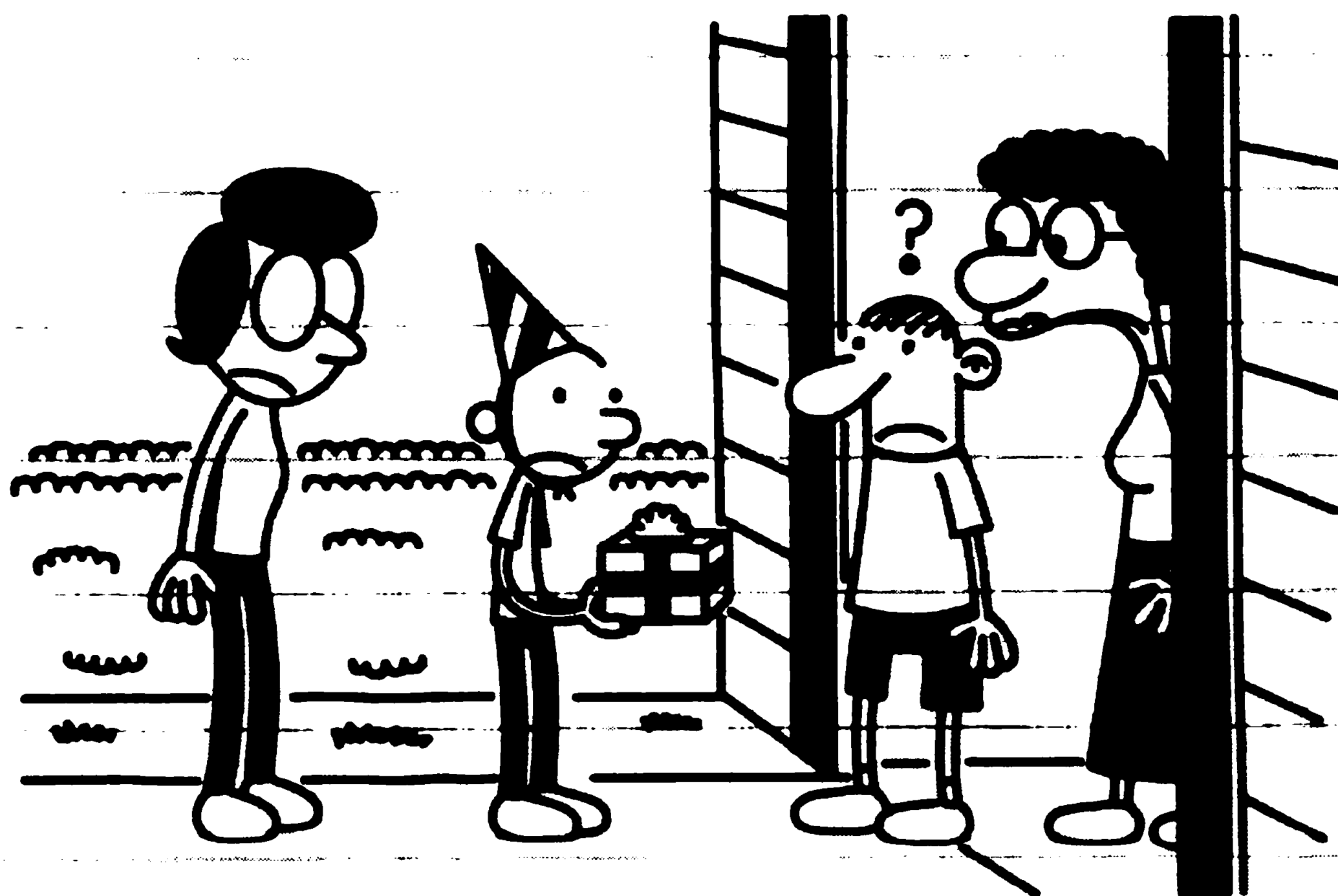

Thực sự tôi đã quên hết VỀ Ngày Hội Bạn Thân Bí Mật.

Đó là sự kiện mà tất cả mọi người trong trường phải mua một món quà cho người đã bốc thăm rồi gửi quà mà không được tiết lộ danh tính.

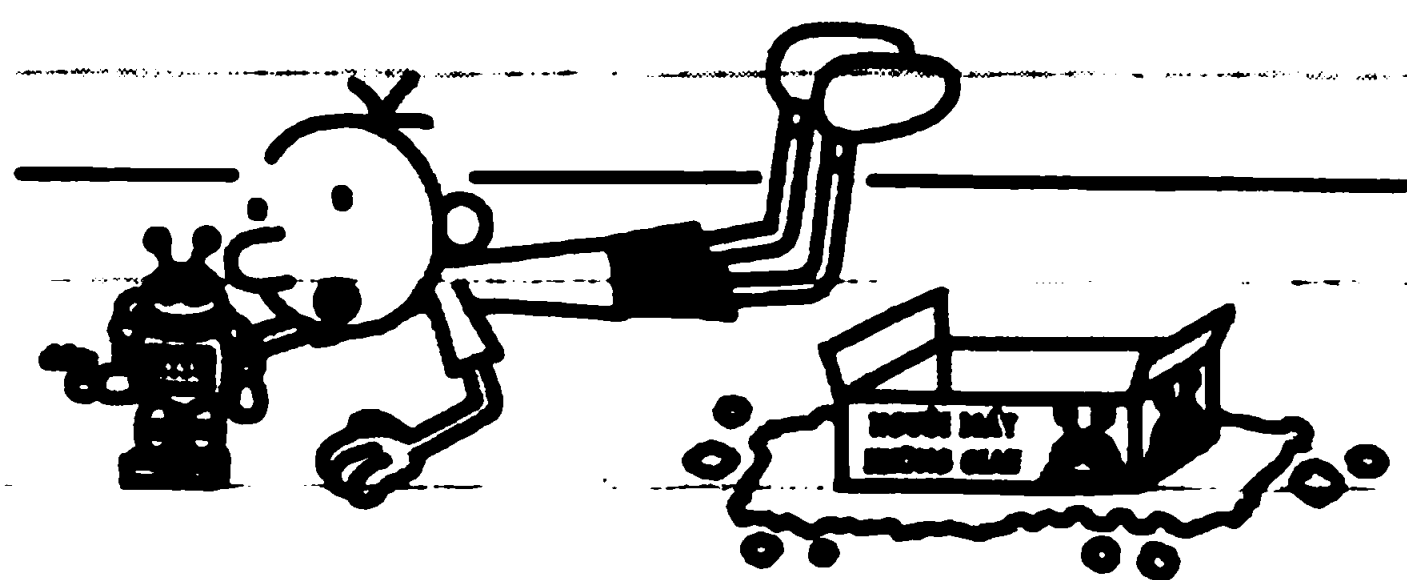

Người mà tôi nghĩ rằng được nhận một món quà là Dean Delarosa – một người quen cũ. Năm lớp ba, tôi được mời đến dự sinh nhật của Dean, nhưng mẹ đã nhớ sai ngày và đưa tôi đến nhà cậu ta SỚM hơn một tuần.

Mẹ Dean nói rằng tiệc sinh nhật của nó sẽ được tổ chức vào tuần sau, vì vậy chúng tôi trở về nhà.

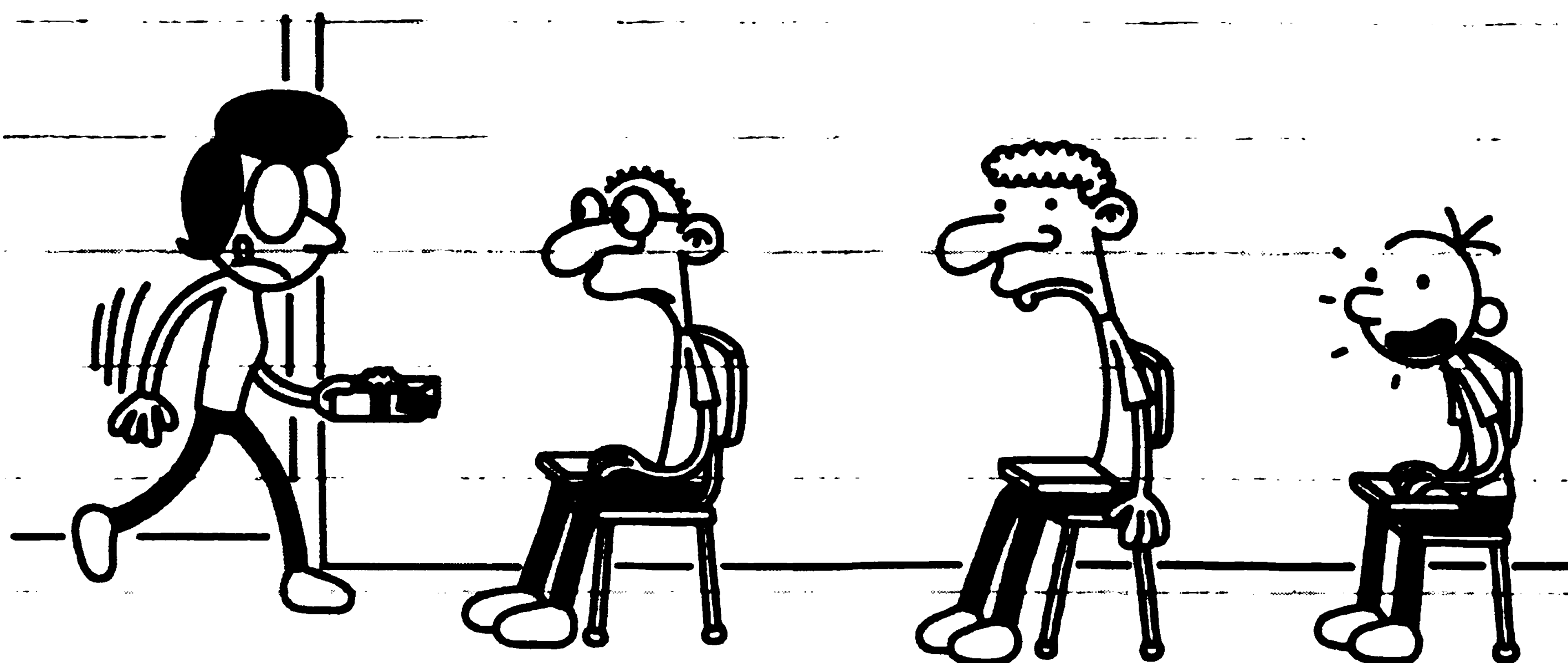
Nhưng món quà mà mẹ mua cho Dean thực sự rất tuyệt nên tôi đã chơi với nó.

Vào ngày đúng ngày sinh nhật của Dean, tôi đã làm gãy tay của người máy và làm mất cây súng, vì vậy tôi đã không tới bữa tiệc sinh nhật.

Tôi cảm thấy hối hận về việc làm trước đấy nên hôm nay tôi không muốn làm Dean lại thất vọng. Vì vậy khi tôi đến trường, tôi đã nhờ cô văn thư gọi cho mẹ để nhờ mẹ mua một thứ gì đó.

Và mẹ đã đến đúng giờ.

Giáo viên bắt đầu phát những món quà của Ngày Hội Bạn Thân Bí Mật và tôi đã nhận được một lo kẹo gấu. Cuối cùng, còn một món quà ở dưới cây thông và nó là quà của Dean.

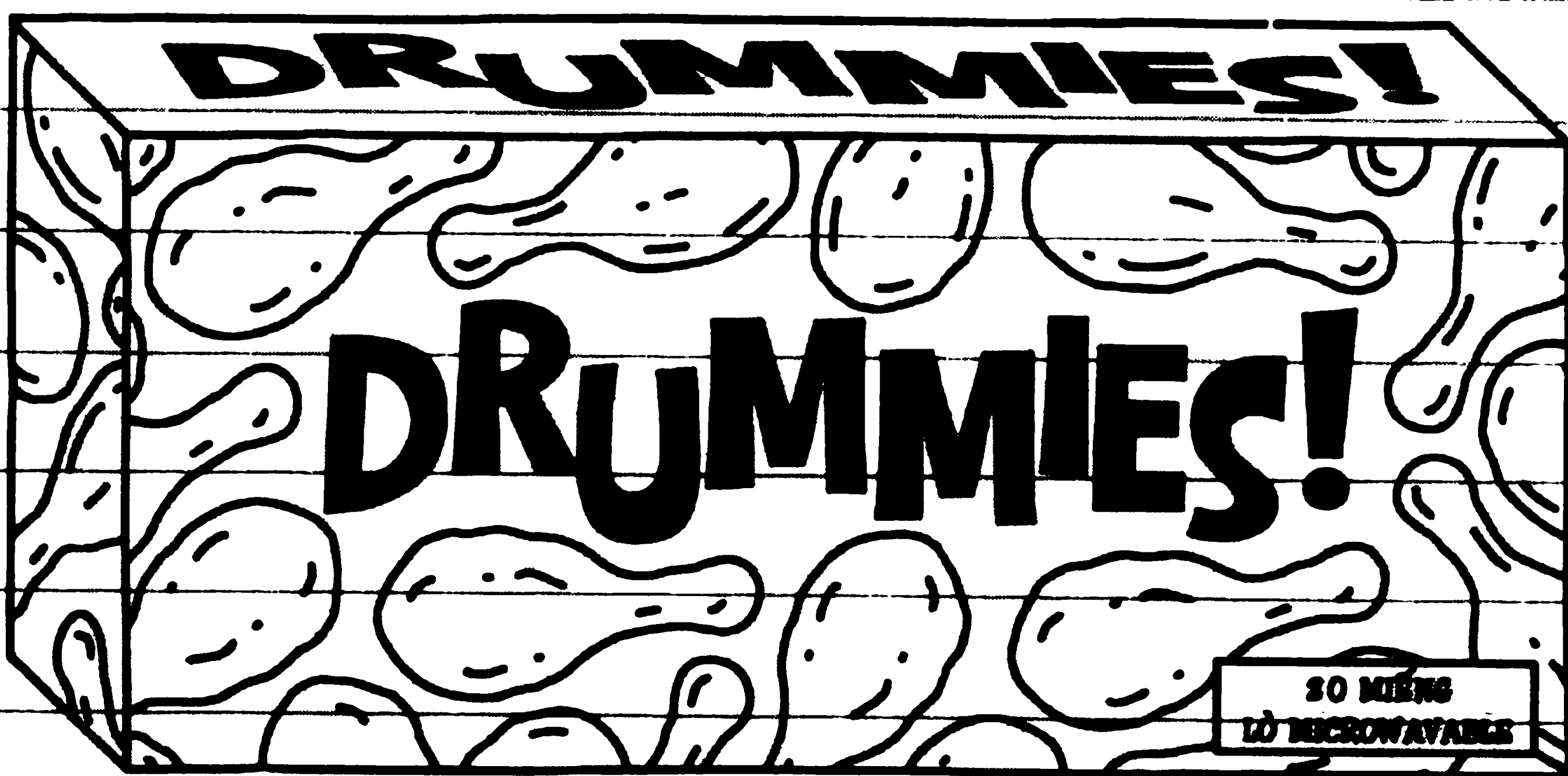
Thật không may, mẹ không hiểu rằng món quà này đòi hỏi phải ẨN DANH người tặng, vì vậy tôi đã rất xấu hổ khi giáo viên đọc to tấm thiệp để trong gói quà của Dean.

Dean trông như muốn độn thổ để trốn, và thực sự tôi cũng muốn như vậy.

Thứ Bảy

Tôi luôn nghĩ rằng nơi duy nhất trên thế giới để mua được món TỎI GÀ tuyệt hảo là tại Hội chợ của trường. Nhưng hôm nay khi cùng mẹ tới cửa hàng tạp hóa, tôi đã không TIN nổi vào mắt mình khi thấy những cái Tỏi gà to đùng ở quầy bán thực phẩm đông lạnh.

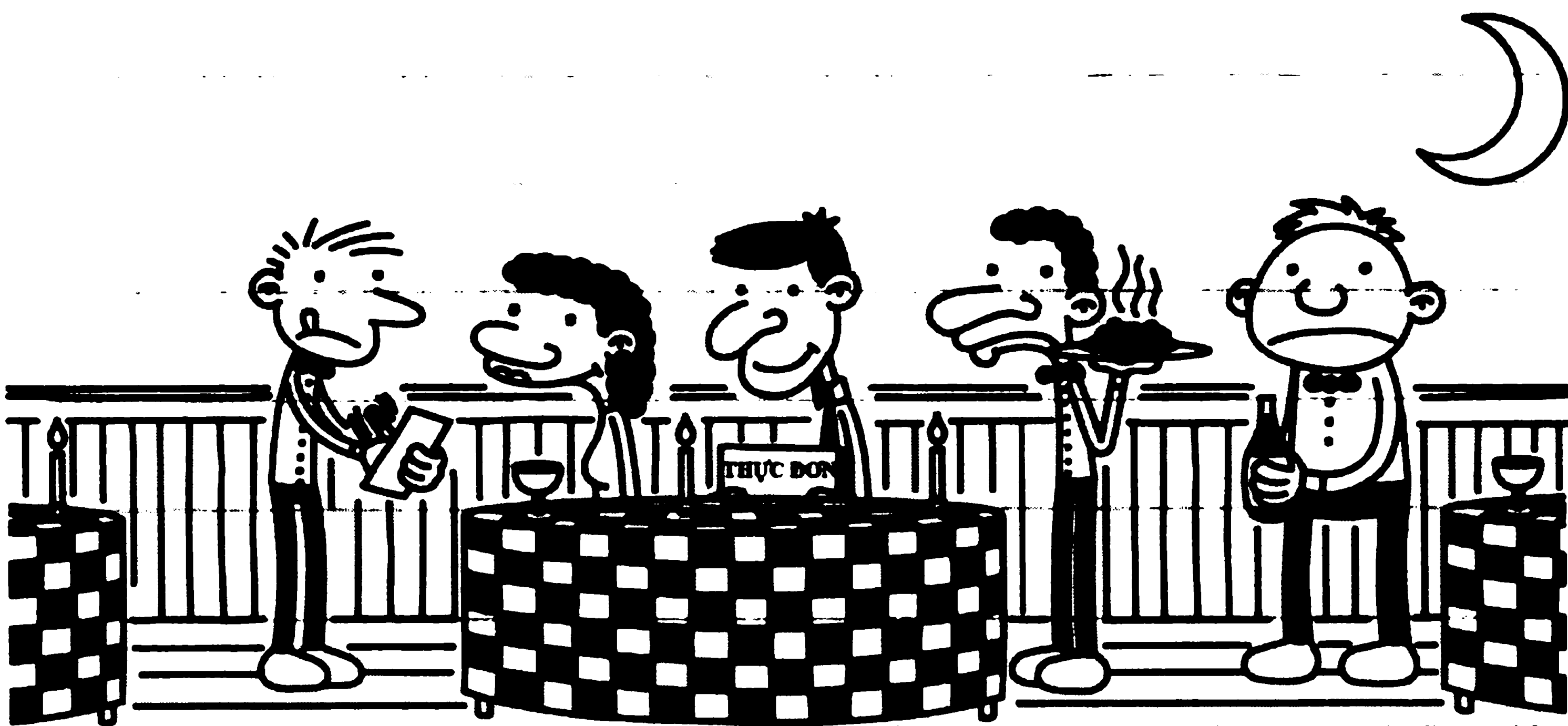
Sau khi biết rằng mình có thể mua Tỏi gà ở bất kỳ cửa hàng tạp hóa nào, tôi nhận ra mình có thể mua một HỘP ở cửa hàng rồi chia ra làm ba hoặc bốn hộp TỎI GÀ nhỏ như ở trường. Và bây giờ, lúc nào tôi cũng có thể thưởng thức món ăn yêu thích của mình.

Thực tế, bây giờ tôi đã có Tỏi gà của mình, và tôi nghĩ rằng tôi có thể TỰ MÌNH kinh doanh ở Hội chợ Giáng sinh.

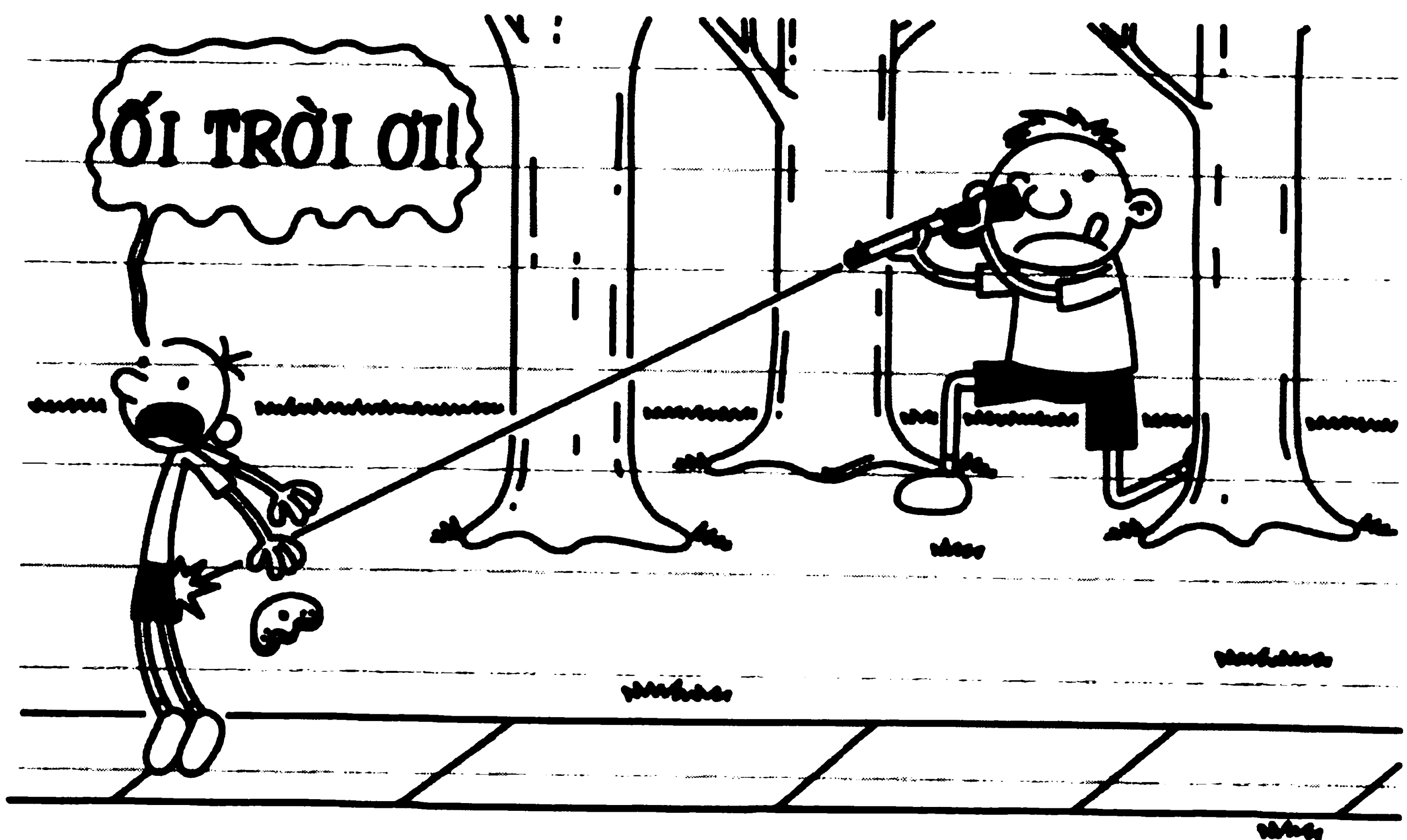
Nhưng đầu tiên tôi phải mua toàn bộ đùi gà ở cửa hàng trước khi nhà trường độc chiếm mất của tôi.

Ngày trước mấy đứa khác trong khu phố của tôi cũng đã làm việc này. Hè năm ngoái Bryce Anderson và nhân viên của anh ta đã mở một nhà hàng chuyên phục vụ các bậc cha mẹ trong khu phố.

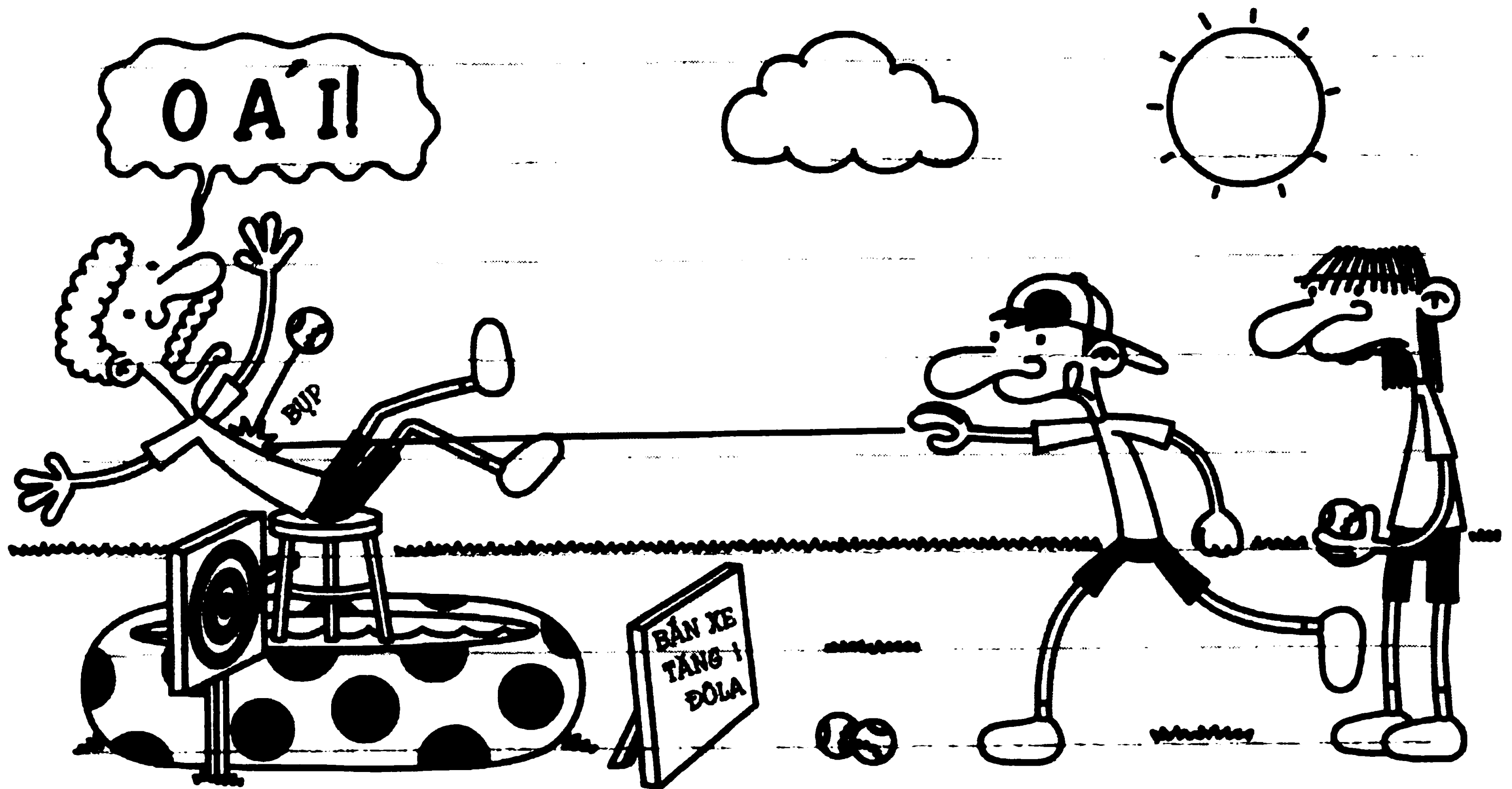
Tôi còn biết được rằng họ đã thu được về gần ba trăm đôla, và khẩu súng mà Bryce vẫn dùng để khủng bố tôi thật ra là được mua từ tiền kiếm được khi mở gian hàng ẩm thực đó.

Tôi biết tự mình không thể tổ chức một gian hàng tại Hội chợ, nên đã gọi cho Rowley và đề nghị nó xem có thể giúp đỡ không. Chúng tôi tìm được vài thứ trang trí trong Lễ Giáng sinh và vài thứ khác dưới tầng hầm mà chúng tôi có thể bán. Nhưng để cạnh tranh được với các gian hàng bán giá rẻ tại Hội chợ của trường, gian hàng chúng tôi phải có những trò chơi thú vị hơn trò ném túi đậu hay bóng nảy.

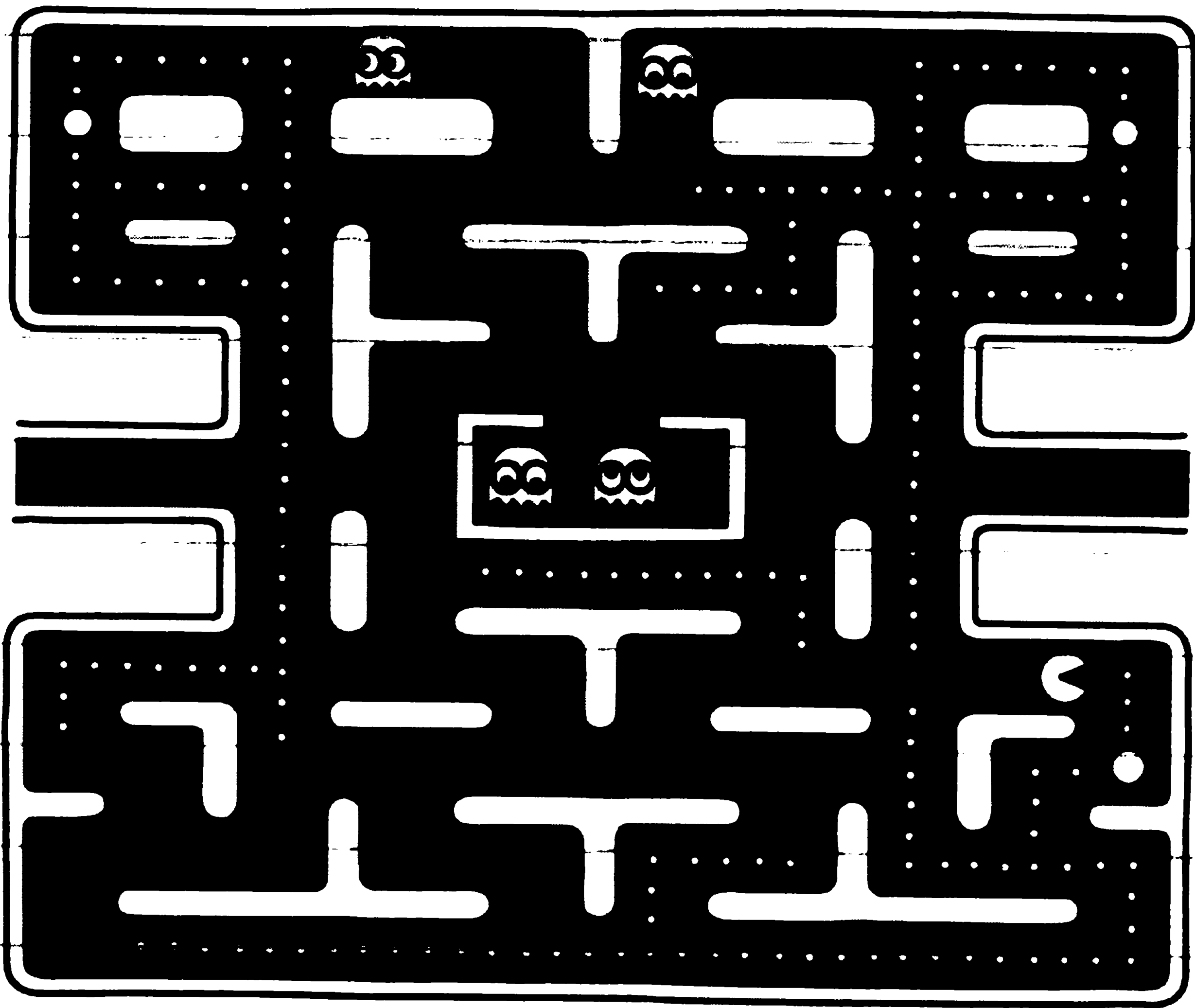
Rowley gợi ý về trò xe tăng, nhưng tôi nói với nó rằng tôi không nghĩ mẹ sẽ cho phép chơi trò đó trong nhà. Hơn nữa, chúng tôi đã chơi trò đó suốt cả mùa hè vừa rồi khi chúng tôi quản lý một Ngày Hội Vui Chơi ở sân nhà Rowley, và nó thật KINH KHỦNG.

Tôi thật sự không biết rằng chúng tôi sẽ bị tấn công bằng bóng khi đang ngồi chên vên trên một cái ghế được đặt trong bể bơi bằng phao.

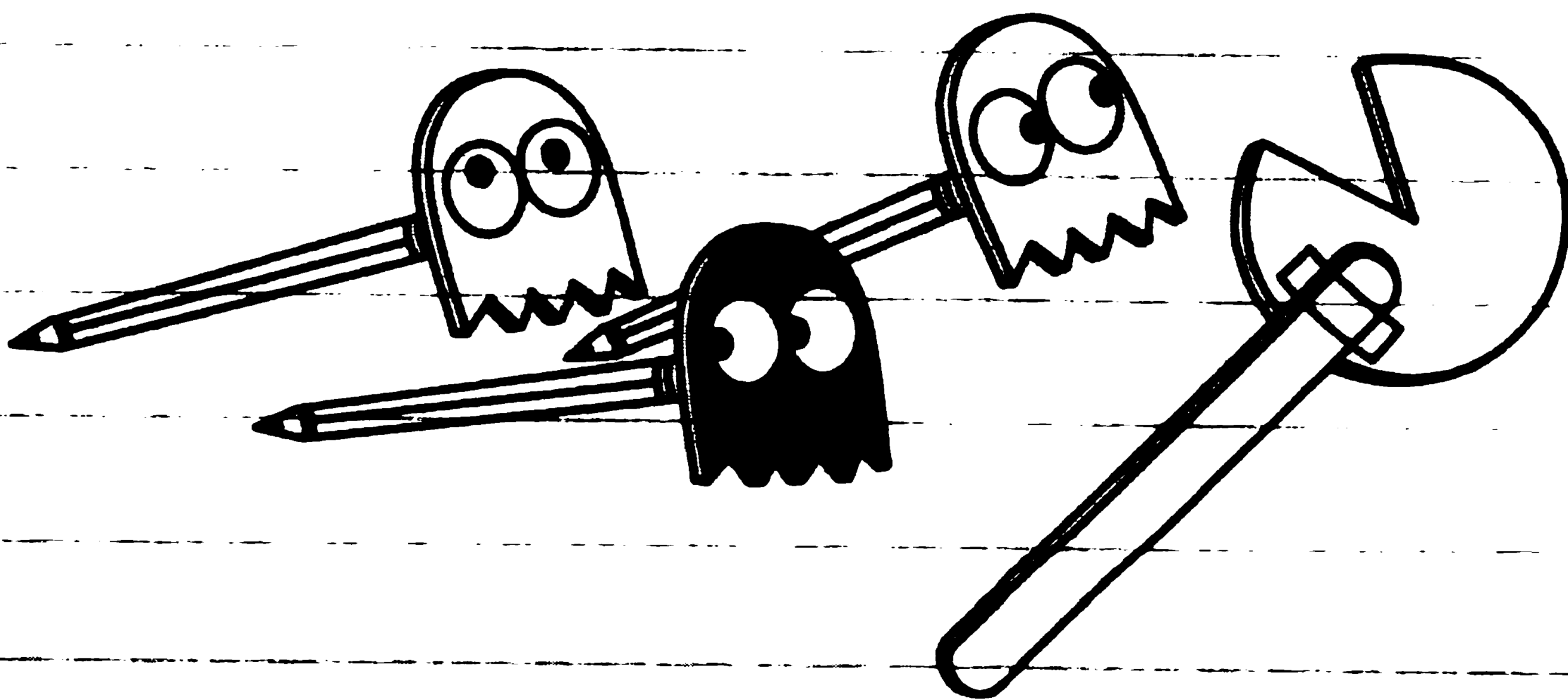

Tôi và Rowley cho rằng, mọi chuyện sẽ rất ổn nếu trong Hội chợ, gian hàng của chúng tôi có trò chơi điện tử. Vì không có tiền để mua máy chơi trò chơi thật nên chúng tôi đã buộc những cái hộp ở tầng hầm lại để làm một phiên bản tự chế.

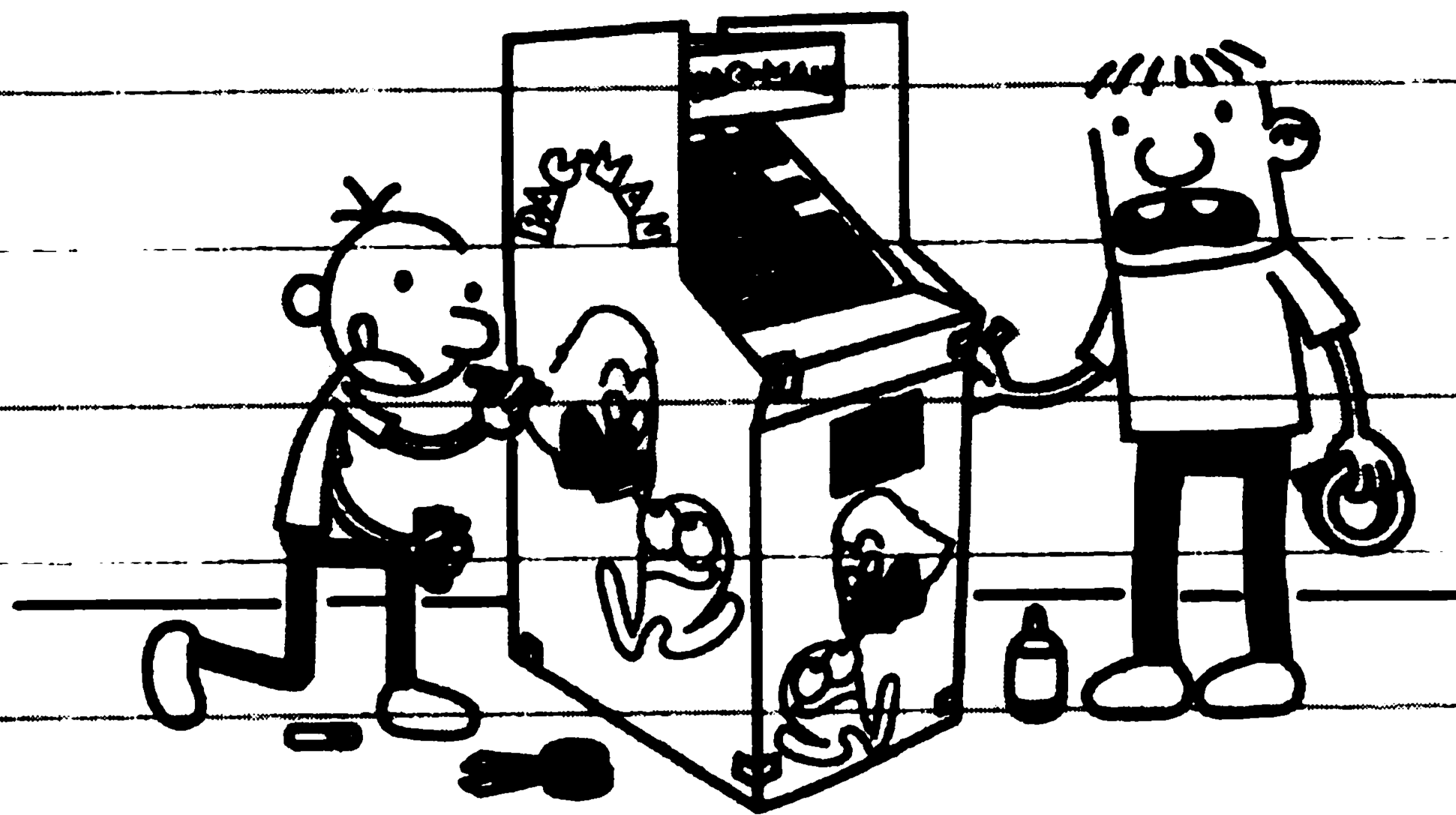
Chúng tôi bắt đầu với máy chơi Pac-Man bởi vì chúng tôi nghĩ rằng nó sẽ khá dễ để làm. Trong trò Pac-Man này nhân vật của bạn sẽ phải chạy thật nhanh qua các ma trận và ăn những viên đạn nhỏ trong khi bị một con quỷ đuổi theo.

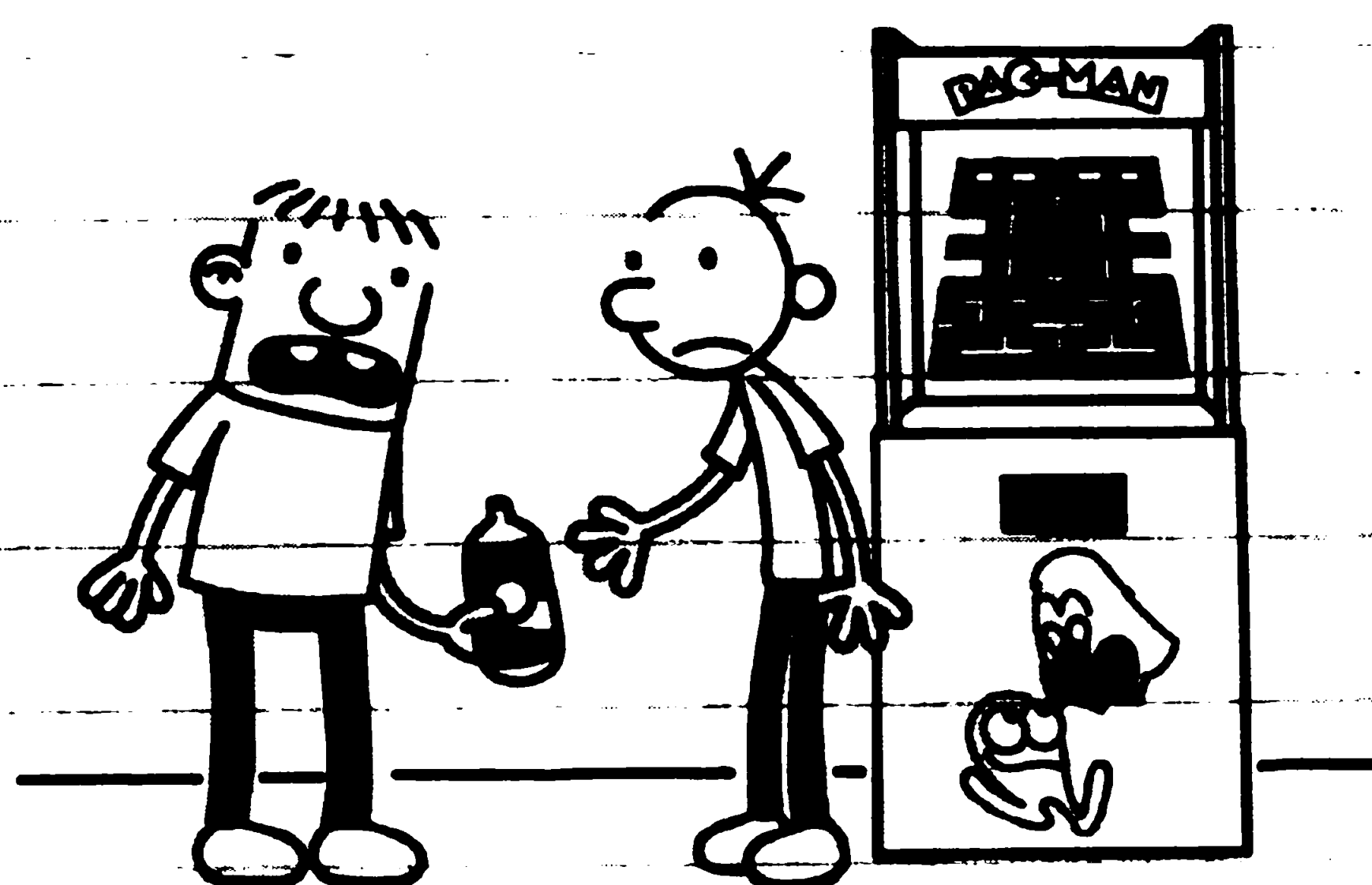
Trong phiên bản của chúng tôi, Rowley sẽ ngồi bên trong chiếc hộp điều khiển những con quỷ được làm từ bút chì, trong khi những người chơi game điều động Pac-Man từ bên ngoài với một cái gậy được làm từ một que kem.

Chúng tôi đã mất thêm hai tiếng nữa để làm cái hộp cho giống như thật.

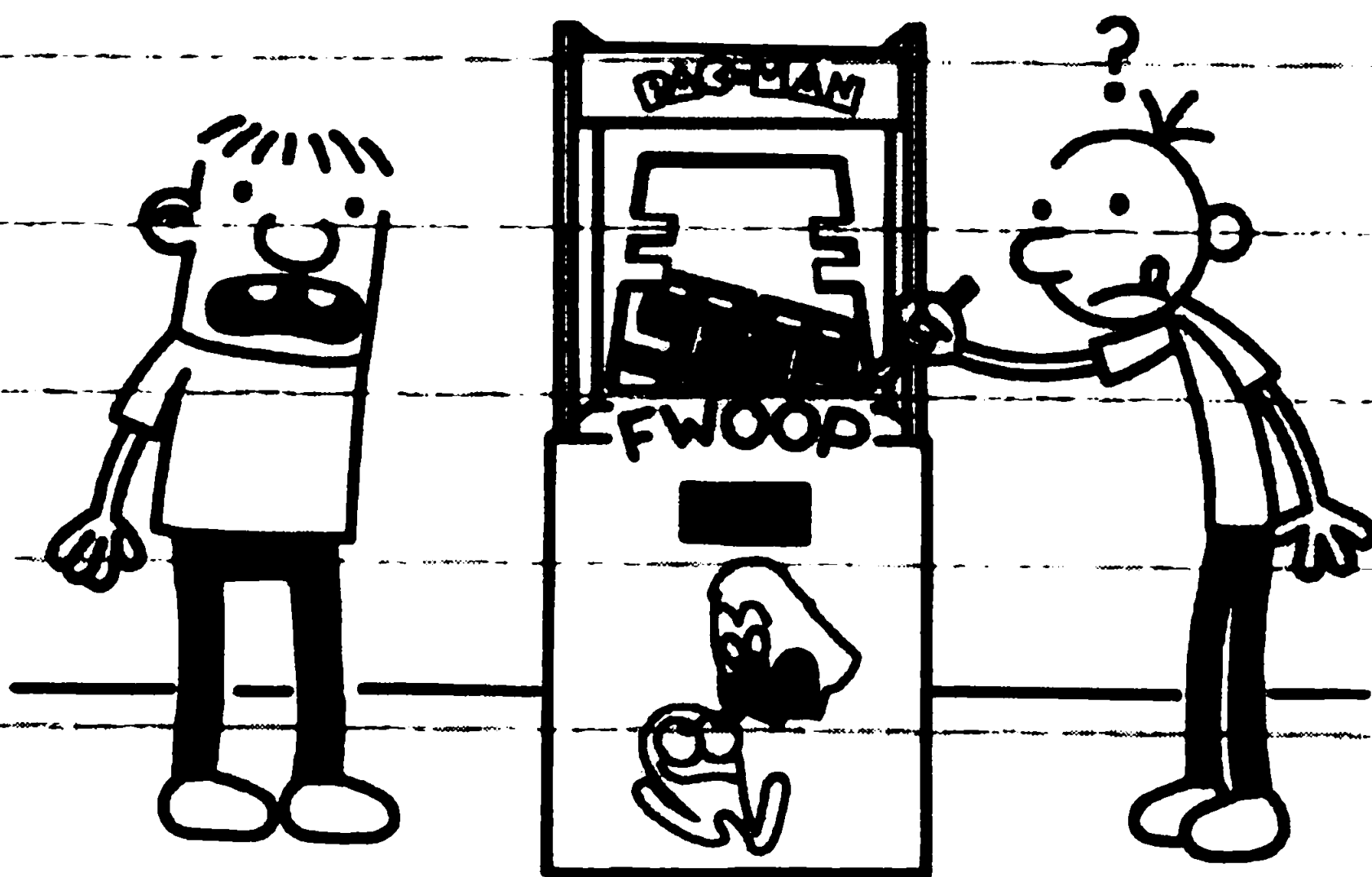
Nhưng trong khi hai đứa đang làm việc, Rowley bắt đầu hỏi những câu hỏi về thời gian nó sẽ phải ở bao lâu trong cái hộp và chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó cần phải đi vệ sinh. Tôi đã đưa cho nó một chai soda rỗng loại hai lít để vào trong hộp phòng trường hợp nó cần phải giải quyết nỗi buồn lần Đầu Tiên.

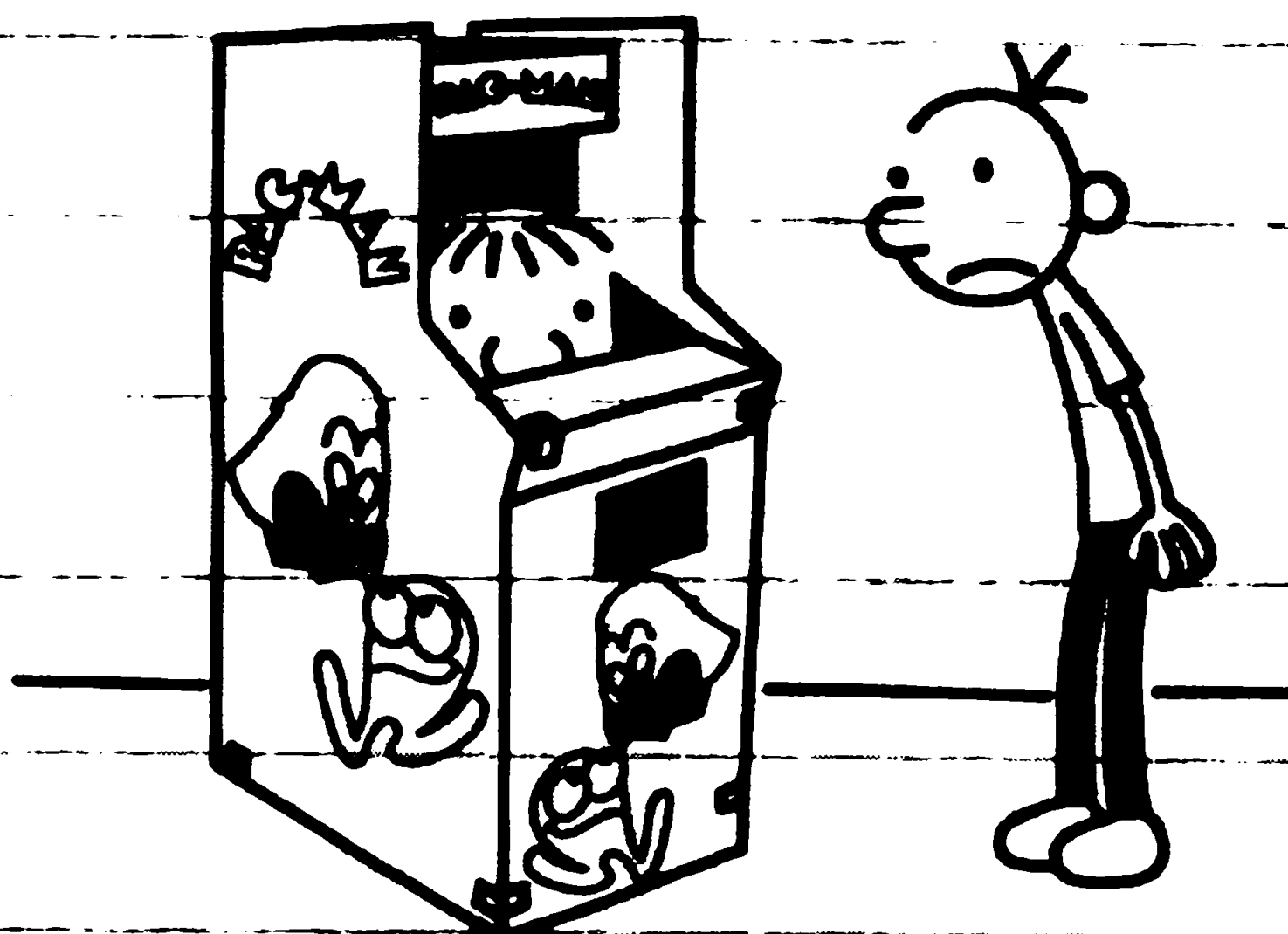
Rowley lại hỏi nó sẽ phải làm gì nếu nó cần đi lần Thứ Hai, nhưng tôi nói với nó rằng chúng tôi sẽ đi qua cây cầu khi chúng tôi đến đó.

Khi mà chúng tôi sơn màu xong cho cỗ máy của mình, chúng tôi bắt đầu cắt những rãnh mà bút chì và que kem sẽ phải đi qua.

Nhưng tôi đoán chúng tôi đã không thực sự suy tính thấu đáo khi thiết kế cỗ máy này, vì ngay khi chúng tôi cắt đường biên ngoài, toàn bộ mê cung đã rụng ra và rơi vào bên trong.

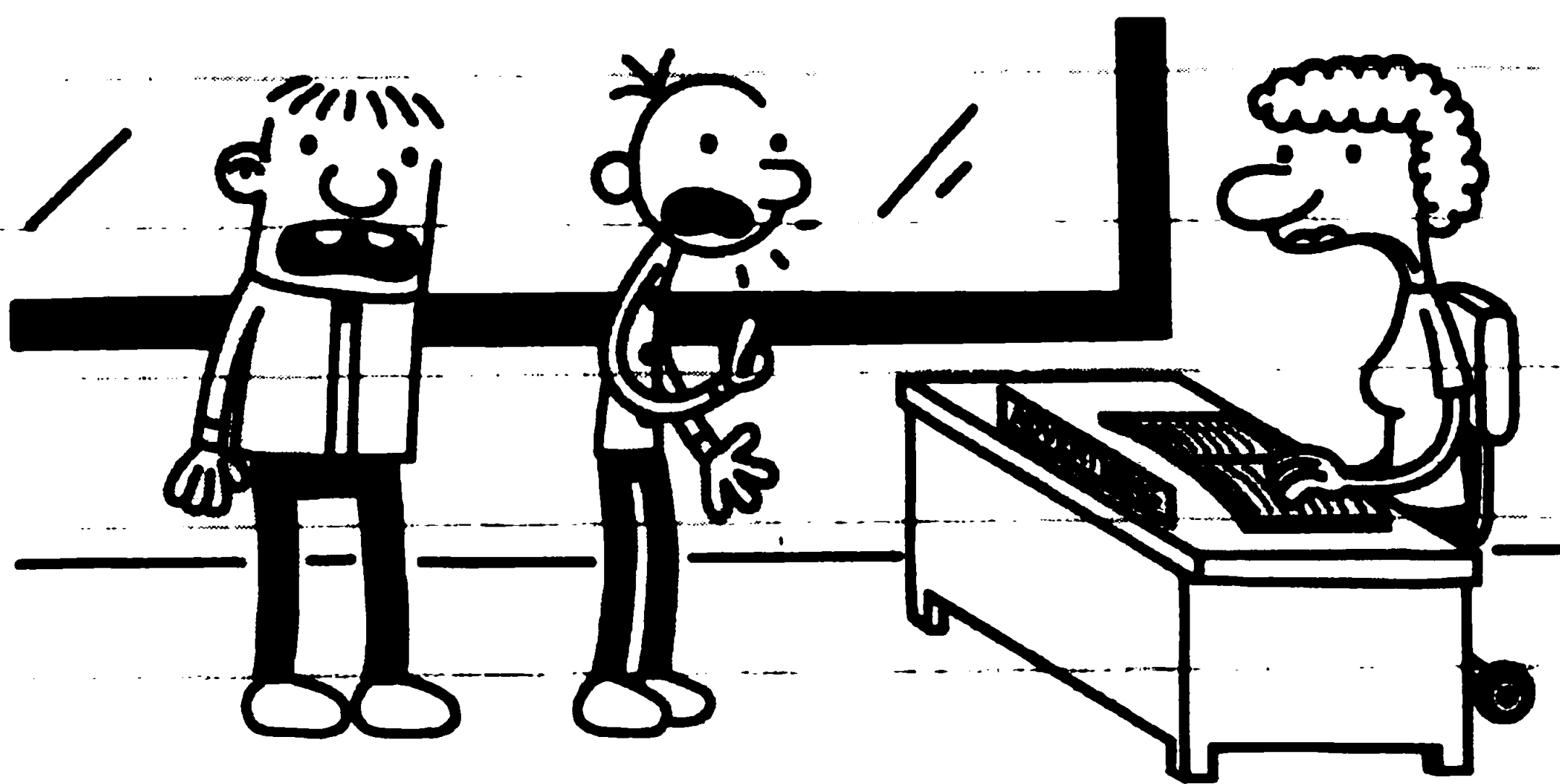
Vì vậy tôi đoán là mình sẽ không thể kiếm được nhiều tiền từ trò Pac-Man này trừ khi mọi người sẵn lòng trả hai mươi xu chỉ để nhìn Rowley ngồi trong cái hộp.

Chủ Nhật

Tôi và Rowley vẫn có rất nhiều việc phải làm để chuẩn bị cho Hội chợ Giáng sinh tại trường nhưng tôi nhận ra rằng sẽ tốt hơn nếu cho mọi người biết về gian hàng của chúng tôi càng sớm càng tốt. Vì vậy chúng tôi tới tòa soạn báo thành phố và đề nghị đăng hẳn một trang quảng cáo in màu trong số xuất bản ngày mai.

Họ nói rằng một trang quảng cáo như vậy sẽ tốn một ngàn đô, và tôi nói với họ rằng chúng tôi có thể thanh toán vào ngày SAU khi Hội chợ diễn ra. Nhưng họ không chấp nhận cho chúng tôi NỢ, thậm chí cả khi tôi nói với họ về kế hoạch bán Tỏi Gà hoành tráng mà chúng tôi đang dày công chuẩn bị.

Tôi nghĩ họ chỉ cần viết một bài về hai đứa trẻ đã cùng nhau tổ chức một gian hàng tại Hội chợ Giáng sinh và như thế chúng tôi sẽ không tốn một xu nào.

Nhưng họ nói với chúng tôi rằng họ không quan tâm đến Hội chợ Giáng sinh "đáng giá" của chúng tôi.

Tôi nghĩ nó thật bất công khi tờ báo chỉ đưa những thông tin mà người đọc không hề muốn tiếp nhận. Tôi đã phàn nàn với mẹ chuyện này, và mẹ gợi ý tại sao tôi và Rowley không bắt đầu thực hiện một tờ báo của RIÊNG MÌNH và viết về gian hàng giá rẻ của chúng tôi.

Tôi nghĩ đó quả là một ý tưởng tuyệt vời, và chúng tôi có quyền làm việc đó. Chúng tôi tìm cho tờ báo một cái tên và thiết kế trang nhất.

Khu phố TATTLER

**Vụ lừa đảo bán
Tỏi Gà với giá
đắt cắt cổ đã bị
PHÁT HIỆN!**

Phóng viên báo Tattler đã khám phá ra một âm mưu bán hàng giá đắt cắt cổ trong Hội Chợ Giáng Sinh ở trường học mà không bị kiểm tra trong năm. Thương hiệu tỏi gà quen thuộc "Tỏi Gà" được bán ở gian hàng giảm giá với mức giá đắt hơn 6 lần giá trị thật của chúng. "Tôi đã bị xúc phạm," một khách hàng trung thành cho biết và họ không muốn như vậy.

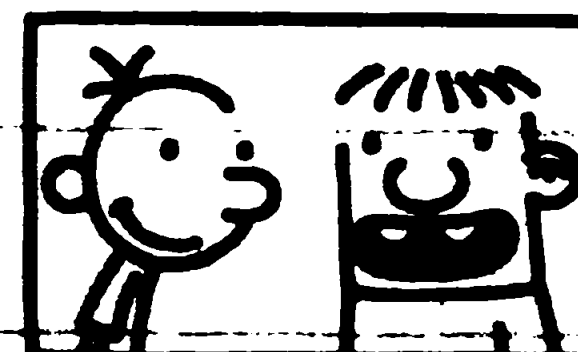
Đọc TỎI GÀ, A2

Nguồn Cung Mới Liên Tục Cho Sự Kiện Trường Học

Trong khi dư luận đang bức xúc vì vụ bê bối Tỏi Gà, hai chàng trai đã quyết định làm một việc vô cùng đúng đắn.

"Chúng tôi đã quyết định mở gian hàng giá rẻ của chính mình," Greg Heffley một doanh nhân chia sẻ.

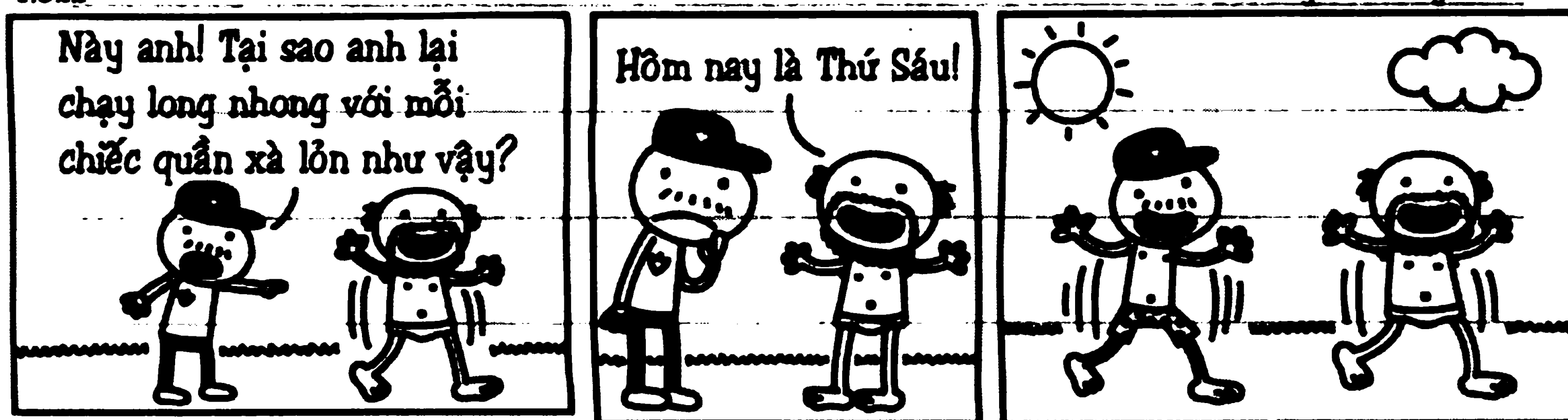
Đọc BAZAZR, A3

Chúng tôi nhận ra rằng để tờ báo thật sự chuyên nghiệp, chúng tôi phải có vài trang, vì vậy chúng tôi bắt đầu động não để thêm thắt cho bài viết. Và cách hay nhất là bắt đầu xây dựng một bộ truyện tranh, vì vậy chúng tôi bắt đầu ở đây.

T.G.I.F

Tác giả: Rowley Jefferson

Sebastian hỏi thôi

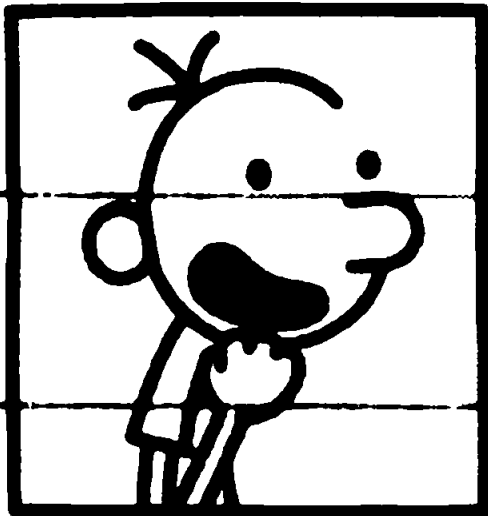
Tác giả: Greg Heffley

Khăn ăn của Ned

Tác giả: Rowley Jefferson

Chúng tôi thêm một cột giải đáp, nơi mà mọi người có thể đưa ra những thắc mắc, băn khoăn về vấn đề mà họ đang gặp phải. Vì không có thời gian chờ đợi mọi người gửi những câu hỏi thực sự, nên chúng tôi chỉ đăng một ít lên.

Hỏi Greg

Gửi Greg,

Vợ tôi luôn chỉ trích mọi thứ mà tôi làm. Vào những ngày hơi lạnh tôi đã đi một đôi tất cùng với dép quai hậu. Sự thật là vợ tôi đã bắt tôi quay lại và buộc tôi phải đi giày! Tôi cảm thấy như cô ấy đang điều khiển tôi như một đứa trẻ, nhưng cô ấy rất khỏe và tôi không dám chống lại cô ấy. Tôi có thể làm gì đây?

Chân thành,
FRUSTRATED

FRUSTRATED thân mến,
KHÔNG BAO GIỜ là phù hợp khi đi một đôi tất với dép quai hậu! Bạn nên xin lỗi vợ của mình ngay lập tức.

Greg

Gửi Greg,
Bạn còn độc thân chứ?

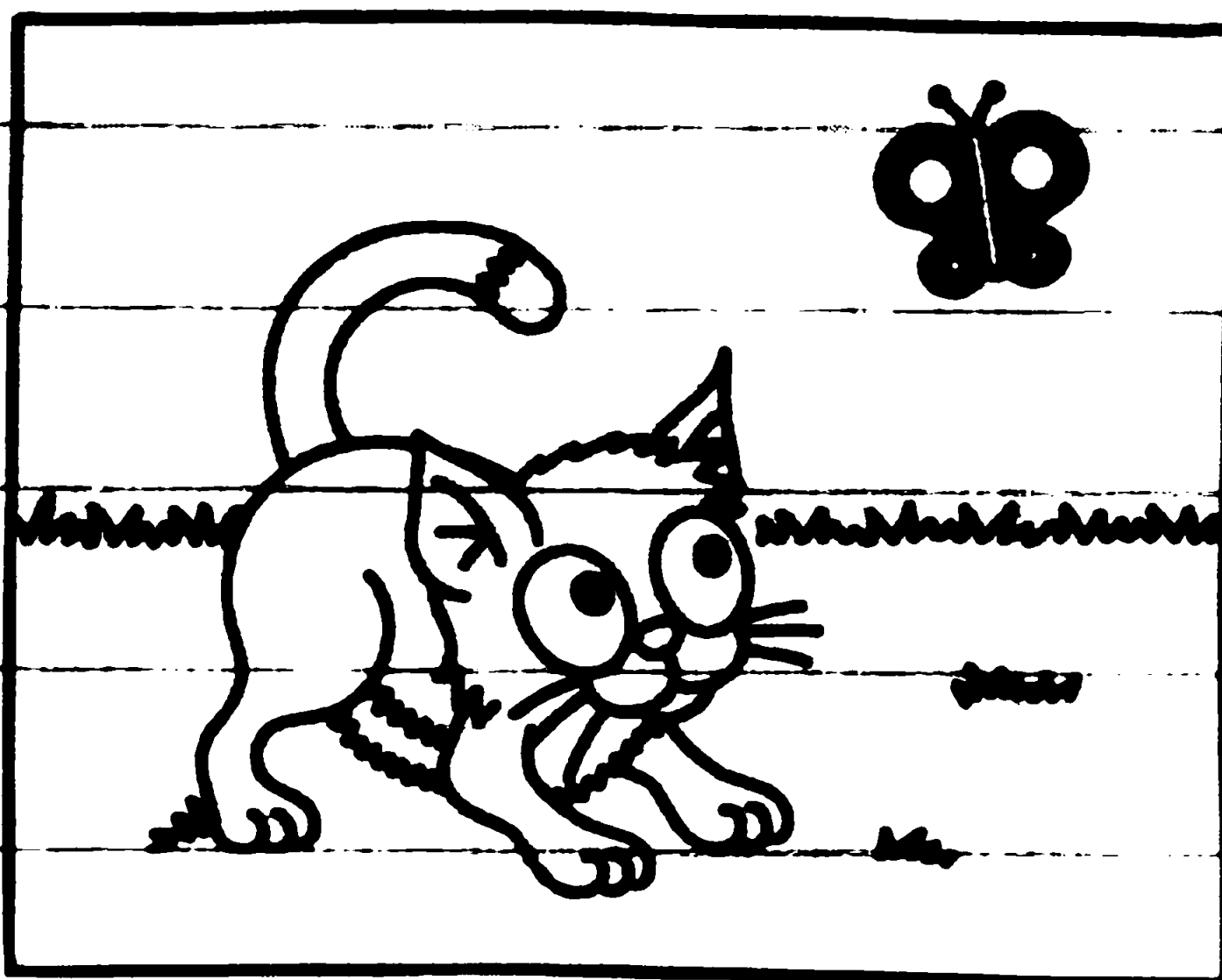
Chân thành,
QUÝ CÔ

Gửi QUÝ CÔ,
Tại sao, vâng, tôi vẫn độc thân!

Greg

Rowley bị kích động khi chúng tôi chuẩn bị cho tờ báo này, và nó muốn được ra ngoài "săn" tin như một phóng viên thực sự. Vì vậy tôi nói với nó rằng nó nên đi quanh khu phố và tìm xem có thể moi được thông tin gì không. Nhưng thứ mà Rowley mang về chắc chắn không phải là một tin giật gân.

Một ngày vui vẻ của Mèo con

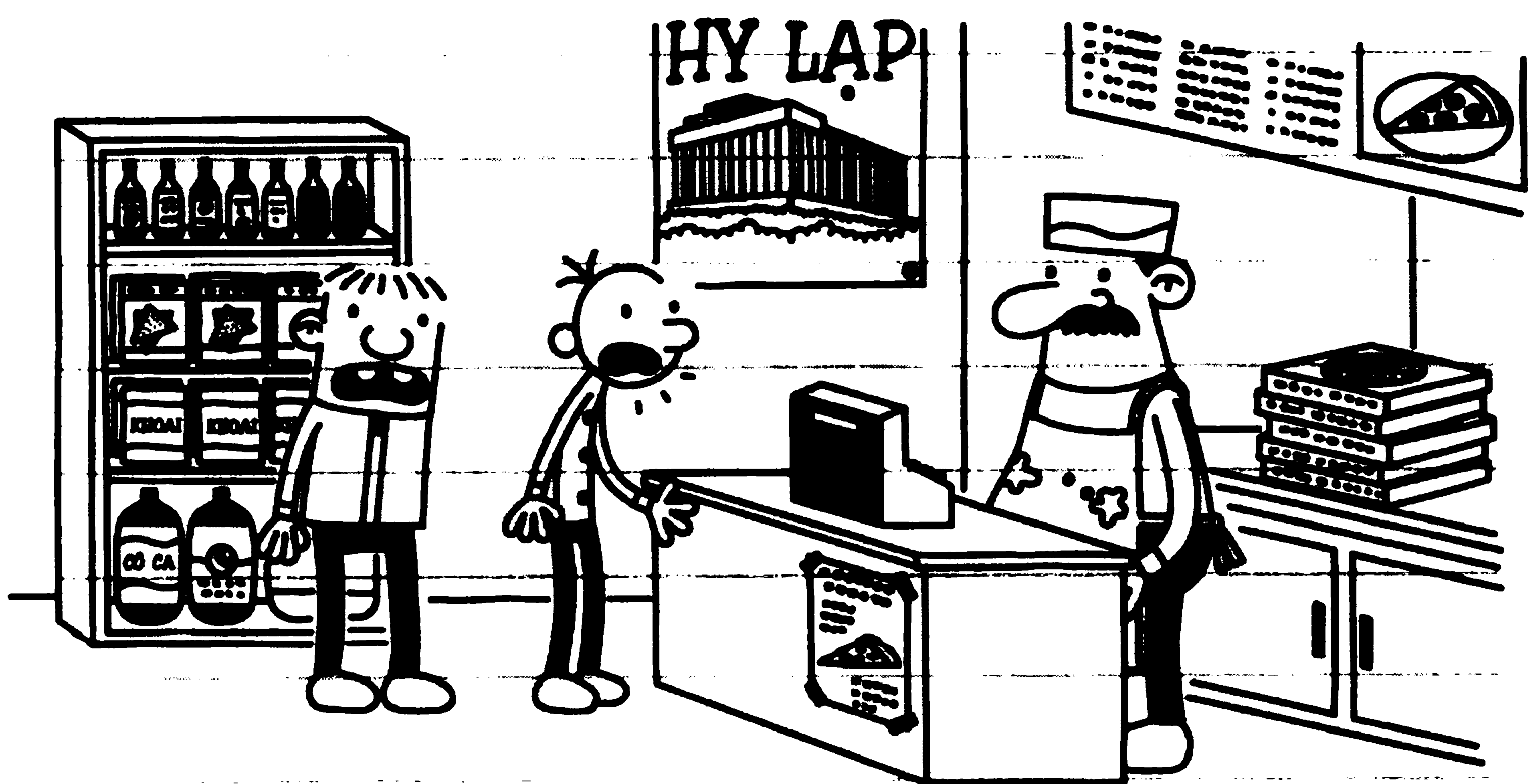
Mittens thích thời tiết đẹp vào ngày hôm qua.

Bởi Rowley Jefferson

Hôm qua, chú mèo con của bà Salter, Mittens đang nô đùa ở sân trước. Mittens đã dành một tiếng rưỡi để đuổi theo một con bướm đang bay quanh bụi cây đỗ quỳn nhà bà Salter, và khi con bướm dừng lại, Mittens tỏ ra rất thích thú và nhảy lên gần mái hiên nhỏ. Nhưng đúng vào lúc đó tôi đã ngừng việc quan sát Mittens nô đùa, và những thứ xảy ra tiếp theo.

Tôi quyết định tự làm Tổng biên tập để có thể điều chỉnh những thứ sẽ đăng trên báo. Bởi vì nếu Rowley làm theo cách của nó, tờ báo của chúng tôi sẽ giống như một quyển sách màu hoe choét của một cô bé.

Mẹ nói rằng chúng tôi nên đến vài trung tâm thương mại và tìm xem có ai đó sẵn lòng trả tiền quảng cáo để trang trải chi phí cho lần in đầu tiên. Có một người sẵn sàng mua một trang quảng cáo trên báo của chúng tôi là Tony ở cửa hàng Pizza. Và tôi chắc rằng lý do mà ông ấy đồng ý chi tiền vì không muốn mất đi khách hàng tiềm năng thường đến ăn ở đó ít nhất hai lần một tuần.

Tony chỉ trả đủ tiền để mua một ít hộp mực màu, nên chúng tôi đã in được một trăm bản.

Thứ Hai

Hôm qua chúng tôi đi quanh khu phố và cố gắng bán báo của mình, nhưng không ai muốn trả tiền để đọc nó nên chúng tôi bắt đầu phát nó miễn phí. Khi chúng tôi đưa một tờ báo cho Tony, ông ấy có vẻ không vui cho lắm vì quảng cáo đã đề cập đến những tiêu cực của cửa hàng.

Pizza Papa Tony bốc mùi!

Tác giả: nhà phê bình ẩm thực
GREG HEFFLEY

Bạn có để ý rằng Tony đã bắt đầu thực sự đi xuống?

Tất cả bắt đầu khi họ bỏ pizza thịt gà nướng trong thực đơn và thay vào đó là món pizza rau bina.

Sau đó họ đã ngừng bán soda nho, Papa Tony là nơi duy nhất trong khu phố bạn có thể mua soda nho, vì vậy bây giờ tôi phải uống bia nguyên chất, nhưng nó thực sự không giống nhau.

Và đến một nửa thời gian soda không được pha chế đúng cách với si-rô, vì vậy bạn chỉ nhận được món si-rô bắp trộn hay nước soda. Tôi nghĩ họ chỉ cố gắng cho bạn một sự thử thách với một ít soda kinh khủng vì vậy bạn sẽ trả cho lon soda đáng giá gấp đôi như thế.

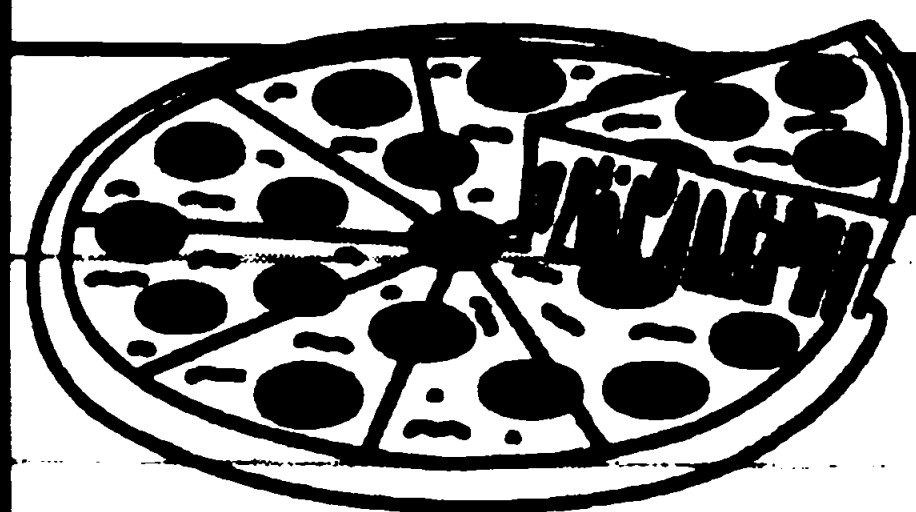
Điều phàn nàn cuối cùng của tôi là về khăn ăn. Bạn có thể dùng nhiều khăn nếu bạn muốn, nhưng bây giờ ở Tony chỉ để cho bạn hai cái, và nếu bạn dùng nhiều hơn

Papa Tony

Thực đơn Hạn trong Một

Gọi bất cứ món pizza thượng hạng nào sẽ được **MIỄN PHÍ** cái thứ hai.

Giữ lại quảng cáo này và bạn sẽ nhận được một đĩa cho đơn đặt hàng của bạn.

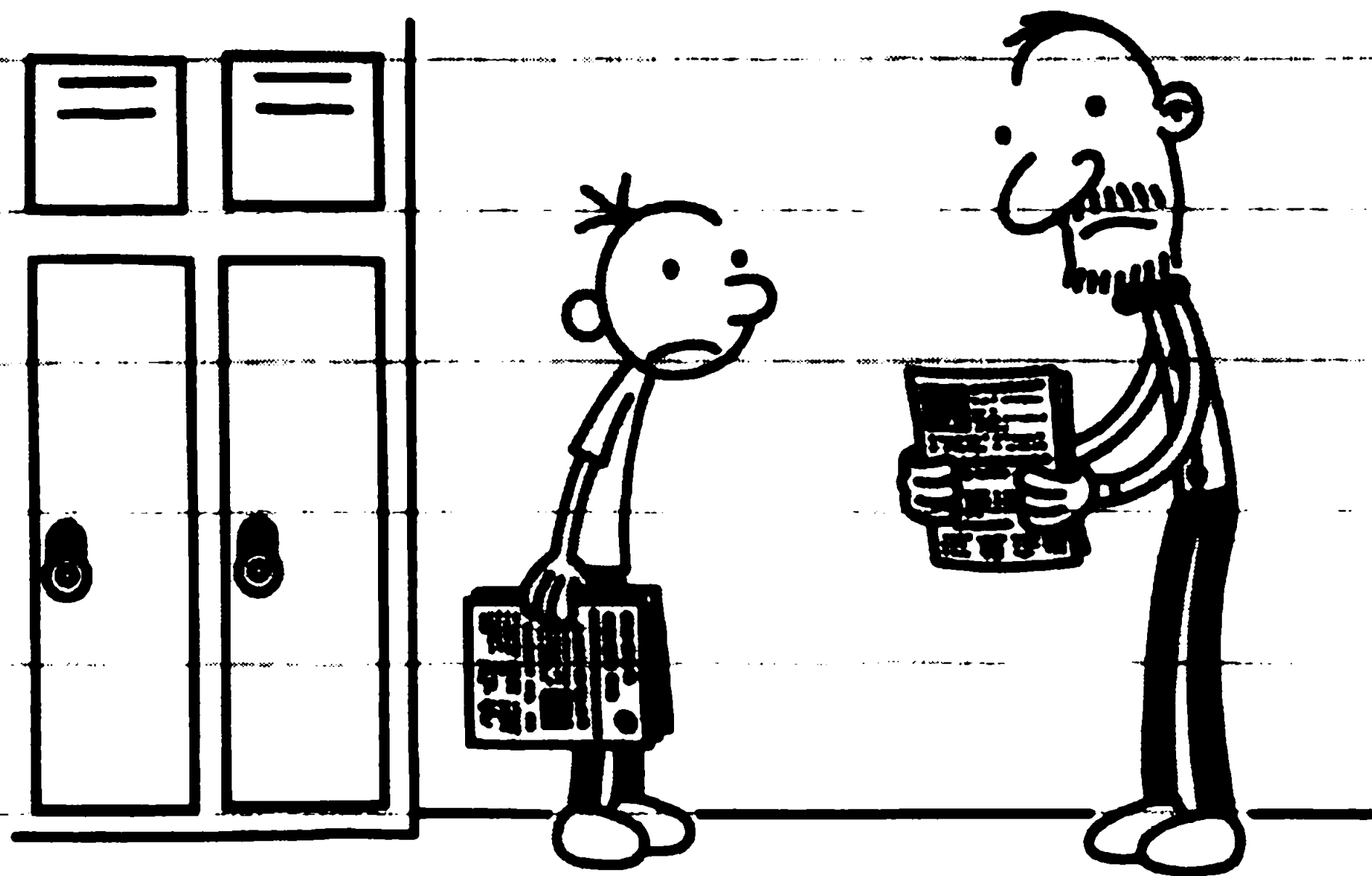

**HẠN CUỐI ĐẾN NGÀY 31
THÁNG 12**

Tôi nói với ông ấy nếu mua một quảng cáo LỚN cho số TIẾP THEO, chúng tôi có thể sắp xếp một bài viết tích cực hơn.

Chúng tôi vẫn có một đồng báo chưa tiêu thụ được và từ khi phát nó miễn phí, tôi thấy tôi có thể để chúng ở trường.

Nhưng khi tôi bắt đầu phát báo cho những đứa trẻ đi ngang qua cửa, thầy Hiệu Phó Roy đã hỏi tôi đang làm gì vậy.

Thầy ấy nói tôi không thể phân phát một tờ báo xuất bản "không phép" ở trường học và rằng thầy ấy sẽ phải tịch thu hết số báo này. Nhưng tôi biết điều gì đang THỰC SỰ diễn ra. Thầy Hiệu Phó Roy đã lo lắng rằng chúng tôi sẽ làm cho nhà trường bị thất thu vì gian hàng giá rẻ của chúng tôi.

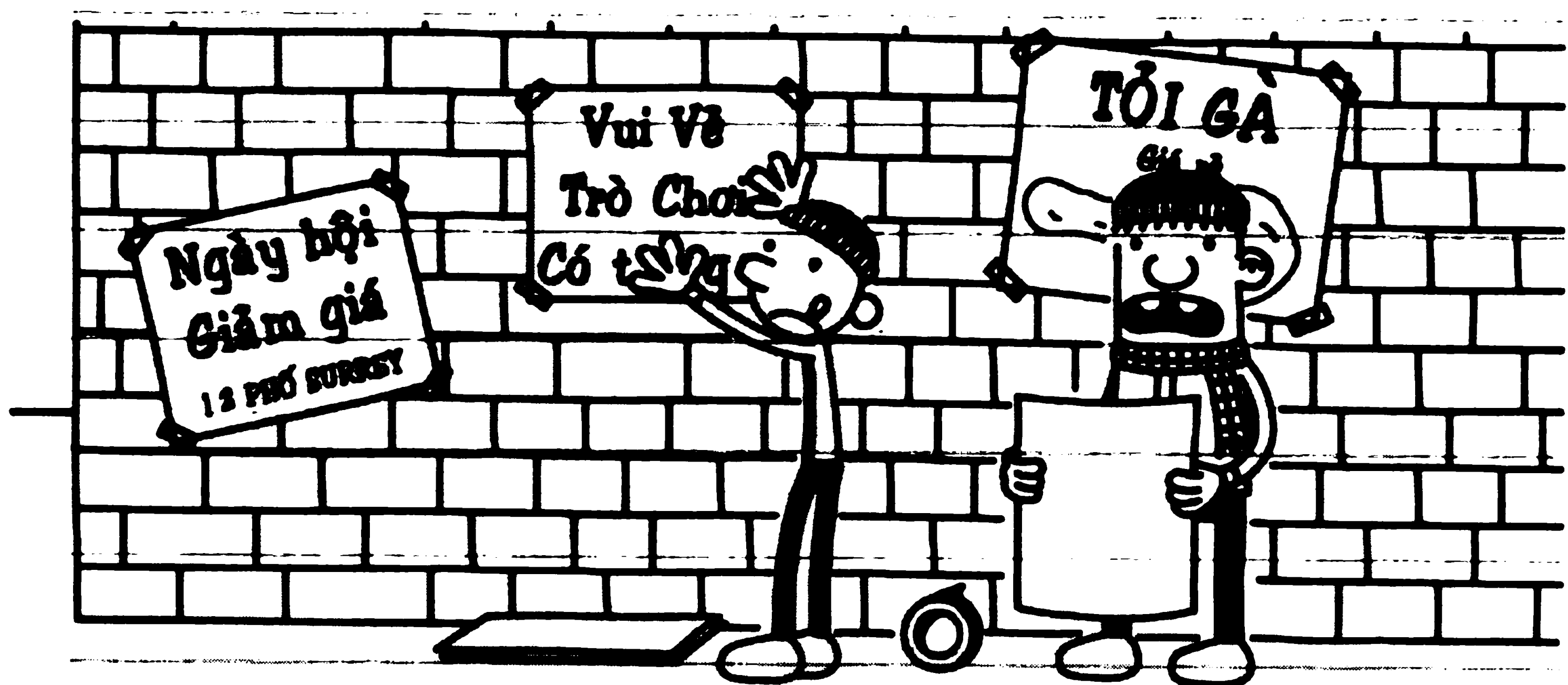
Chiều nay khi về đến nhà tôi vẫn còn khá ám ức về tất cả những việc đã xảy ra, và tôi quyết định mình sẽ không dễ dàng để thầy Hiệu Phó Roy đim chúng tôi xuống như vậy.

Mặc dù thầy hiệu phó Roy đã thu báo của chúng tôi,

nhưng tôi thấy tôi có thể làm vài cái bảng hiệu và dán chúng quanh khu phố để quảng cáo.

Tôi biết mẹ vẫn giữ tấm áp phích và bút dạ quang trong phòng giặt để dành cho những dự án của trường, vì vậy tôi đã bắt tay ngay vào công việc. Tôi sử dụng tấm áp phích màu xanh neon để đảm bảo mọi người có thể nhìn thấy tín hiệu của chúng tôi từ khoảng cách 2 kilômét.

Tôi hoàn thành việc làm những tấm áp phích sau bữa tối và gọi cho Rowley để bảo nó giúp tôi dán chúng lên. Chúng tôi bắt đầu ở trường học vì tôi nghĩ nhiều phụ huynh sẽ nhìn thấy chúng khi đưa con đến trường vào buổi sáng.

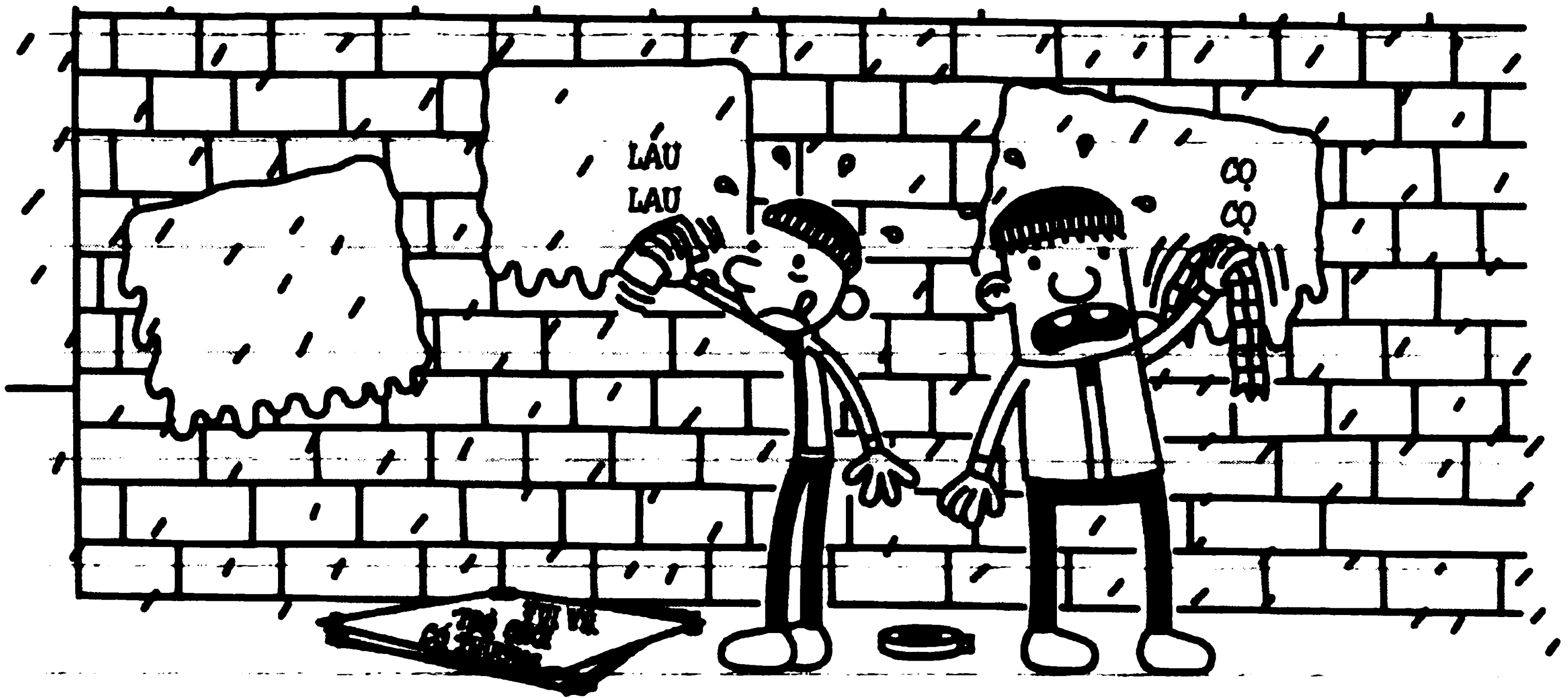
Nhưng đúng lúc chúng tôi dán chúng xong, trời bắt đầu mưa, và mực trên các tờ rơi của chúng tôi bị nhòe hết. Và chúng thực sự trở nên vô dụng.

**VUI VẼ!
TRÒ CHƠI!
CÓ THƯỞNG!**

Nhưng khi chúng tôi gỡ chúng xuống, chúng tôi nhận được một cú sốc lớn. Mưa cũng đã làm màu xanh từ tấm áp phích chảy ra, và bây giờ nó loang ra khắp bức tường gạch.

Chúng tôi cố gắng lau vết màu xanh trên tường, nhưng nó lại là loại mực không phai.

Tôi biết chúng tôi không thể để những vết bẩn khổng lồ ấy lại ở trường được, vì vậy tôi cố tìm ra cách gì đó khác. Nhưng đúng lúc đó, có tiếng mắng chúng tôi từ bên đường.

Tôi và Rowley hết hoảng và bỏ chạy. Chúng tôi băng qua công viên, chạy thật nhanh qua khu rừng, rồi tiếp tục chạy cho đến khi chúng tôi chắc chắn không có ai đuổi theo.

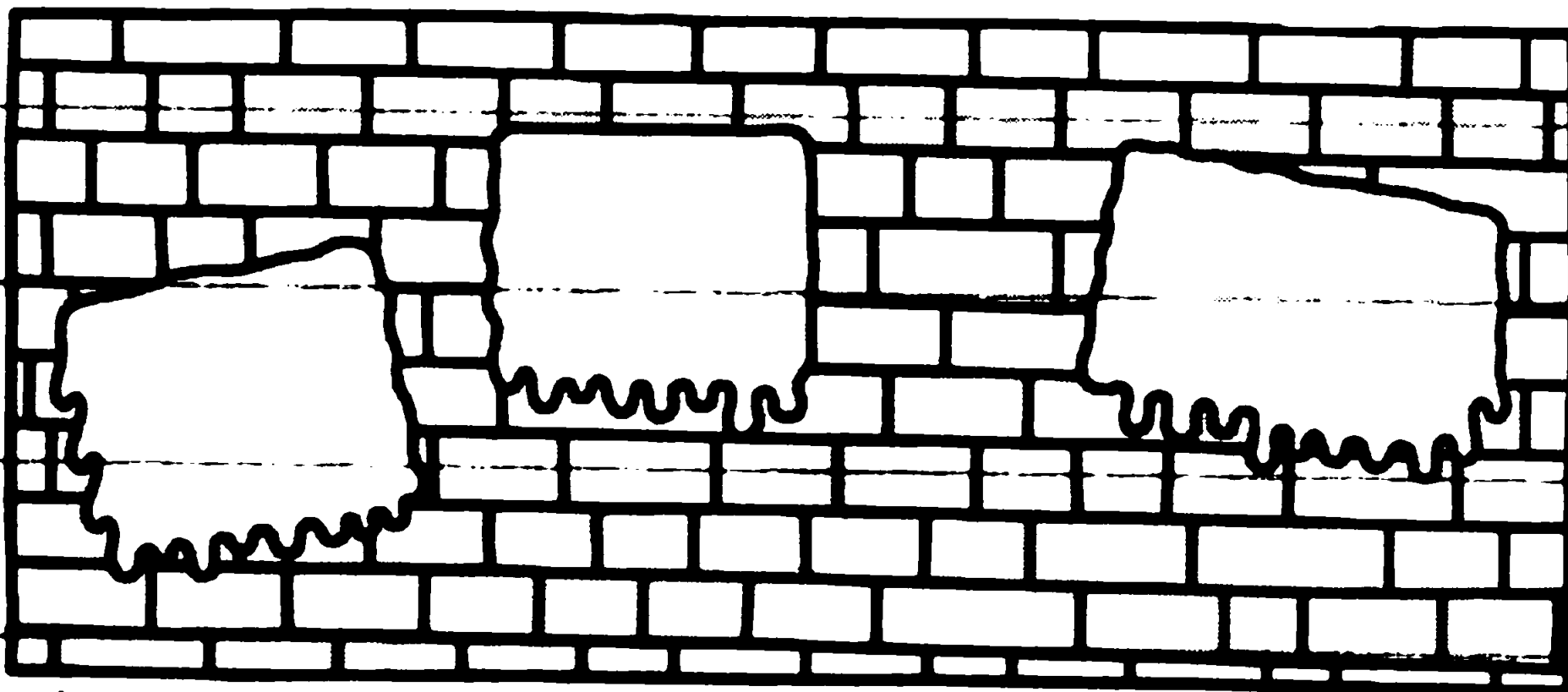
Tôi ước chúng tôi đã không chạy vì nếu chúng tôi ở lại và tự giải thích thì mọi chuyện sẽ tốt hơn. Tôi không biết nếu người đó gọi cho bố mẹ hoặc đồn cảnh sát hay CHỖ NÀO ĐÓ, nhưng tôi chỉ hi vọng họ không nhận ra chúng tôi. Bởi vì nếu họ làm vậy chúng tôi sẽ gặp khó khăn KINH KHỦNG.

Thứ Ba

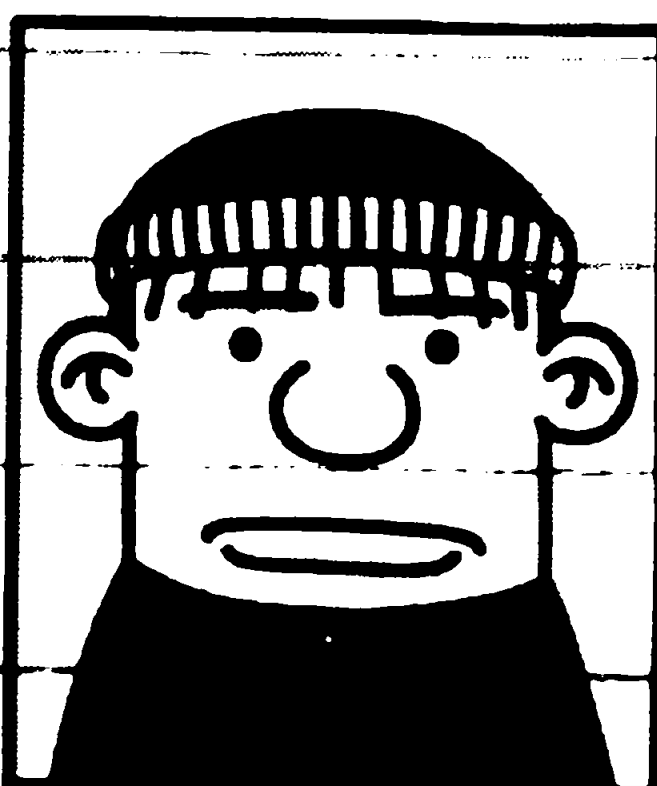
Sáng nay khi tôi thức dậy, tôi nghĩ có thể mọi thứ xảy ra tối qua chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng sau đó tôi nhìn thấy tờ báo trên bàn ăn.

Tin Tức Hàng Ngày

Kẻ phá hoại trường học lúc nửa đêm

Đêm: những dấu vết vị thành niên phá hoại ban đêm đã gây ra vết mực trên tường của trường học vào tối qua

Đêm trái: Cảnh sát đã phát thảo chân dung kẻ phá hoại dựa trên lời kể của nhân chứng.

Những nghi ngờ về sự biến mất khỏi hiện trường khi chạm trán với nhân chứng.

Đêm qua, lợi dụng trời mưa và đêm tối, hai kẻ phá hoại đã để lại vết mực xanh lớn trên tường của trường học.

Bí mật của vết mực xanh vẫn chưa được khám phá, nhưng cảnh sát nghi ngờ nó có thể liên quan đến một băng đảng.

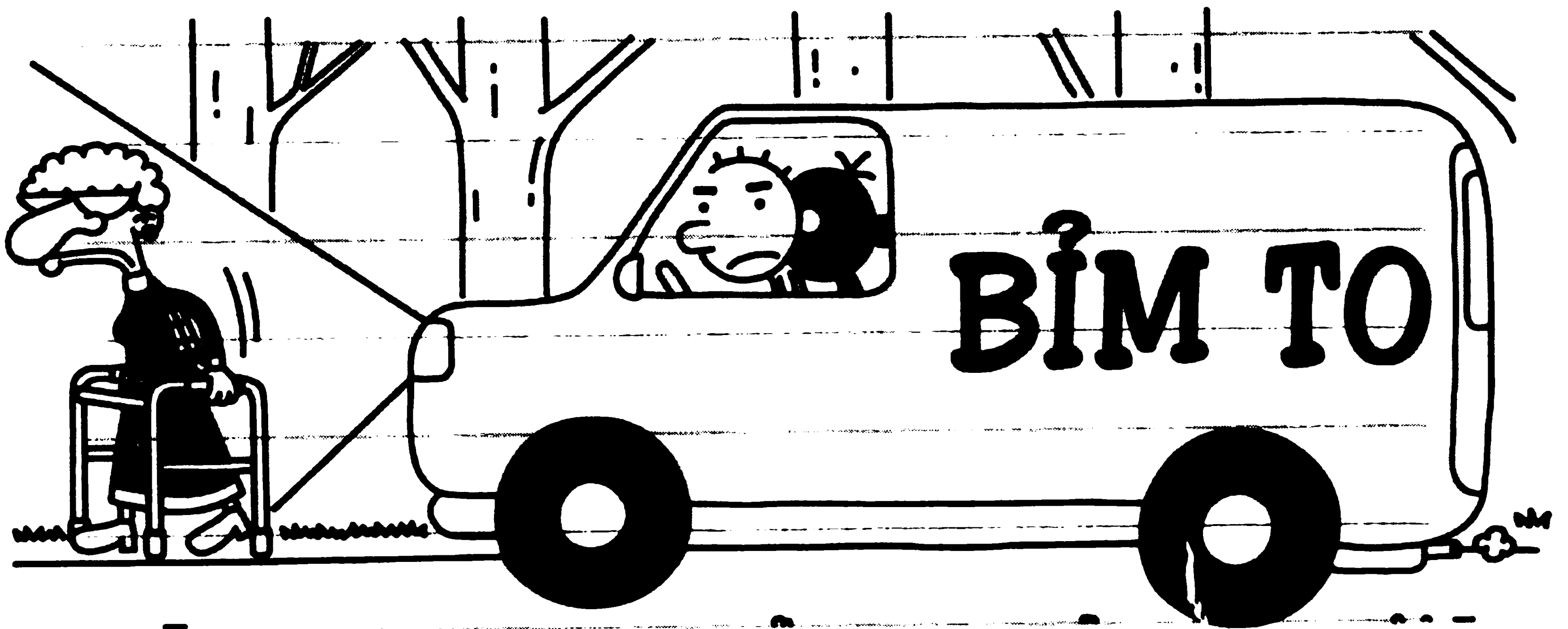
“Họa sĩ Graffiti đã gây ra rất nhiều thiệt hại về tài sản vào sáu tháng trước” Sgt. Peter của sở cảnh sát thành phố nói.

ĐỌC VANDALS, A2

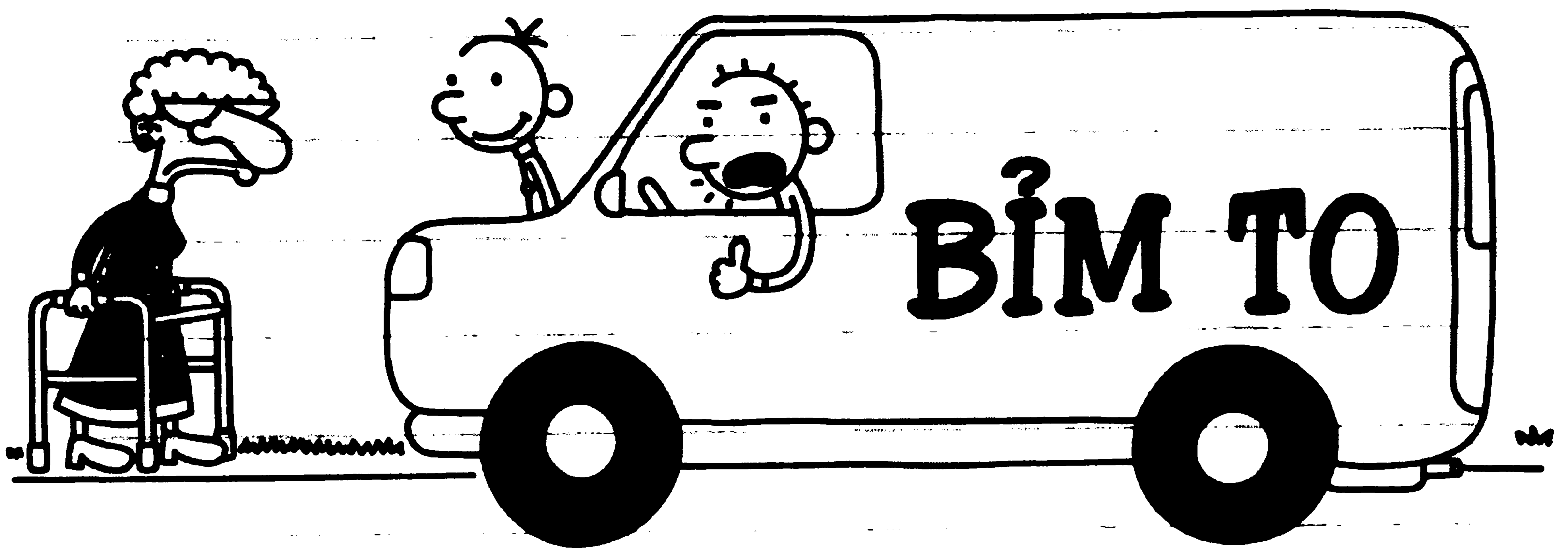
Vì vậy bây giờ tôi cơ bản là một tội phạm. Dù tin nó hay không, đây không phải là lần ĐẦU TIÊN tôi bị buộc tội một cách sai lầm.

Khi tôi còn là một Hướng Đạo Sinh, tôi đã cố gắng kiếm một chiếc phù hiệu từ Dự án từ thiện, và tôi phải làm vài việc tốt. Mẹ nói rằng tôi nên đi đến khu phố Leisure và xem có bất kỳ ông bà già nào cần giúp đỡ xách đồ ở cửa hàng tạp hóa hay việc gì đó tương tự như vậy và mẹ nói rằng Rodrick phải lái xe đưa tôi đi đến đó.

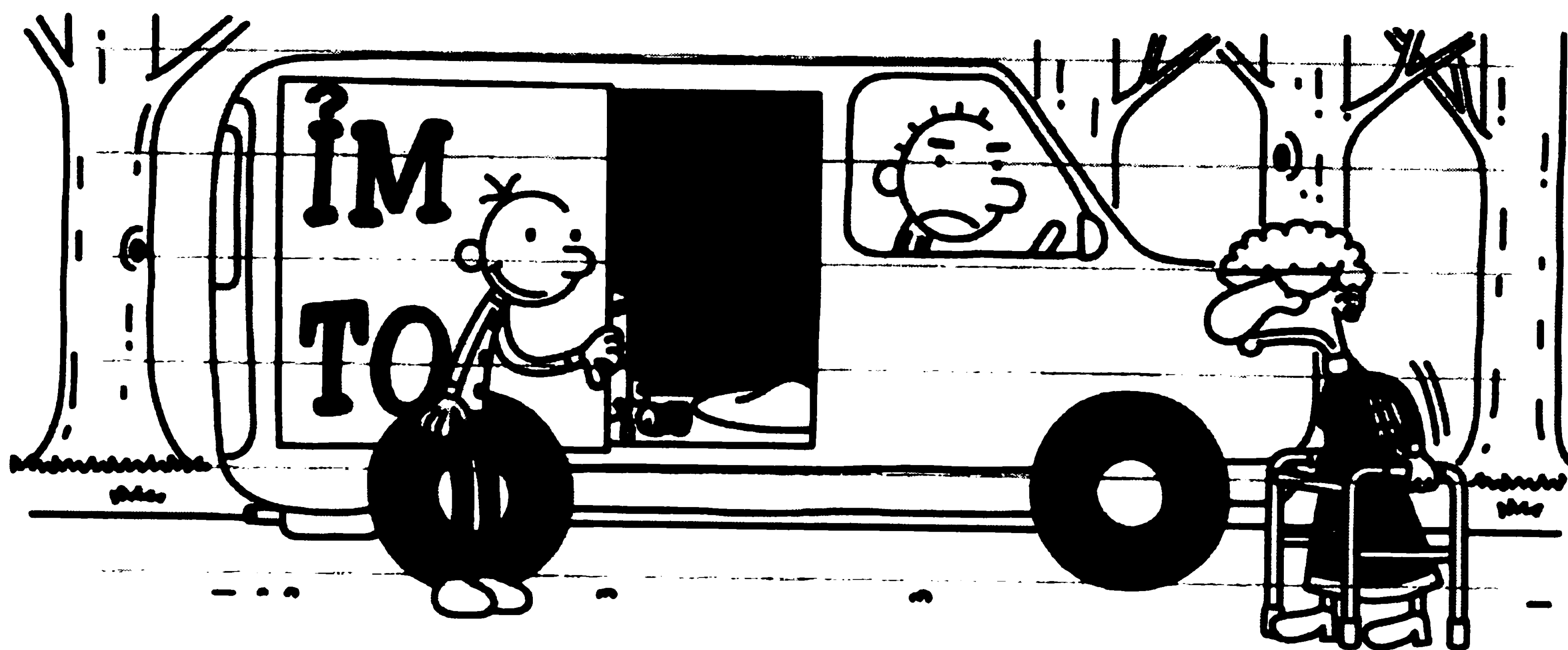
Khi chúng tôi đi đến bãi đỗ xe ở khu phố Leisure, chúng tôi nhìn thấy một bà lão đang đi bộ gần đó, nhìn có vẻ như bà ấy bị lạc.

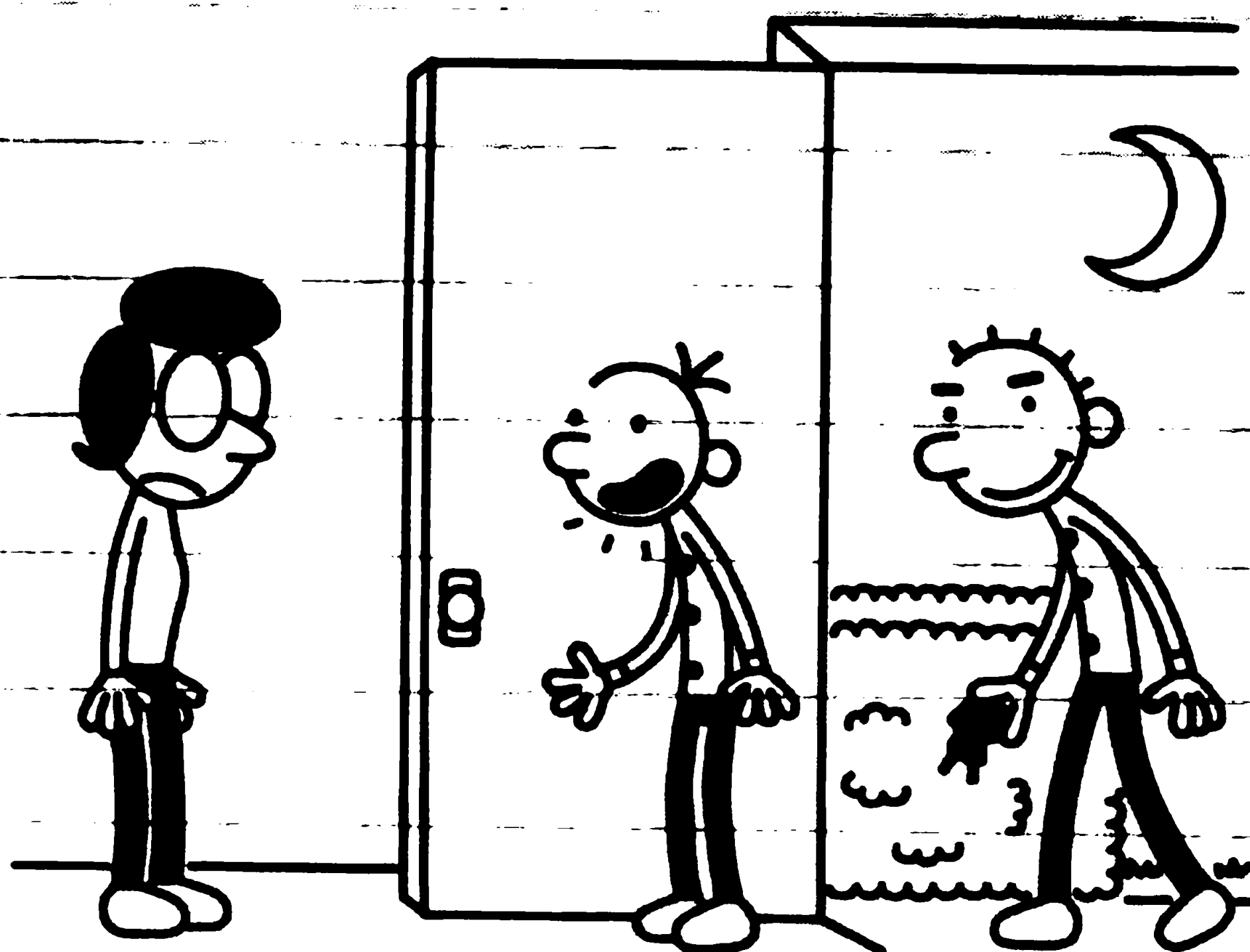
Chúng tôi hỏi bà lão xem bà ấy có cần bất cứ sự giúp đỡ nào không, và bà ấy nói bà đang đi bộ đến siêu thị nằm bên cạnh khu căn hộ. Nhưng tôi biết siêu thị gần nhất ở hướng đối diện cũng cách đây cả chục cây số, vì vậy chúng tôi nói rằng chúng tôi sẽ lái xe đưa bà ấy đến đó.

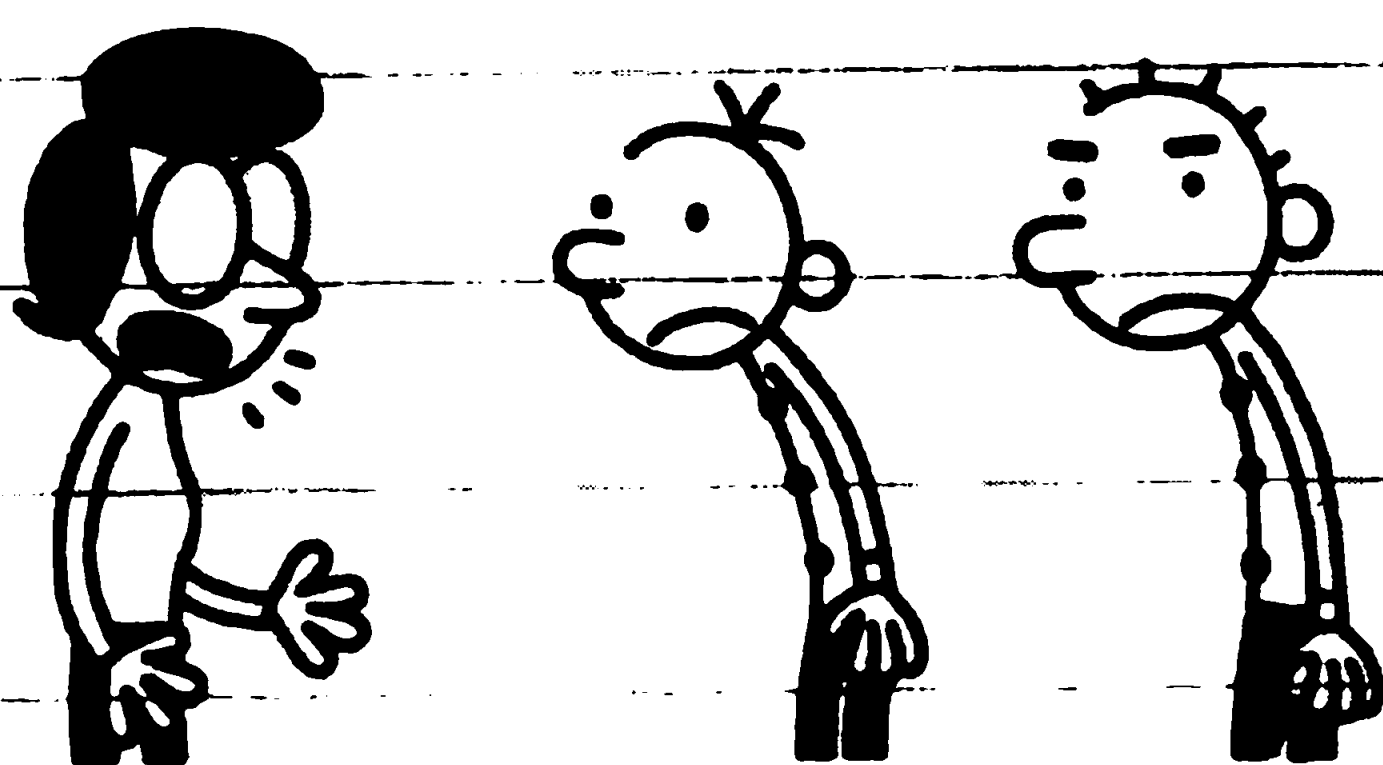
Chỉ với điều kiện là bà ấy phải ngồi phía sau thùng xe
bởi vì tôi đã được coi là người dẫn đường rồi.

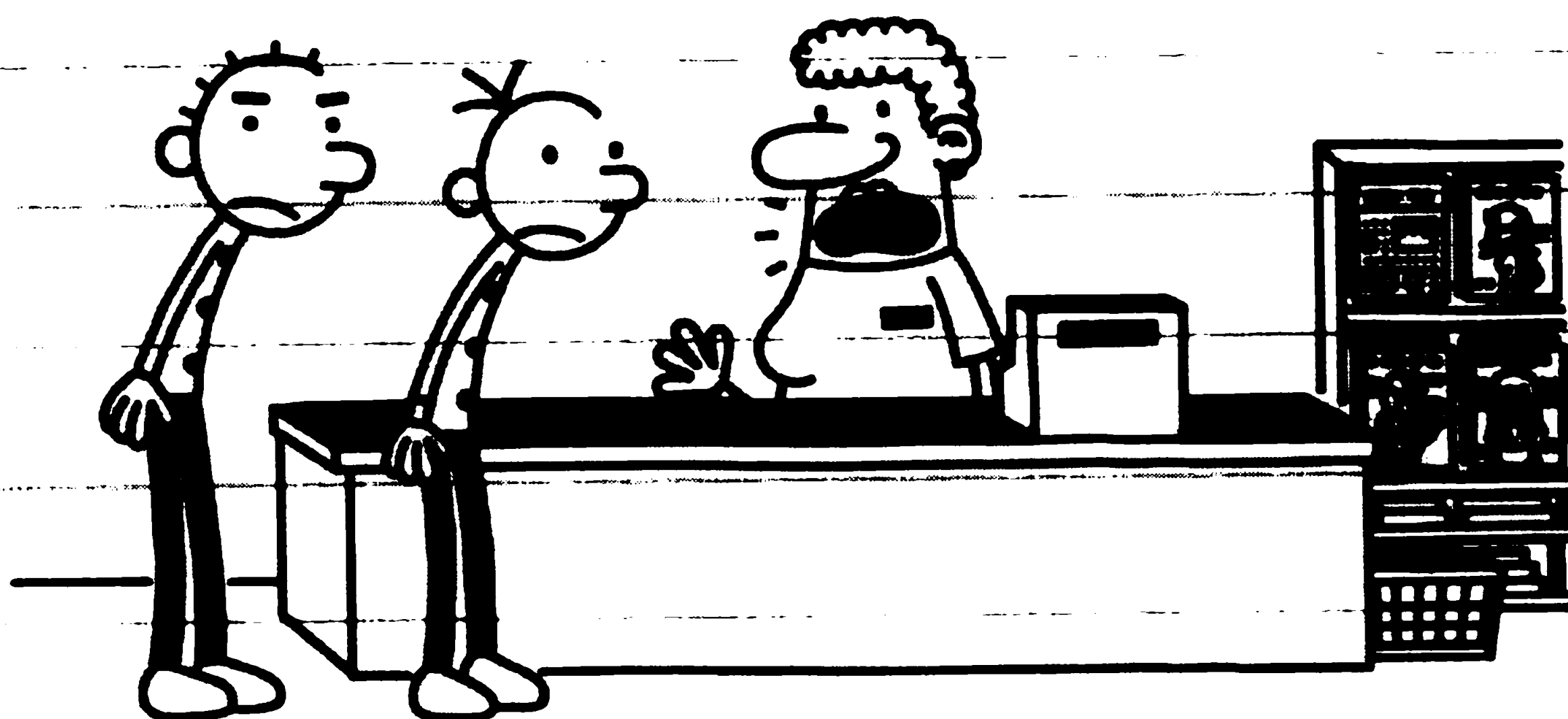
Chúng tôi cho bà lão xuống ở siêu thị và sau đó đi về
nhà. Khi hai anh em bước vào đến cửa, tôi hào hứng kể
với mẹ về hành động đẹp của mình. Tôi kể về bà lão và
chúng tôi đã đưa bà ấy đến siêu thị cách khu phố
Leisure cả chục cây số như thế nào và đã tiết kiệm
cho bà ấy một quãng đường đi bộ rất dài.

Nhưng mẹ nói có một siêu thị mới cách khu phố Leisure một lô đất và có lẽ bà lão đang muốn đi tới ĐÓ. Vậy điều đó có nghĩa là chúng tôi đã đưa bà ấy đi cách xa nơi mà bà ấy đang cố đến cả chục cây số, và bây giờ bà ấy không có cách nào để về nhà.

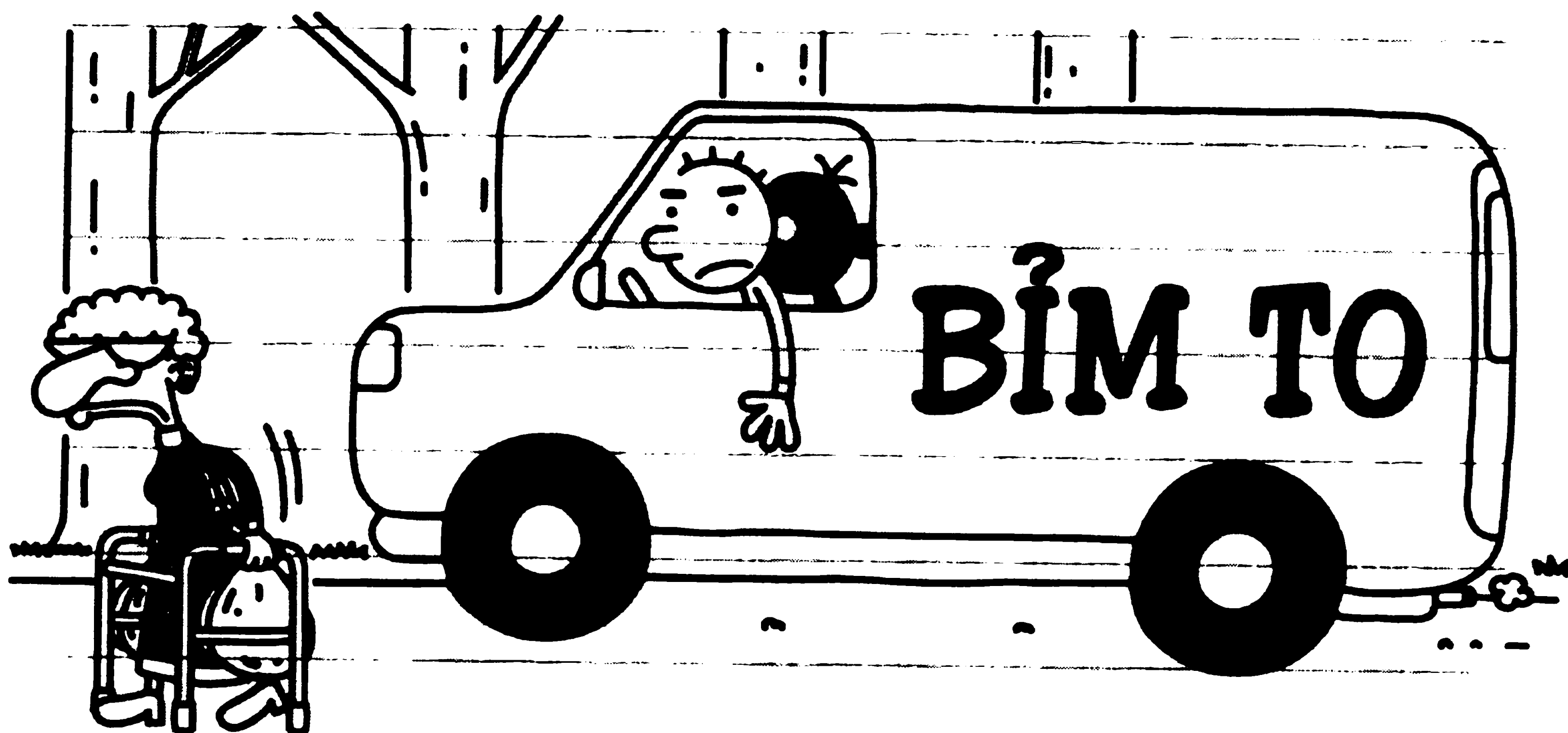

Mẹ nói chúng tôi phải lái chiếc xe tải quay trở lại đó và tìm cho bằng được bà lão, vì vậy chúng tôi đã đến siêu thị nơi chúng tôi đã cho bà ấy xuống. Nhưng một nhân viên thu ngân đã nói với chúng tôi rằng bà ấy đã hoàn thành việc mua sắm và rời khỏi đó rồi.

Cuối cùng chúng tôi cũng tìm thấy bà lão đang đi dọc theo quốc lộ với đồng hồ đặc lĩnh kính.

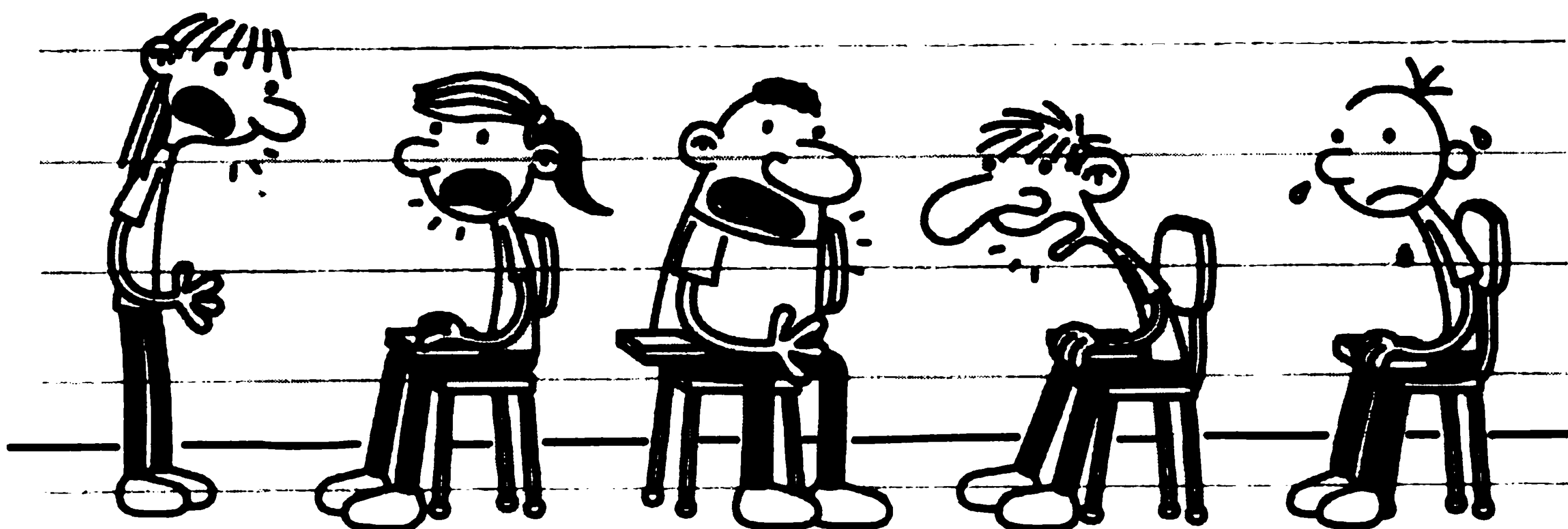
Chúng tôi cố đề nghị chở bà ấy quay trở lại khu phố Leisure, nhưng lần này bà ấy đã nhất quyết từ chối ngồi lên chiếc xe tải.

Tôi đoán chắc bà ấy đã gọi cho đài phát thanh địa phương báo cáo về chúng tôi khi bà ấy về đến nhà, vì tối hôm đó chúng tôi đã xuất hiện trên bản tin.

Dù thế nào, vụ phá hoại trường học dường như nghiêm trọng NHIỀU hơn. May mắn là nhân chứng đã phác họa chân dung nghi phạm trên báo nhìn thực sự không giống tôi và Rowley, vì vậy tôi nghĩ có lẽ chúng tôi sẽ ỔN. Nhưng khi tôi đến trường, tất cả mọi người đều muốn nói về kẻ đã đứng sau vụ vết mực xanh ấy.

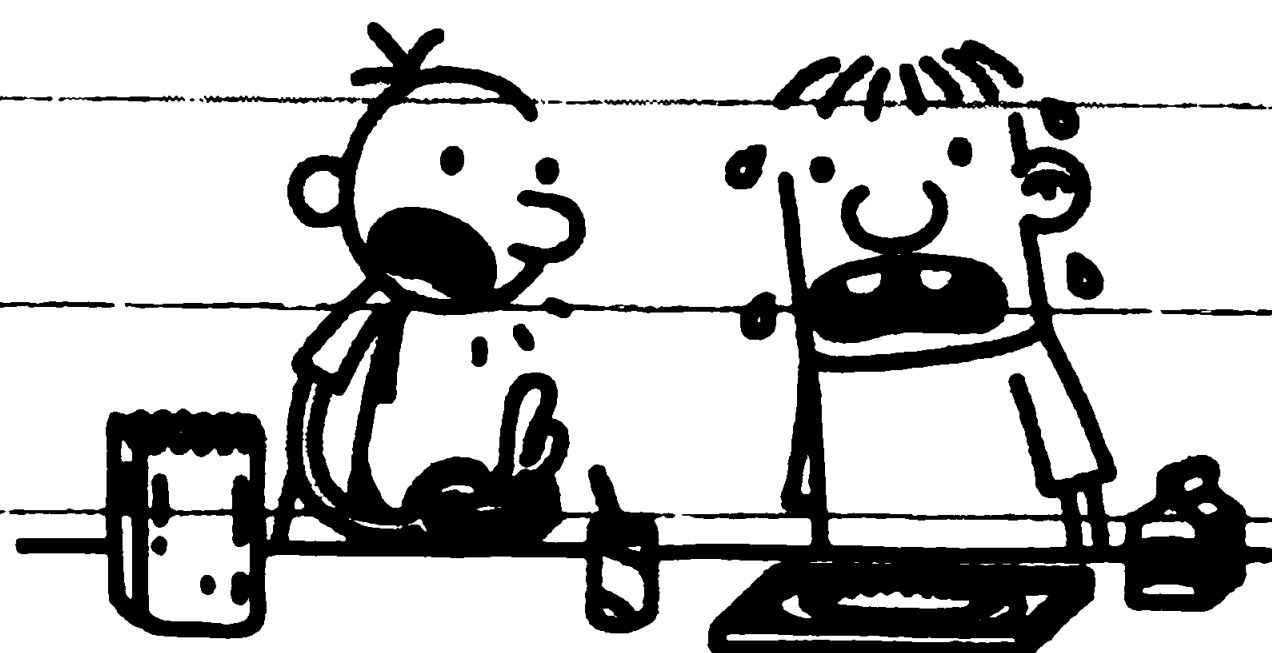

Nhà trường đã có một buổi tập trung vào tiết thứ ba, và chủ đề là hình vẽ ở phía trước trường học. Thầy Hiệu Phó Roy nói rằng kẻ nào đó đã phun sơn lên bức tường phía trước và thầy ấy chắc chắn thủ phạm là học sinh trong trường chúng tôi.

Thầy ấy nói một người nào đó trong hội trường đã biết ai là thủ phạm và rằng nó thật kinh khủng khi phải sống với một "luồng tâm tội lỗi." Sau đó thầy ấy nói là sẽ đặt một cái hộp khóa ở quán ăn tự phục vụ để dễ dàng cho ai đó bỏ vào một bức thư nặc danh.

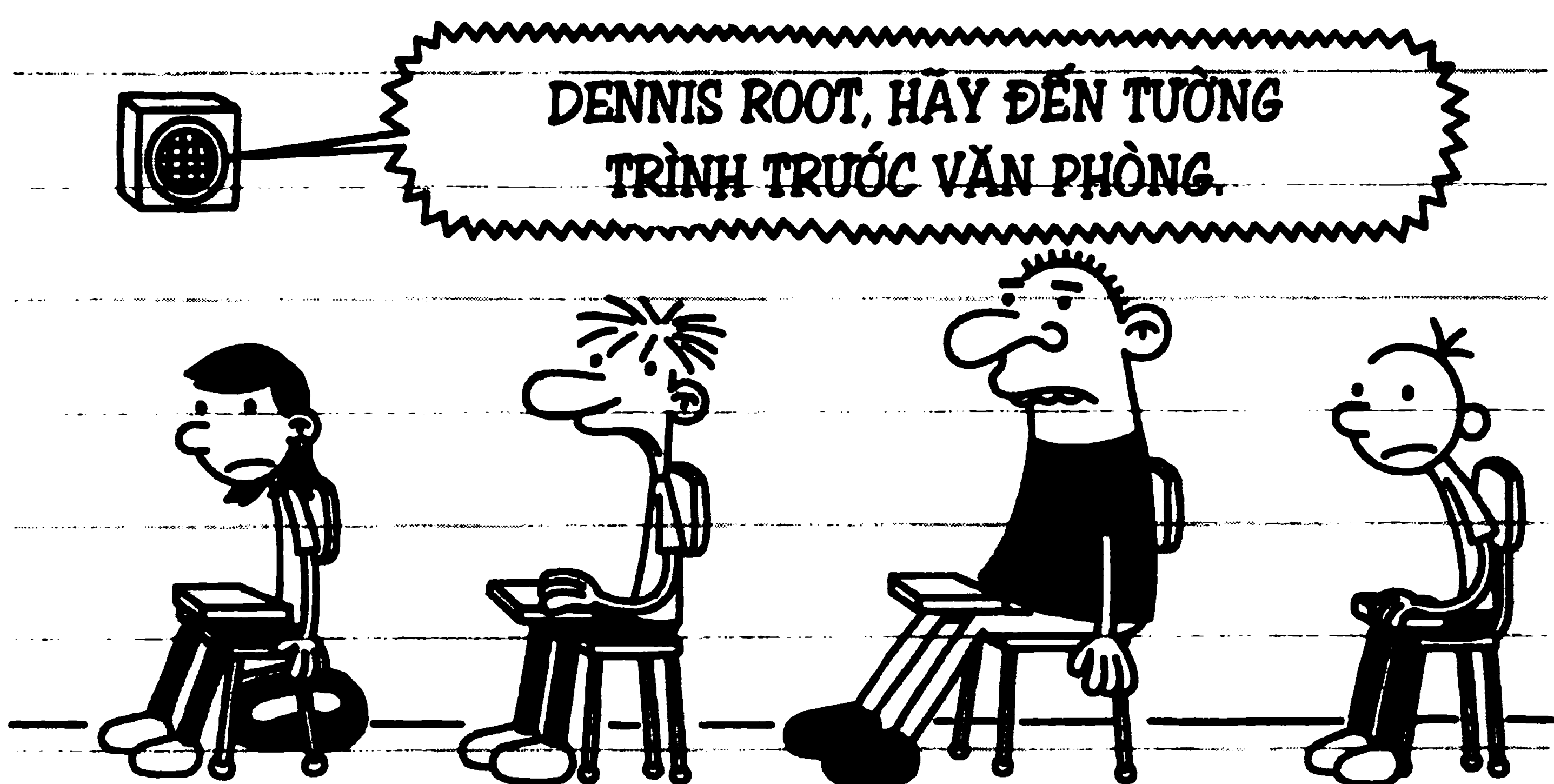

Vào bữa trưa có thể nói là Rowley đã thực sự sợ hãi, vì vậy tôi đã trấn an nó rằng thứ bị "phá hoại" quá vớ vẩn và chúng tôi thực sự không làm sai bất cứ điều gì. Nhưng Rowley nói rằng nếu nó phải nhận một hồ sơ phạm tội, nó sẽ không thể vào đại học hoặc nhận được một công việc và rằng tương lai của nó hoàn toàn sẽ bị hủy hoại. Mất khá nhiều thời gian, nhưng cuối cùng tôi đã thuyết phục được Rowley giữ bình tĩnh và chờ cho mọi chuyện lắng xuống.

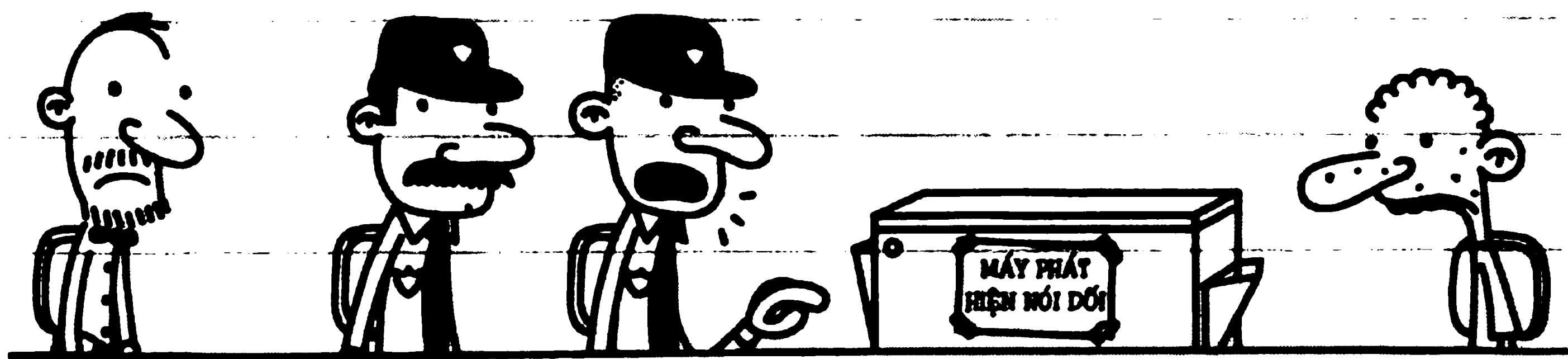

Sau bữa trưa CẢNH SÁT đã đến trường học, và thầy Hiệu Phó Roy bắt đầu gọi từng học sinh một xuống văn phòng. Lúc đầu tôi lo lắng có người nào đó đã nhận dạng được chúng tôi, nhưng sau đó tôi thấy thầy Hiệu Phó Roy chỉ gọi tên những học sinh "cá biệt."

Khi tôi biết họ không có bất kỳ bằng chứng thật nào, tôi bắt đầu thấy nhẹ nhõm.

Vào giờ ra chơi một đứa tên là Mark Ramon đã kể cho chúng tôi nghe chuyện gì đã xảy ra khi nó được hỏi. Cảnh sát có một cái máy và họ nói đó là máy phát hiện nói dối, họ tuyên bố nó vô cùng chính xác, vì vậy không thể nói dối dù là điều nhỏ nhất.

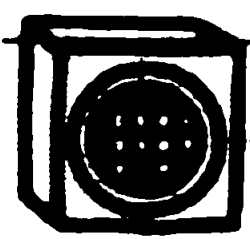
Mark nói rõ ràng "máy phát hiện nói dối" thực chất chỉ là một cái máy photocopy. Nhưng bất cứ khi nào Mark nói gì đó mà cảnh sát không thích, Trung Sĩ Peters lại nhấn vào nút "copy" và nó đẩy ra một mảnh giấy.

Cậu ta đang nói dối.

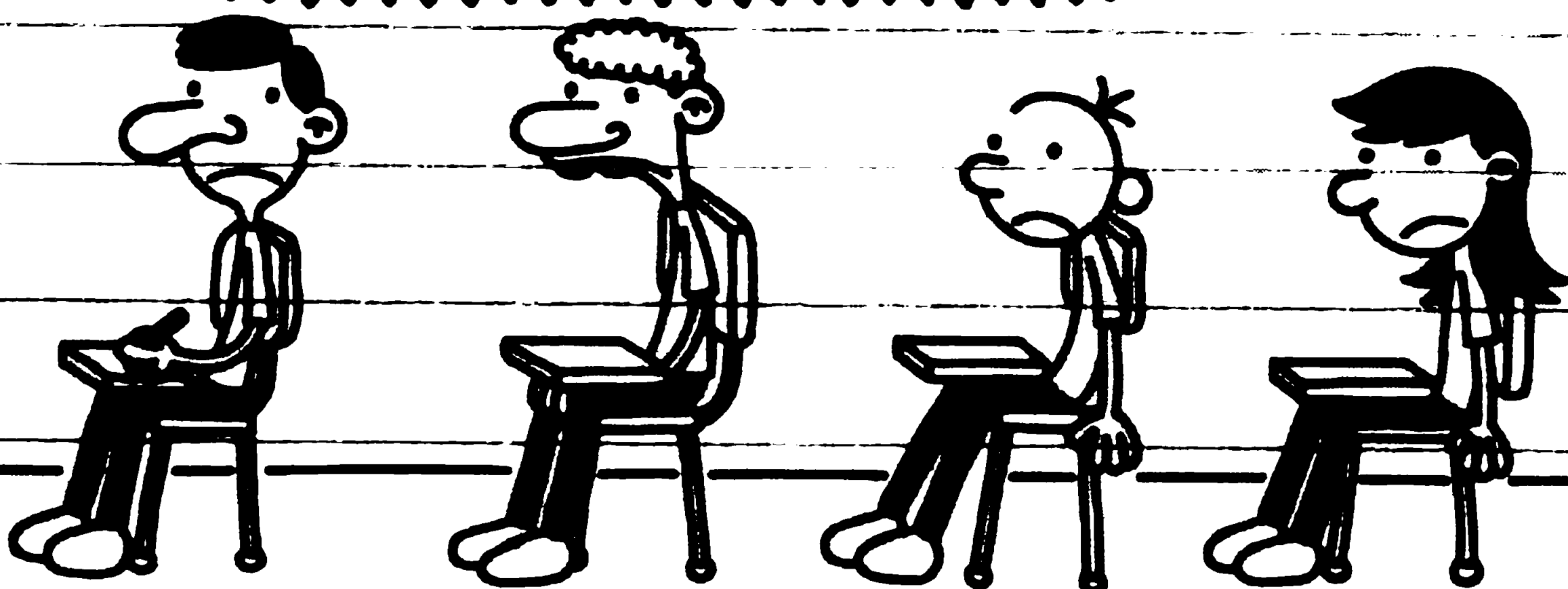
Tôi đoán cảnh sát cuối cùng cũng đã bỏ cuộc, bởi vì sau bữa trưa thầy Hiệu Phó Roy đã ngừng việc gọi học sinh xuống văn phòng. Vì vậy tôi có cảm giác như chúng tôi đã được giải thoát.

Thứ Tư

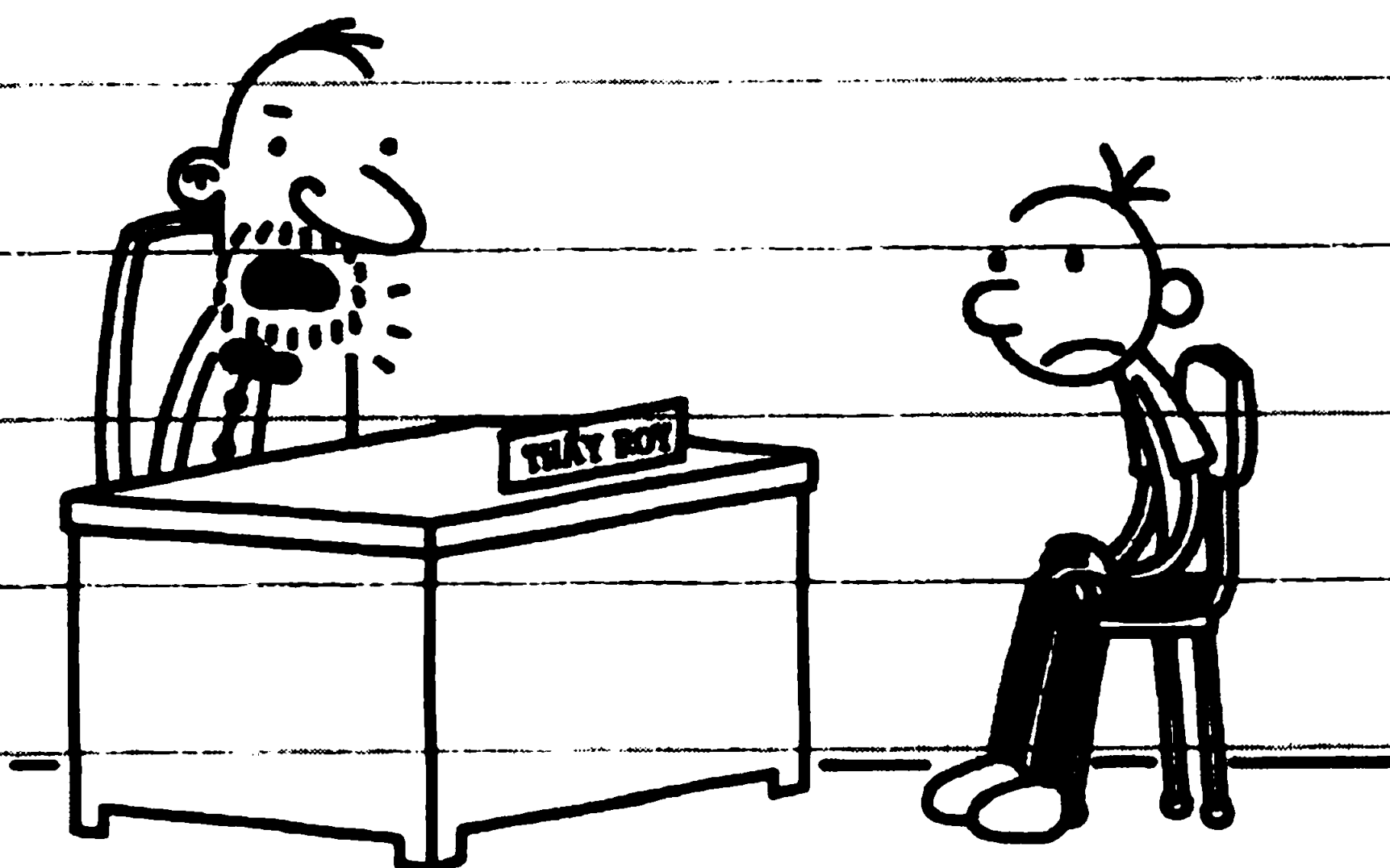
Hôm nay khi đến trường, tôi nghĩ vụ vết mực xanh đã hoàn toàn bị chìm vào quên lãng. Vì vậy tôi đã vô cùng ngạc nhiên khi nghe thấy tên MÌNH trên loa thông báo buổi sáng.

**GREG HEFFLEY, LÊN TƯỜNG TRÌNH
TẠI VĂN PHÒNG CỦA THẦY HIỆU
PHÓ ROY NGAY LẬP TỨC.**

Tôi đi đến văn phòng của thầy Hiệu Phó Roy, và thầy ấy bảo tôi ngồi xuống. Thầy ấy nói rằng thầy đã biết tôi là một trong những "thủ phạm" đã gây ra vết mực xanh ấy và hỏi tôi có bất cứ điều gì để biện minh cho bản thân không.

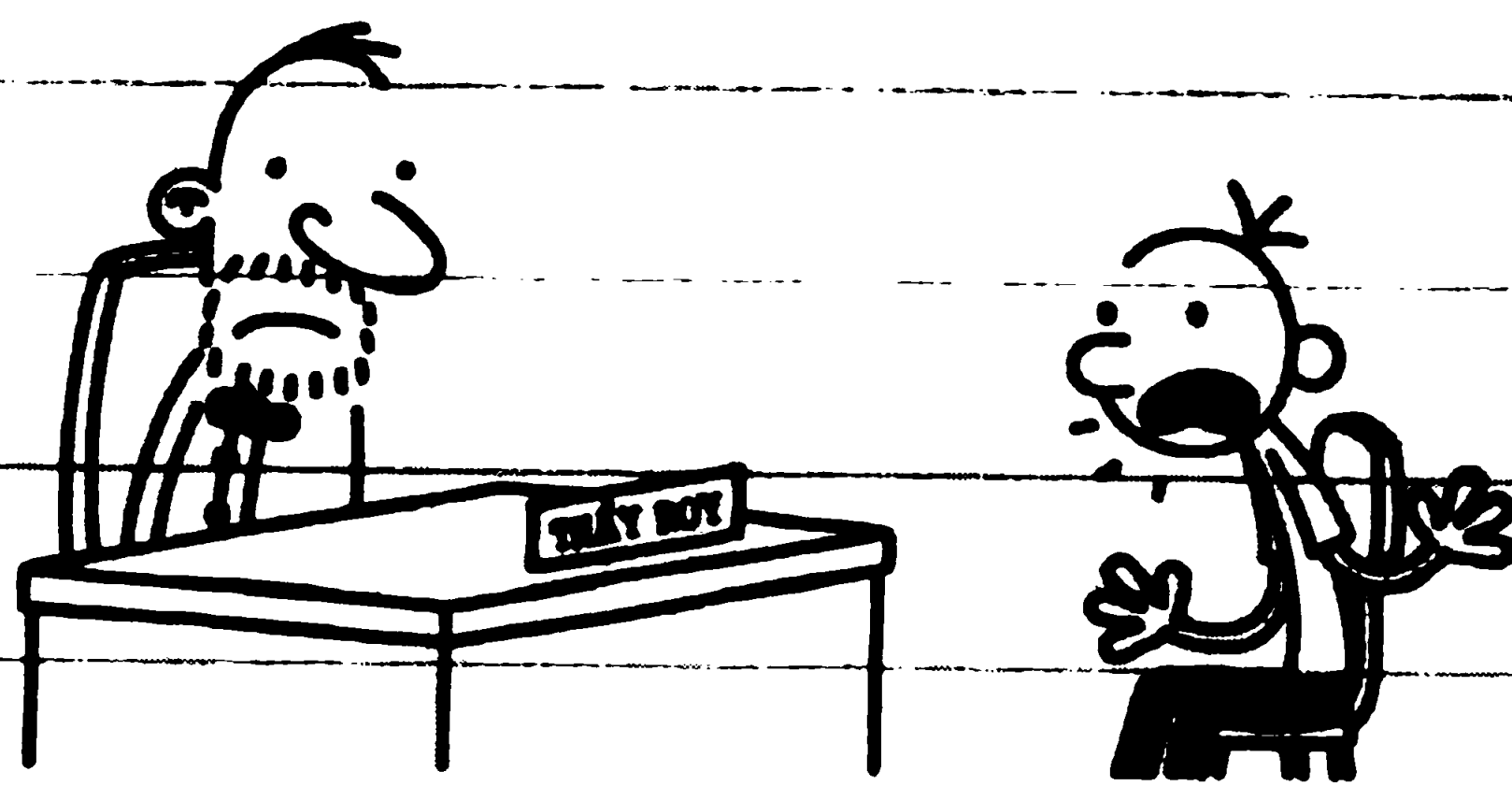
Tôi nhìn quanh phòng để tìm máy phát hiện nói dối, nhưng tôi không thấy nó đâu cả, và tôi quyết định cách tốt nhất bây giờ là giữ im lặng hoặc có thể hỏi một luật sư. Sau đó thầy Hiệu Phó Roy lôi ra một mảnh giấy từ hộp thư nặc danh và cho tôi xem.

**Em và Greg Heffley đã phá
hoại trường học.**

Một cách bất ngờ, mọi thứ vượt ra ngoài khả năng phán đoán của tôi.

Rowley đã thú tội, nhưng nó giấu nhẹm tên của mình. Tôi không biết Rowley làm vậy là cố ý hay nó chỉ hoàn toàn vô tình, nhưng tôi đoán đó là trường hợp thứ hai.

Tôi không tìm được bất cứ lý do gì để giả vờ bị câm tại thời điểm này, vì vậy tôi kể cho thầy Hiệu Phó Roy toàn bộ câu chuyện. Tôi kể với thầy ấy về cái biển hiệu và nước mưa đã làm tấm áp phích chảy ra như thế nào và chúng tôi đã hoảng sợ và bỏ chạy ra sao.

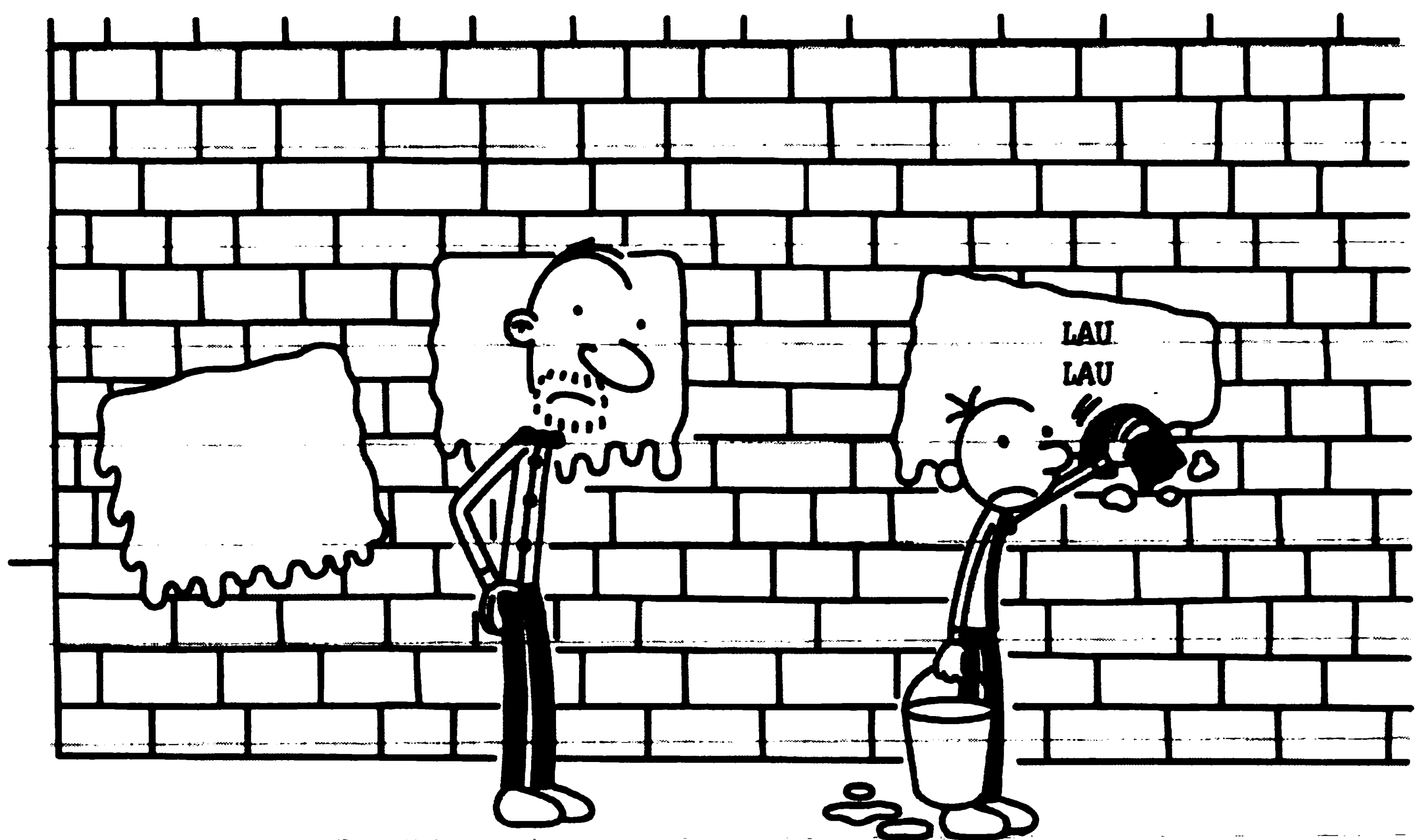
Thầy Hiệu Phó Roy suy nghĩ về điều đó một lúc lâu, sau đó thầy ấy bảo tôi nên đến sớm hơn để lau sạch vết mực xanh trên tường. Thầy ấy nói sẽ dành cho tôi một hình phạt để chắc chắn tôi đã học được một bài học cho mình và nói rằng sau khi tan học tôi phải dùng thuốc tẩy lau sạch hết những vết bẩn trên tường.

Sau đó thầy cho tôi một sự lựa chọn.

Thầy ấy nói tôi có thể tiết lộ tên "kẻ đồng phạm" với mình hoặc một mình thực hiện hình phạt.

Để tôi nói với bạn, điều đó không dễ dàng. Tôi thực sự muốn khai Rowley đã viết tên tôi trên mảnh giấy đó, nhưng tôi cũng không thấy có gì lý thú khi cả hai chúng tôi cùng bị phạt và về cơ bản là tôi đã lôi kéo nó vào chuyện này.

Vì vậy tôi quyết định lần này tôi sẽ hi sinh "một người vì mọi người."

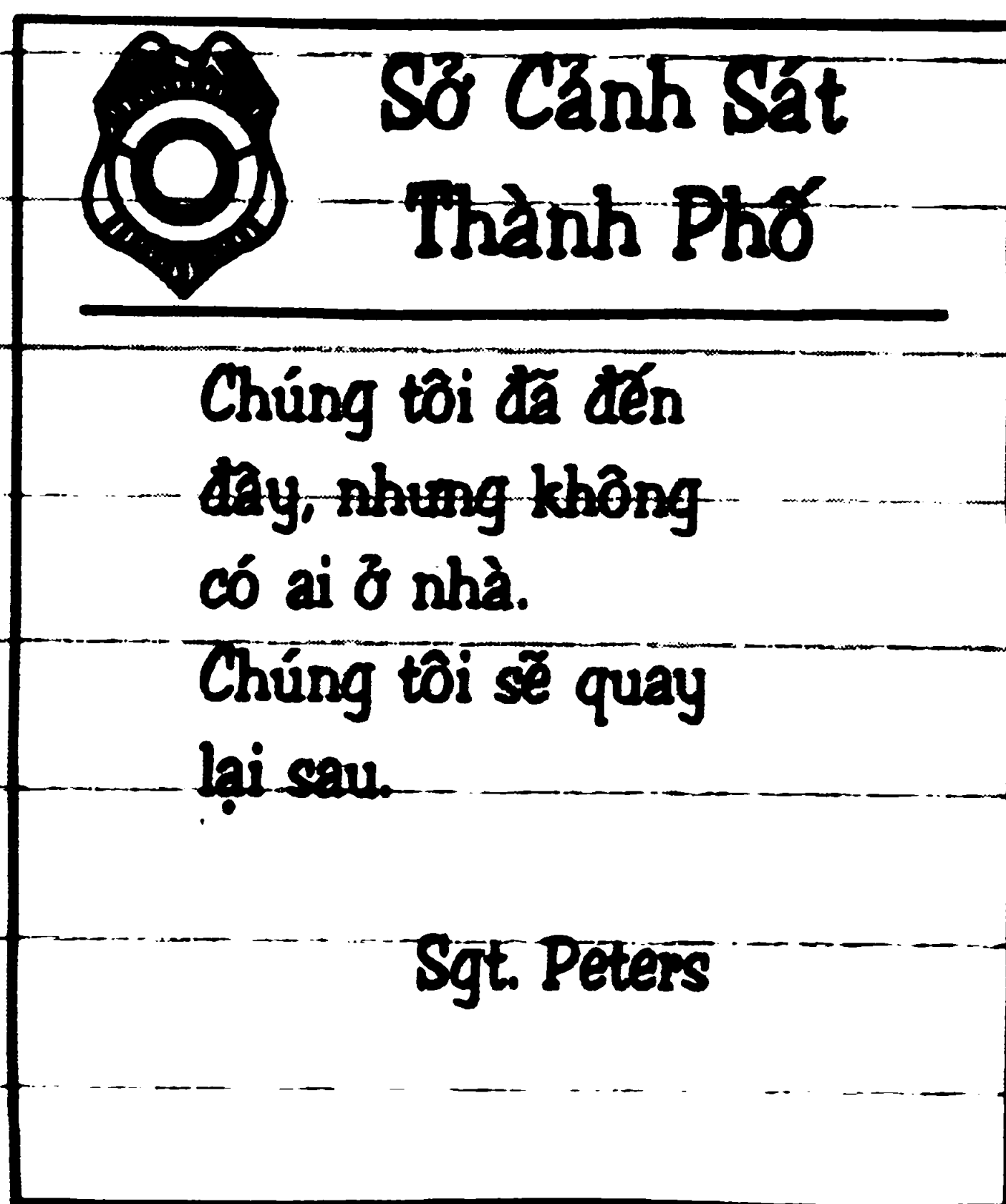

Và nếu Rowley được nhận vào một trường đại học tốt hoặc có được công việc mơ ước sau đó, tôi hy vọng nó nhớ để mà biết ơn tôi.

Thứ Năm

Hôm qua, tôi phải mất hai giờ để lau sạch chỗ mực xanh trên tường, và nó thực sự là một việc khó khăn. Tôi thử xin thầy Hiệu Phó Roy vài miếng bùi nhùi vì chúng có thể giúp tôi đẩy nhanh tiến độ, nhưng thầy ấy nói tôi cần lau sạch nó với thuốc tẩy.

Cuối cùng tôi cũng về đến nhà lúc gần năm giờ chiều, và thấy một tờ giấy ghi chú dán ngay trước cửa. Khi tôi đọc nó, tôi gần như gất đi.

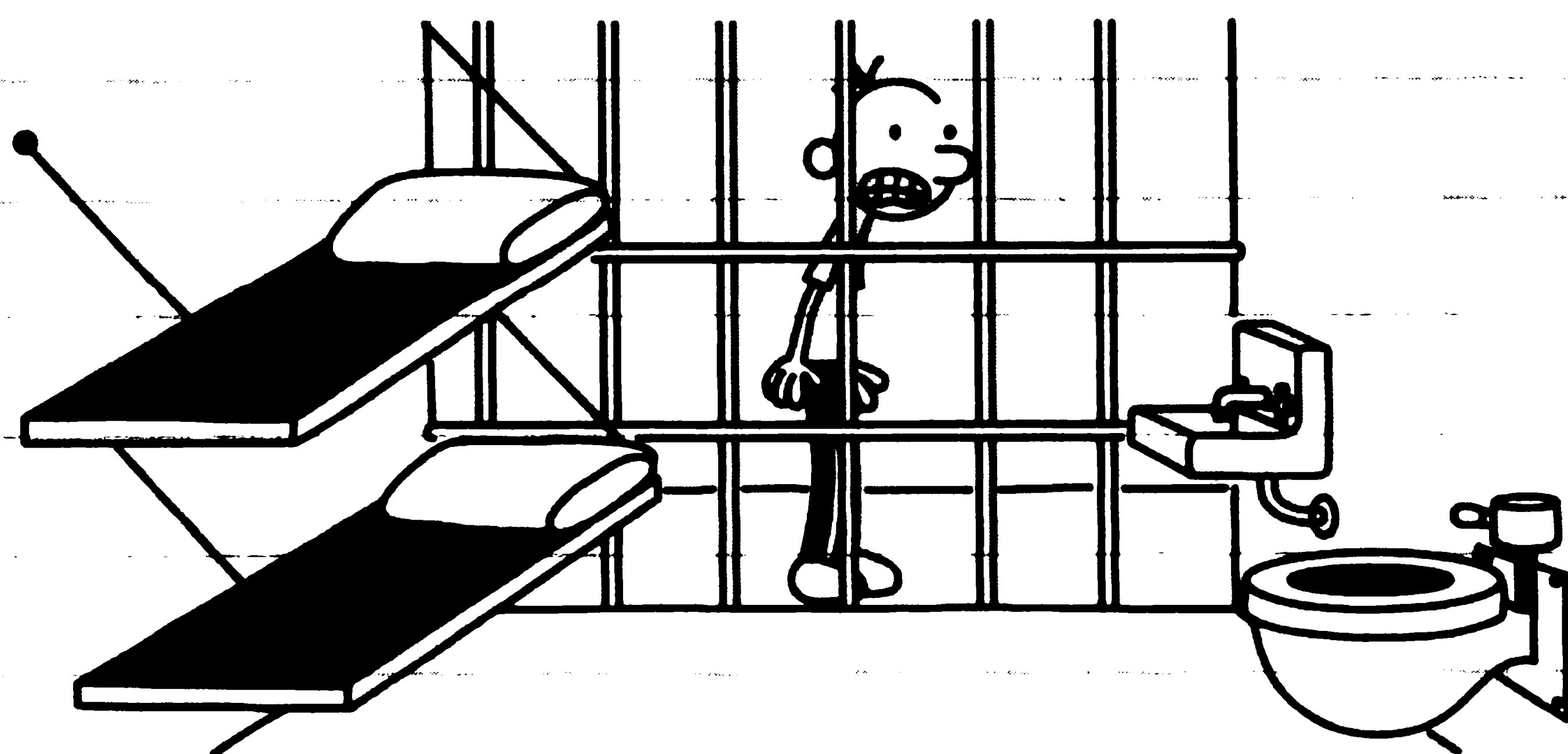

Tôi không thể TIN thầy Hiệu Phó Roy lại tố cáo tôi với cảnh sát. Tôi đã nghĩ chúng tôi sẽ giữ kín chuyện này chỉ hai người biết và một khi mà tôi đã chấp hành hình phạt của mình, nó đã hoàn toàn kết thúc.

Tất cả tôi biết là, tôi không thể vào tù. Năm nay, giờ ngoại khóa của lớp tôi là một chuyến đi "kinh hoàng" đến nhà tù địa phương. Họ để ba tù nhân nói chuyện với chúng tôi về cuộc sống của họ trong trại giam, và nó thực sự khiến bọn tôi hoảng sợ.

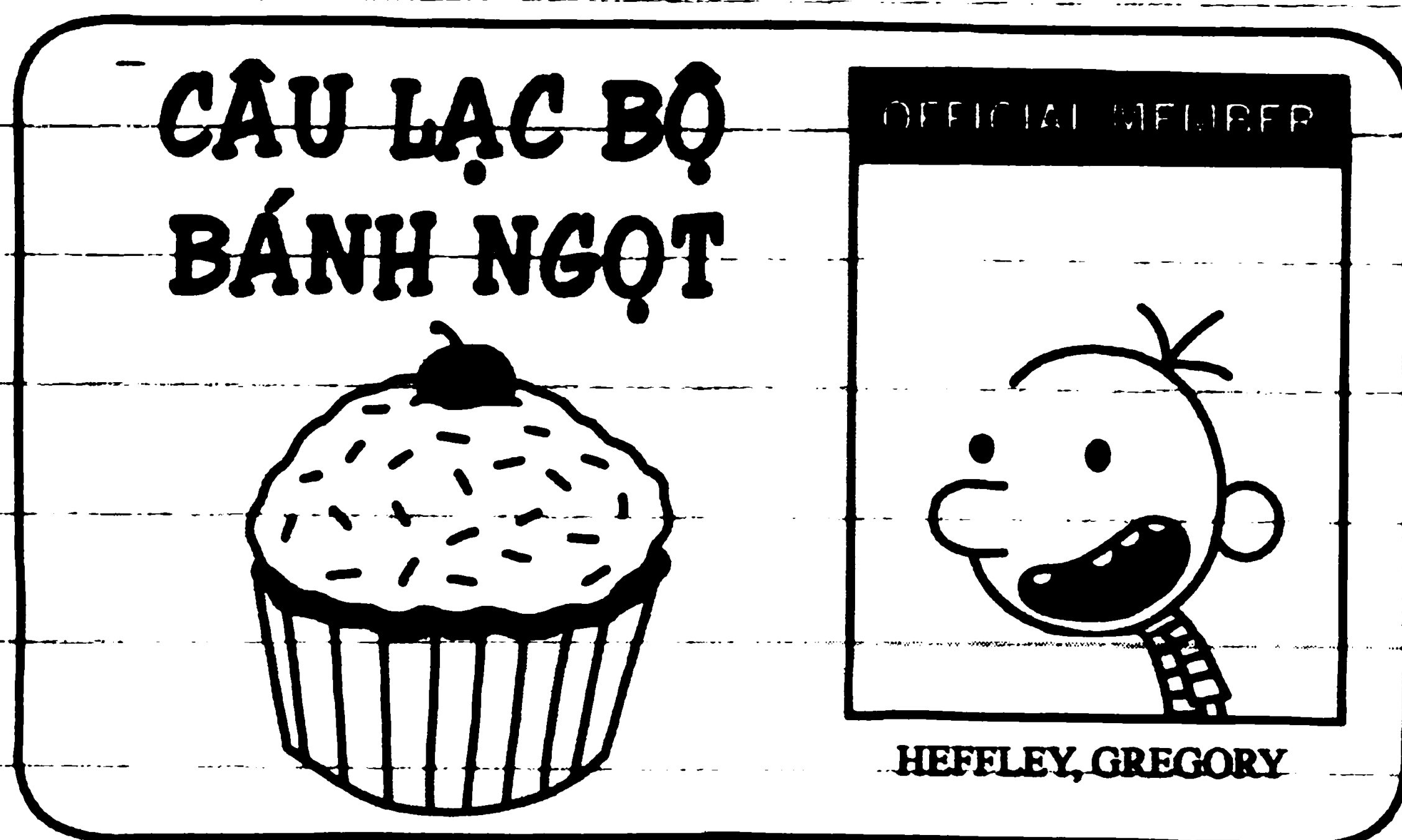
Nhưng việc bị nhốt không phải là thứ làm tôi sợ hãi. Mà điều đáng sợ thực sự là bồn vệ sinh trong ngục hoàn toàn lộ thiên bên ngoài.

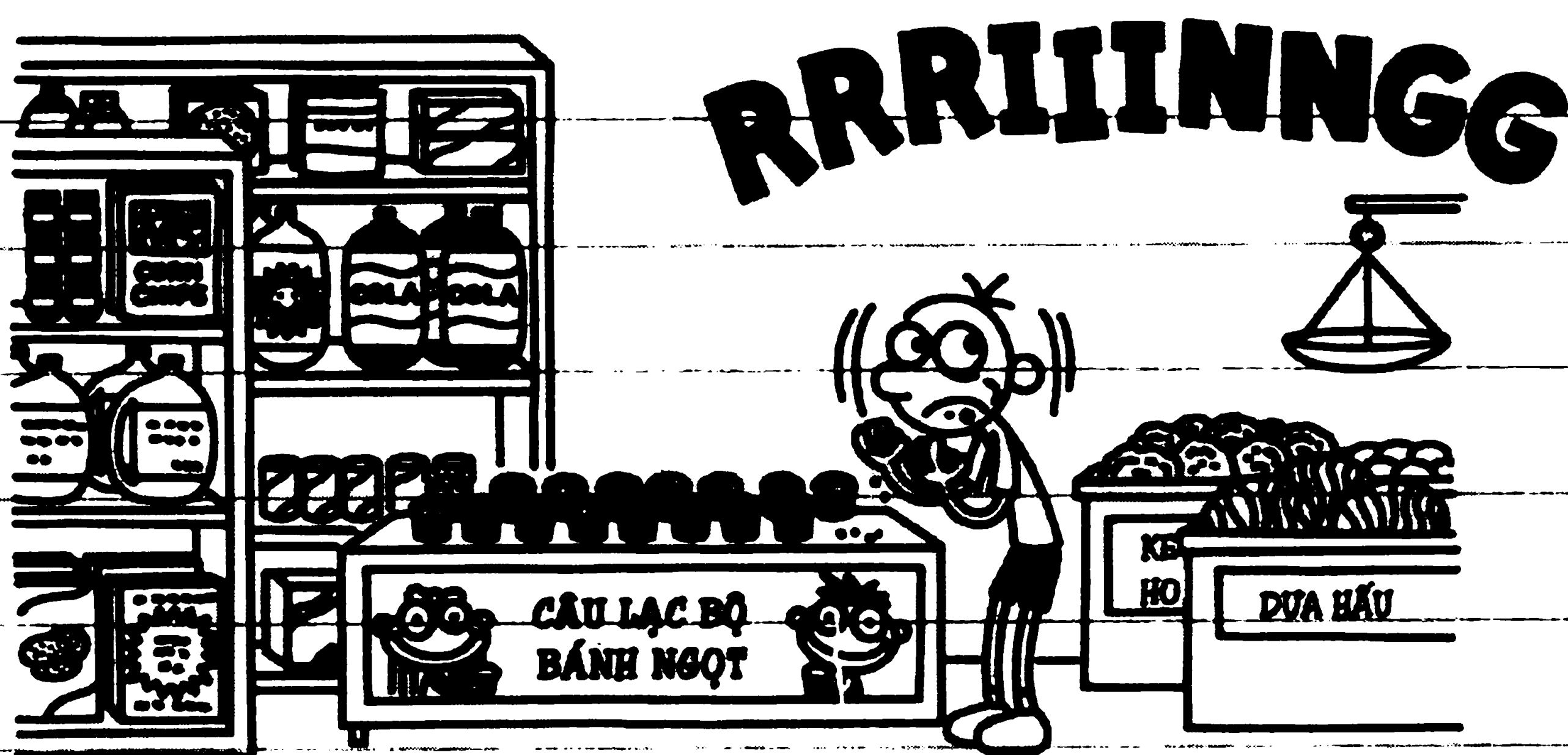
Tôi có một vấn đề LỚN về sự riêng tư. Ở trường nó thật tồi tệ khi bạn quay lại từ nhà vệ sinh và mọi người muốn biết chi tiết tất cả.

Tôi chưa bao giờ thực sự phạm luật trước đây, nhưng khi còn nhỏ tôi NGHĨ là mình đã từng vi phạm. Họ đã áp dụng chương trình khuyến mại ở siêu thị và gọi nó là "Câu Lạc Bộ Bánh Ngọt," nơi họ phát miễn phí bánh ngọt cho tất cả những đứa trẻ dưới tám tuổi. Tôi đã có một cái thẻ hội viên và mọi thứ.

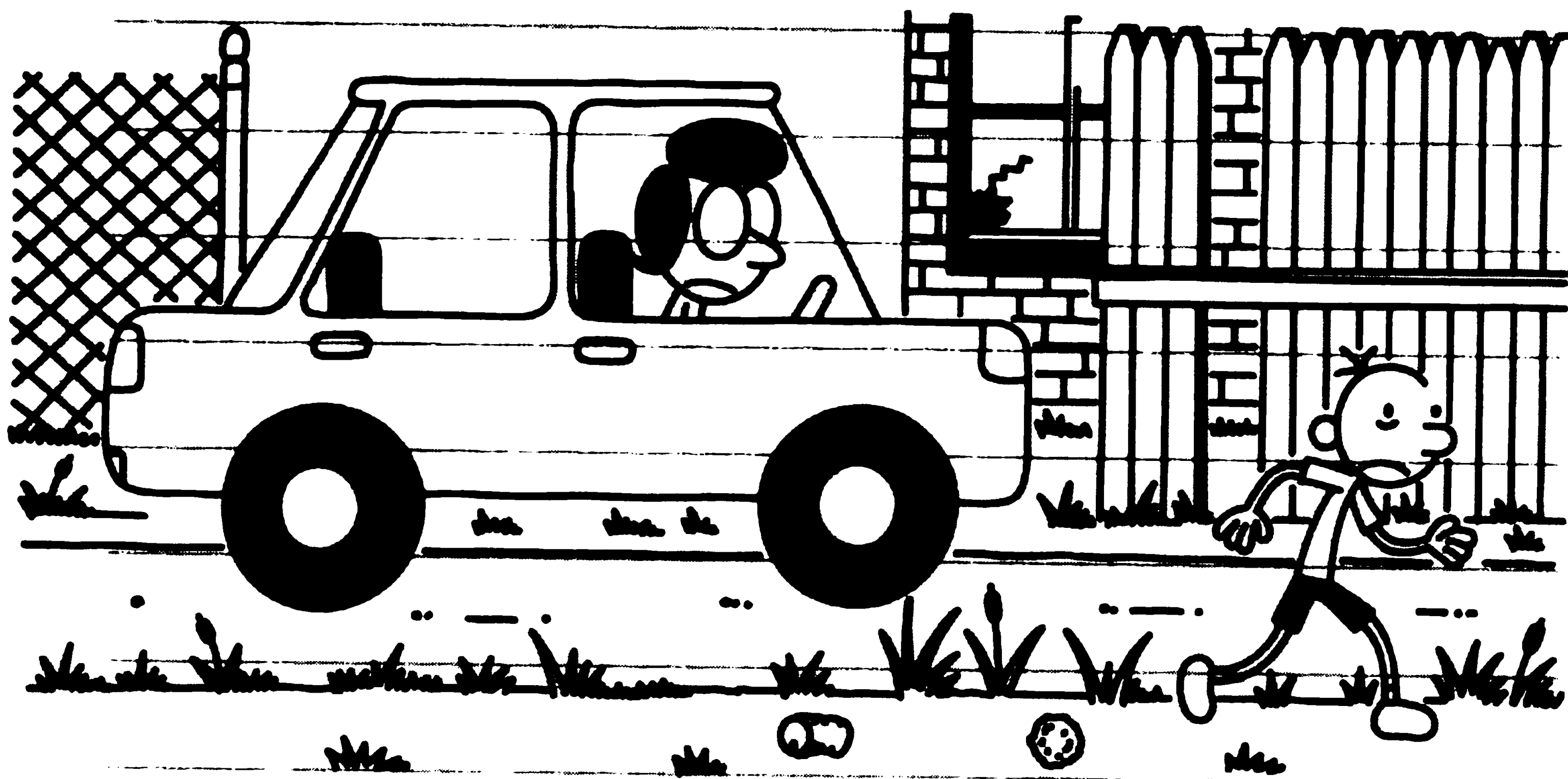

Tôi đã tham gia một sự kiện bánh ngọt SAU KHI tôi quá tám tuổi, và mỗi lần làm như vậy tôi đều nghĩ mình sẽ bị bắt giữ. Sau đó có một lần tiếng chuông báo động đã vang lên ĐÚNG LÚC tôi vừa cắn một miếng vào chiếc bánh dâu tây phủ kem.

Nhìn quay lại, tôi chắc chắn chuyện vừa xảy ra là do ai đó đã vô tình vấp phải cái chuông báo động hoặc thứ gì đó, nhưng tôi cũng tin rằng nó cảnh báo tôi là cảnh sát sẽ ập vào và bắt giữ tôi ngay tại trận.

Vì vậy tôi đã chạy trốn. May mắn là mẹ đã tìm thấy tôi cách đó vài dãy phố, bởi vì đối với tôi, tôi đã là một kẻ trốn tránh và phải bắt đầu cuộc sống của một tên tội phạm.

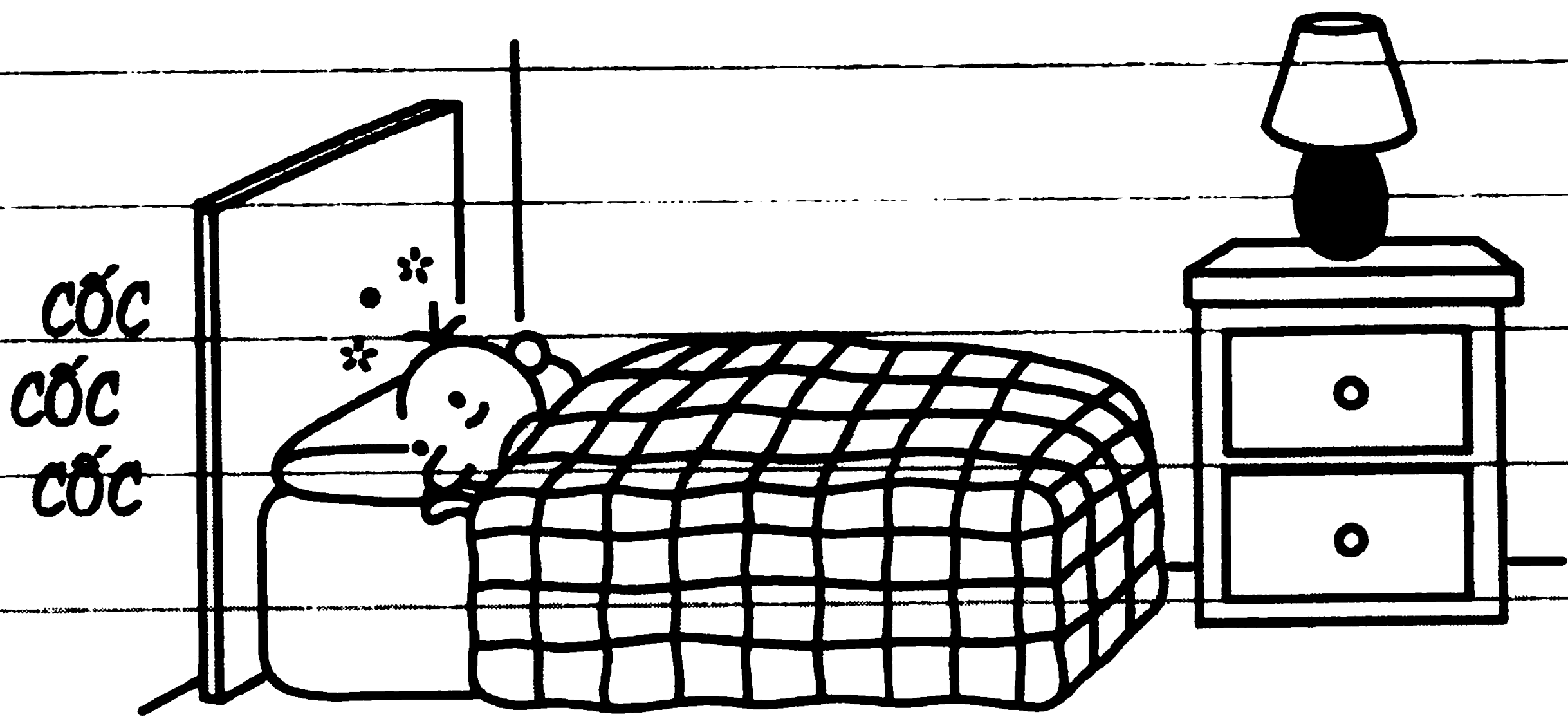

Nhưng việc phá hoại này sẽ tồi tệ hơn rất nhiều so với vụ Câu Lạc Bộ Bánh Ngọt. Vì vậy khi mẹ về nhà với Manny, tôi đã không nói với mẹ về tờ ghi chú của Cảnh Sát.

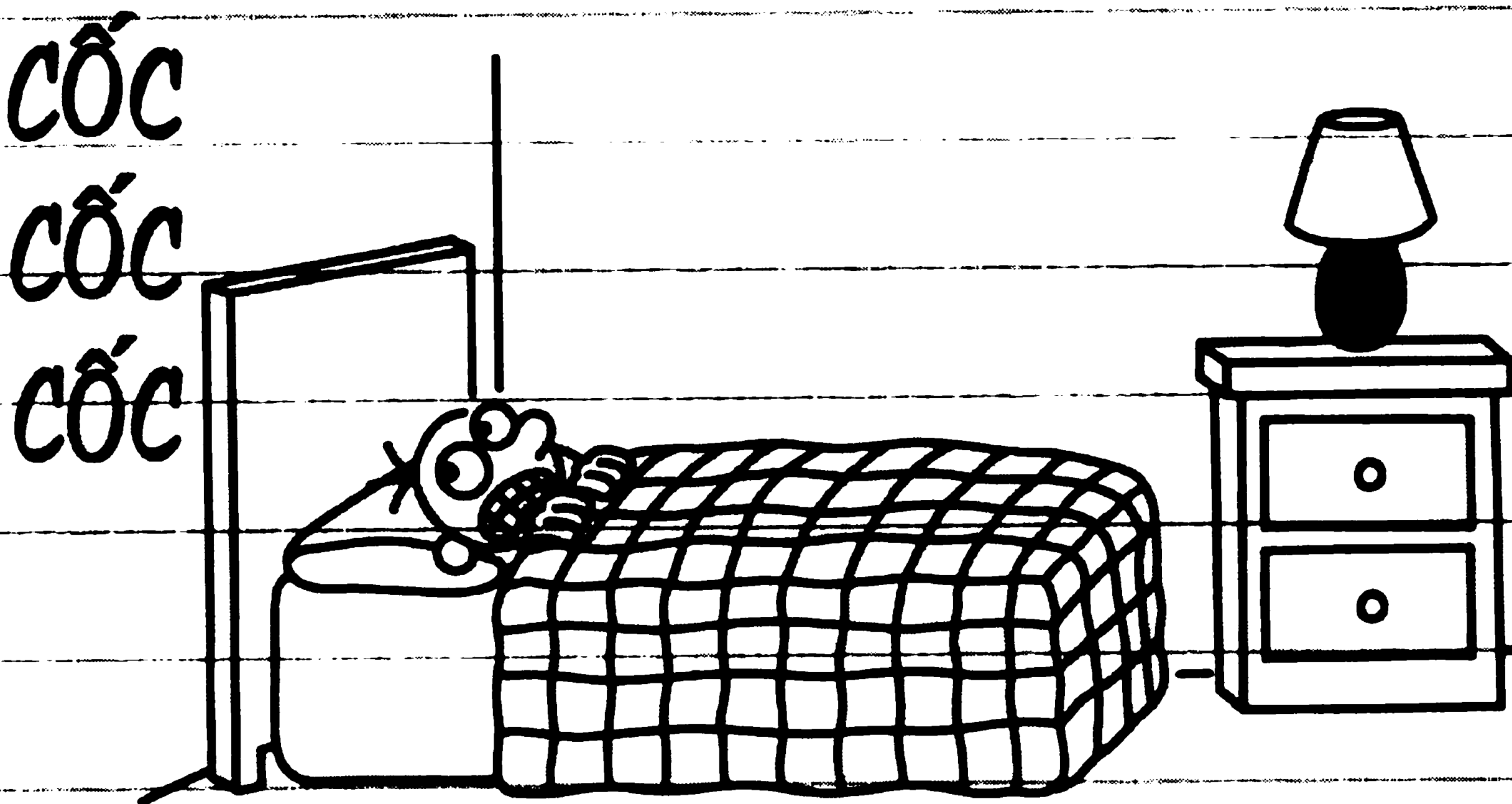
Người mà tôi thực sự lo lắng là BỐ. Thời gian gần đây tôi đã không thể hiện được mặt tốt của mình. Thực tế, sáng nay bố con tôi còn có một chút sự cố, tôi chắc rằng bố vẫn vô cùng tức giận.

Khi tôi còn đang ngủ thì nghe thấy tiếng người nào đó gõ ngoài cửa, nhưng tôi không muốn ra khỏi chiếc giường ấm áp để mở cửa.

Tôi hy vọng rằng bất cứ ai đã ở đó sẽ bỏ đi và quay trở lại sau.

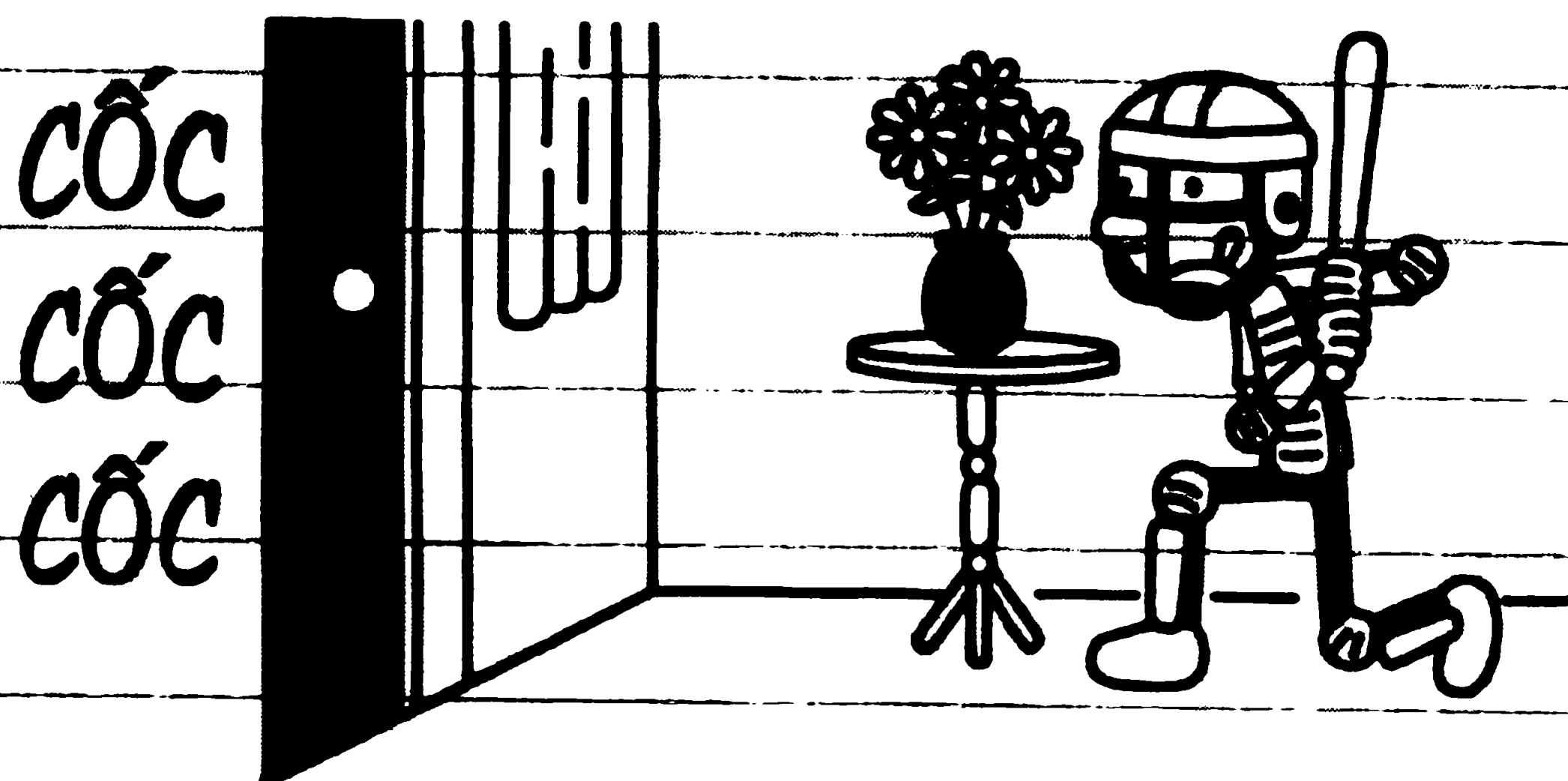

Nhưng tiếng gõ cửa ngày càng âm ỉ, và người ở bên ngoài đó đã có hành động như một kẻ điên. Tôi vùi mình vào đồng chăn và cầu nguyện rằng bất cứ ai ở đó sẽ không gõ cửa nữa.

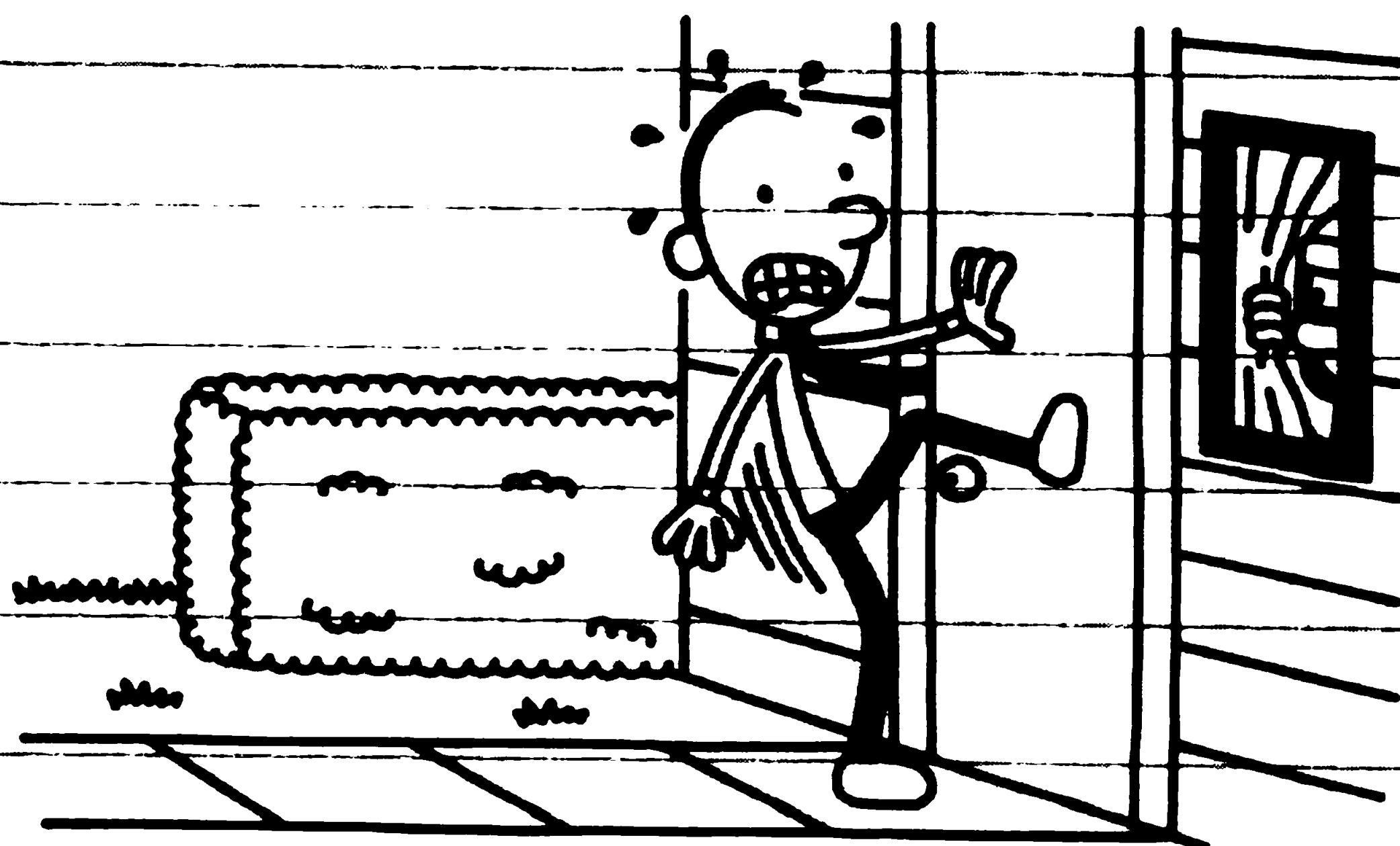
Tôi đã nghĩ đến việc gọi cảnh sát, nhưng sau đó tôi chợt nhớ ra tôi là một kẻ bị truy nã và rằng tôi tự mình phải giải quyết vấn đề này.

Cuối cùng tôi cũng đủ dũng cảm đi xuống tầng dưới và
túm lấy một chiếc gậy bóng chày ở nhà để xe làm vũ
khí tự vệ.

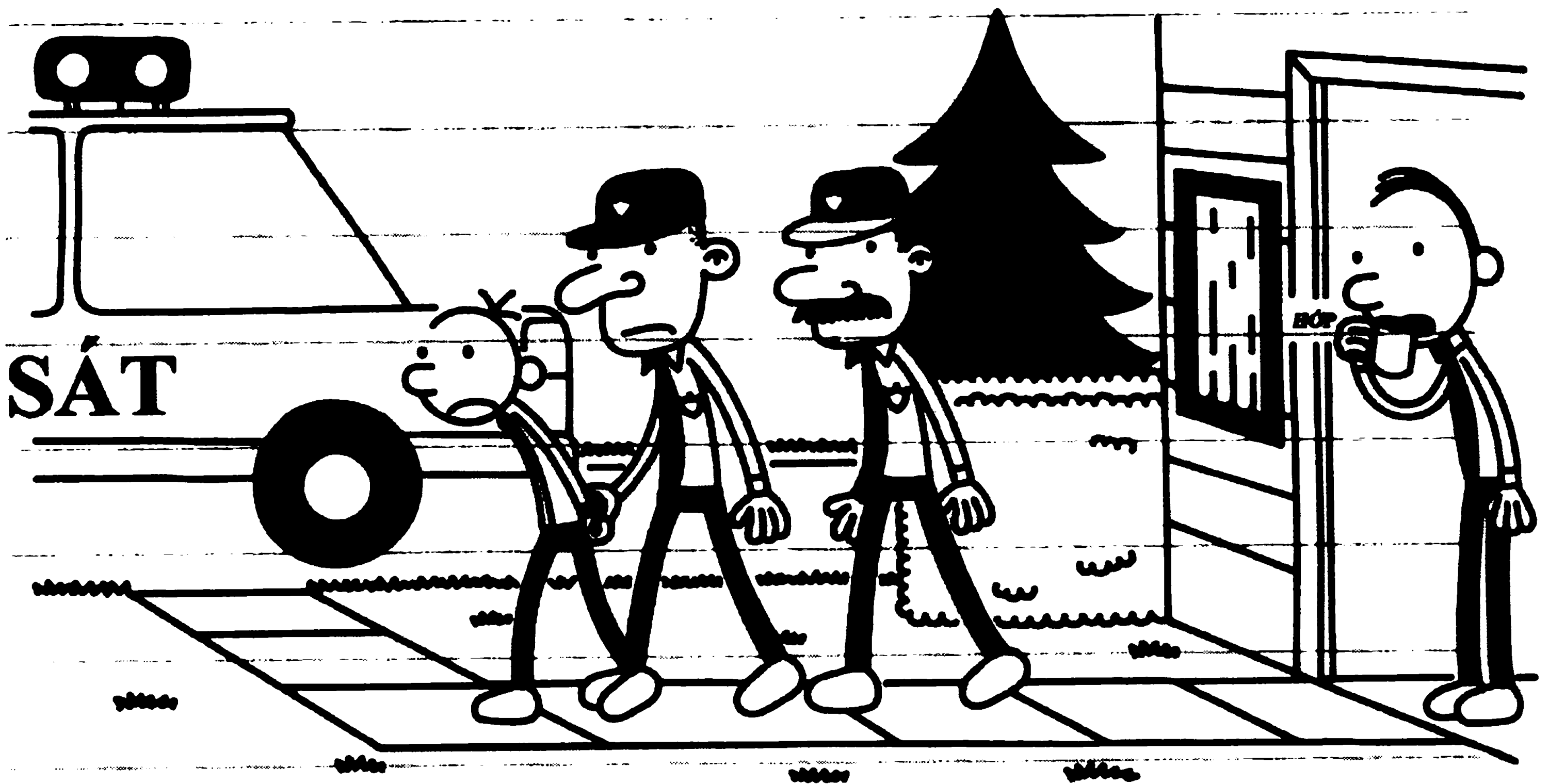

Sau đó nó khá yên tĩnh, và tôi đã vén rèm cửa lên để
nhìn rõ người vẫn còn đứng ở bên ngoài. Nhưng tôi đã
vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy BỐ đang đứng trên
bậc thềm trước nhà.

Cà-vạt của bố bị mắc kẹt vào cửa mà chìa khóa thì lại
cắm ở bên trong, vì vậy bố chỉ cần tôi mở cửa để bố
thoát ra.

Vì vậy, tôi chắc chắn bố sẵn sàng gửi tôi đến nơi giam giữ trẻ vị thành niên đầu tiên ngay khi bố có cơ hội. Thực tế, nếu bố có ở nhà khi cảnh sát đến, có lẽ bố sẽ giao ngay tôi cho bọn họ giam cầm mà không thêm chớp mắt.

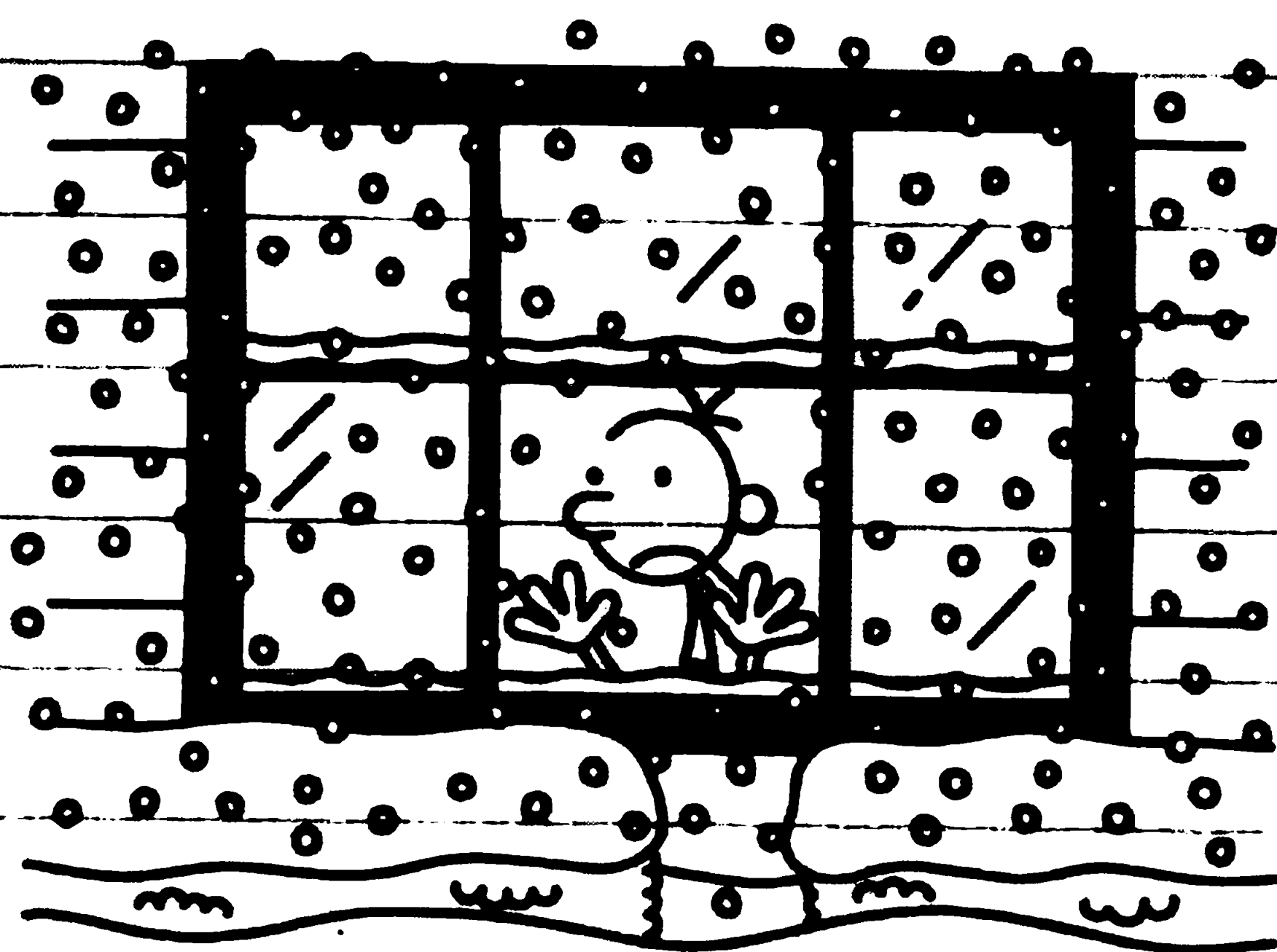

Hóa ra tôi không phải quá lo lắng về bố- ừ nhất là trong hai - mươi - tư giờ tới. Suốt bữa tối nay tuyết bắt đầu rơi nhiều, và bố đã gọi cho mẹ để nói rằng quá nguy hiểm để bố lái xe về nhà, vì vậy bố quyết định sẽ ở lại qua đêm trong khách sạn gần công ty.

Điều đó có nghĩa là tôi có thời gian cho tới ngày mai để tìm ra nước cờ tiếp theo của mình.

Thứ Sáu

Có vẻ như tôi sẽ có nhiều thời gian hơn tôi nghĩ. Tuyết đã rơi suốt đêm, và sáng nay lúc tôi thức dậy thì tuyết đã cao đến gần 1 mét. Thậm chí họ còn cho học sinh được nghỉ học.

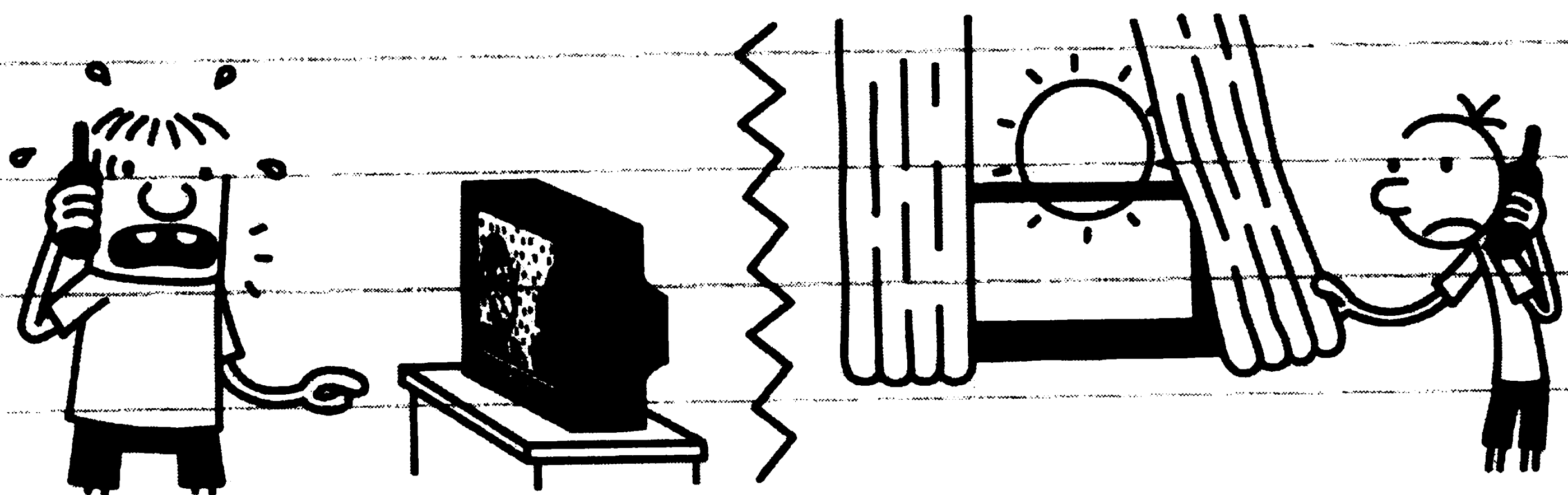
Rõ ràng chúng tôi đang ở giữa một trận BÃO TUYẾT. Rowley đã gọi điện cho tôi tối qua để kể rằng chúng tôi đã nhận được đến một tấn tuyết, nhưng tôi không tin nó.

Mọi năm vào thời gian này, Rowley đều gọi điện để cảnh báo với tôi về một trận bão tuyết lớn sắp đổ bộ, và nó luôn luôn sai. Gia đình Rowley đã quay một video về kỉ nghỉ đặc biệt cách đây vài năm, và suốt đêm họ đã bắn chữ cảnh báo "thời tiết khốc liệt" ở cuối màn hình.

Vì vậy bây giờ cảnh báo thời tiết là một phần cố định của băng thu âm.

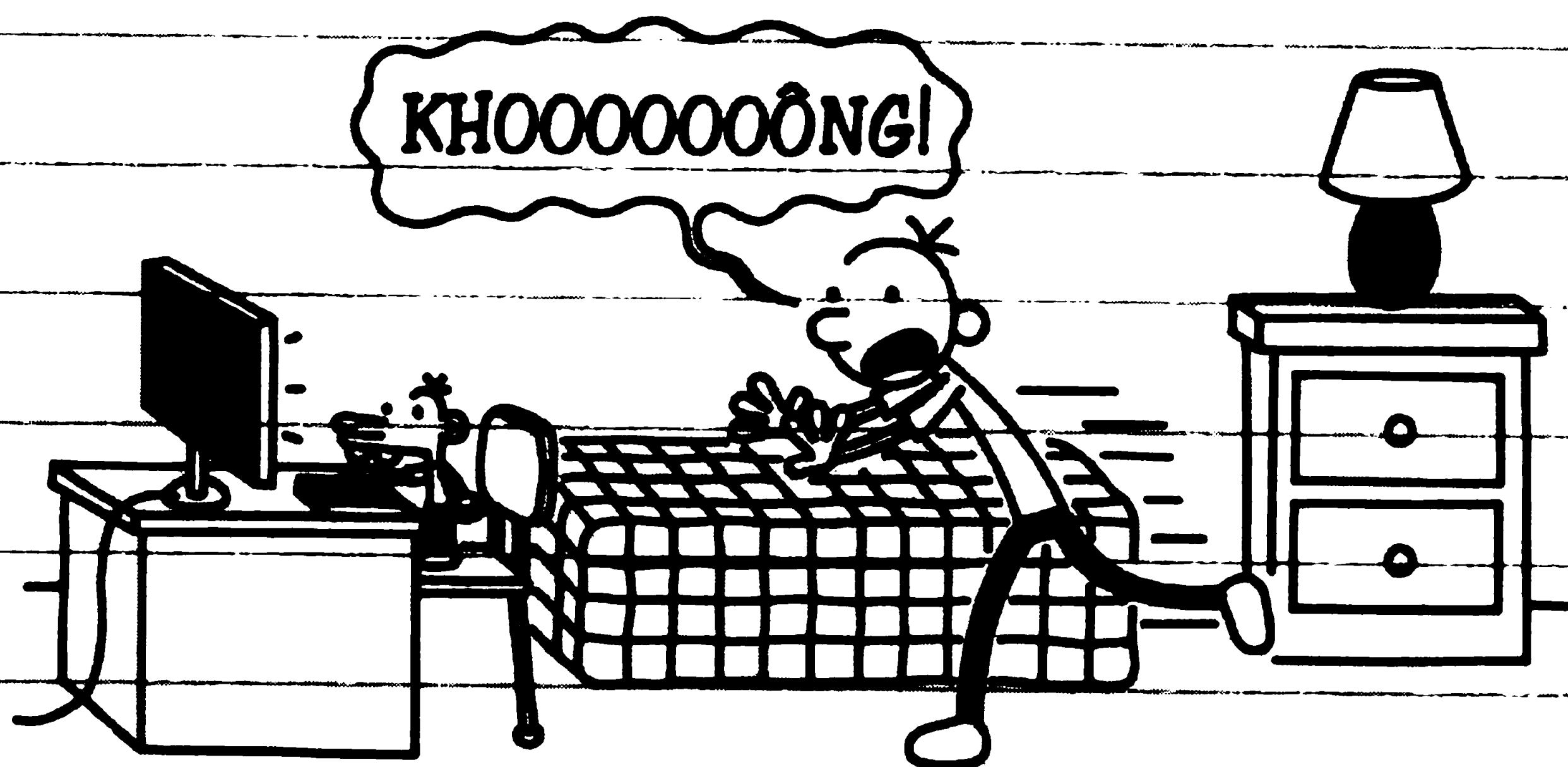
Mỗi khi Rowley xem kì nghỉ đặc biệt đó, nó lại gọi cho tôi và nói có một trận bão tuyết đang đến. Tôi đã suy sụp vì tin tức đó, nhưng tôi đã ngừng việc tin Rowley sau khi nó hết hoảng gọi cho tôi thông báo tin tức đặc biệt đó vào kỳ nghỉ hè.

Có vẻ như chúng tôi đang bị nhên lại vì tuyết. Thường thì tôi sẽ thực sự hạnh phúc khi bị mắc kẹt ở trong nhà, vì nó sẽ cho tôi một lí do chính đáng để chơi game Net Kritterz cả ngày.

Nhưng tài khoản của tôi đã bị khóa vì Manny.

Cách đây vài ngày mẹ quyết định rằng sẽ là ý tưởng tuyệt vời để dạy Manny cách sử dụng máy vi tính, vì vậy mẹ để nó chơi Net Kritterz bằng tài khoản của tôi trong khi tôi đi học. Đúng lúc tôi về đến nhà, Manny đã đổi mọi thứ mà tôi kiếm được trong trò chơi để lấy thẻ đổi hàng và sau đó phung phí tất cả chúng vào sòng bạc Kritterz.

Và điều tồi tệ nhất là Manny không biết làm thế nào đã tìm ra cách thay đổi MẬT KHẨU của tôi, vì vậy bây giờ tôi thậm chí còn không thể chơi trò chơi yêu thích của mình và kiếm lại những thứ đã mất. Vài ngày trước tôi đã nhận được e-mail từ Net Kritterz thông báo rằng tôi cần phải quay lại vị trí, nhưng điều đó là vô vọng và tôi không thể làm gì được.

Và nếu không có gì sớm thay đổi, tôi không nghĩ thú cưng Chihuahua của tôi sẽ hiểu được.

GỬI: Heffley, Greogory

TỪ: Net Kritterz

CHỦ ĐỀ: NGUY CẤP!

Greogory Thân mến -

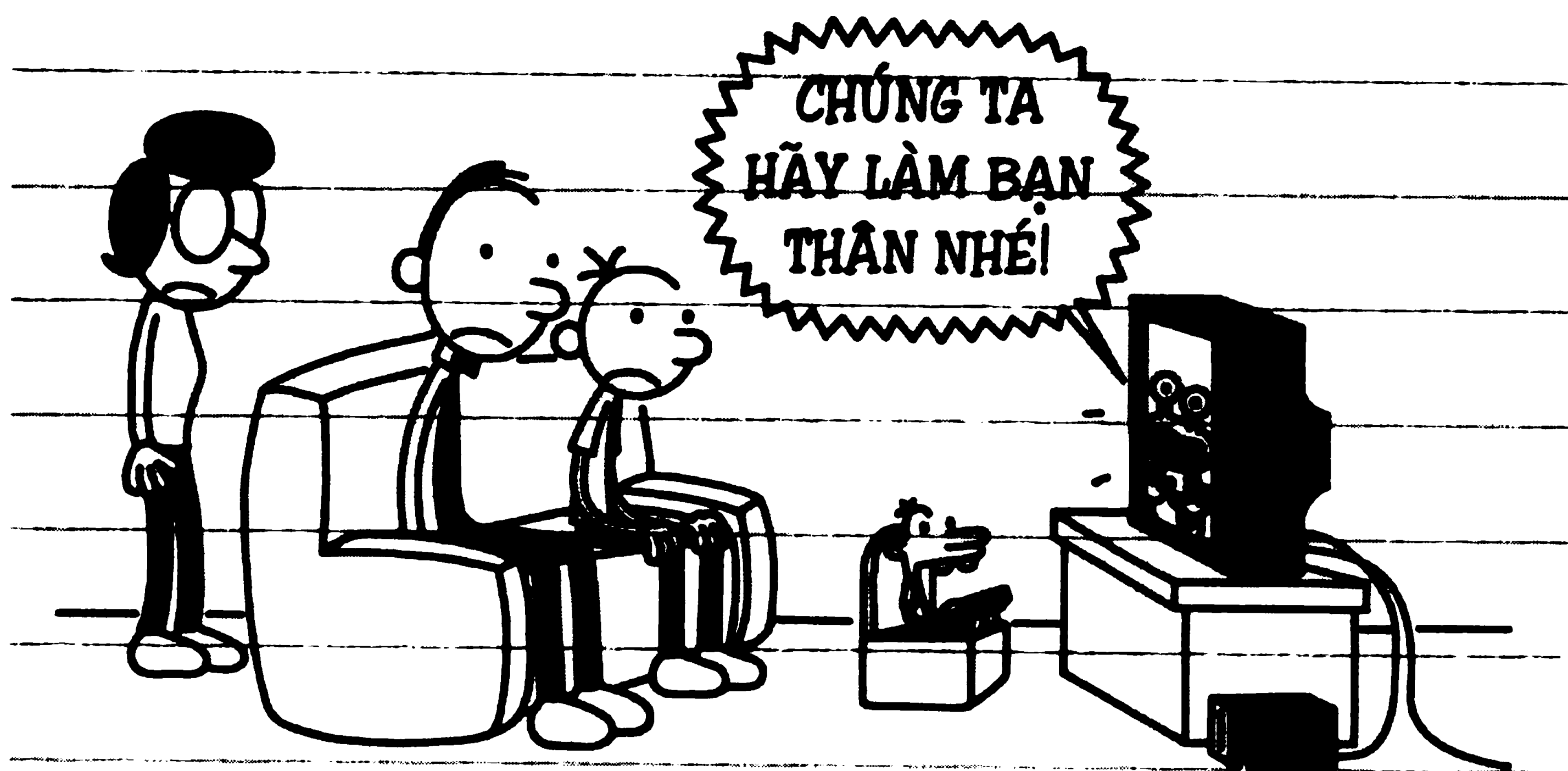
NGƯỜI BẠN NHỎ CỦA
GREGORY rất nhớ bạn!

Hãy mua nhiều thẻ hơn cho thú
cưng ảo của bạn trước khi quá
muộn!

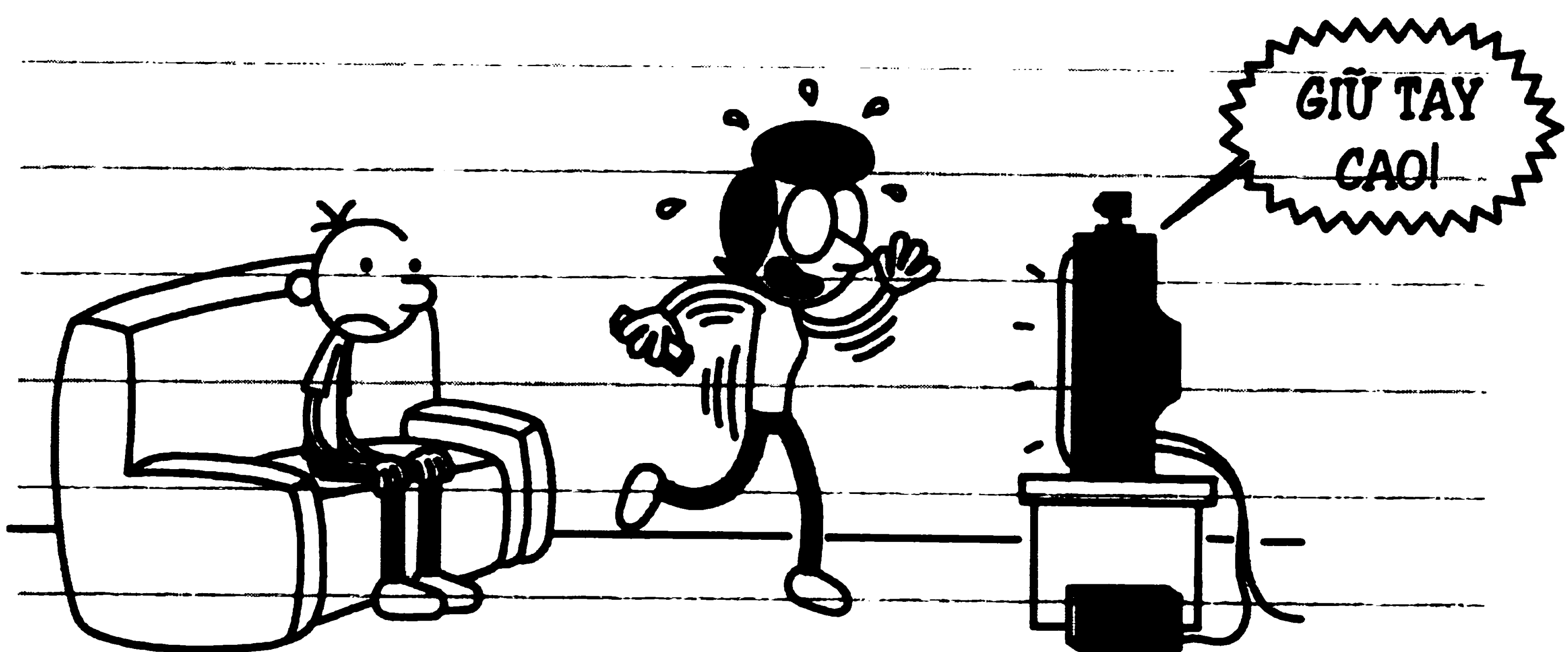

Đây không phải là mặt khẩu duy nhất Manny đã thay đổi. Nó cũng tìm ra cách làm rối tung cài đặt Tivi của chúng tôi và thay đổi chức năng "khóa của cha mẹ."

Khóa của cha mẹ nghĩa là cho phép bố mẹ kiểm soát những gì mà con cái của họ được phép xem, nhưng Manny đã thay đổi cài đặt vì vậy thú duy nhất chúng tôi có thể xem là chương trình ưa thích CỦA NÓ. Và nó sẽ không từ bỏ cái mặt khẩu, dù chúng tôi thử đút lót nó rất nhiều thứ.

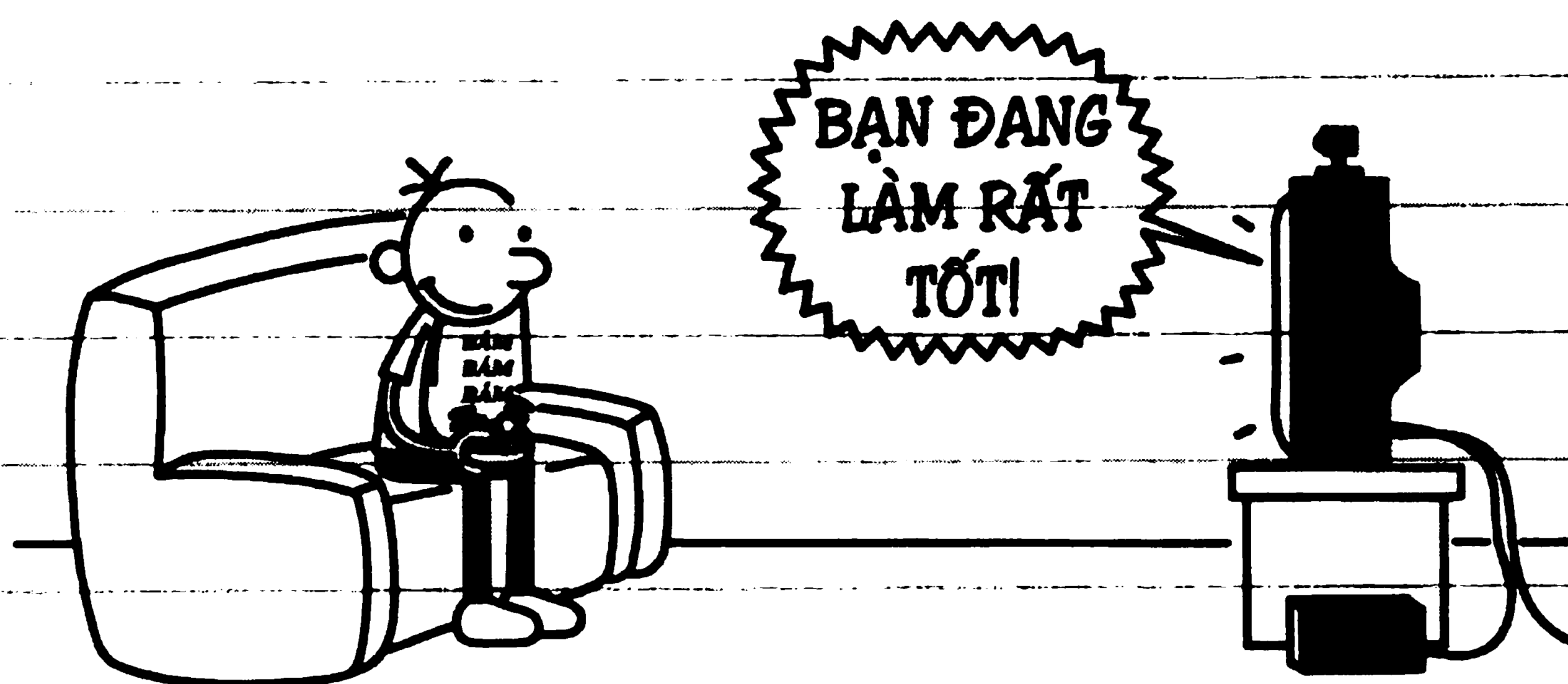

May mắn là tôi vẫn có thể chơi điện tử trên Tivi. Nhưng mẹ lại chọn đúng trò này để tập thể dục, và bây giờ mẹ dành mỗi ngày một giờ để sử dụng chương trình của tôi.

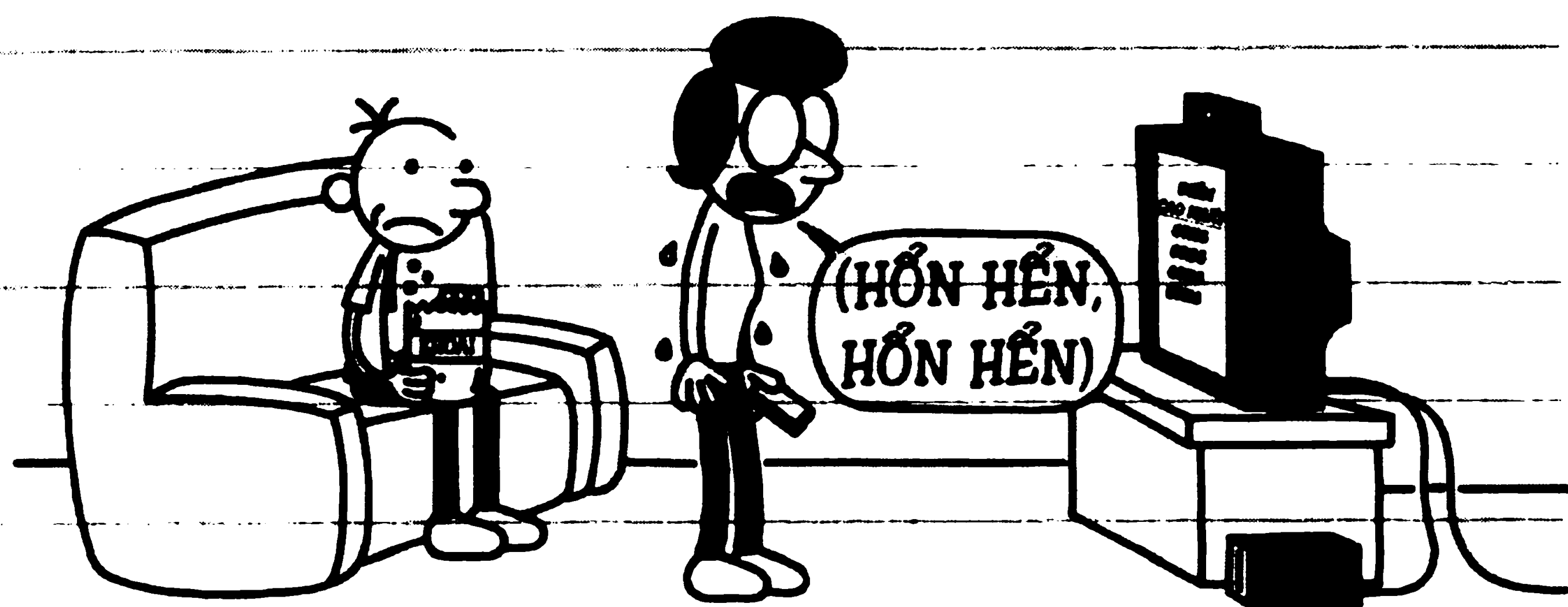

Vài tuần trước khi trời chuyển lạnh, mẹ nói là muốn cả gia đình cùng sử dụng trò tập thể dục của mẹ vì vậy chúng tôi sẽ phải chịu đựng trong suốt mùa đông. Tôi đã cố thử tập nó, nhưng tôi thực sự không thích chảy mồ hôi trong khi tôi đang chơi điện tử.

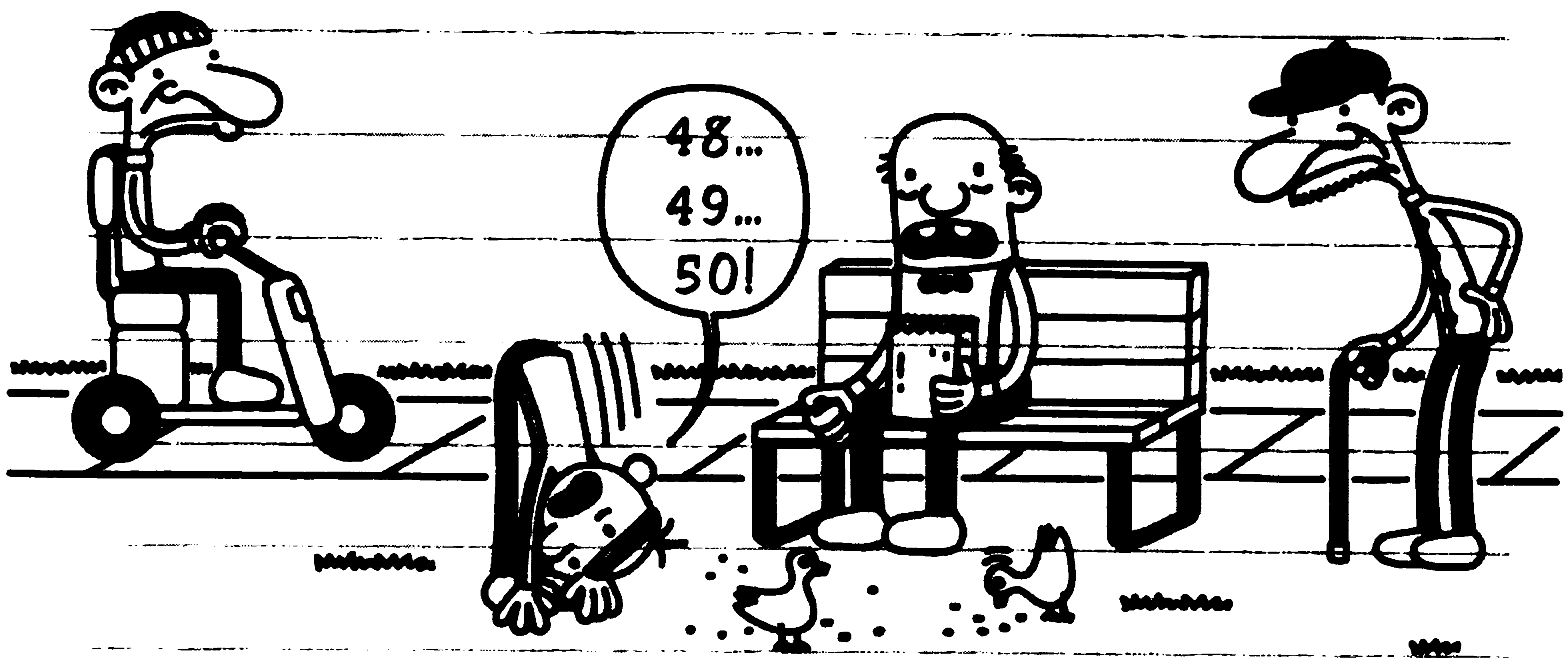
Vấn đề là, trò chơi kiểm soát được bạn tập thể dục bao nhiêu thời gian mỗi ngày, vì vậy mẹ sẽ biết trong trường hợp tôi không sử dụng nó. Nhưng sau đó tôi đã phát hiện ra là tôi có thể sử dụng chiếc điều khiển thay cho cơ thể của mình, và trong vài ngày tôi đã giành được điểm số cực cao trong trò chơi.

Khi mẹ nhìn thấy điểm số của tôi, mẹ coi nó như một thử thách cần phải chiến thắng. Tôi nghĩ có lẽ tôi nên xóa sạch chúng và nói với mẹ rằng tôi đã gian lận, nhưng mẹ đã giảm được 2,5kg khi cố gắng được ghi tên vào bảng điểm, vì vậy tôi nghĩ tôi sẽ cho mẹ một đặc ân và giữ kín mồm miệng của mình.

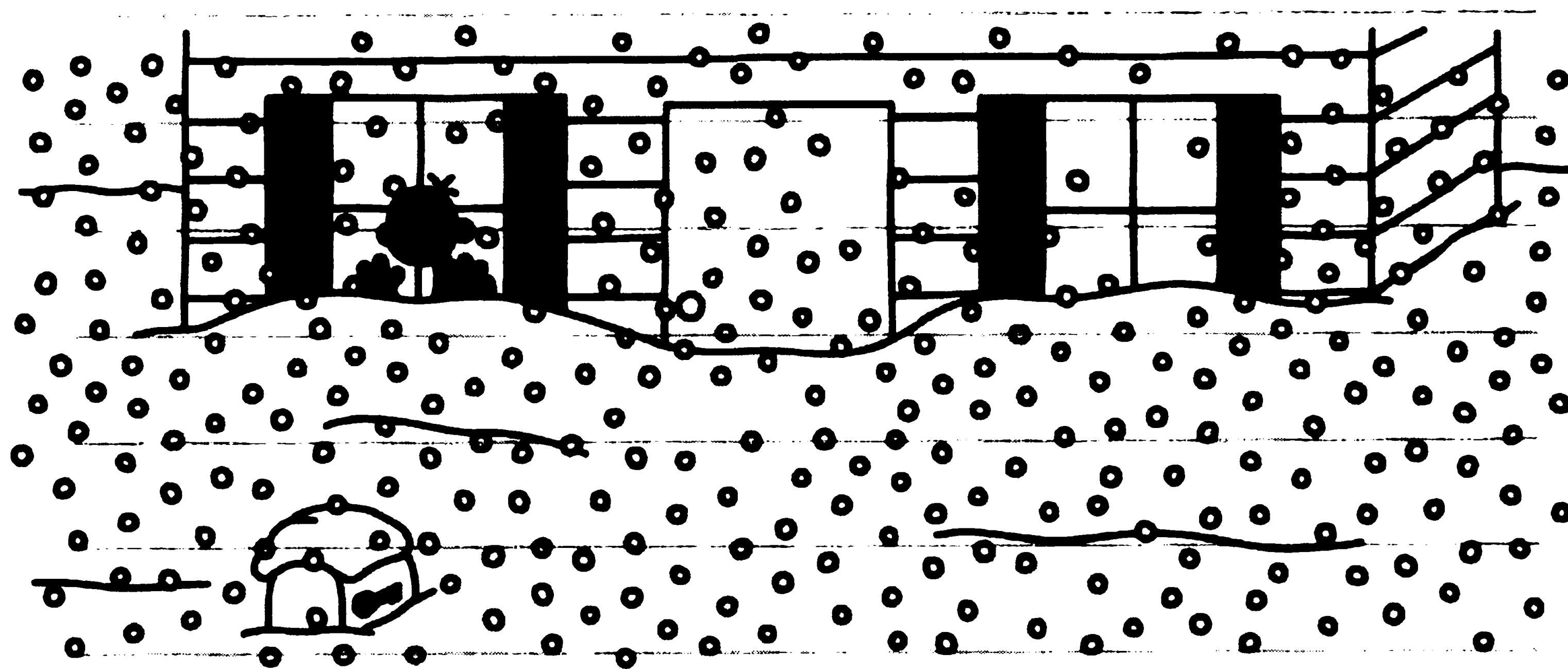
Mẹ luôn nói tôi không nên chỉ nằm ì trên giường mà hãy dành nhiều thời gian hơn để hoạt động. Nhưng theo cách nhìn của tôi, tôi chỉ đang bảo tồn năng lượng của mình cho tương lai. Khi tất cả bạn bè của tôi ở độ tuổi tám mươi và cơ thể của họ đã ốm yếu thì tôi mới chỉ sắp khởi động.

Sáng nay mẹ muốn mở kênh tin tức dự báo thời tiết để xem khi nào thì trận bão tuyết sẽ kết thúc, nhưng Manny nhất định không chịu thay đổi khóa của cha mẹ, vì vậy mẹ đã vào bếp và mở đài.

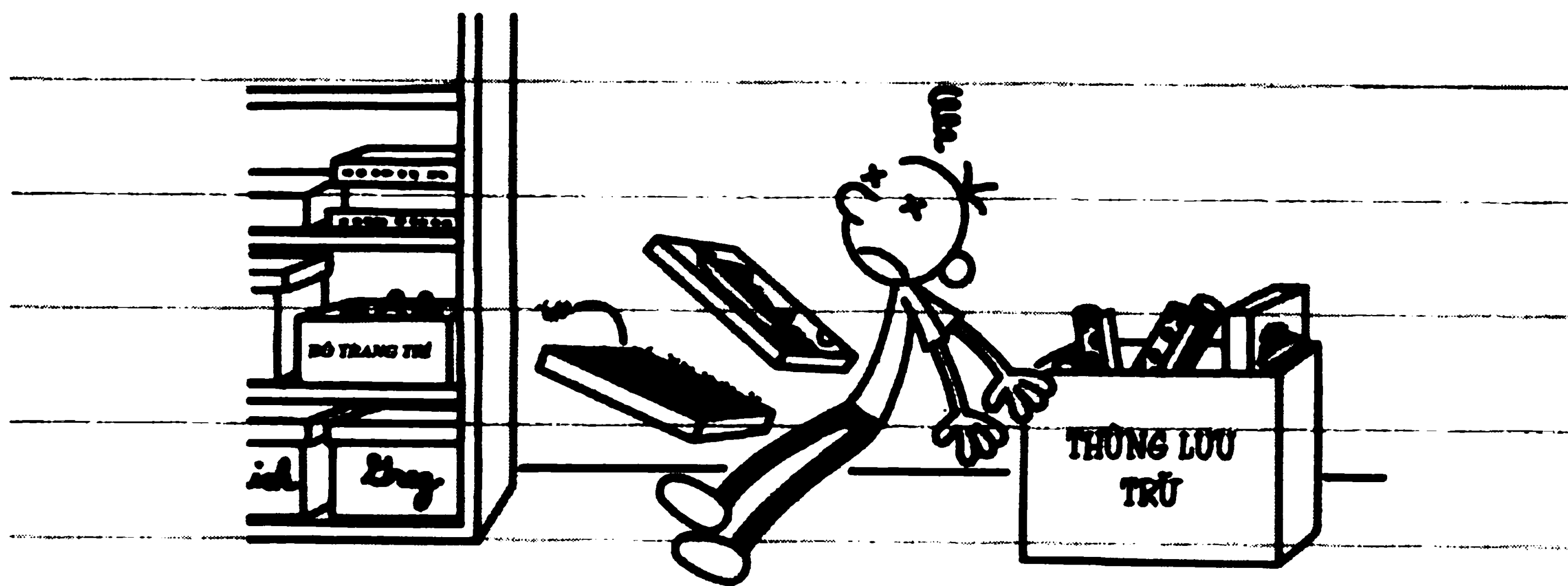
Bản tin thời tiết thông báo rằng cơn bão sẽ chuyển hướng sau nửa đêm, điều đó có nghĩa là trận bão khi kết thúc sẽ phá vỡ mọi kỷ lục tại bang chúng tôi.

Một mặt tôi khá vui sướng, vì điều này có nghĩa là tôi sẽ có thêm thời gian để tìm ra cách đối phó với cảnh sát. Nhưng tôi cũng có một chút lo lắng. Tuyết đã cao lên tới hộp thư của chúng tôi, và nó không có bất cứ dấu hiệu ngừng lại nào.

Tuy nhiên, mẹ lại không hề lo lắng về việc tuyết rơi. Mẹ nói rằng nó là một cơ hội rất tốt để sống chậm lại và thư giãn rồi mẹ bảo tôi nên đi xuống nhà kho để nhận một điều bí ẩn.

Nhưng không có CÁCH nào để tôi nhận được một điều bí ẩn từ nhà kho. Tôi có một nỗi ám ảnh lớn về những thứ bí ẩn, và đó là bởi vì một lần khi tôi ra ngoài tầng hầm, tôi đã mở chiếc hộp và nó thì đầy NHỮNG CON GIÁN, thậm chí chúng đã làm một cái tổ ở đó.

Sau bữa trưa mẹ nói rằng dù chúng tôi không tới trường, nhưng mẹ sẽ giúp chúng tôi không bị "tụt hậu" trong chương trình giáo dục. Mẹ nói cách đây 200 năm tất cả trẻ con đều học chung một lớp khi đến trường và rằng chúng tôi có thể làm tương tự như vậy ở nhà của mình.

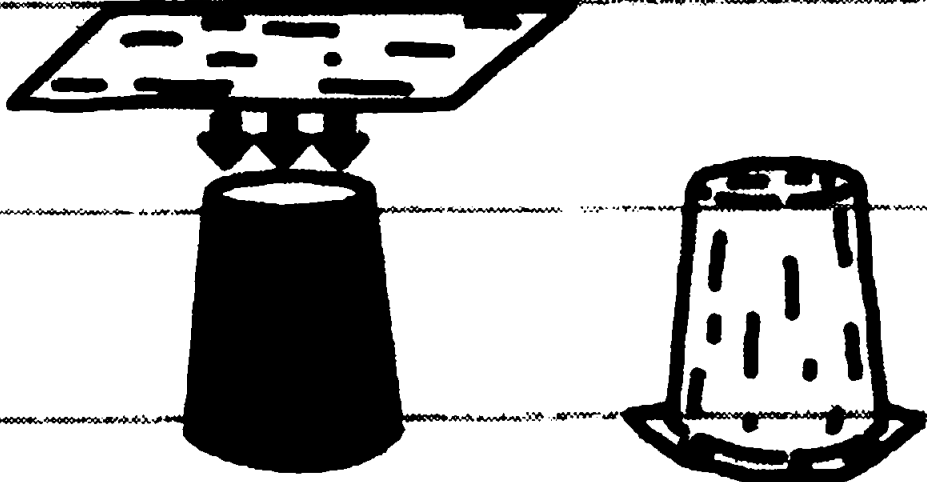
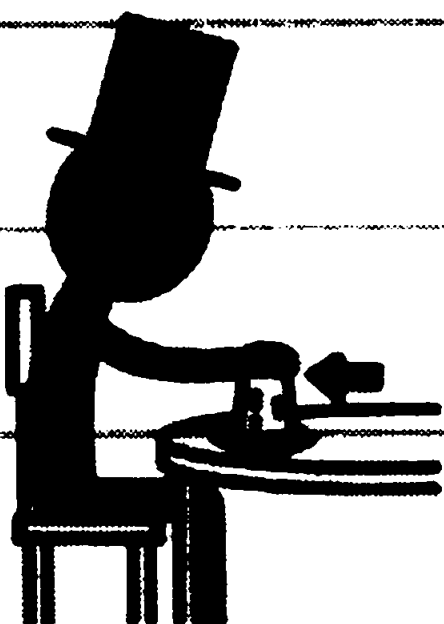
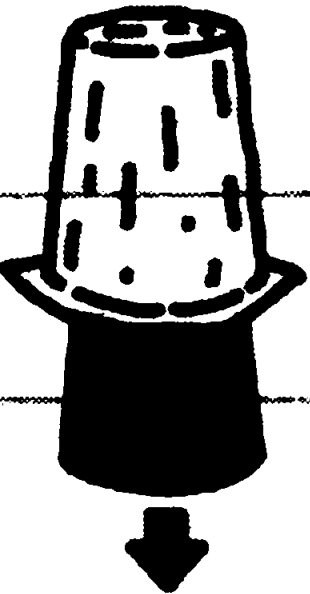
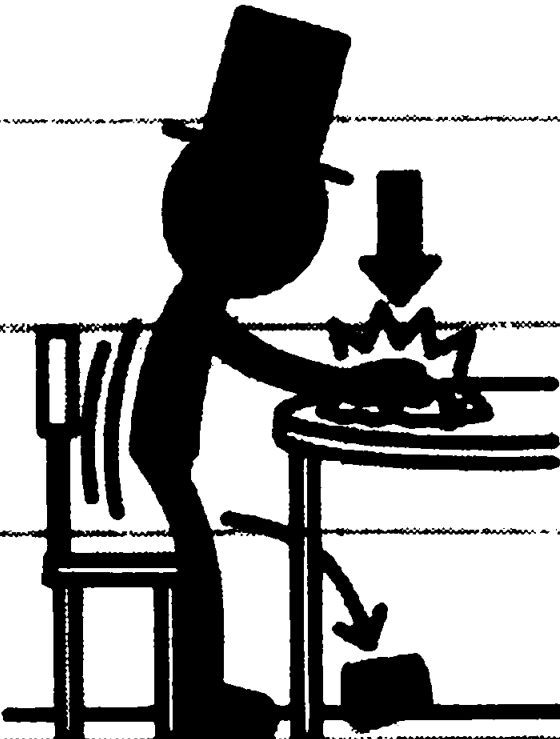
Nhưng nếu một ngày tôi phải quay lại lớp học giống như một đứa trẻ ở độ tuổi của Manny, chắc chắn tôi sẽ phát điên.

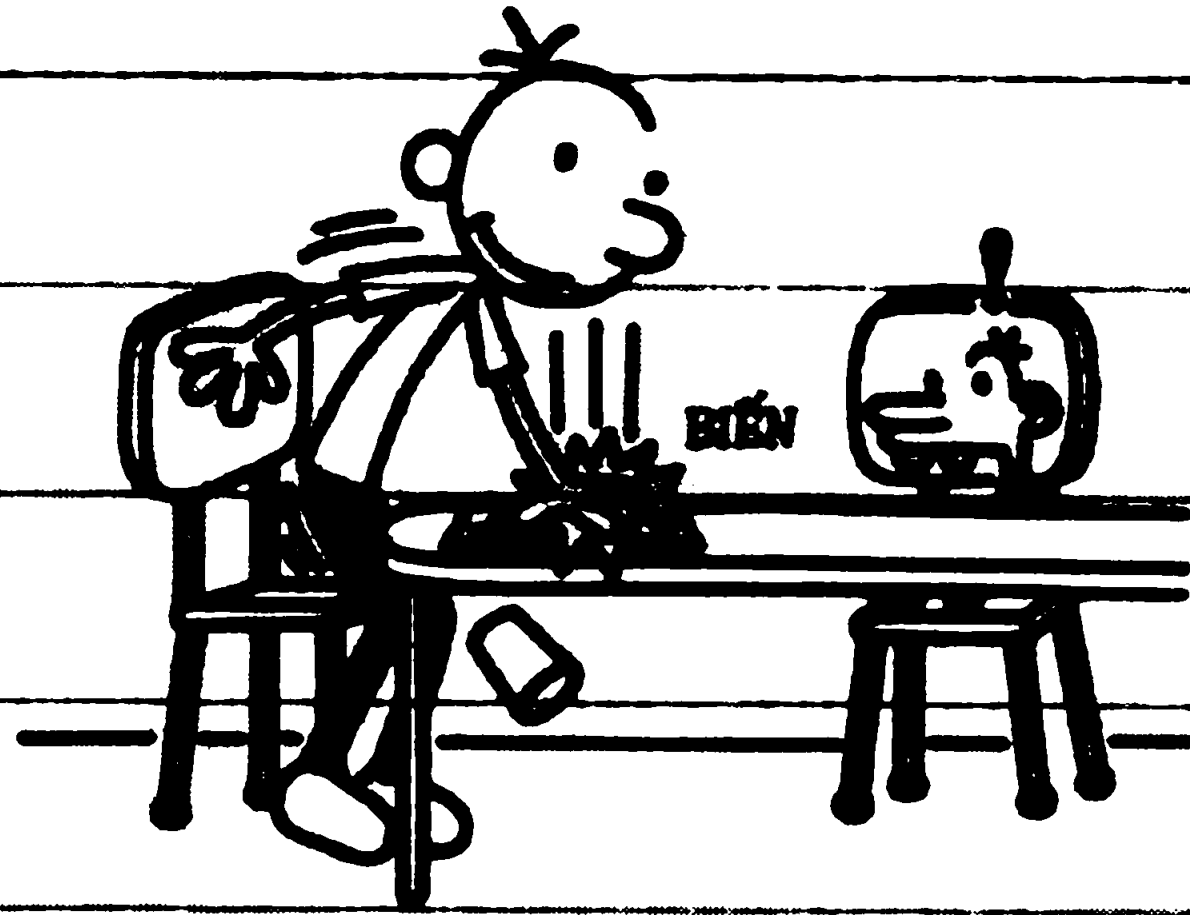
Thứ Bảy

Tối qua mẹ đã mang lên một vài thứ từ tầng hầm để giúp chúng tôi giải trí. Mẹ đã tìm thấy một bộ đồ phép thuật mà tôi được tặng khi sinh nhật 6 tuổi, và tất cả những trò ảo thuật vẫn còn nguyên vẹn.

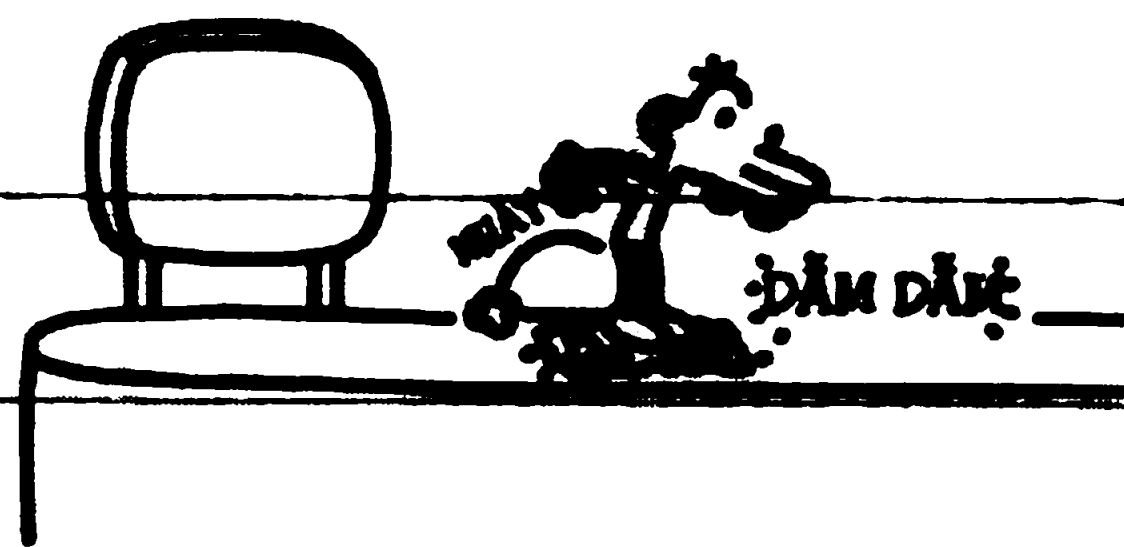
Tôi thực sự chưa bao giờ chơi với bộ đồ phép thuật bởi vì tôi không thể đọc được tờ hướng dẫn khi tôi nhận được nó. Nhưng hôm nay tôi đã đọc hết lời chỉ dẫn và thử một vài trò.

Thủ thuật-lỗ-thùng-trên-bàn Nói với khán giả rằng có một cái lỗ phép thuật ở trên bàn và bạn có thể chứng minh bằng việc đưa một cái cốc nhựa xuyên qua nó. Đặt một mảnh thiếc to hơn cái cốc nhựa và gói nó lại. Trượt chiếc cốc nhựa về hướng bạn và để cho nó rơi vào lòng bạn. Nhưng không để khán giả nhìn thấy nó!	 Vỗ xuống mảnh thiếc rỗng bằng tay của bạn và cùng lúc đó đứng dậy. Chiếc cốc nhựa sẽ rơi từ trong lòng bạn xuống sàn, làm nó trông giống như vừa xuyên qua mặt bàn! Đây!
---	--

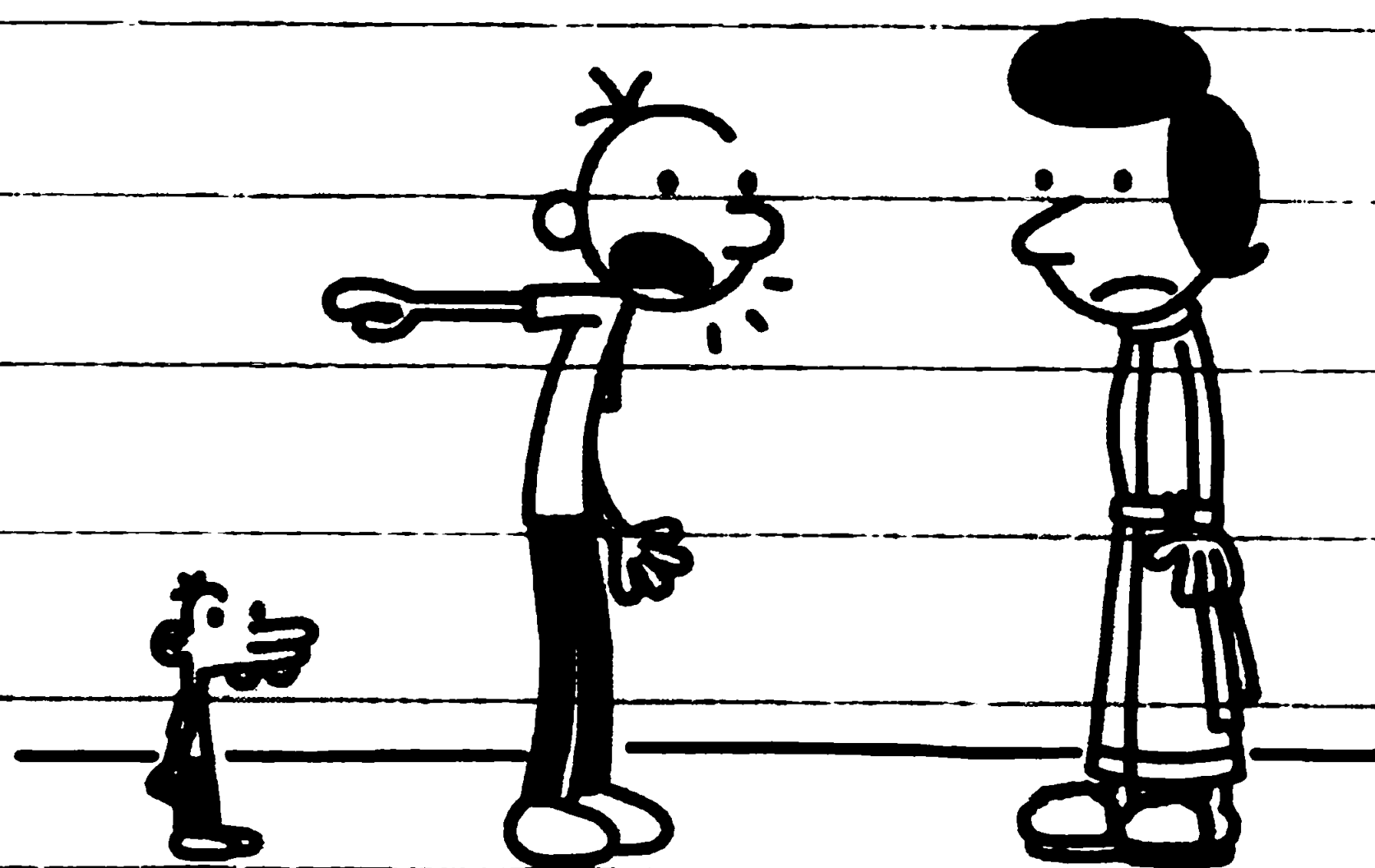
Trò ảo thuật đầu tiên làm khá thành công, và tôi đã khiến Manny tin là có một cái lỗ phép thuật thực sự trên bàn.

Mặc dù vậy, tôi thực sự ước rằng mình đã không làm trò ảo thuật đó cho Manny xem. Khi mẹ vào nhà vệ sinh để rửa mặt, Manny đã lấy kính của mẹ ở tủ quần áo và mang chúng vào bếp để thử trò ảo thuật của riêng nó.

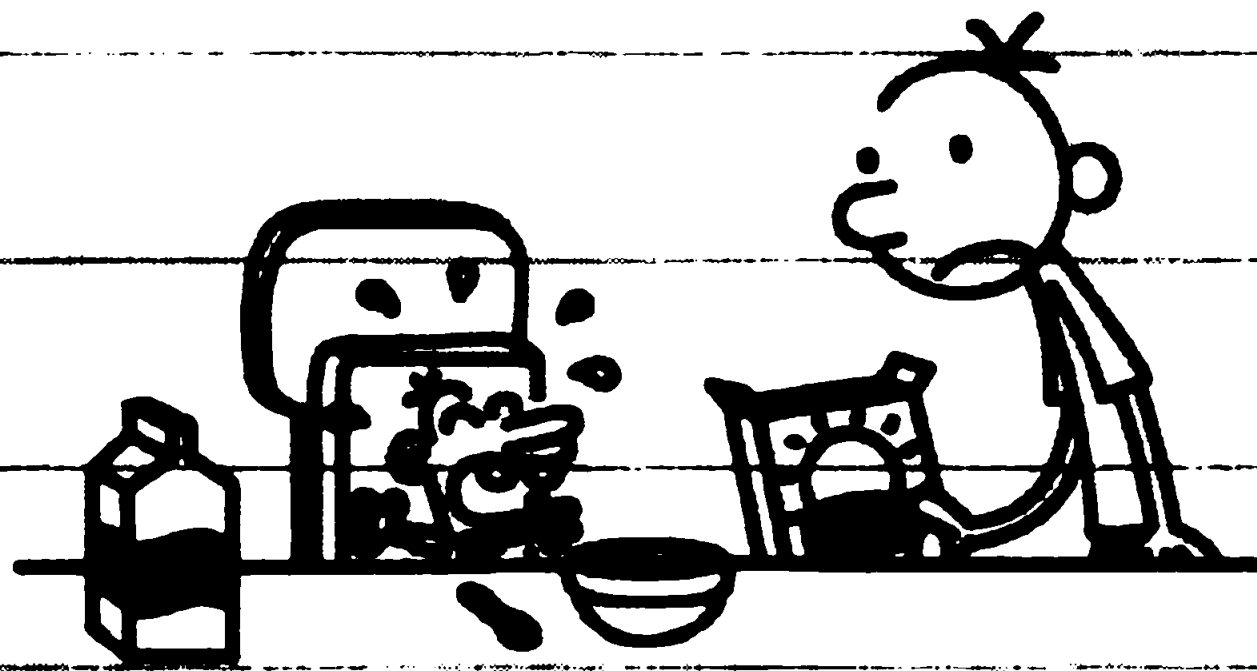
Khi mẹ bước ra từ nhà vệ sinh để tìm kính của mình, tôi đã kể cho mẹ nghe về chuyện đã xảy ra.

Mẹ gần như bị MÙ nếu không có kính, vì vậy mẹ bảo tôi và Rodrick sẽ phải giúp mẹ trông Manny cho tới khi bố về nhà và mẹ có một cặp kính mới. Rodrick nói anh ta có một đồng bài tập về nhà phải làm khẩn cấp, và anh ta đã ngay lập tức phóng xuống tầng hầm, bỏ mặc tôi một mình đối phó với Manny.

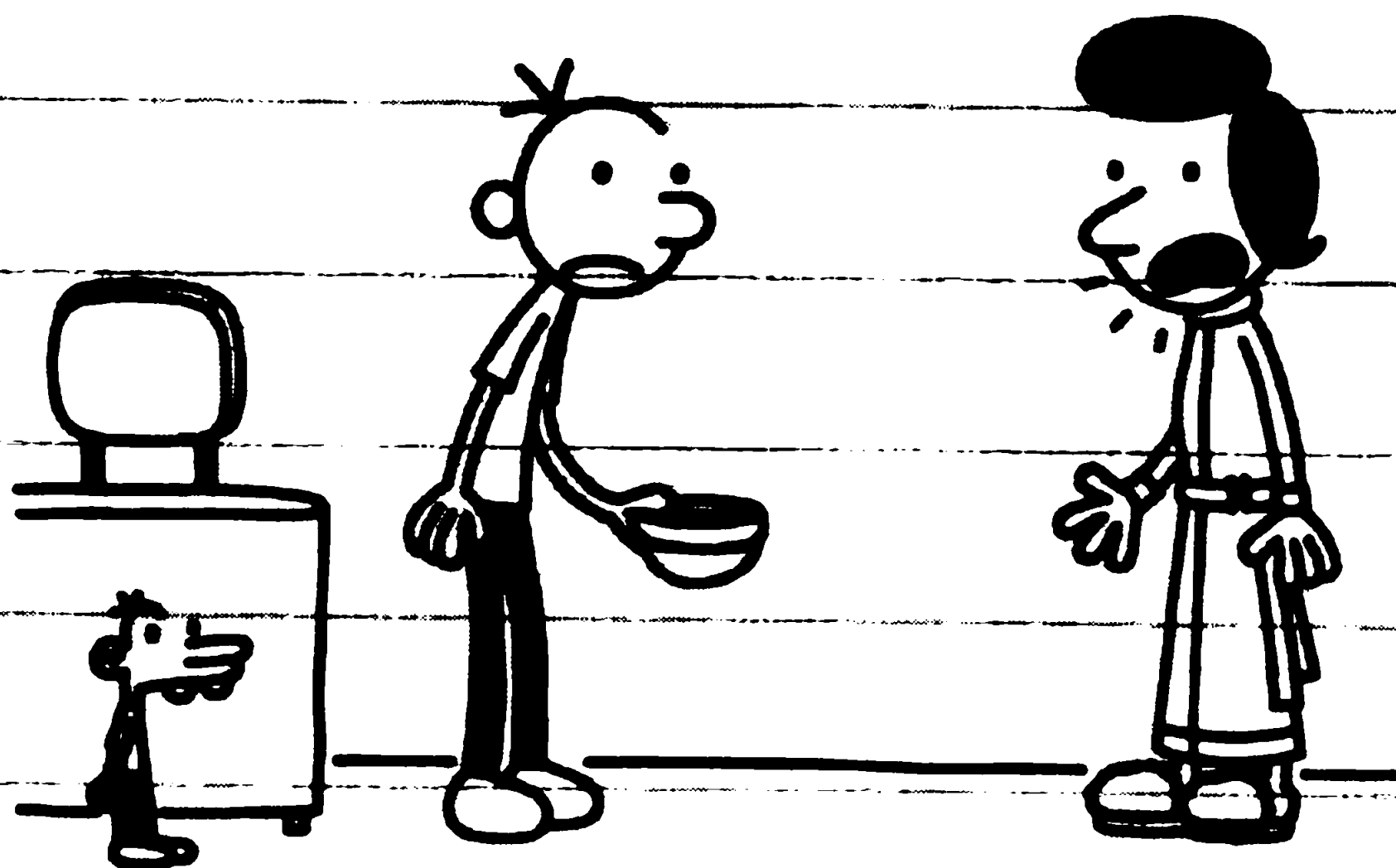
Tôi đã đánh răng cho Manny và giúp nó buộc dây giày, sau đó tôi còn làm bữa sáng cho nó. Tôi rót một ít sữa vào bát tiếp theo đổ món ngũ cốc yêu thích của nó lên trên.

Quái lạ, Manny đã cảm thấy khó chịu vì tôi đã đổ sữa vào trước, và nó đã bù lu bù loa lên. Manny muốn một bát ngũ cốc mới, nó nói tôi đã làm không đúng theo yêu cầu.

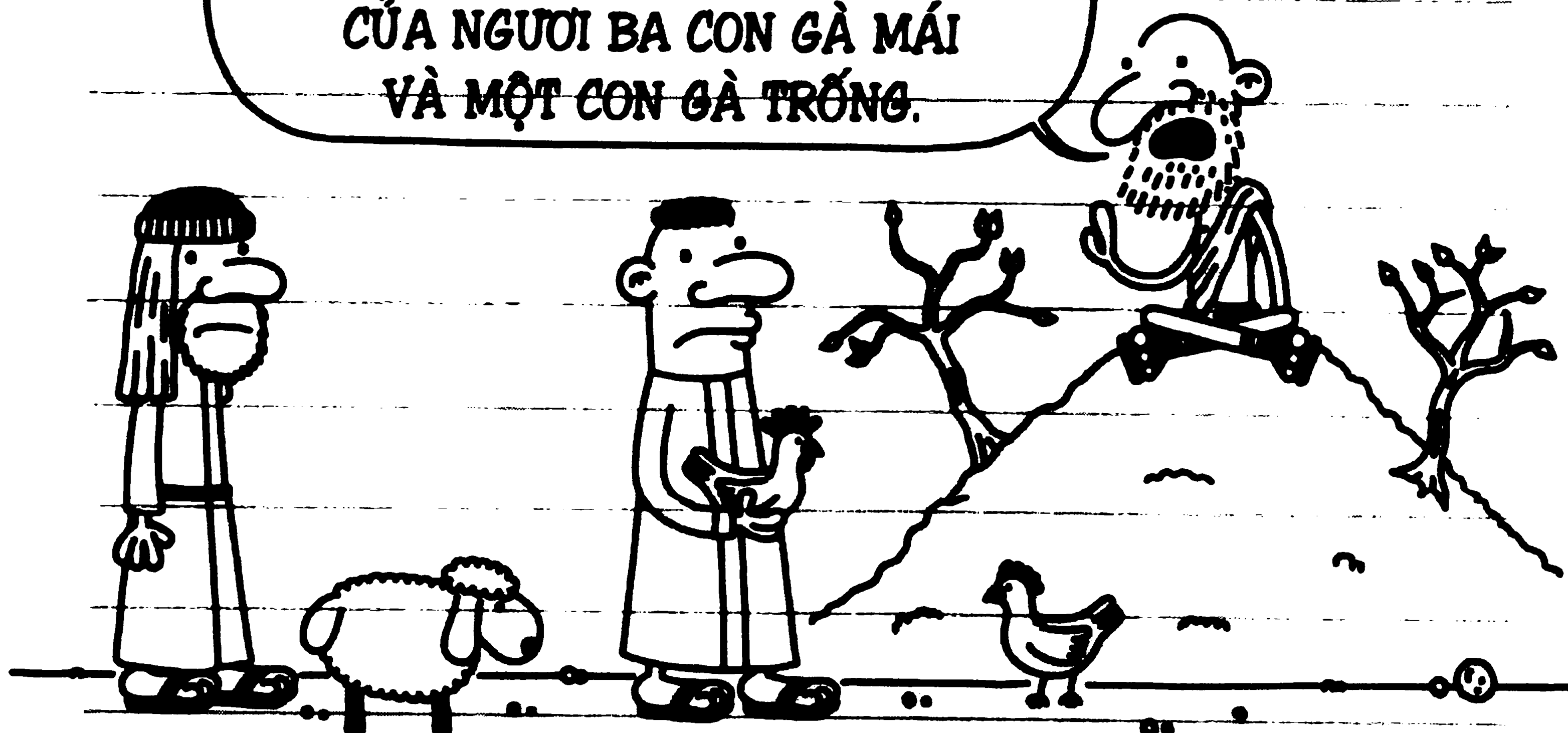
Nhưng tôi không muốn lãng phí một bát ngũ cốc tuyệt vời như vậy nên tôi đã từ chối làm theo yêu cầu của Manny.

Mẹ hỏi chuyện gì đã xảy ra, và tôi nói với mẹ Manny thực sự đã trở lên lố bịch. Tôi hi vọng mẹ ủng hộ tôi và bắt Manny phải ăn bát ngũ cốc của nó theo cách đã làm, nhưng mẹ nói mẹ cũng không muốn ăn nó với sữa đổ vào trước.

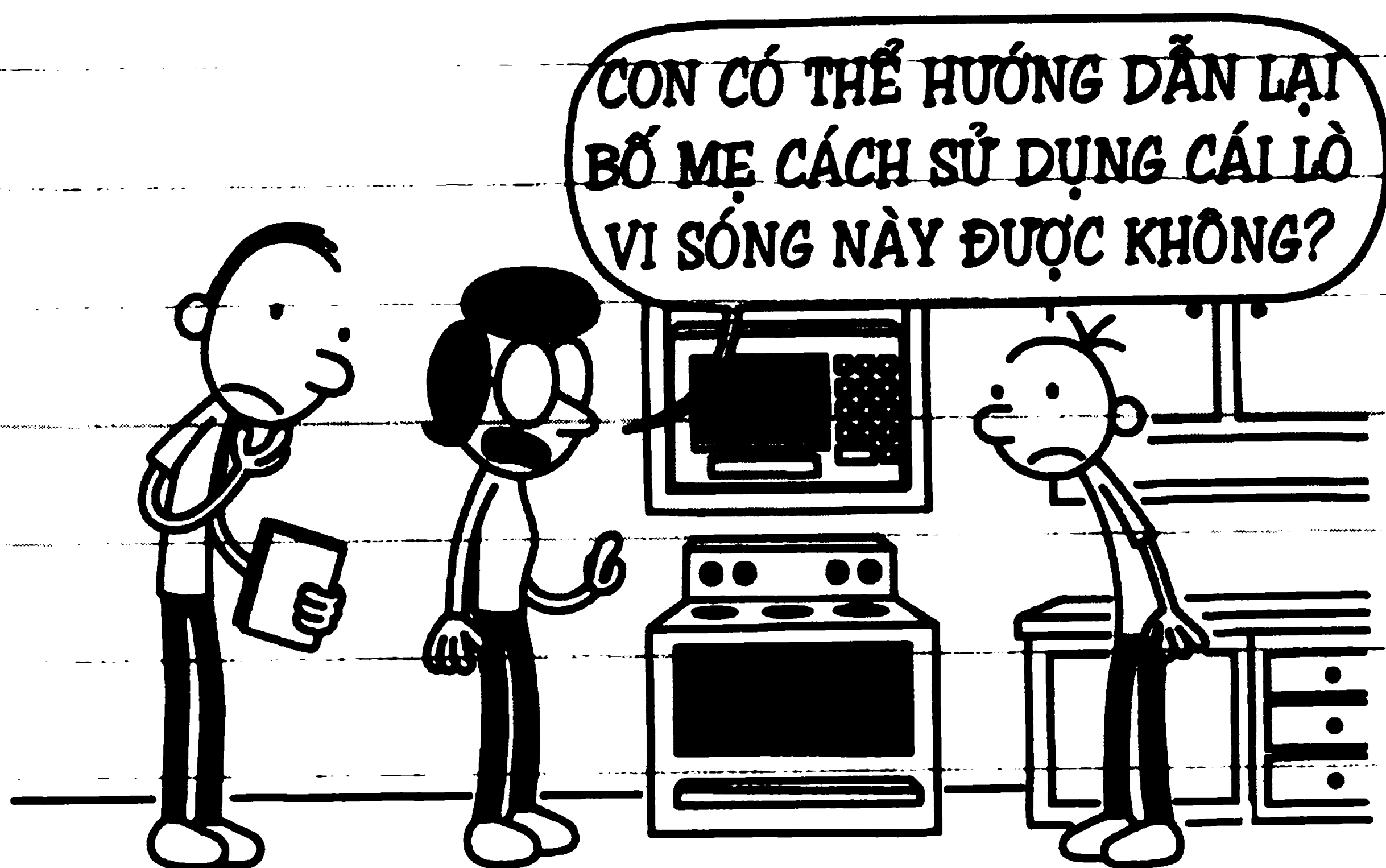

Bạn biết đấy, ngày xưa người lớn rất được tôn trọng bởi họ thực sự sáng suốt, và mọi người đã tới gặp họ để nhờ giải quyết những vấn đề tranh chấp.

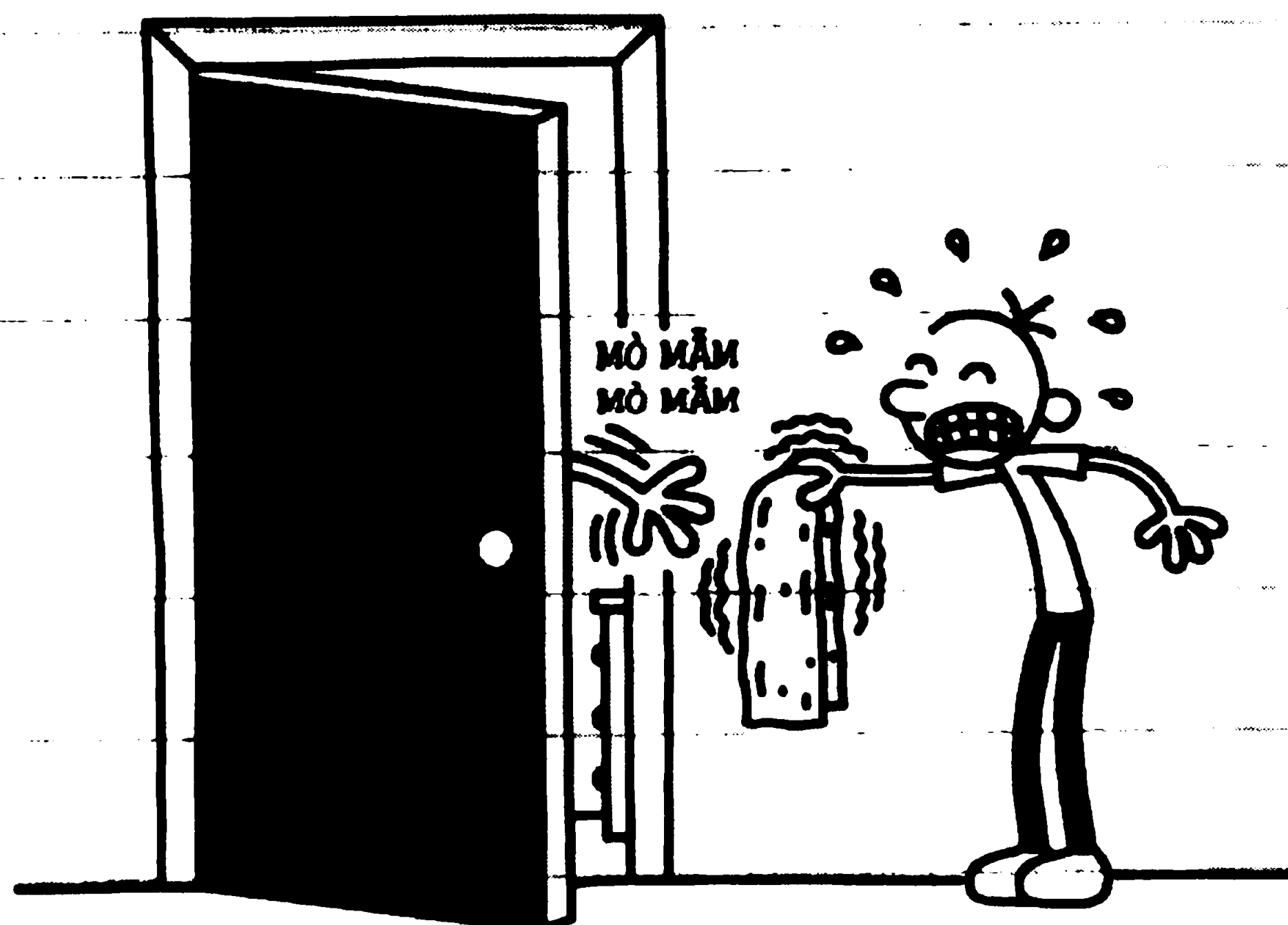
VÌ TỘI ÁC CỦA NGƯỜI, NGƯỜI
PHẢI TRẢ LẠI HÀNG XÓM
CỦA NGƯỜI BA CON GÀ MÁI
VÀ MỘT CON GÀ TRỒNG.

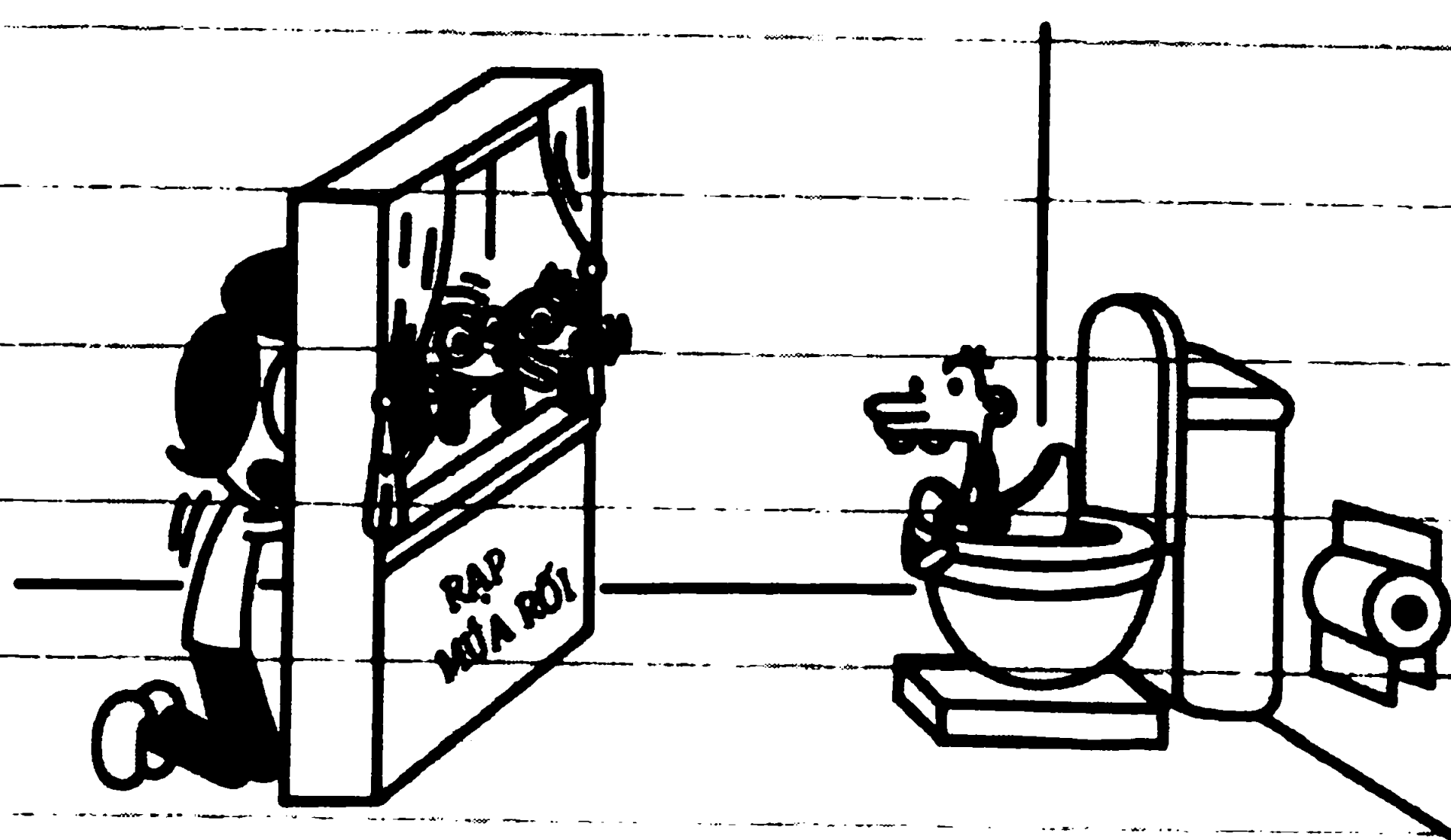
Ngày nay thế giới đã hoàn toàn khác biệt, và một nửa thời gian tôi tự hỏi nếu lớn lên có thực sự là bốn phần.

Mẹ đi lên gác để tắm, và sau khi tắm xong mẹ đã hét ầm lên rằng không có cái khăn tắm nào trong nhà vệ sinh. Vì vậy tôi đã lấy một chiếc từ phòng để đồ và cố đưa nó cho mẹ. Nhưng việc đưa chiếc khăn đòi hỏi một sự khéo léo bởi vì mẹ không thể nhìn và tôi thì hai mắt nhắm chặt hết sức có thể.

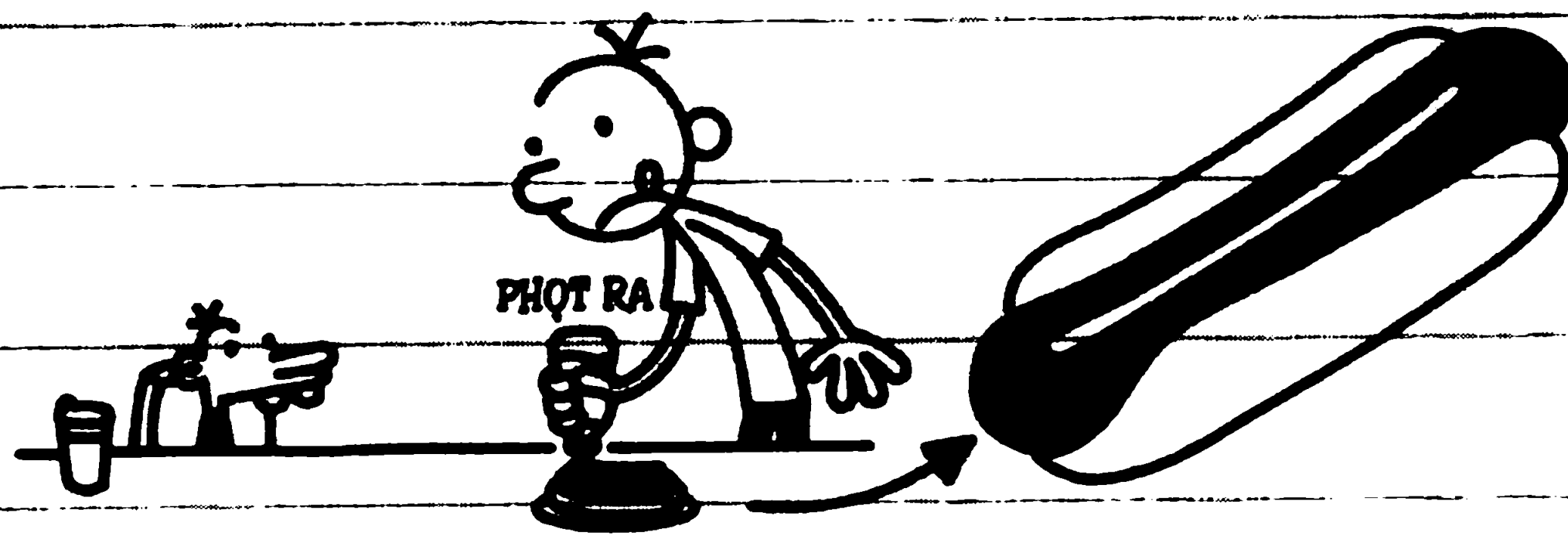
Sau buổi sáng nay Manny phải dùng nhà vệ sinh, và mẹ nói mẹ cần tôi đi vào đó và giữ cho nó được "giải trí." Nhưng đó là nơi tôi không bao giờ đặt chân mình xuống, bởi vì tôi biết mẹ nghĩ gì. Manny đã dùng mọi cách để bắt mẹ phải đọc sách cho nó trong khi nó ngồi trên cái bô, nhưng nó không chỉ dừng lại ở đấy.

Sau khi Manny đã giải quyết xong trong nhà vệ sinh, mẹ nói tôi cần làm bữa trưa cho nó. Mẹ bảo nó thích xúc xích, vì vậy tôi ra tủ lạnh lấy một cái và đặt nó vào lò vi sóng.

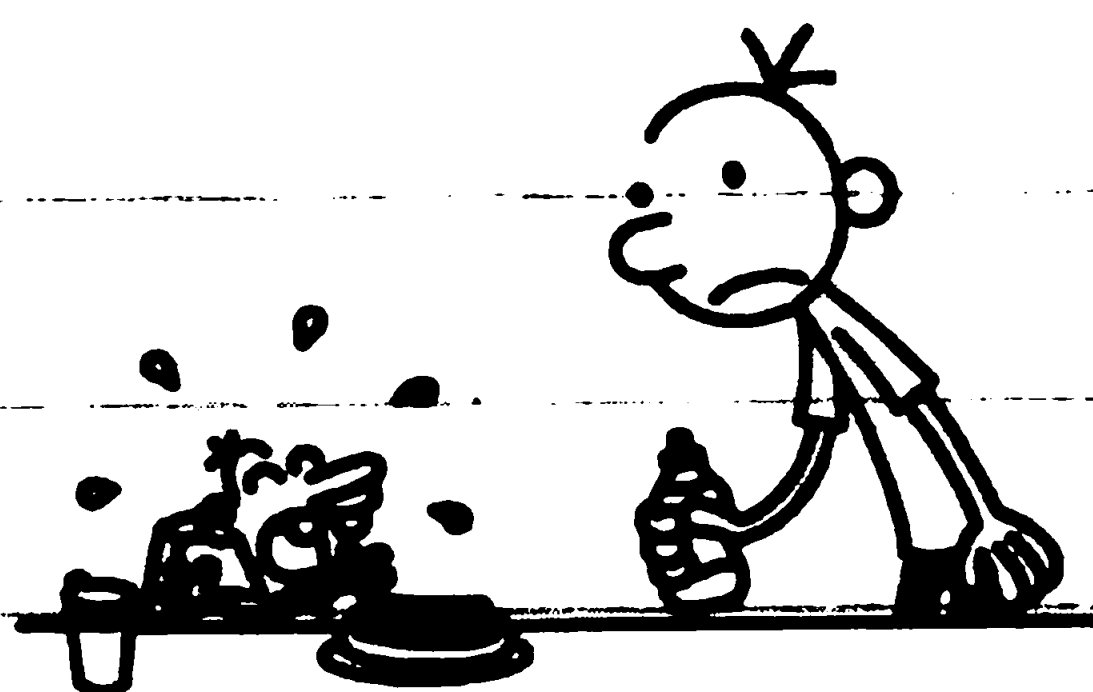
Mẹ bảo tôi là Manny thực sự rất cầu kỳ về cách cho mù tạt lên xúc xích của nó, và mẹ nói nó thích một một đường thẳng tưng ở ngay giữa. Tôi không muốn lặp lại giống như bữa sáng của Manny, vì vậy tôi đã cố làm một đường mù tạt thẳng nhất có thể.

Tôi chắc chắn tôi đã làm đúng.

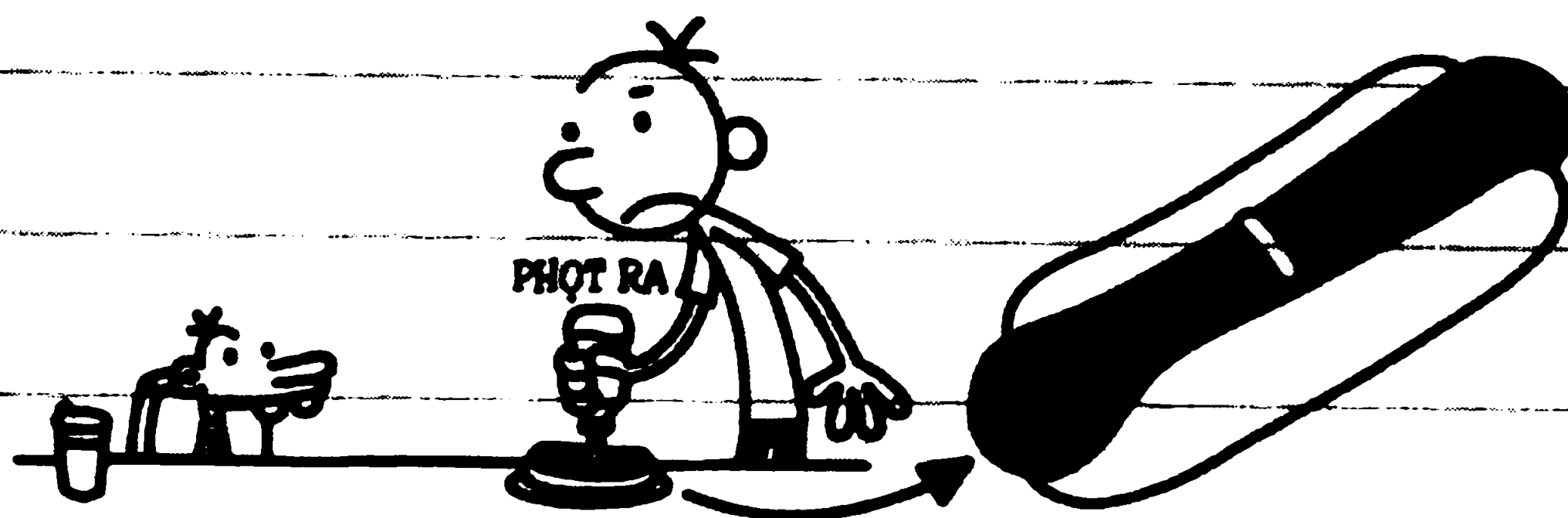
Tuy nhiên Manny đã có một con thính nộ khác. Tôi đã nghĩ đường mù tạt không đủ thẳng, vì vậy tôi lấy một cái khăn ăn và lau mù tạt đi để làm lại. Nhưng tôi đoán Manny nghĩ rằng chiếc xúc xích đã bị nhiễm độc, vì vậy tôi đã làm một cái khác trong lò vi sóng.

Lúc đó tôi đã cố kẻ đường mù tạt thật cẩn thận, nhưng khi tôi đưa nó cho Manny, kết quả vẫn giống như lần trước.

Mẹ hỏi tôi đã làm nó như thế nào, và tôi kể cho mẹ rằng tôi đã làm một đường mù tạt dài thẳng tắp ở chính giữa cái xúc xích.

Nhưng mẹ nói với tôi rằng Manny thích một đường mù tạt NGANG cái xúc xích, và khi tôi làm như thế, nó đã bình tĩnh lại.

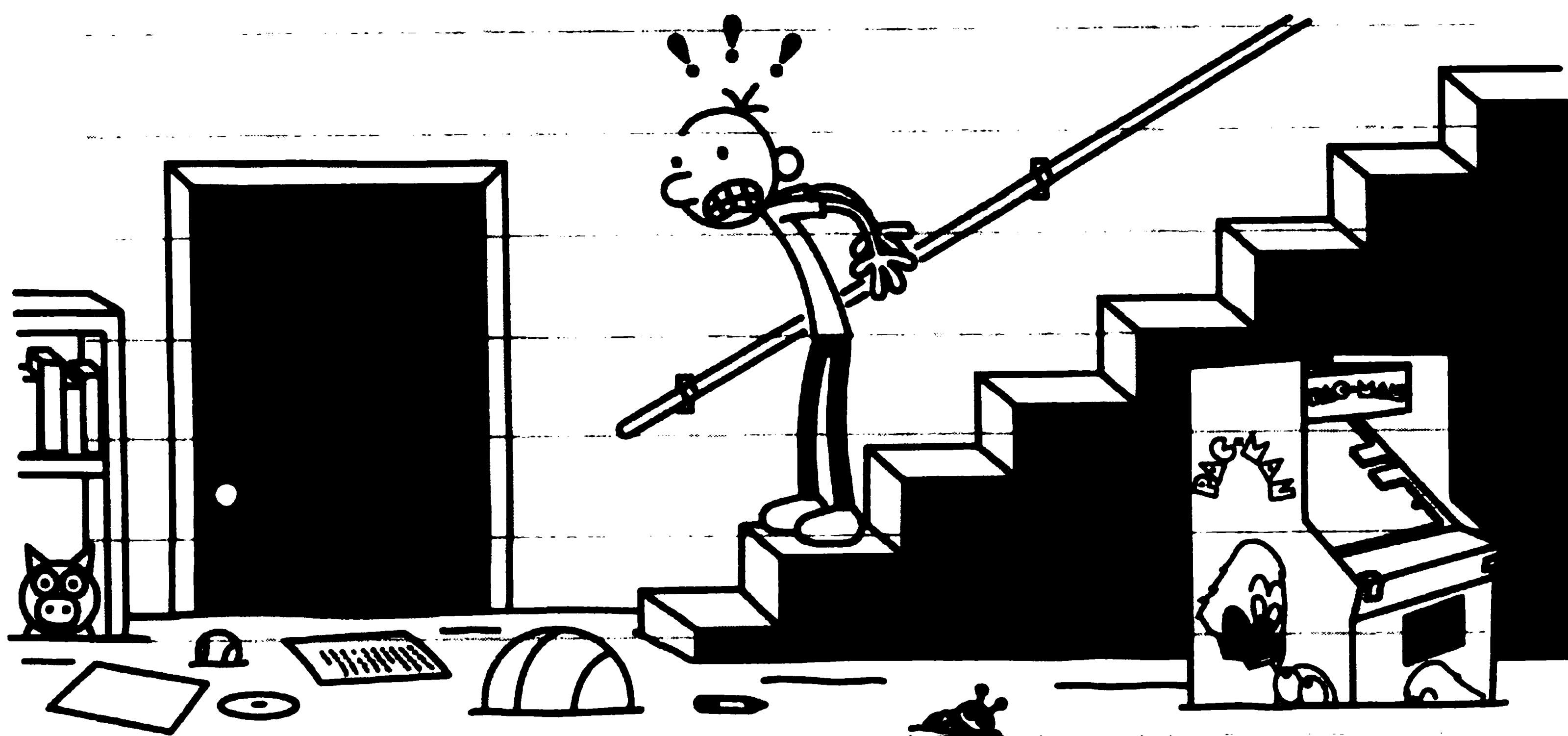

Hãy xem, đây là những chuyện vô lý mà bây giờ tôi đang phải đối mặt. Tôi đã từng xem rất nhiều phim về những đứa trẻ bằng tuổi của tôi đã phát hiện mình có tài năng ảo thuật và sau đó được mời tới học ở những trường học đặc biệt. Quá may, nếu tôi nhận được một lời mời, ngay lúc này sẽ là thời gian TUYỆT NHẤT để thực hiện nó.

Chủ Nhật

Khoảng 10 giờ sáng nay, mẹ bảo tôi đi xuống tầng hầm gọi Rodrick dậy. Nhưng khi tôi bước xuống những bậc thang cuối cùng, tôi có thể nói rằng có vài thứ thực sự kinh khủng.

Toàn bộ sàn tầng hầm đã ngập sâu khoảng 30cm trong nước. Tôi đoán rằng tuyết đã đọng lại quá nhiều trên mặt đất và nó là nguyên nhân gây ra vụ ngập lụt khủng khiếp này.

Tôi gọi mẹ đi mau xuống tầng hầm, và khi mẹ xuống, mẹ THỰC SỰ hoảng hốt bởi đồng đồ đạc của chúng tôi đã bị hư hại nghiêm trọng. Nhưng thành thật với bạn, có vài thứ đang trôi dưới nước mà tôi không BẬN TÂM nếu nó chìm xuống.

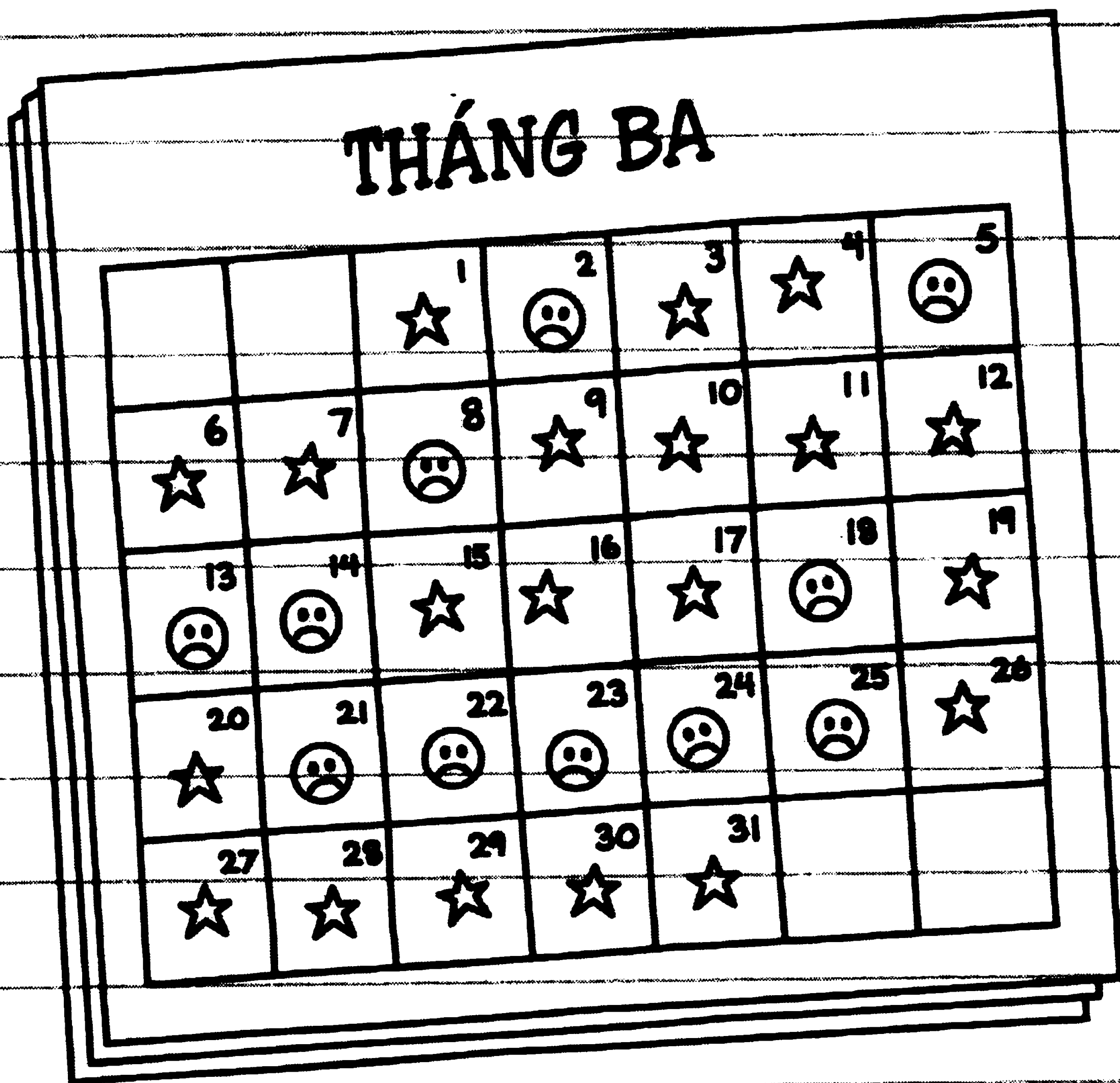
Mẹ giữ cho mỗi đứa chúng tôi một cái "hộp kỷ niệm," và cái của tôi thì để trên cái giá cuối cùng, vì vậy nó hầu như đã ngập trong nước. Một trong những thứ ở trong cái hộp là quyển lịch tè dầm của tôi từ khi tôi tám tuổi.

Để tôi biện hộ cho mình rằng có một lý do chính đáng khiến tôi tè dầm trở lại. Những ngày đó tôi đã uống quá nhiều nước vào buổi tối trước khi đi ngủ, và sau đó tôi đã có những giấc mơ kinh hoàng làm tôi cần đi tè.

Cuối cùng tôi cũng hiểu vấn đề là gì, nhưng không phải

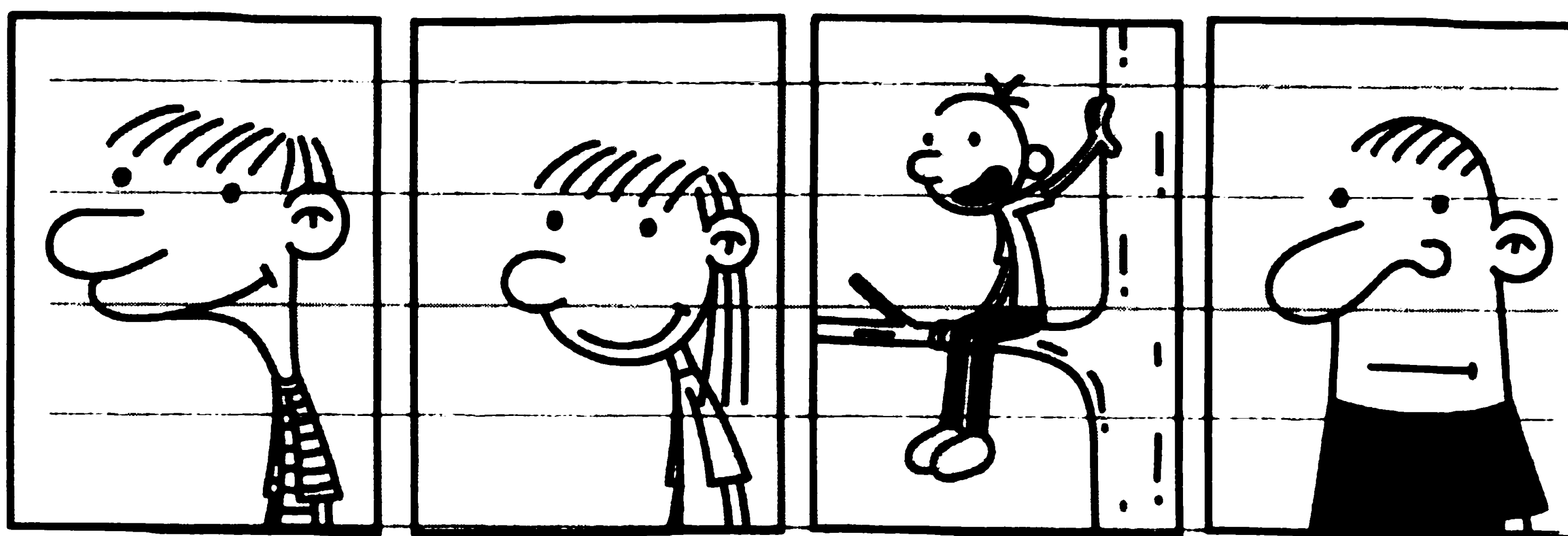
trước đó tôi đã có năm cái nhãn dính mặt buồn thảm trong một hàng.

Vài cuốn kỷ yếu từ thời tiểu học của tôi đã bị thấm nước, nhưng tôi cũng không bận tâm về chúng.

Cuốn kỷ yếu năm lớp 5 của tôi cũng ở trong chiếc hộp kỷ niệm, và đó là lần duy nhất mà chúng tôi được phép chọn bất cứ phong nền nào mà chúng tôi muốn cho bức ảnh kỷ yếu của mình.

Tôi là đứa duy nhất trong toàn trường đã chọn "khung cảnh thiên nhiên."

*Haverly,
Jordan*

*Heath,
Olivia*

*Heffley,
Gregory*

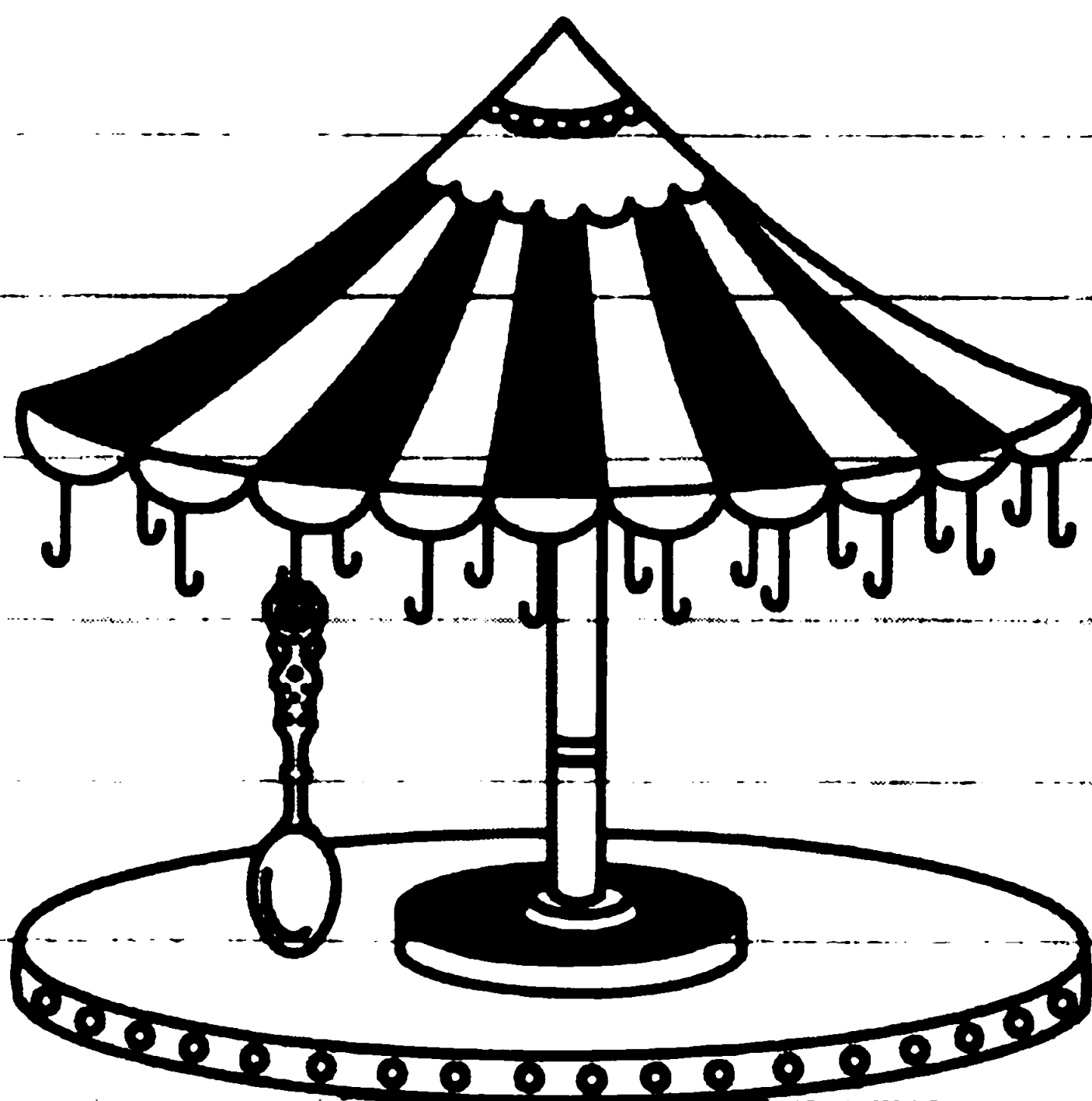
*Henry,
Jared*

Tôi biết tôi nên theo một phong nền phổ biến, nhưng mẹ đã nói về tôi trong bức ảnh khi mang nó từ trường về nhà.

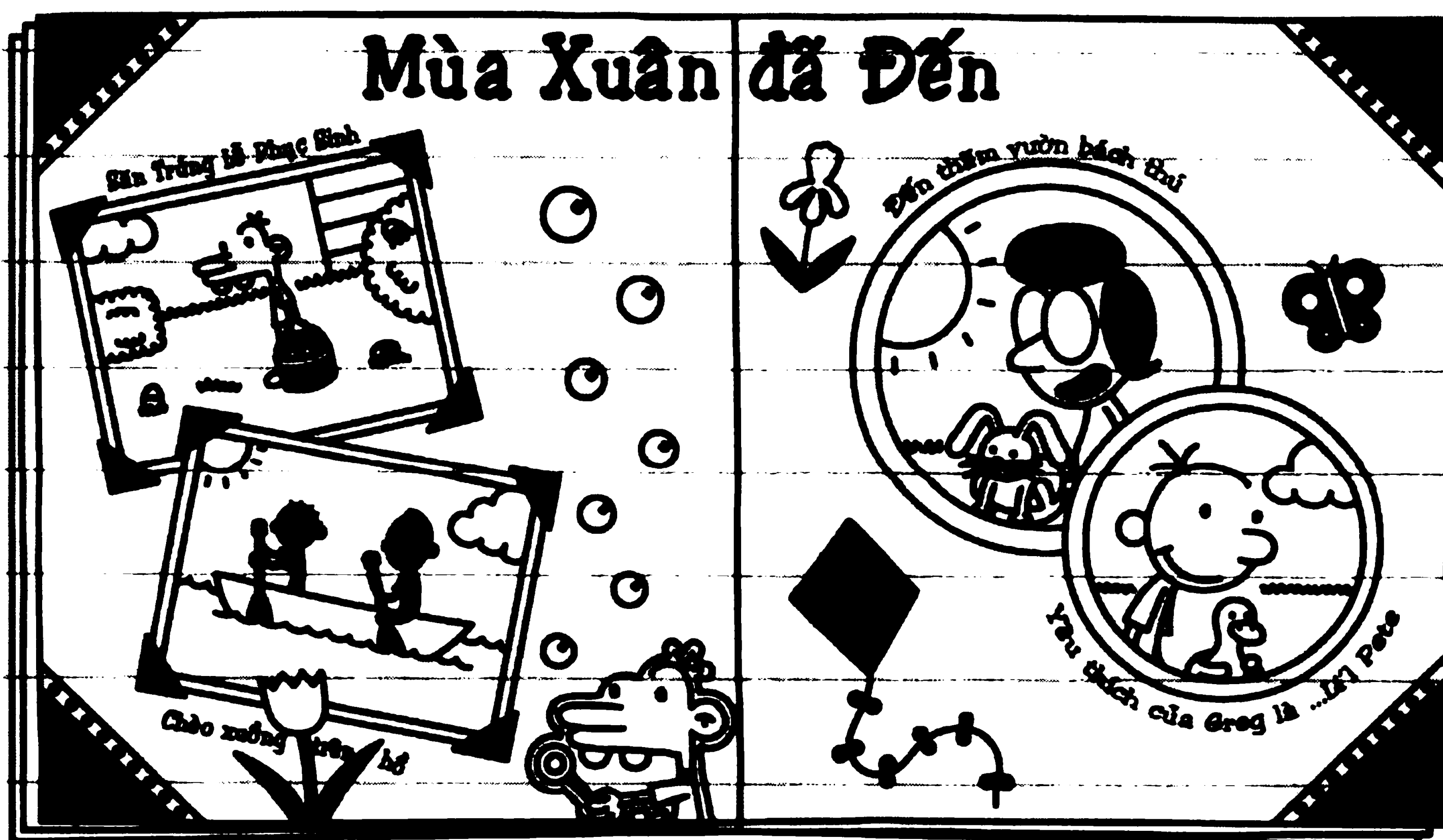

Thực sự tôi không hiểu tại sao mẹ cảm thấy khó chịu. Hầu hết mọi thứ bị hủy hoại dưới tầng hầm là một lý do, và đó là bởi vì chúng tôi không bao giờ DỪNG đến nó. Một trong những điều khiến mẹ thực sự buồn là một "chiếc muông băng chuyên" mà Bà ngoại cho chúng tôi cách đây năm hay sáu năm.

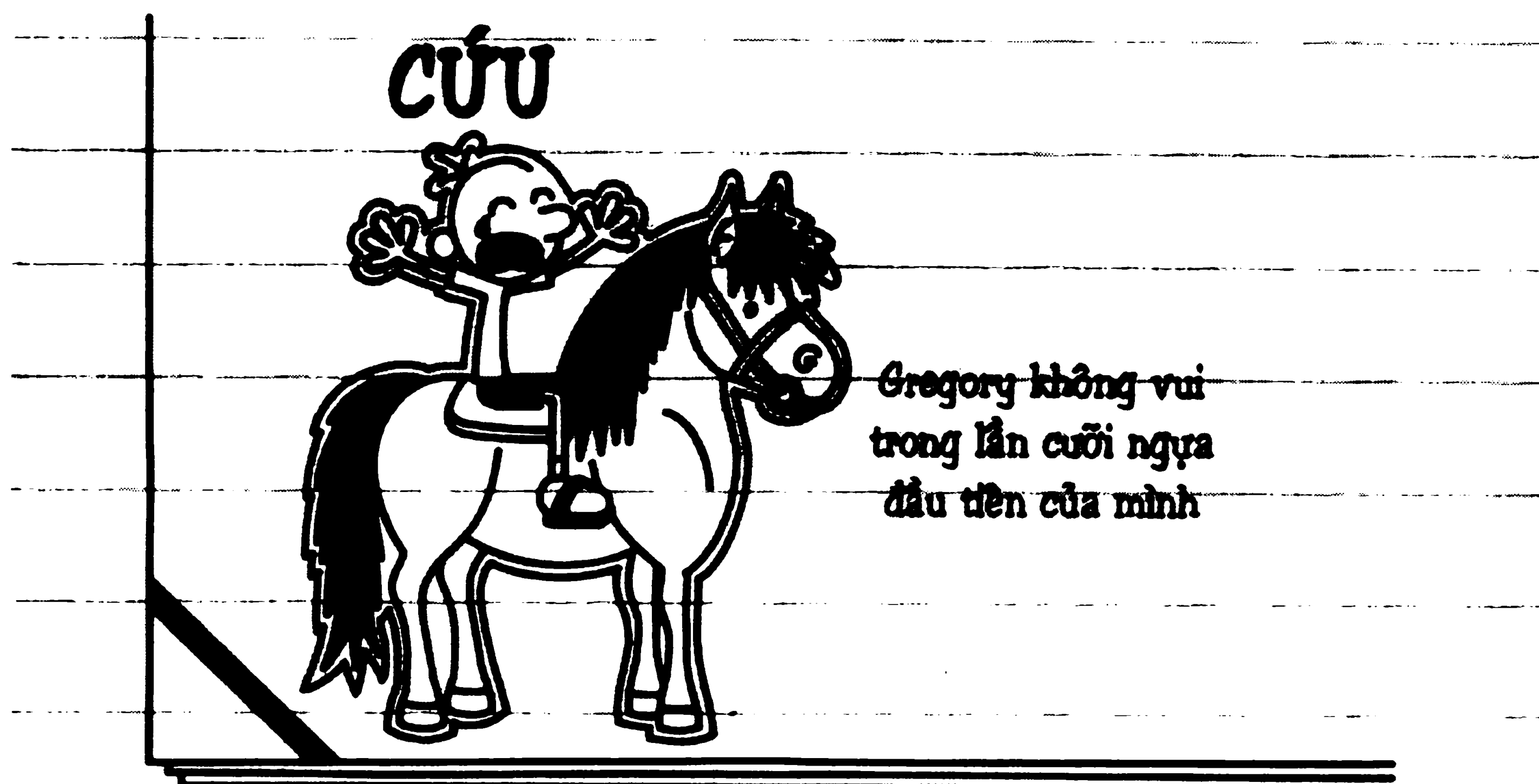
Tôi nghĩ chúng tôi phải sưu tầm từ mỗi quốc gia trên thế giới một chiếc muỗng, nhưng chúng tôi chỉ có một chiếc duy nhất từ Canada.

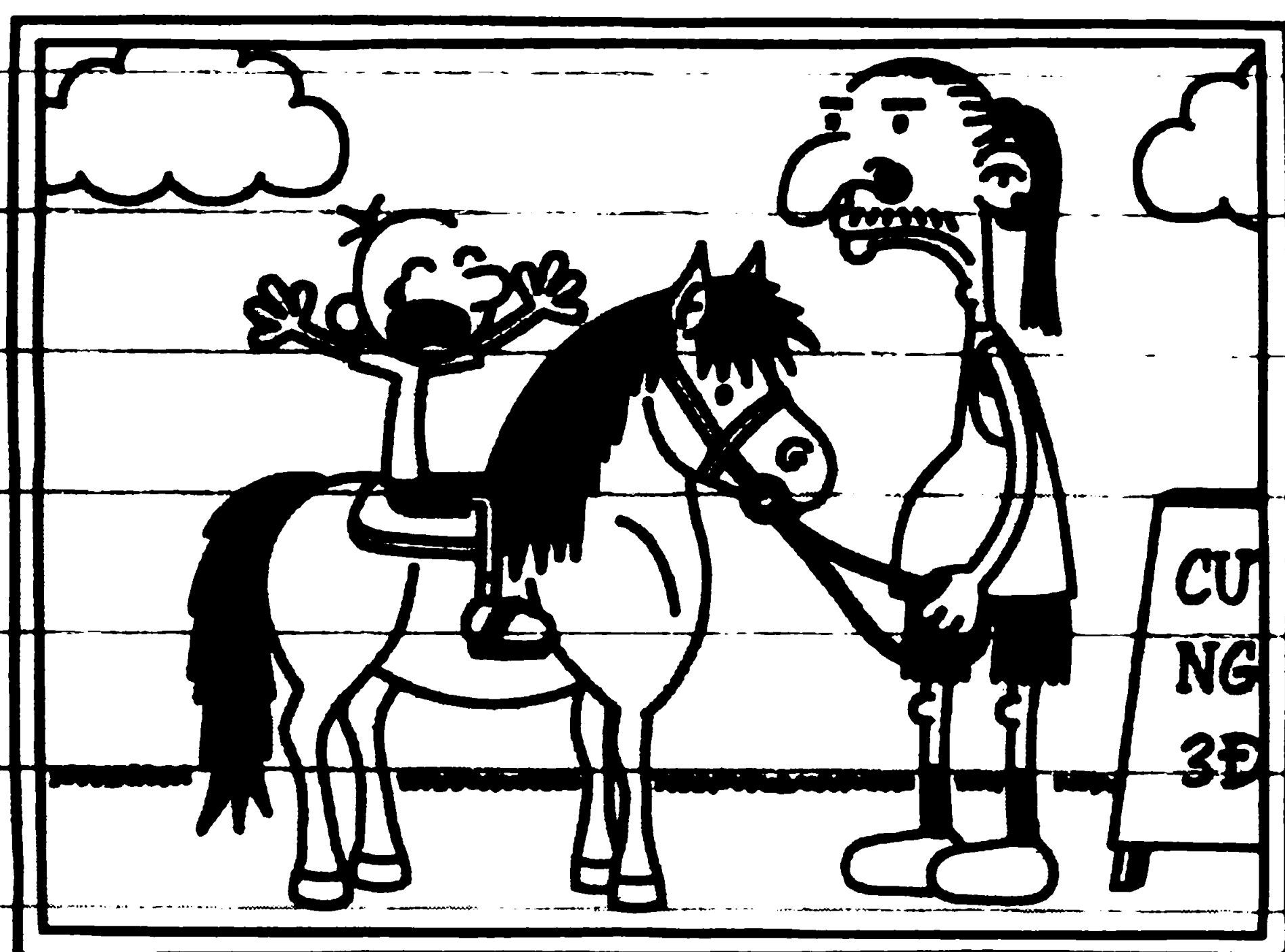
Tôi cảm thấy khá buồn cho mẹ khi mẹ tìm thấy một trong những cuốn album ảnh của gia đình đã bị hủy hoại. Cách đây vài năm mẹ đã nhận được cuốn lưu bút, và mẹ đã dành nhiều thời gian để cắt những bức ảnh và biến chúng thành những trang ảnh sống động.

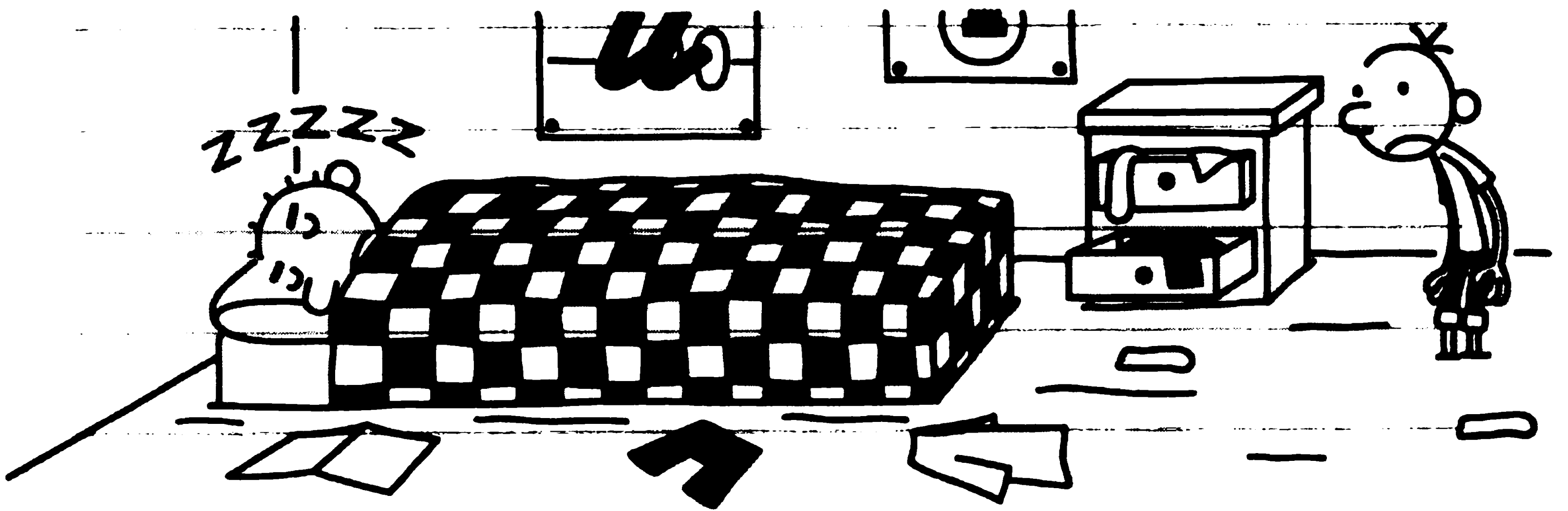
Nhưng có một trang trong quyển album đó mà tôi không thích, vì Rodrick luôn trêu ghẹo tôi về nó. Đó là nơi tôi đã thực sự sợ hãi trước khi cưỡi một con ngựa ở hội chợ của bang.

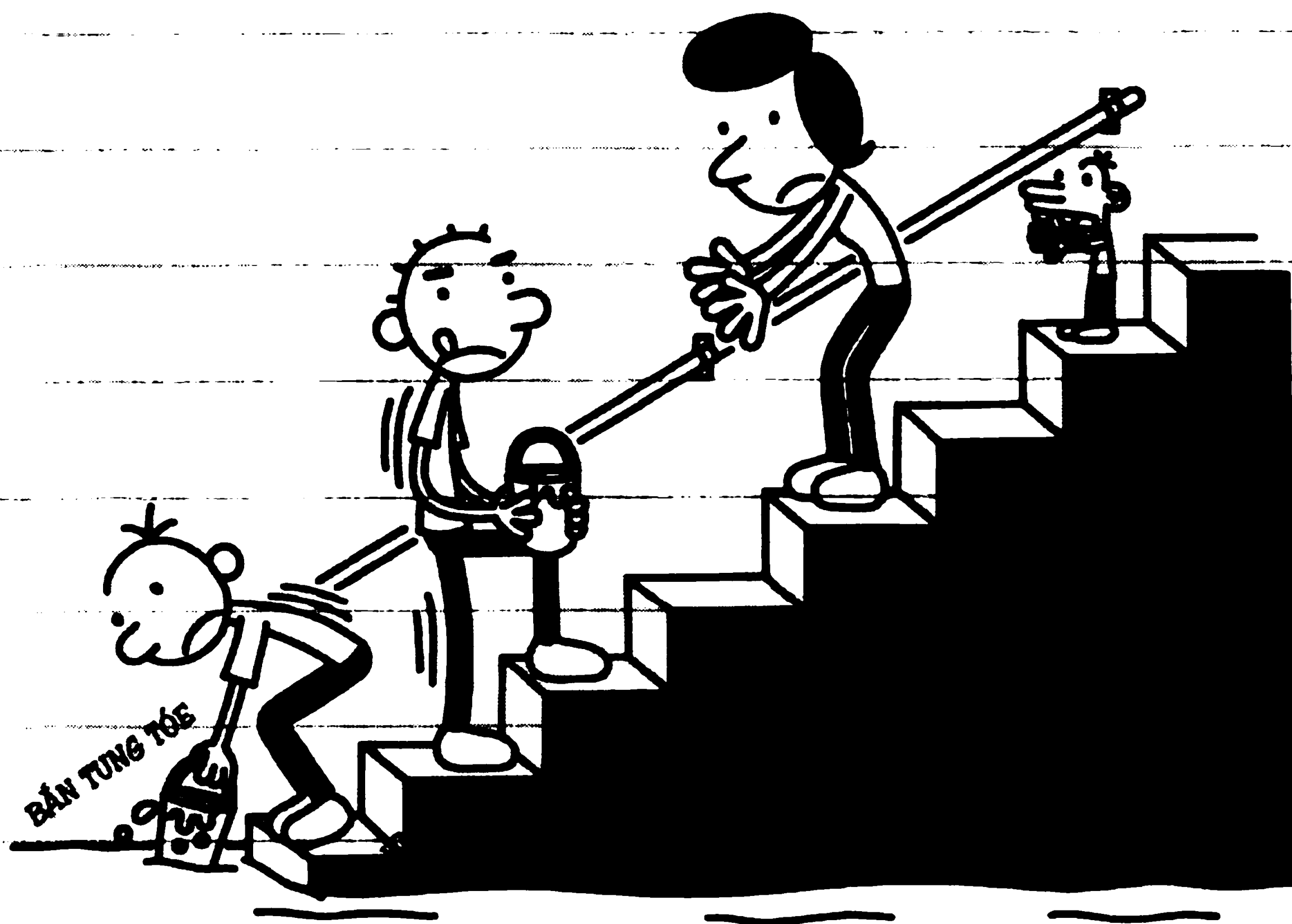
Rodrick luôn nói rằng tôi sợ con ngựa, nhưng đó không phải là tất cả sự thật. Tôi còn sợ cả người đàn ông ĐIỀU KHIỂN con ngựa, nhưng mẹ đã cắt ÔNG TA ra khỏi bức ảnh.

Nói đến Rodrick, trận lụt dường như không làm anh ta bận tâm. Thực tế, tôi cược rằng nếu tôi không gọi dậy thì Rodrick sẽ tiếp tục ngủ thậm chí cả khi giường của anh ta trôi đến cầu thang và ra khỏi nhà.

Thời gian còn lại trong ngày vô cùng tồi tệ. Nước trong tầng hầm vẫn ở mức cao, vì vậy chúng tôi phải xếp thành một băng chuyền nước với cái xô xúc cát của Manny.

Bố gọi điện từ phòng khách sạn để hỏi thăm mọi người, và mẹ đã kể cho bố nghe về những chuyện đã xảy ra. Bố đã xin lỗi cả nhà vì không thể về để giúp mẹ con tôi, nhưng có điều gì đó mách bảo tôi rằng bố đang rất **HÀI LÒNG** với cách xử lý này.

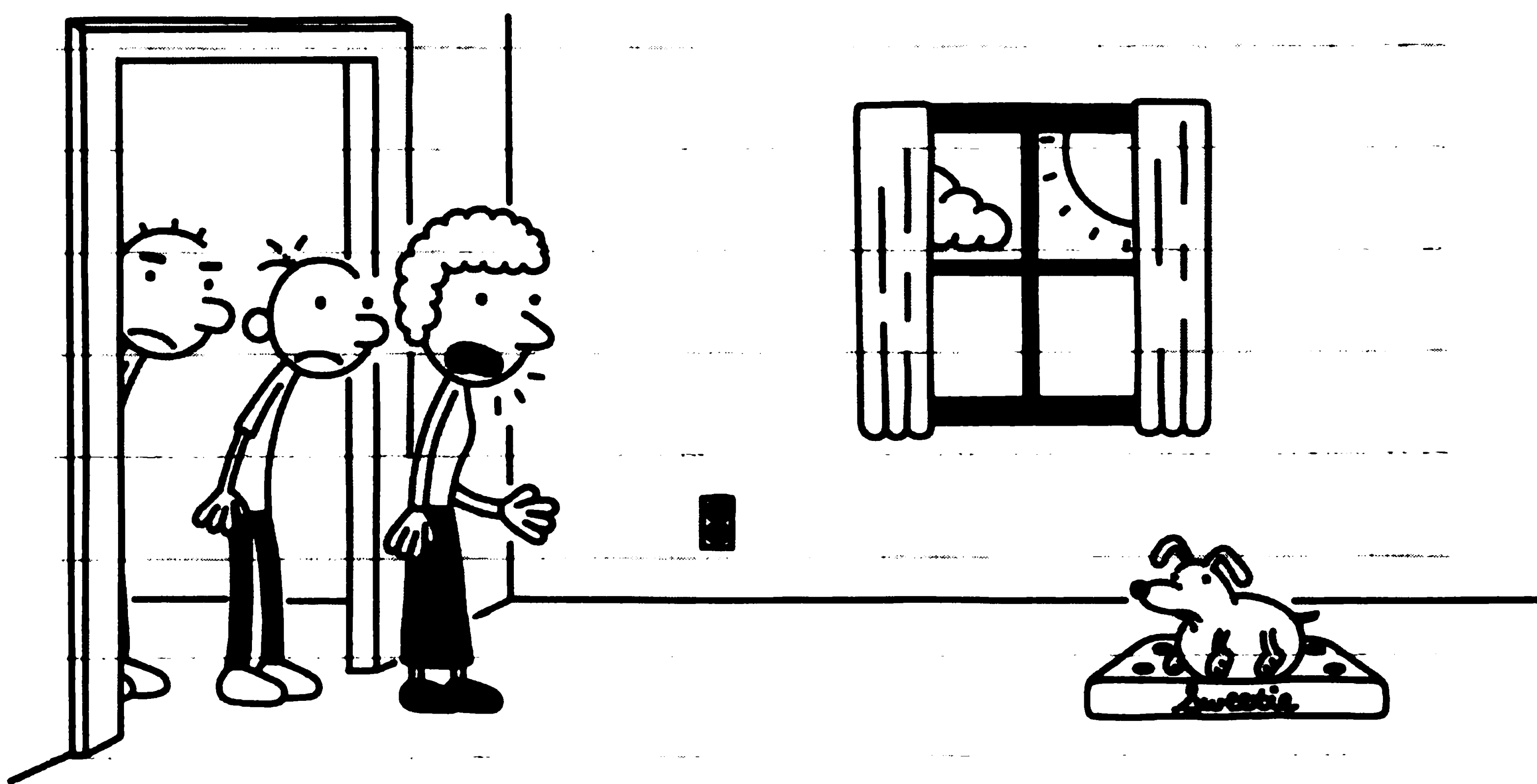

Ngay lúc này, tôi cũng sẽ **YÊU** nơi làm việc của bố, bởi vì bố có được một căn phòng sạch sẽ và cả một cái giường cỡ bự cho riêng mình.

Mẹ bảo tôi và Rodrick vì tầng hầm bị ngập, chúng tôi sẽ phải chia sẻ phòng **CỦA TÔI**. Mẹ nói điều đó sẽ tốt cho cả hai anh em để làm quen với việc có một "bạn cùng phòng," bởi vì nó là một trải nghiệm cho cuộc sống đại học sau này.

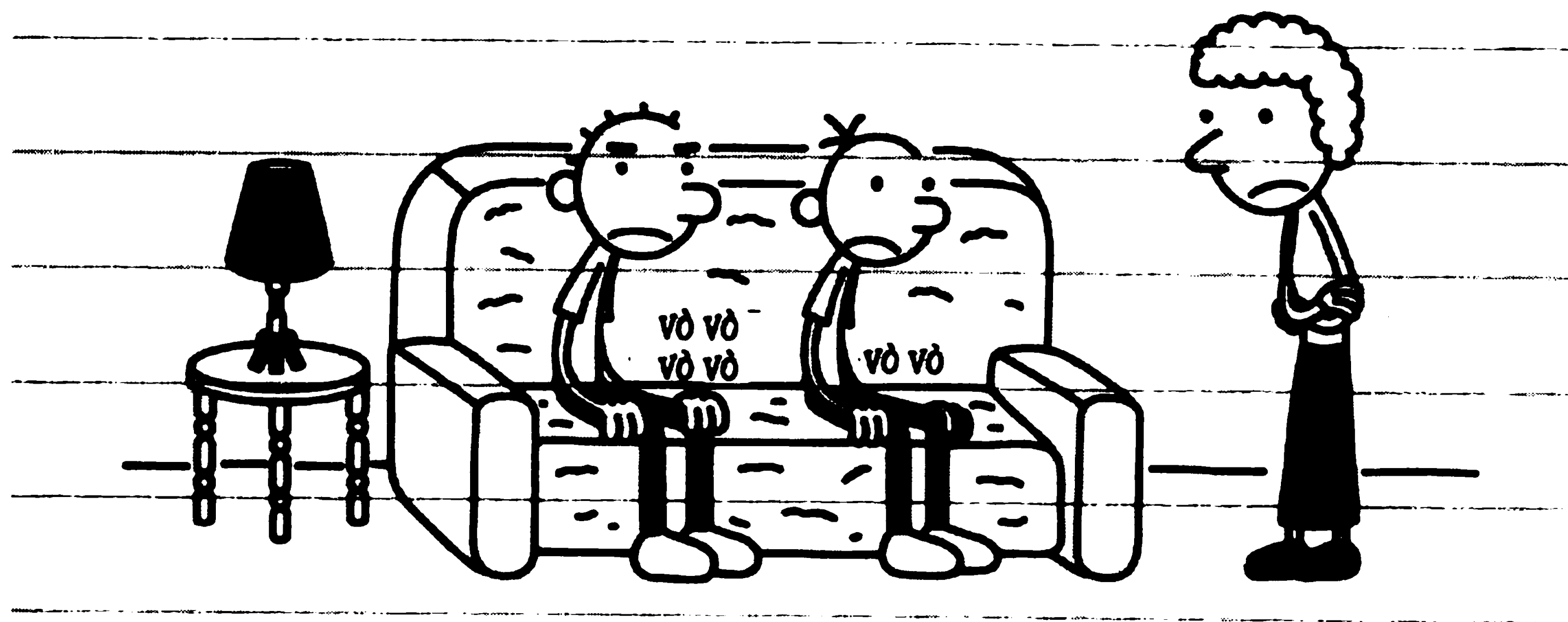
Tôi và Rodrick đã ở chung một phòng vào tuần cuối của mùa hè này. Chúng tôi phải ở nhà Bà ngoại vài ngày trong khi bố mẹ đưa Manny đi công viên giải trí dành cho trẻ em. Bà ngoại có một phòng cho khách, vì vậy tôi nghĩ một đứa sẽ ngủ trên trường kỷ còn đứa kia sẽ ngủ trên giường trong phòng dành cho khách.

Nhưng Bà ngoại nói rằng phòng khách đã có "người đang sử dụng," vì vậy chúng tôi không thể ngủ ở đó. Bà đã dành phòng đó cho Sweetie - con chó mà chúng tôi đã gửi cho bà. Nhưng bạn khó mà biết nó giống như một chú chó, vì Bà ngoại thấy nó chẳng khác gì một con ve bị cầm cố.

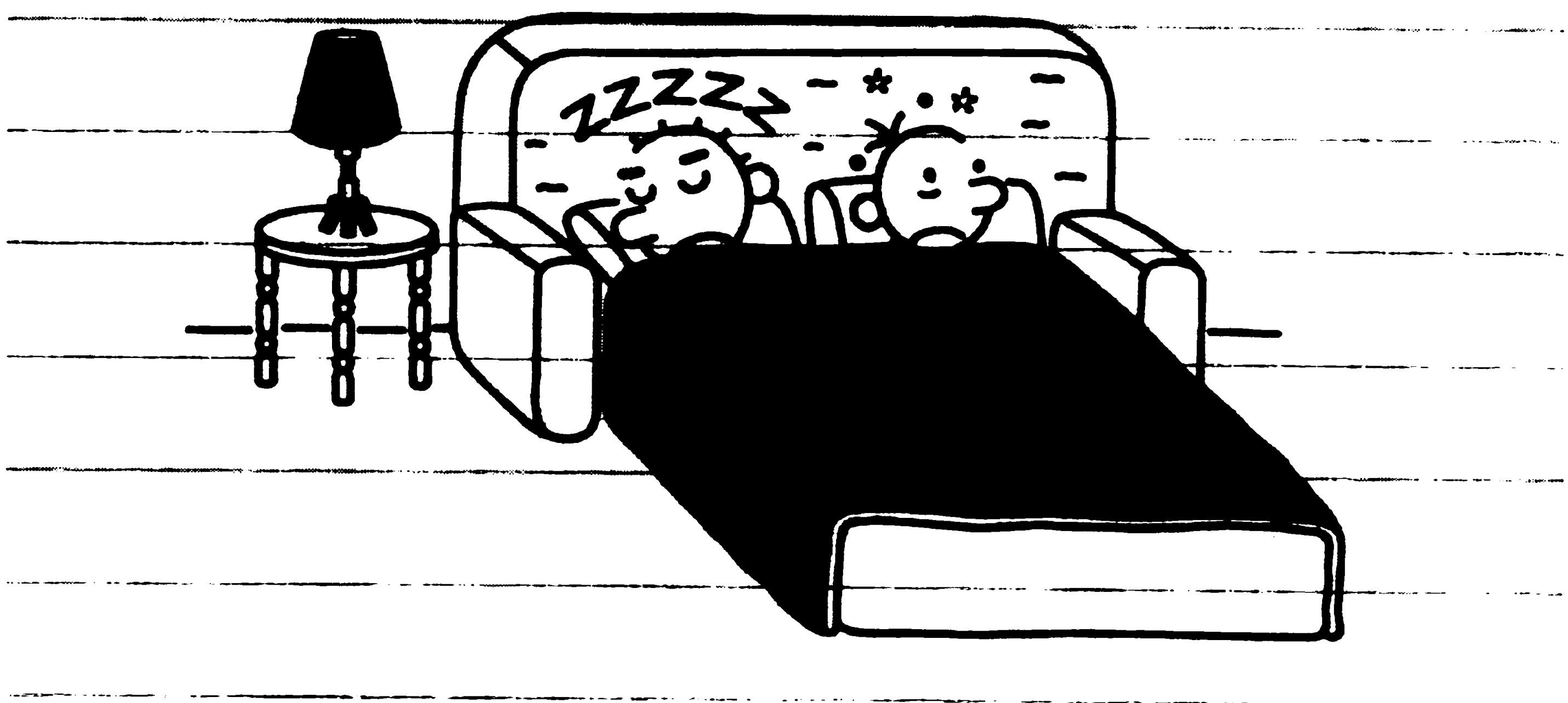

Bà ngoại bảo tôi và Rodrick có thể ngủ cùng nhau trên chiếc trường kỷ kéo được ra trong phòng khách.

Nhưng chiếc trường kỷ đã được bọc giấy bóng kính mới vì bà không tin chúng tôi sẽ không làm đổ thứ gì lên đó.

Vì vậy suốt những ngày cuối tuần tôi và Rodrick nằm ngủ cạnh nhau trên một chiếc trường kỷ kéo dài. Mỗi sáng tôi đều thức dậy trong một bể mồ hôi, và tôi thậm chí không biết nó là của Rodrick hay của tôi.

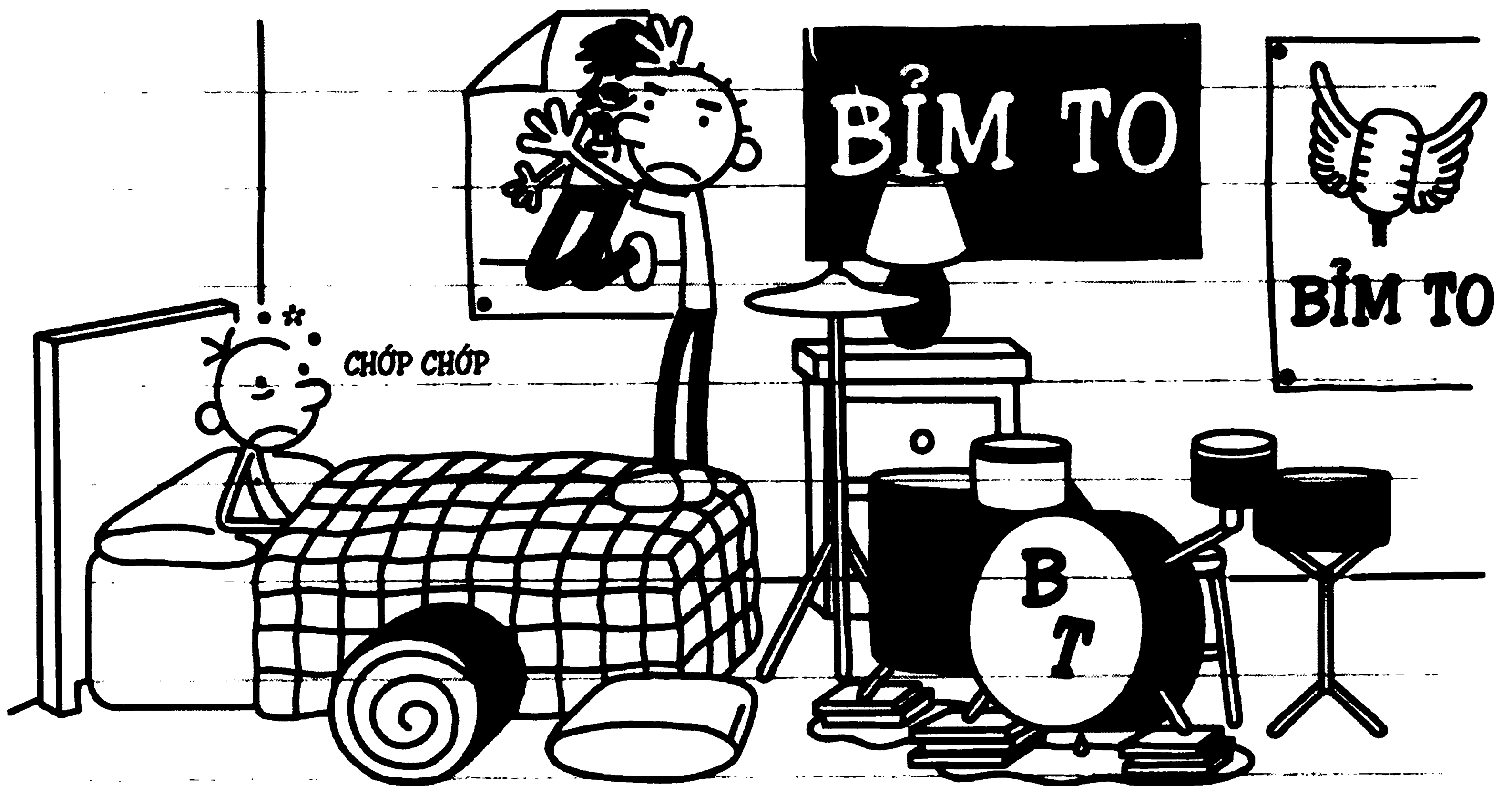

Tôi chắc rằng ở trong tù bạn sẽ được nằm ngủ trên giường, vì vậy nếu họ nhốt tôi trong đó thì ít nhất tôi cũng được sắp xếp ngủ tốt hơn khi ngủ ở nhà Bà ngoại vào mùa hè này.

Thứ Hai

Sau mười hai tiếng ở chung phòng với Rodrick, tôi đang nghĩ về việc đi tới đồn cảnh sát và tự thú. Bởi họ không thể nghĩ ra hình phạt nào có thể tồi tệ hơn những gì tôi đang phải trải qua ở nhà.

Tối qua Rodrick đã tha lời một đồng những thứ vớ vẩn của anh ta từ tầng hầm lên và đặt chúng trong phòng của tôi. Đây chỉ là tình trạng sống tạm thời, nhưng Rodrick lại xử sự giống như nó sẽ kéo dài vĩnh viễn.

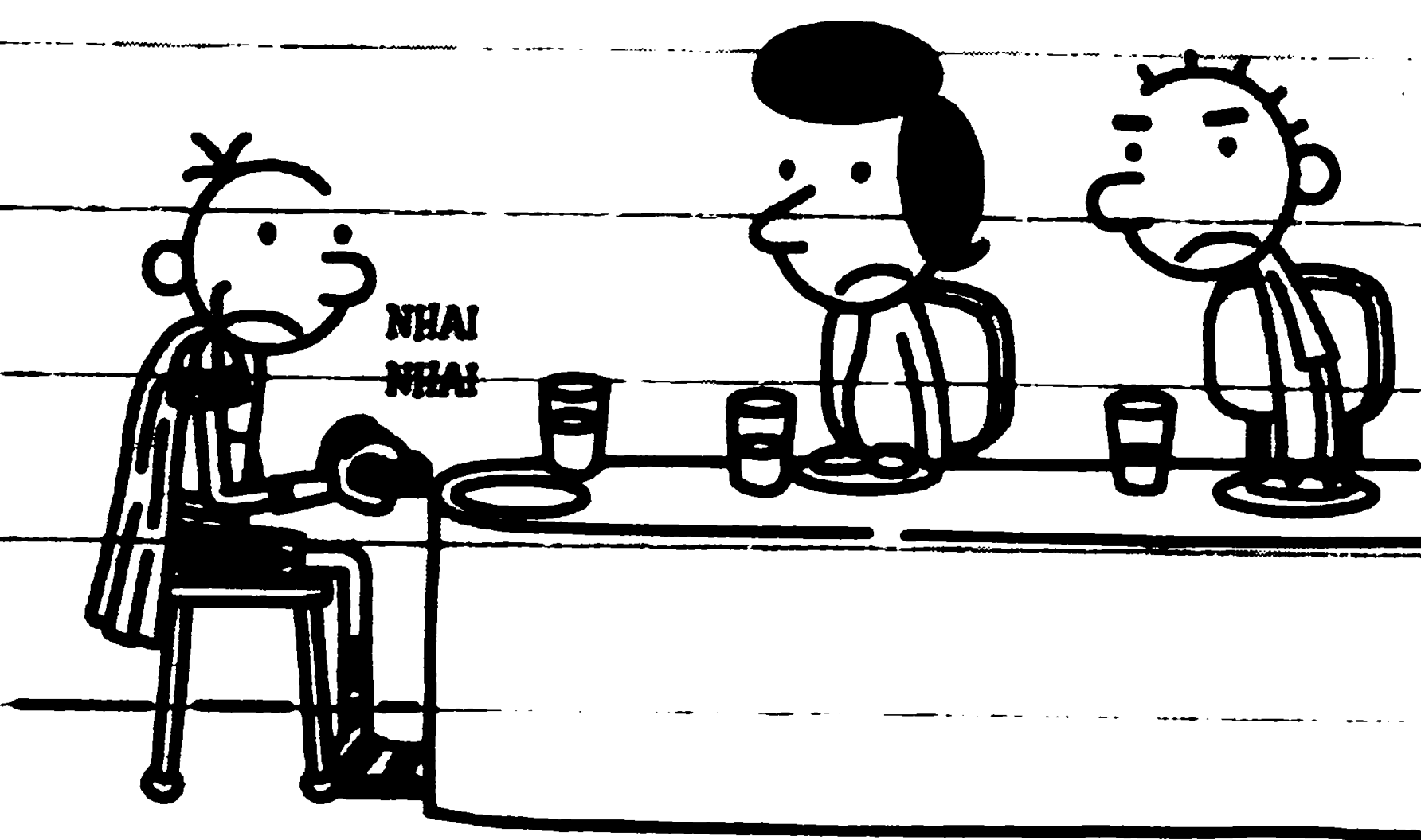

Rodrick còn đặt bộ trống của anh ta lên trên những chồng sách để chúng thoáng khí, và quần áo bẩn của anh ta thì vương vãi KHẮP NƠI.

Sáng nay khi tôi đang thay quần áo, tôi đã để chiếc quần đùi lên trên chỗ quần áo của tôi. Nhưng đúng lúc mà tôi phát hiện ra nó thực sự là cái quần lót bẩn của Rodrick thì đã quá muộn.

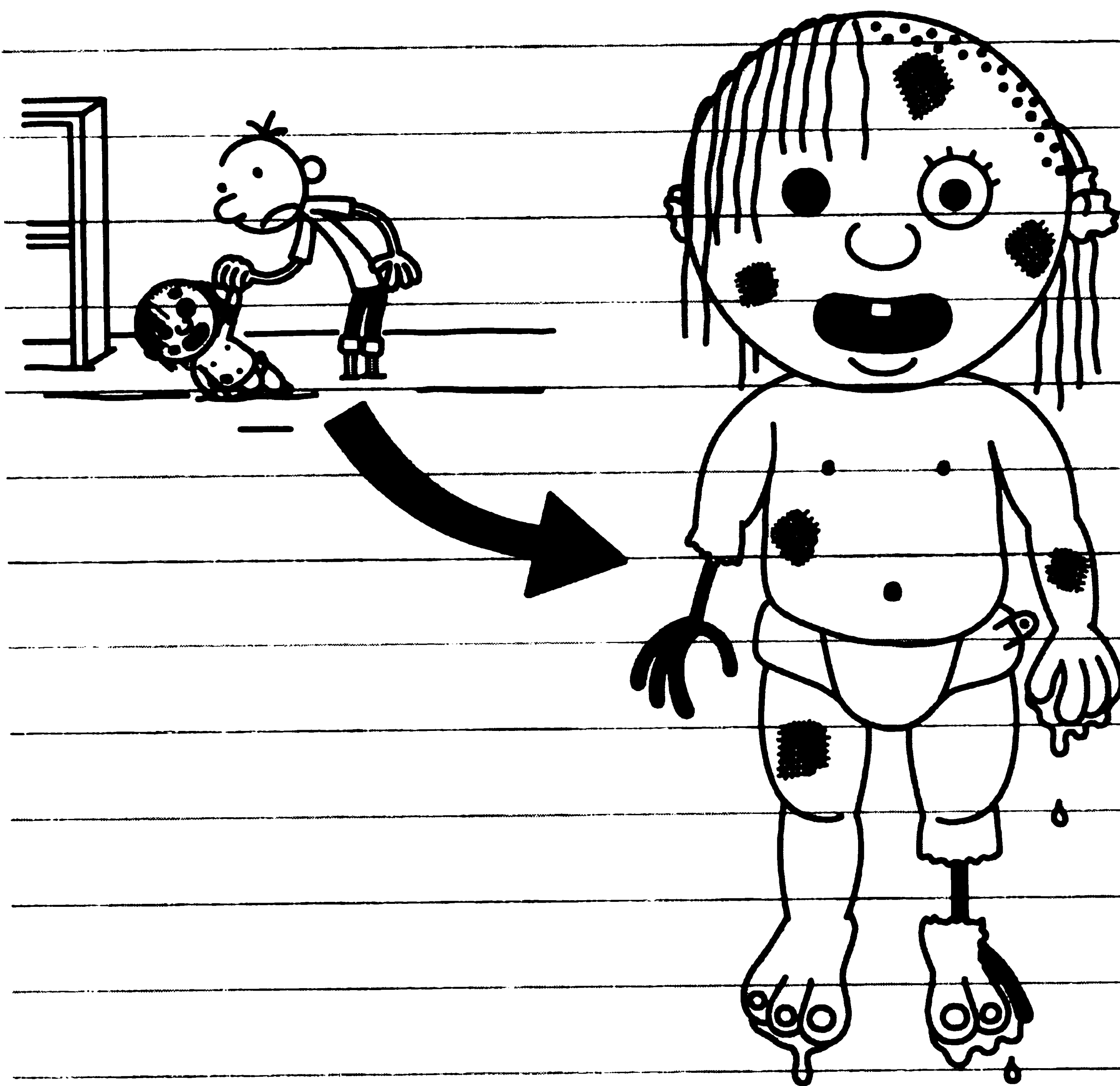
Vì vậy cho đến khi mẹ có đủ số quần áo cho một mẻ giặt, tôi phải mặc bộ trang phục Halloween của mình. Nó rất khó chịu, nhưng ít nhất tôi biết chắc chắn nó SẠCH SẼ.

Chiều nay chúng tôi đã xuống tầng hầm để tìm xem có bất cứ thứ gì chúng tôi có thể vớt được từ trận lụt ấy không.

Tôi đã bị thu hút bởi vài thứ kỳ lạ đang trôi dưới nước trong nhà kho, và khi kéo nó lên tôi gần như gât đi.

Lúc đầu tôi đã nghĩ nó là một đứa bé thực sự, nhưng sau đó tôi nhận ra nó là con búp bê bị mất tích của tôi, Alfrendo.

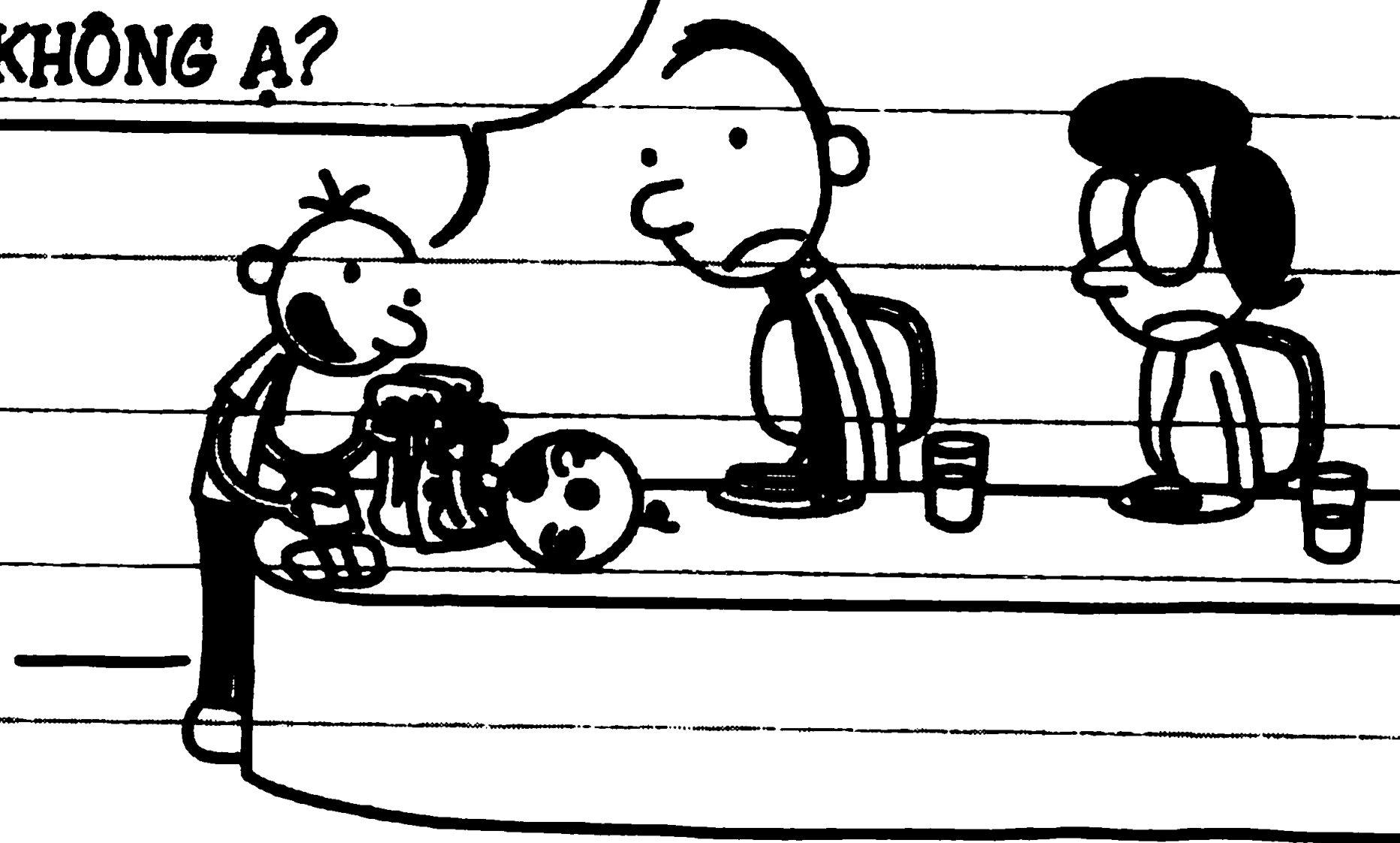

Rốt cuộc lúc này, nhìn Alfrendo thực sự không được ổn lắm. Tôi nghĩ chắc hẳn một con chuột đã tìm ra nó, và đã trải qua một ngày ngâm mình trong nước mà không được giúp đỡ.

Nhưng thật kì lạ tôi đã rất vui khi nhìn thấy nó. Suốt những năm qua tôi luôn sống trong sự dằn vặt vì làm mất Alfredo, và bây giờ tôi đã tìm thấy nó ngay ở trong nhà.

Thực tế, tôi không thể tưởng tượng được nó đã bị thương như thế nào trong nhà kho. Nhưng tôi nhận ra nó CÓ liên quan đến bố. Bố không bao giờ thực sự tán thành ý tưởng chơi búp bê, và tôi chắc chắn bố đã tổng khử Alfredo khi tôi không chú ý.

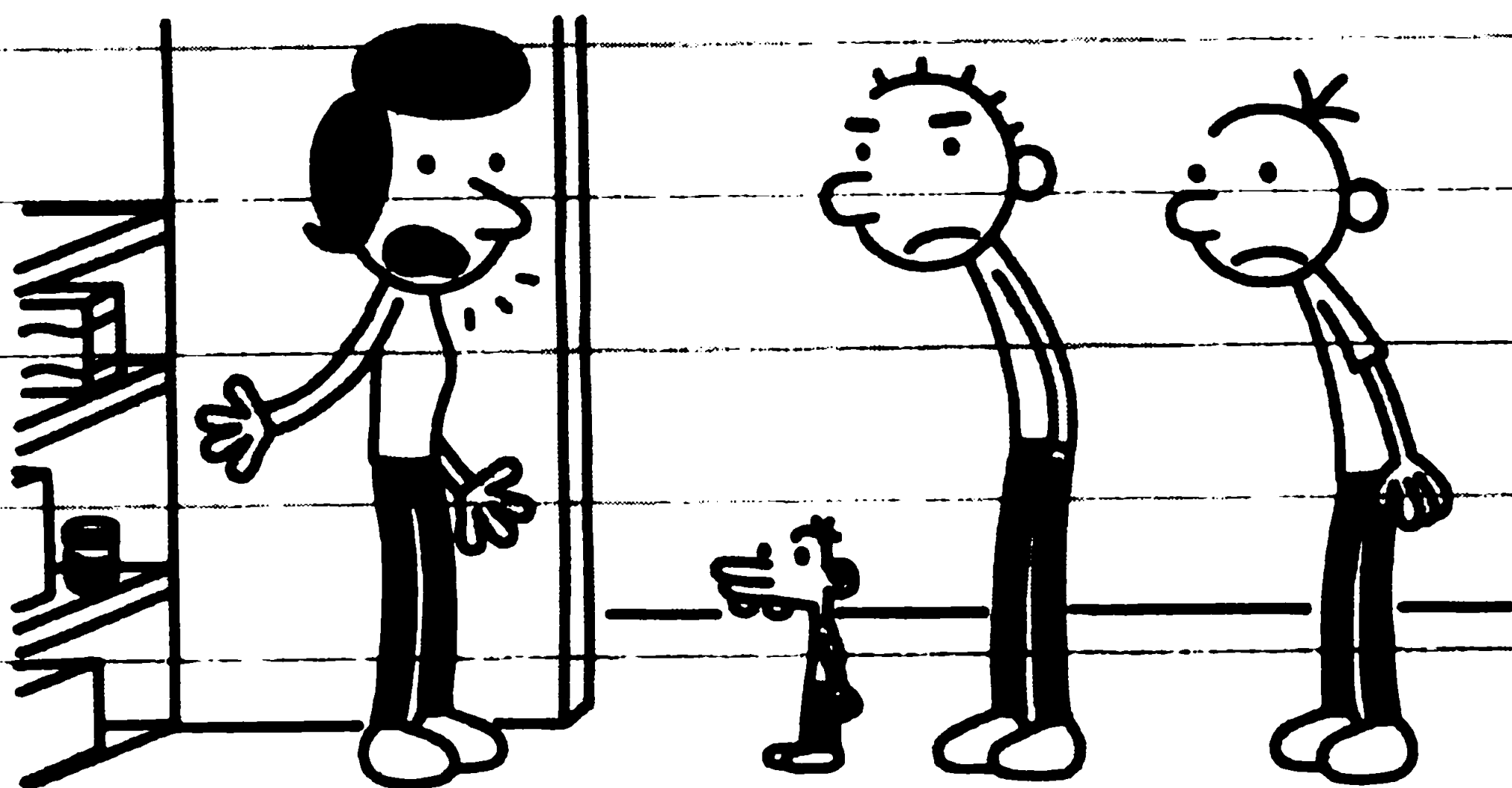
ALFRENDÔ ĐÃ BỊ SỐT PHÁT
BAN VÌ KHÔNG ĐƯỢC THAY
BỈM THƯỜNG XUYÊN
PHẢI KHÔNG A?

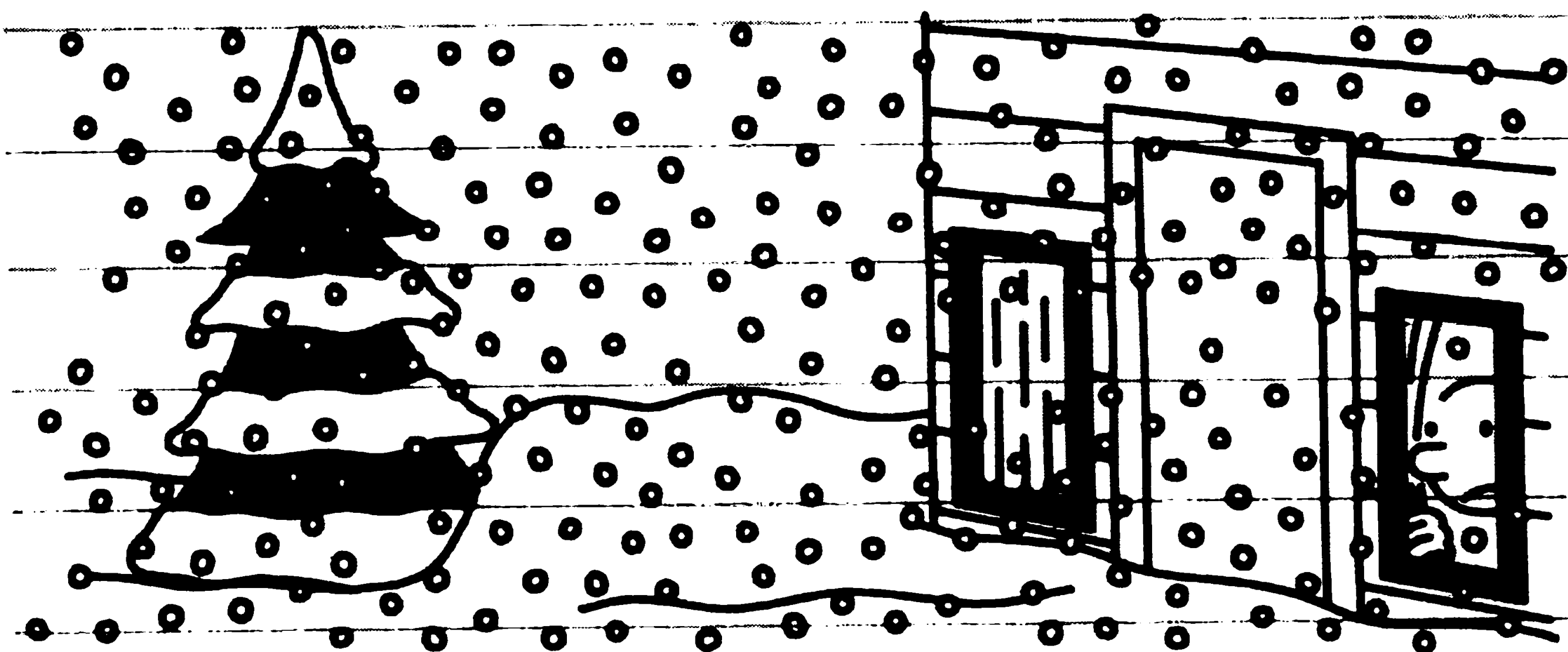
Tôi nghĩ tôi sẽ đối chất với bố về chuyện bắt cóc con búp bê của tôi khi bố về nhà, nhưng ngay lúc này tôi có vài vấn đề lớn hơn để lo lắng. Thứ nhất là việc tôi sẽ ĂN cái gì.

Từ vài ngày trước chúng tôi đã liên tục ở trong tình trạng bị ngập trong nước, và nếu tuyết không tan nhanh, tôi không biết gia đình tôi sẽ phải làm gì.

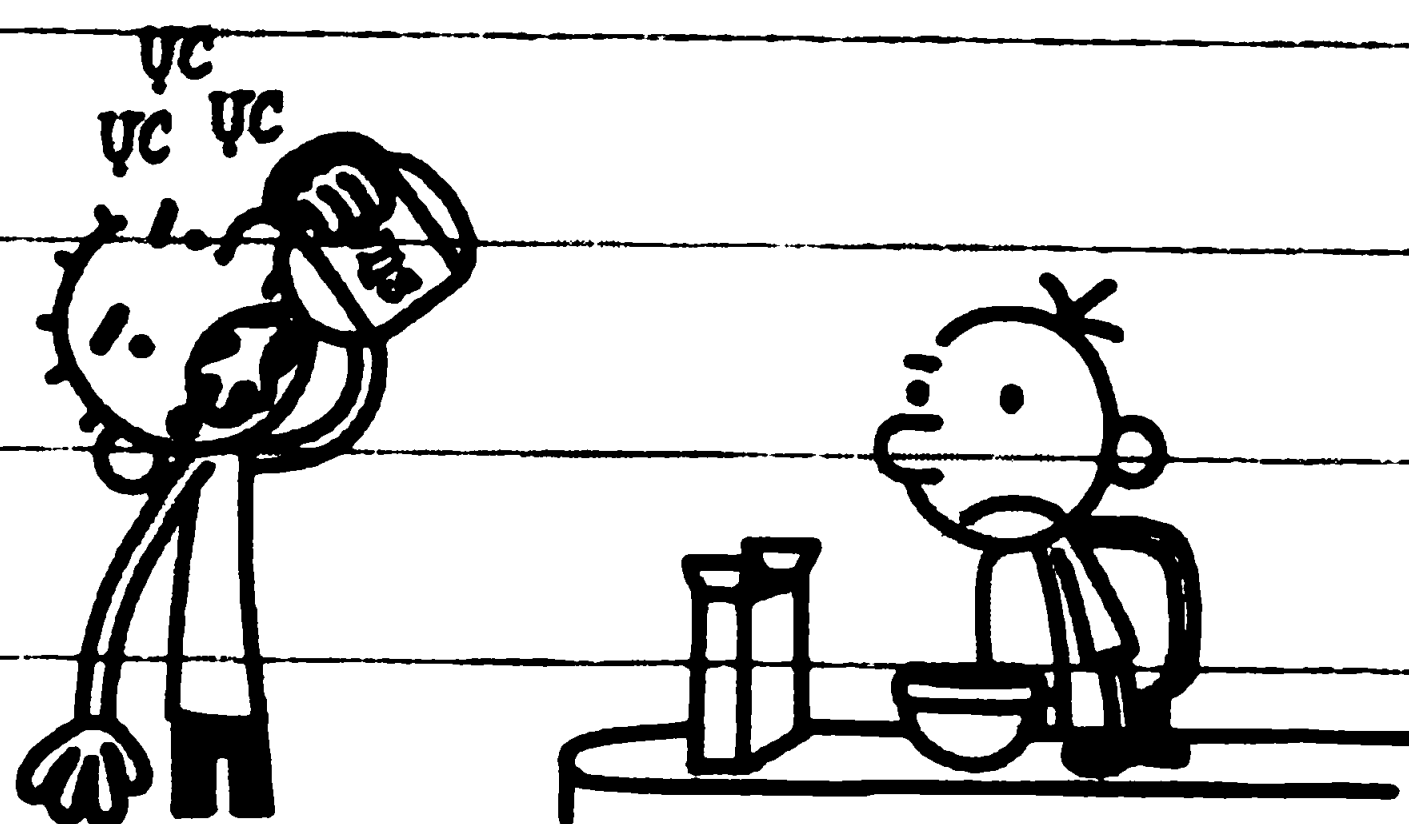
Mẹ tôi của hàng tạp hóa mua sắm đúng ngày bão tuyết đổ bộ, vì vậy chúng tôi có ít đồ ăn hơn thường lệ. Mẹ nói rằng chúng tôi sẽ bắt đầu phải "bóp mồm bóp miệng" cho đến khi mẹ có thể đi mua sắm trở lại.

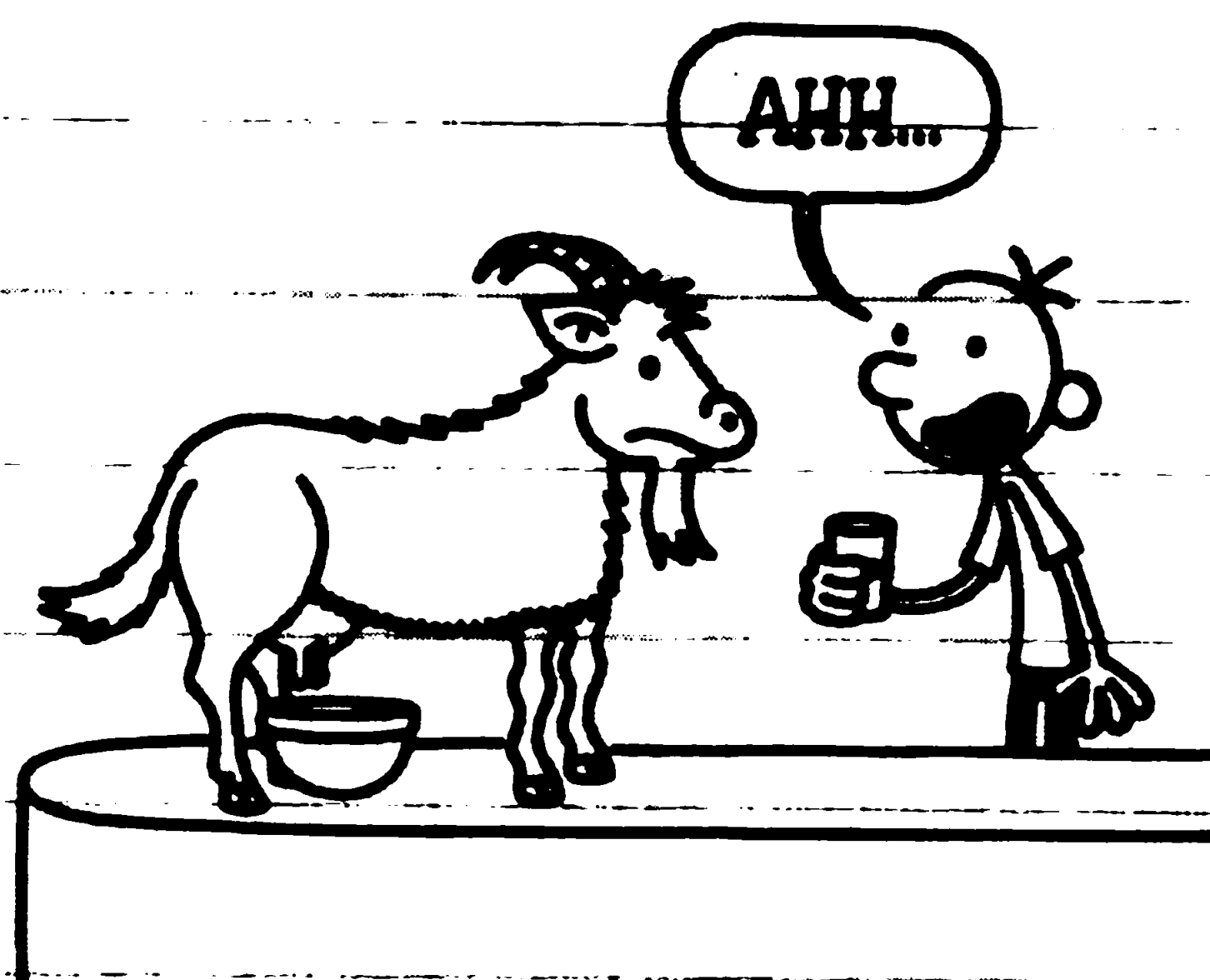
Tuy nhiên mới có một lúc, tuyết đã chất đóng cao gần một mét ở ngoài cửa, vì vậy về căn bản là chúng tôi bị mắc kẹt bên trong.

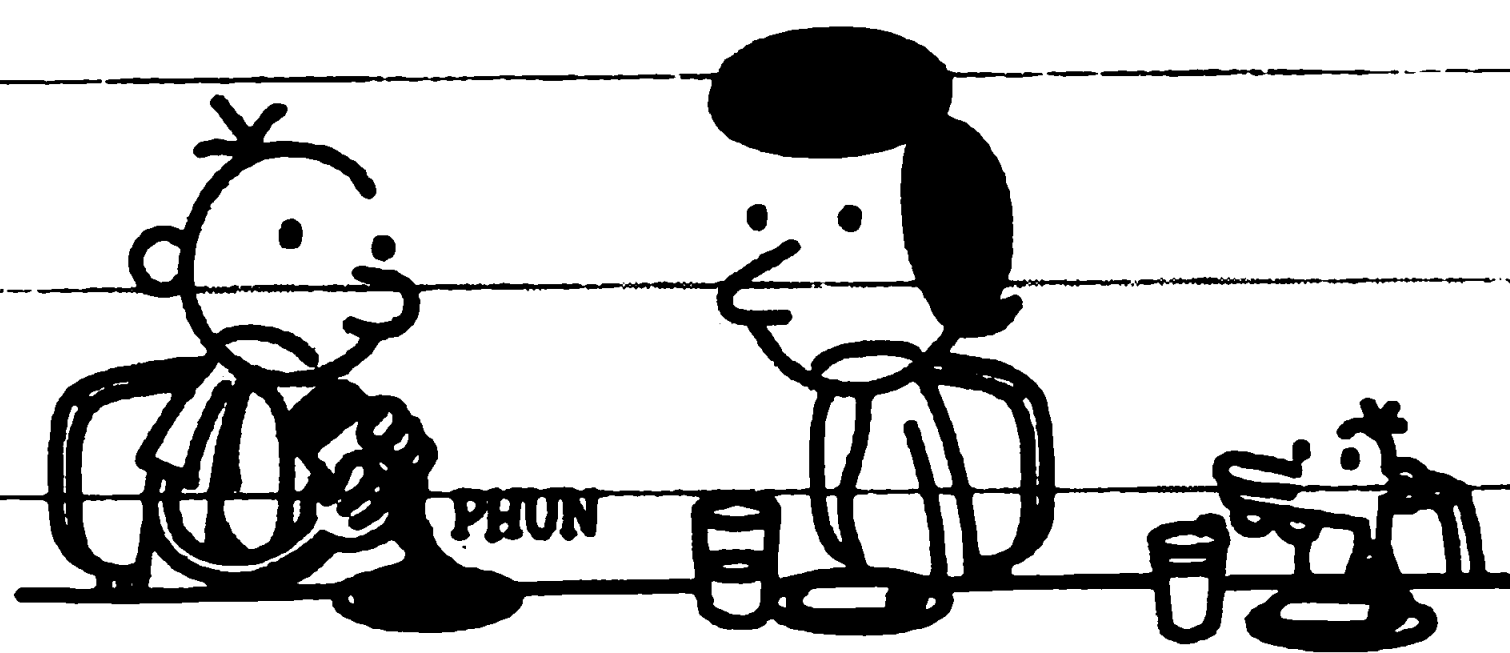
Và Rodrick thì đang phung phí đồ ăn mà chúng tôi PHẢI để dành. Anh ta tu sữa trực tiếp từ trong hộp, vì vậy không có cách nào để tôi chạm vào nó bây giờ.

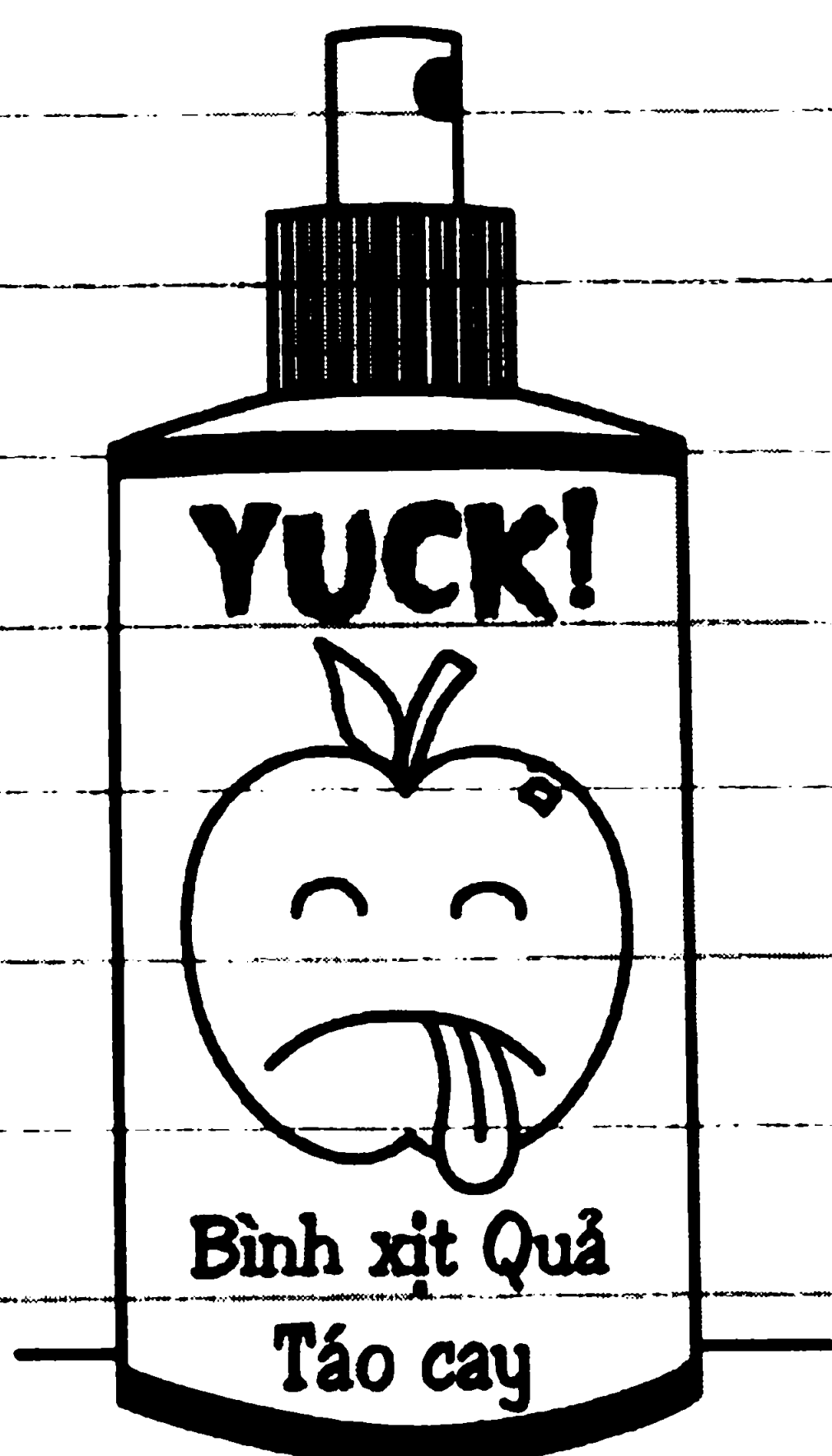
Tôi thực sự rất giận bố, bởi nếu không vì bố, chúng tôi đã có tất cả số sữa mà chúng tôi muốn. Cách đây vài năm tôi đã thắng trong một cuộc thi của bang nơi mà bạn phải đoán một con dê con nặng bao nhiêu, và người chiến thắng sẽ được mang nó về nhà. Tôi đã đoán đúng cân nặng, nhưng bố đã không muốn để cho tôi có được con dê. Và nếu chúng tôi có con dê đó, tôi sẽ có một cốc sữa thơm ngon bất cứ khi nào tôi muốn.

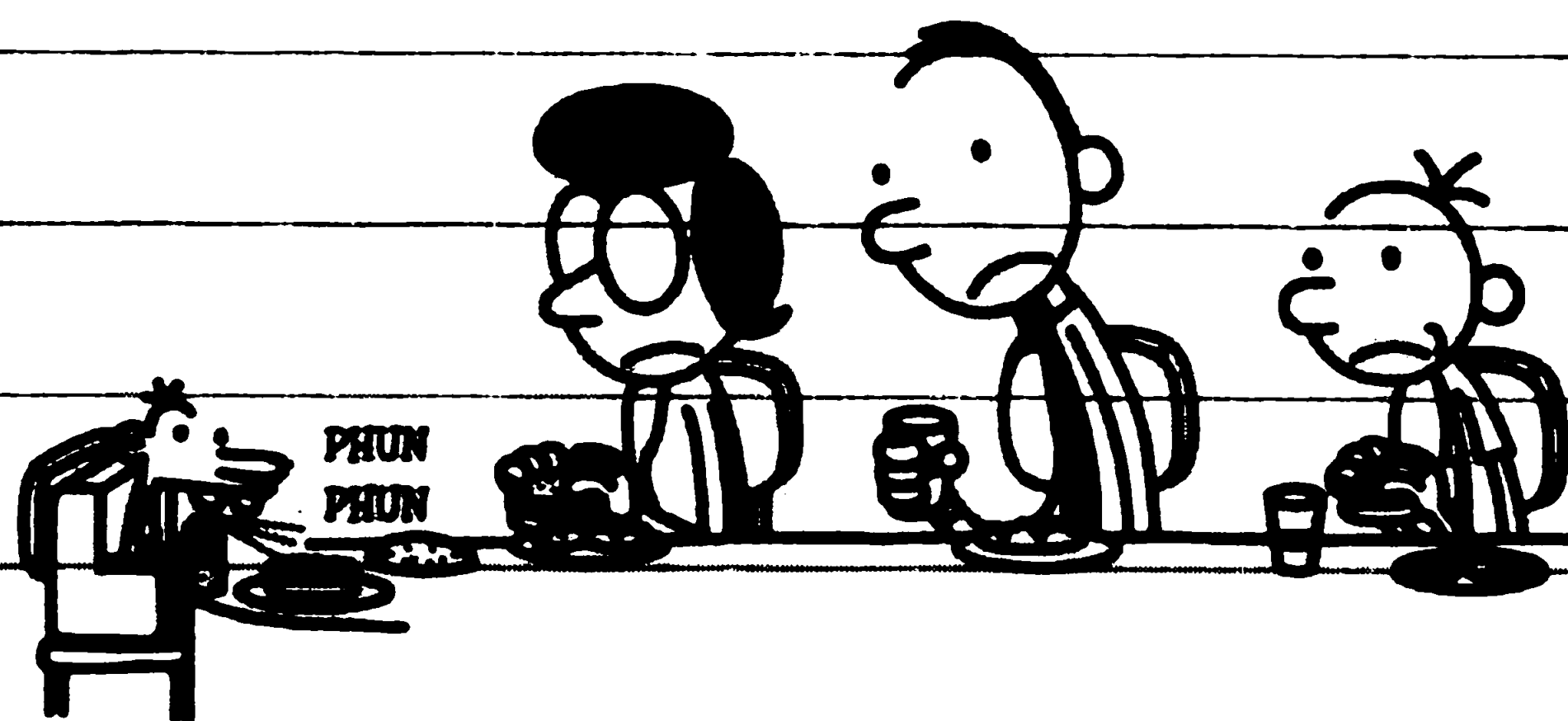
Tối qua mẹ tìm thấy một ít bột ngô ở phía sau tủ đông và làm chúng cho bữa tối, nhưng chúng có vị rất kỳ lạ, vì vậy tôi đã không động vào một chút nào. Mẹ nói tôi cần ăn THỨ GÌ ĐÓ, vì vậy tôi đã ăn sốt cà chua như món ăn chính của mình.

Manny có vẻ như không thấy khó chịu về bánh bột ngô, nó sẽ ăn BẤT CỨ THỨ GÌ miễn là có gia vị yêu thích của nó ở trên món ăn. Khi Sweetie còn sống với chúng tôi, nó thường nhai đồ đặc, vì vậy chúng tôi phun lên đó một thứ được gọi là "Bình xịt táo cay" và con chó không thể chịu đựng được mùi đó.

Nhưng không biết vì lý do gì, Manny lại THÍCH mùi vị của Bình xịt táo cay, và bây giờ nó dùng để ăn với hầu hết mọi thứ.

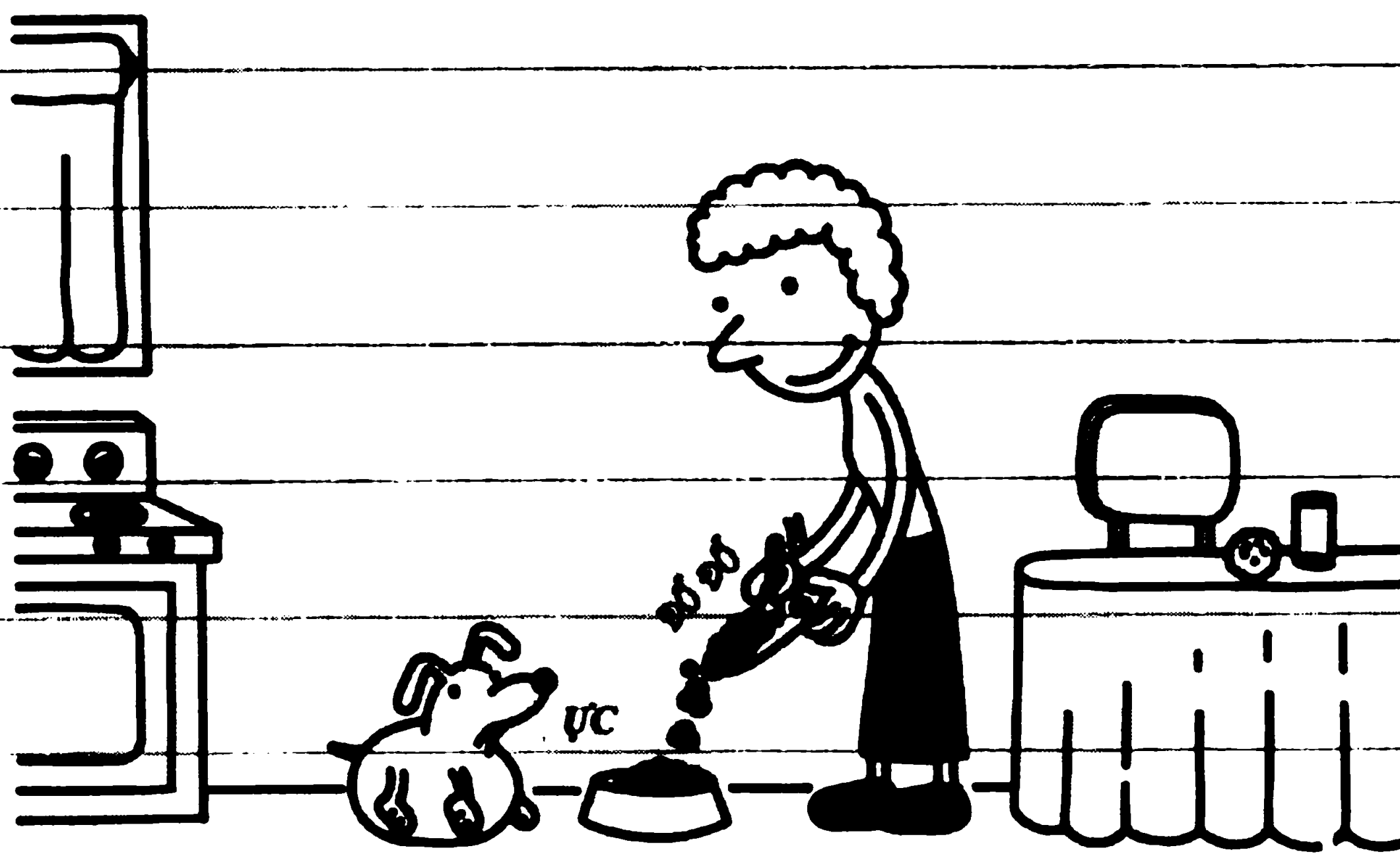

Nhắc đến Sweetie, hôm nay tôi đã rất đói đến nỗi tôi đã suy nghĩ nghiêm túc về việc ăn một ít đồ ăn của chó mà tôi tìm thấy ở phía sau tủ bếp.

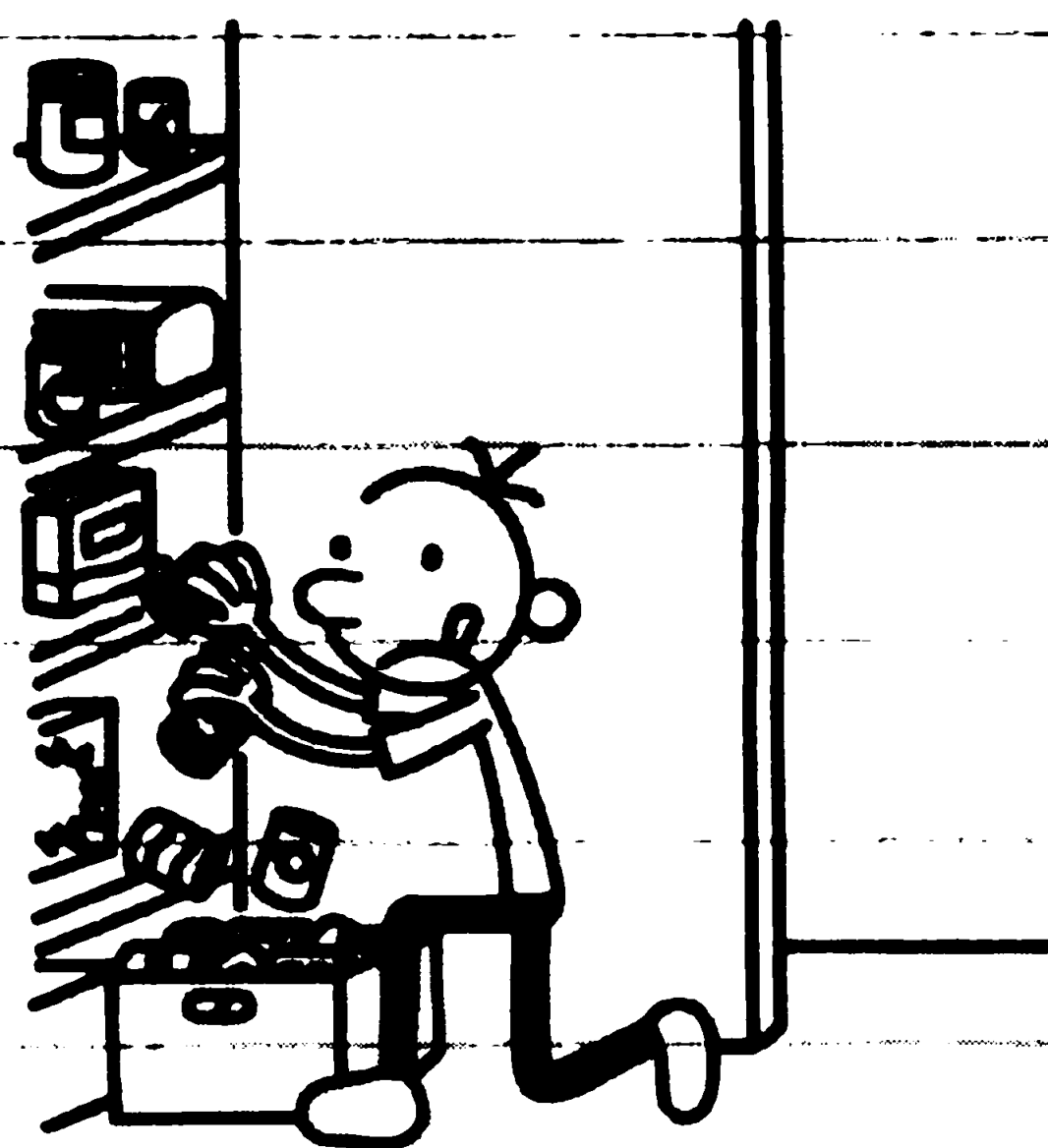

Nhưng mẹ bảo tôi là họ có những tiêu chuẩn khác nhau giữa sản xuất thức ăn cho người và chó, điều đó đã ngăn tôi ăn bất cứ thứ gì, ít nhất là đến bây giờ.

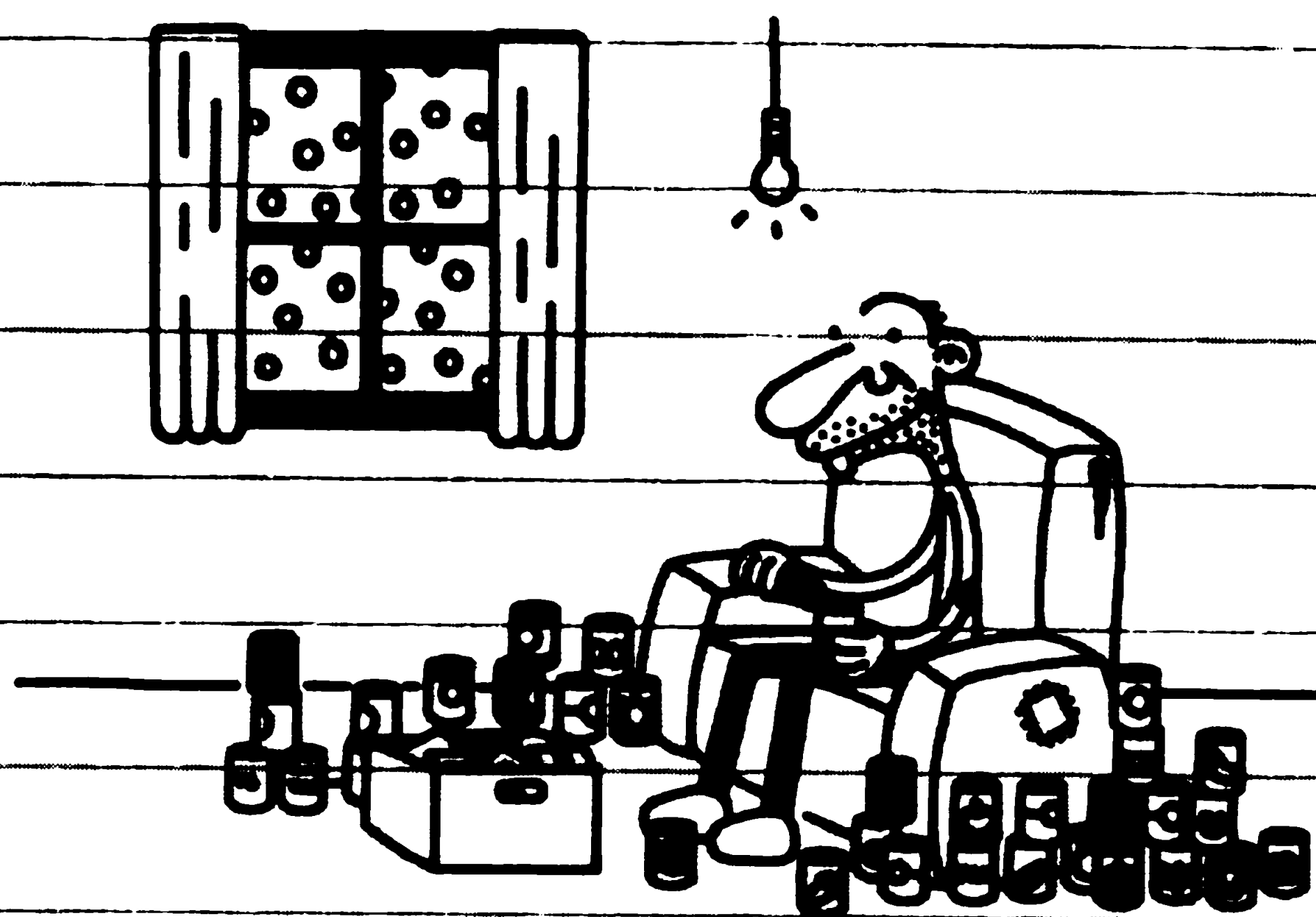
Tôi không thể tin rằng tôi bị chết đói ở đây trong khi Sweetie đang sống rất tốt ở nhà Bà ngoại, thích thú với thực đơn nấu ăn của bà.

Dù vậy tôi chỉ có thể đổ lỗi cho mình về tình hình thực phẩm. Chúng tôi có đông đồ hộp cho đến một tuần trước Lễ Tạ Ơn, nhưng sau đó tôi đã đưa gần như TẤT CẢ cho Chiến dịch Thực phẩm ở trường. Tôi đã tổng hợp những thứ mà tôi không thích ăn, như khoai lang và củ cải tía.

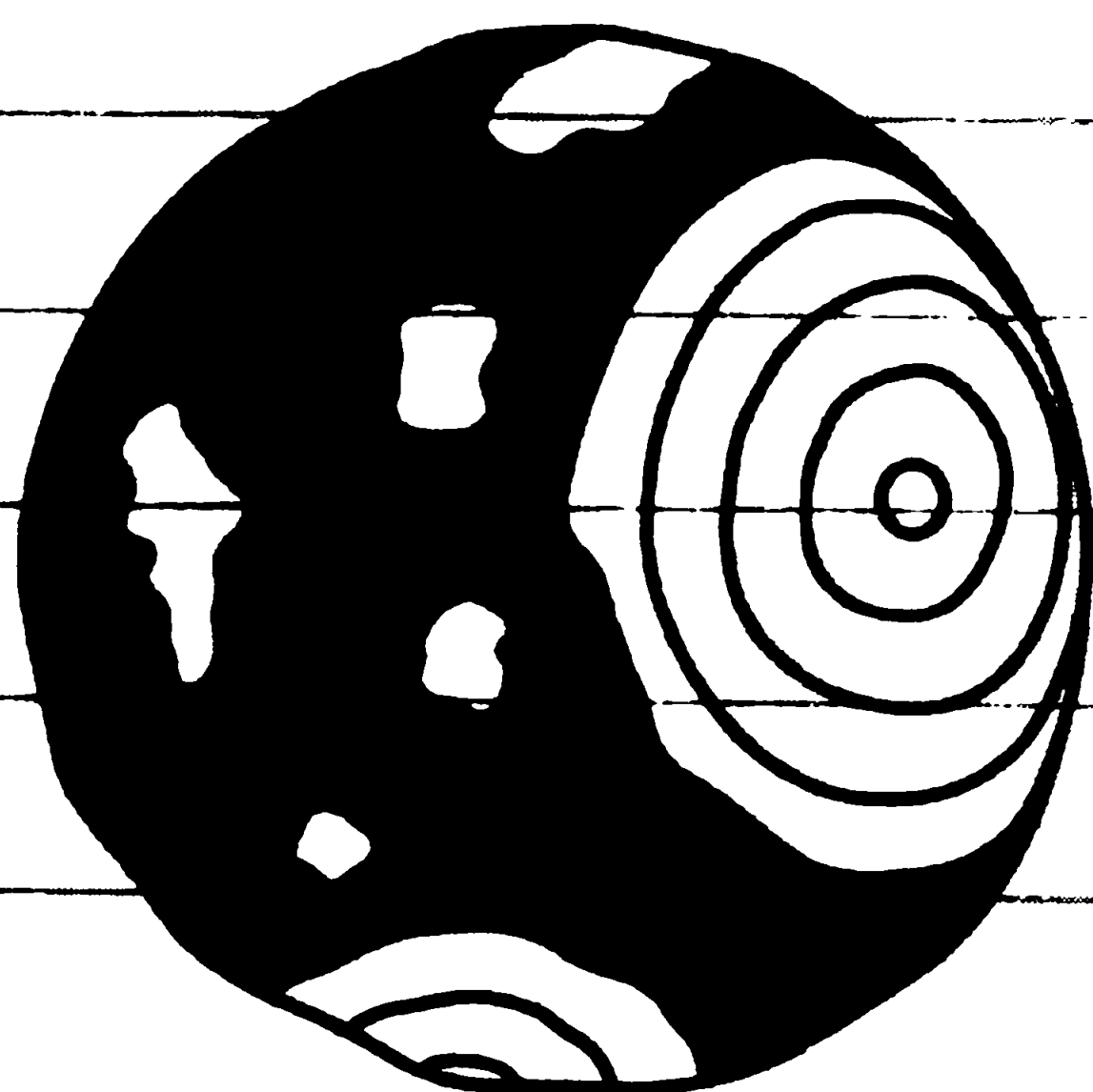

Nhưng tôi sẽ cá rằng bất cứ ai nhận được những thứ đồ "bỏ đi" này của chúng tôi sẽ cười lớn về chúng ngay lập tức.

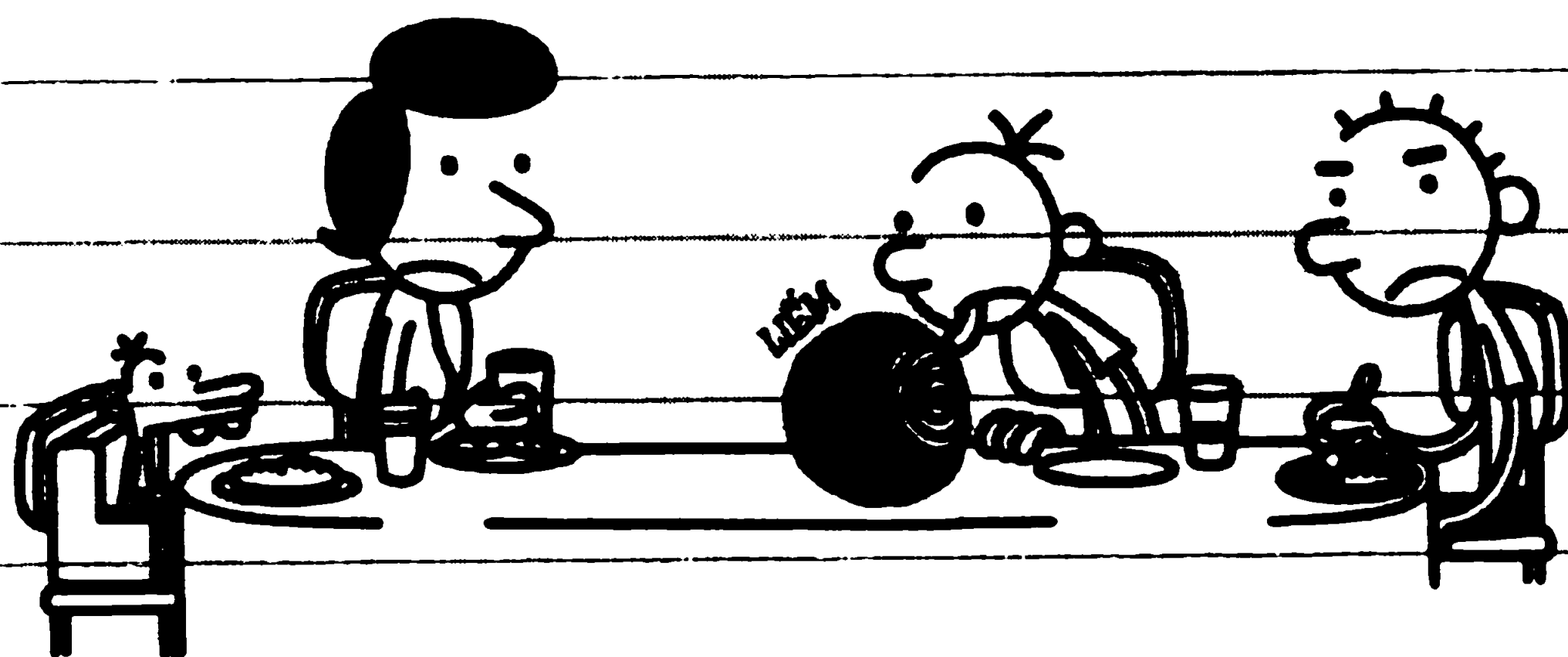

Tôi đang bắt đầu tự hỏi liệu kem đánh răng có bất kỳ giá trị dinh dưỡng nào không vì tôi nhớ tôi thực sự ĐÃ có thứ gì đó có thể ăn được trong ngăn kéo bàn.

Khi bố không cho tôi mang con dê về nhà từ cuộc thi của bang, mẹ đã đưa cho tôi một viên kẹo hình cầu khổng lồ để trang trí cho nó. Tôi dành toàn bộ thời gian để làm việc đó.

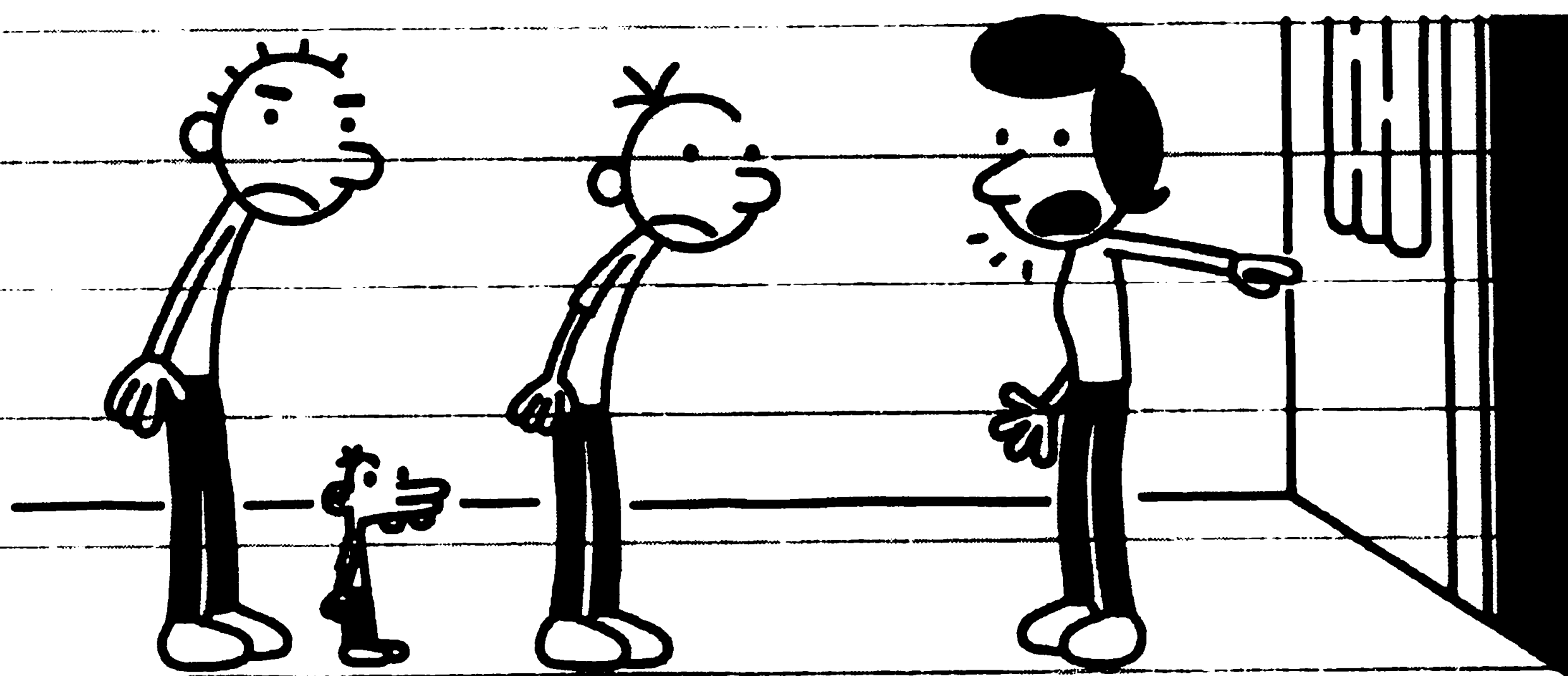

Tôi nghĩ nếu chúng tôi CẠN KIẾT thực phẩm trong nhà, viên kẹo hình cầu sẽ giúp tôi sống sót ít nhất là đến tuần tới.

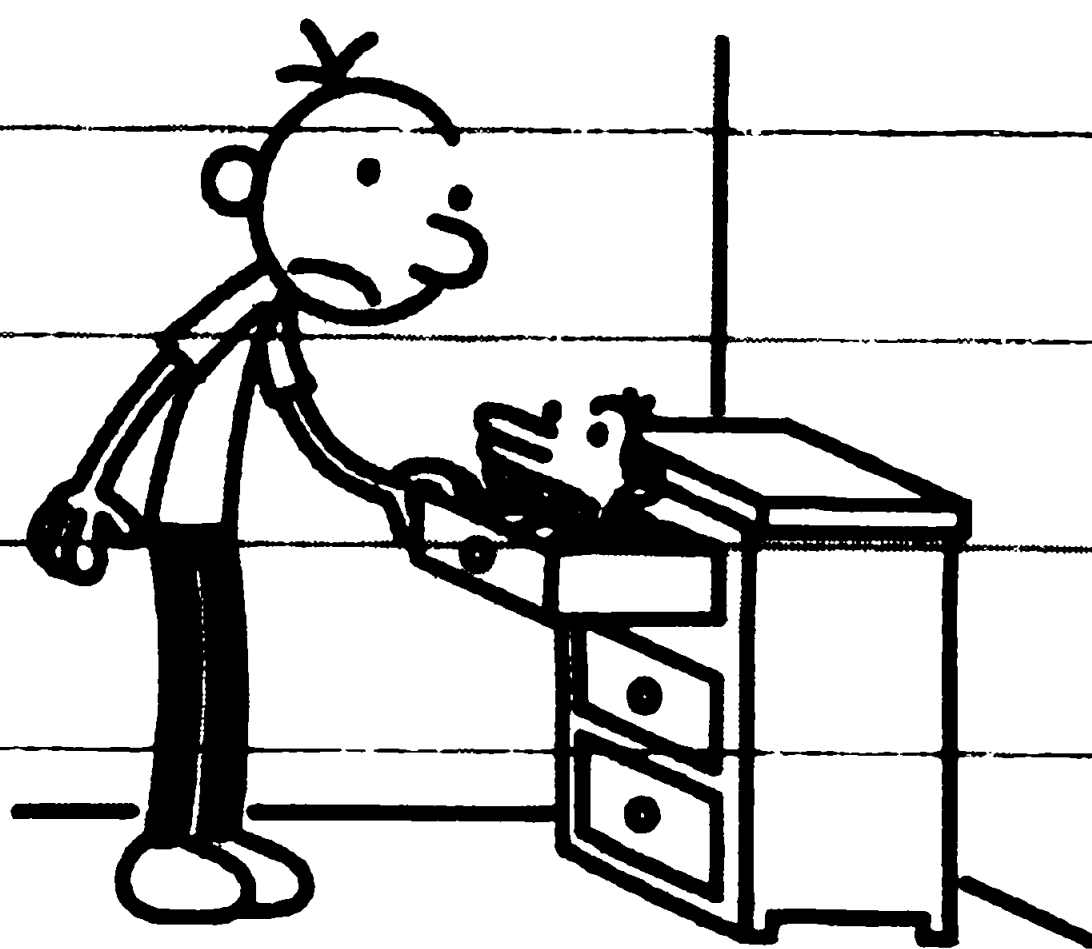

Tối nay, điện bị cắt trong vài giây và sau đó đã có trở lại. Mẹ nói có rất nhiều băng trên đường dây điện nên có thể thỉnh thoảng chúng tôi sẽ bị mất điện.

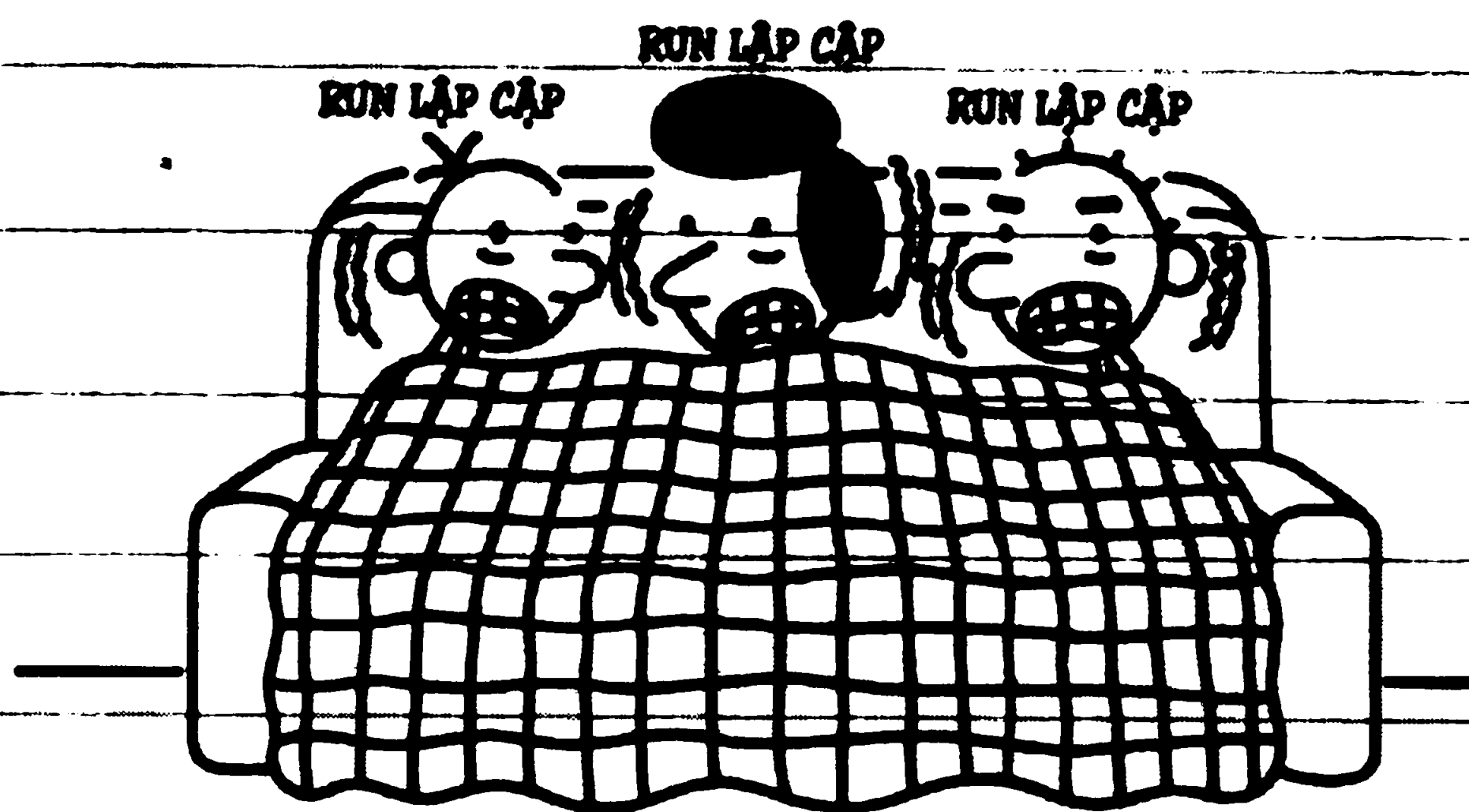
Mẹ nói nếu chuyện đó xảy ra, chúng tôi cần phải giữ tủ đông luôn kín như vậy đồ ăn ở bên trong sẽ không bị tan chảy và bị hỏng. Mẹ cũng nói chúng tôi cần giữ cửa ra vào ngôi nhà luôn đóng có vậy chúng tôi mới không bị mất nhiệt.

Manny THỰC SỰ buồn bã, và bất cứ khi nào hoảng sợ nó đều trốn ở trong phòng của nó. Một lần khi Manny còn nhỏ, tôi kể cho nó nghe về một bà phù thủy sống trong tầng hầm, và nó thực sự kinh hãi. Manny đã mất tích vài giờ, nhưng cuối cùng chúng tôi cũng tìm được nó trong ngăn kéo tủ.

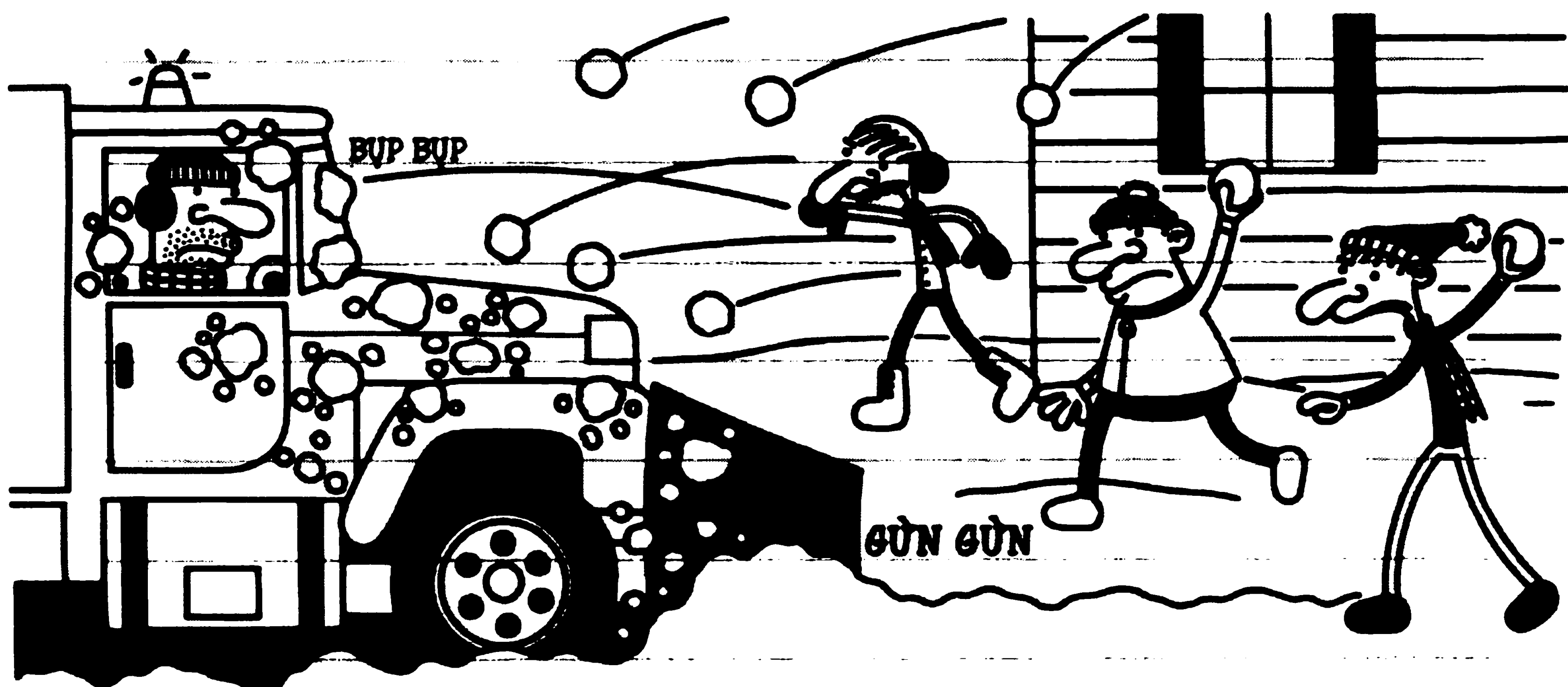
Mẹ đã đúng về vấn đề điện lưới, bởi vì 15 phút sau dự đoán của mẹ, điện đã bị cắt và không có trở lại. Mẹ đã thử gọi cho công ty điện, nhưng điện thoại của mẹ lại hết pin. Mỗi giờ nhiệt độ lại giảm xuống hai đến ba độ, và chúng tôi phải lấy một cái chăn để giữ ấm cơ thể của mình.

Suốt thời gian đó Manny chỉ ở trong phòng của nó và tôi chắc Manny đã hoảng sợ với suy nghĩ của nó. Tôi cũng thực sự lo lắng cho bản thân mình.

Khi bạn đã quen với việc có điện và sau đó tất cả đột ngột mất đi, về cơ bản thì bạn chỉ cách một bước so với động vật hoang dã. Và không có điện thoại hay Tivi, chúng tôi hoàn toàn bị cách ly với thế giới bên ngoài.

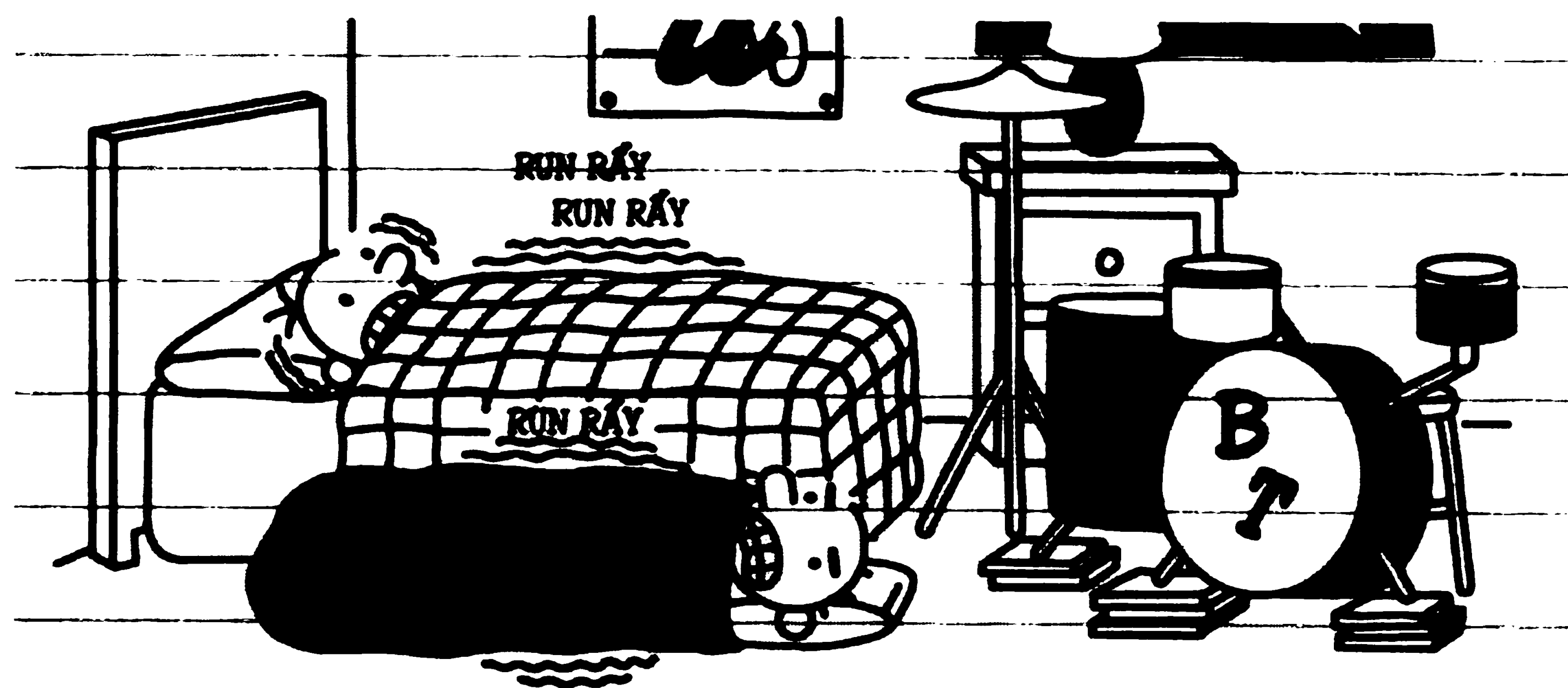
Tôi sẽ cảm thấy tốt hơn nếu đường phố của chúng tôi được ủi tuyết, bởi vì sau đó chúng tôi ít nhất có thể kết nối được với phần còn lại của nền văn minh. Nhưng tôi chắc chắn người ủi tuyết sẽ đến con phố của chúng tôi cuối cùng, vì mỗi lần anh ta đến ngọn đồi của chúng tôi anh ta đều bị phục kích.

Thực sự không có bất cứ điều gì lý thú gì để thức, vì vậy tôi đã đi ngủ, và Rodrick cũng theo tôi vào trong phòng vài phút sau đó.

Trời lạnh như băng, và tôi nhớ đến một câu chuyện tôi đọc trong một cuốn tạp chí về hai chàng trai bị mắc kẹt bên ngoài thế giới hoang dã và phải chia sẻ túi ngủ để duy trì thân nhiệt.

Tôi nhìn Rodrick và nghĩ về điều đó trong một giây, nhưng sau đó tôi quyết định lòng tự trọng của tôi quan trọng hơn việc sống sót.

Tất cả tôi có thể nói là đi tù còn tốt hơn như THỂ NÀY. Tôi chắc chắn rằng họ đảm bảo cho bạn được ấm áp và ba bữa mỗi ngày, vì vậy khi cảnh sát quay lại, tìm tôi đi, tôi sẽ sẵn sàng đi cùng họ.

Thứ Ba

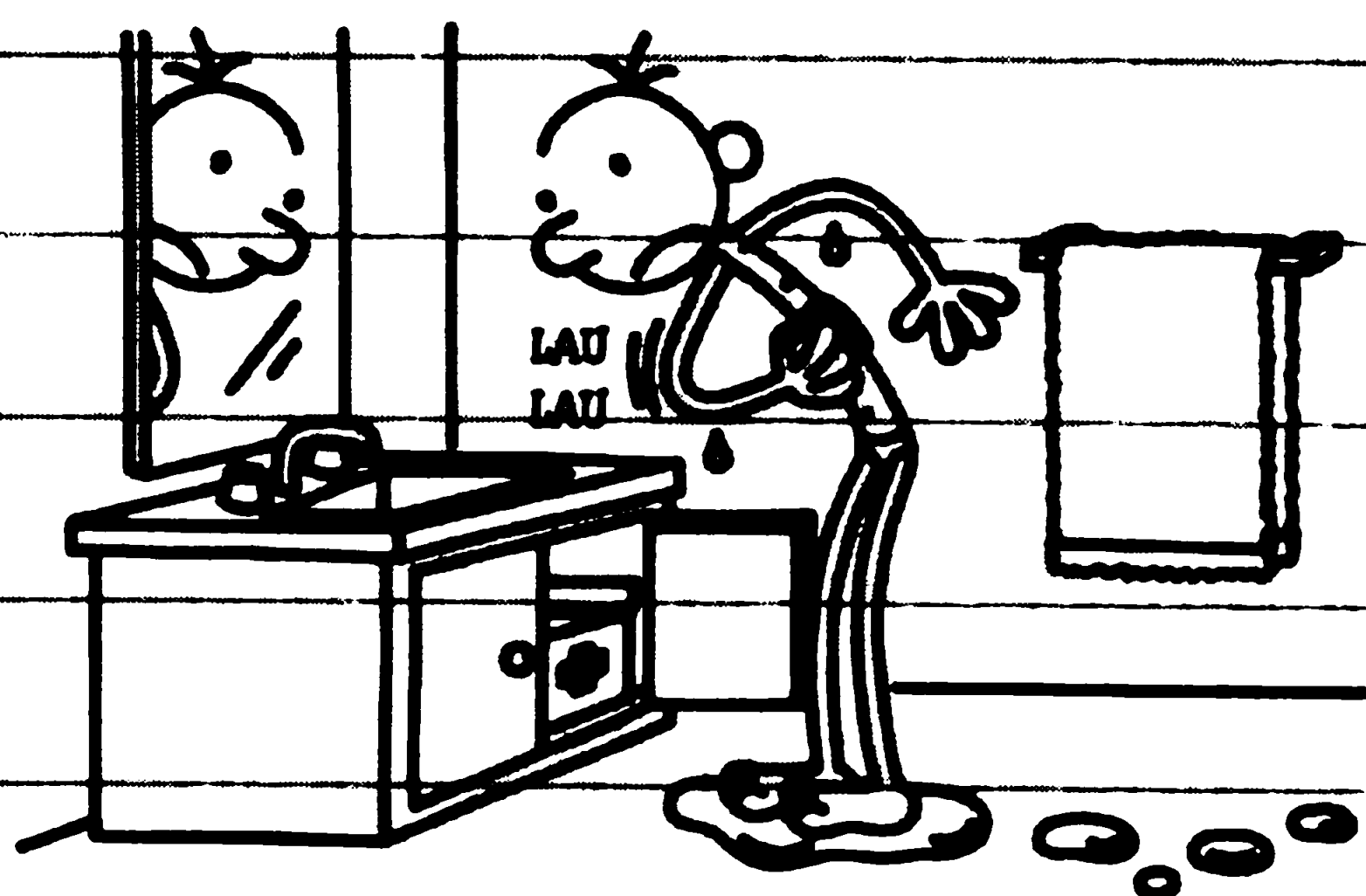
Hôm nay khi tôi thức dậy, tôi nhận ra rằng tôi lại để mất Alfredo một lần nữa, nhưng tôi không quá bận tâm về nó. Tôi rất vui khi được đoàn tụ với con búp bê của mình ngày hôm qua, nhưng không dễ để tìm lại nơi chúng tôi đã lạc nhau.

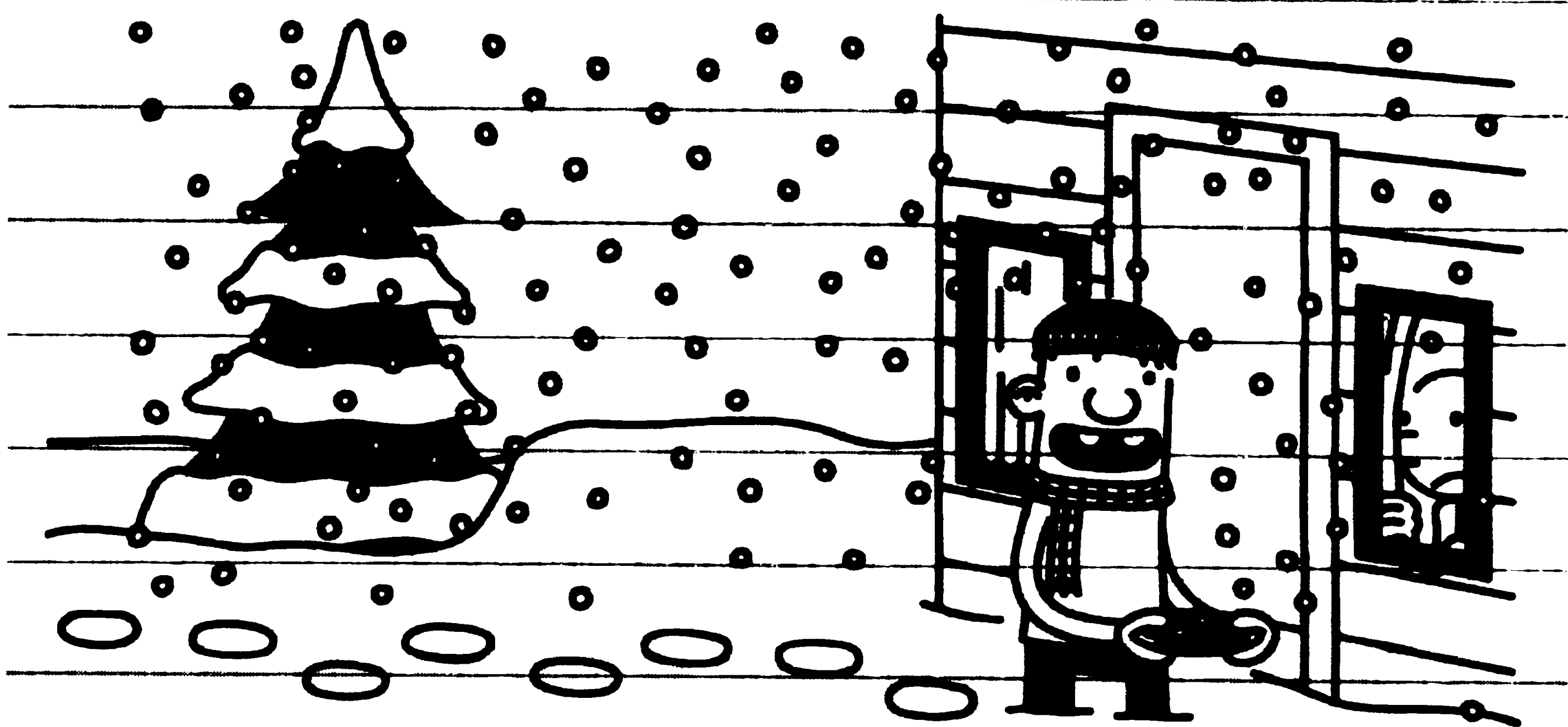
Sáng nay tôi nhận thấy tuyết đã rơi ít hơn, nhưng điện vẫn bị mất, và mẹ bảo rằng chúng tôi sẽ phải thích ứng với hoàn cảnh mới của mình cho tới khi tuyết tan.

Mẹ nói tôi đã không tắm vài ngày rồi và tôi không thể sống giống như một "người nguyên thủy" như vậy. Tôi hứa với mẹ rằng tôi sẽ tắm HAI LẦN một ngày khi có điện trở lại, nhưng mẹ bắt tôi đi lên tầng trên để tắm bằng bất cứ giá nào.

Nước thì lạnh như băng, và chỉ còn duy nhất chiếc khăn mẹ đã sử dụng hôm qua trong nhà vệ sinh. Vì vậy tôi phải tự lau khô người với vài tấm vải gác mỏng dính mà tôi tìm thấy trong hộp cứu thương dưới bồn rửa.

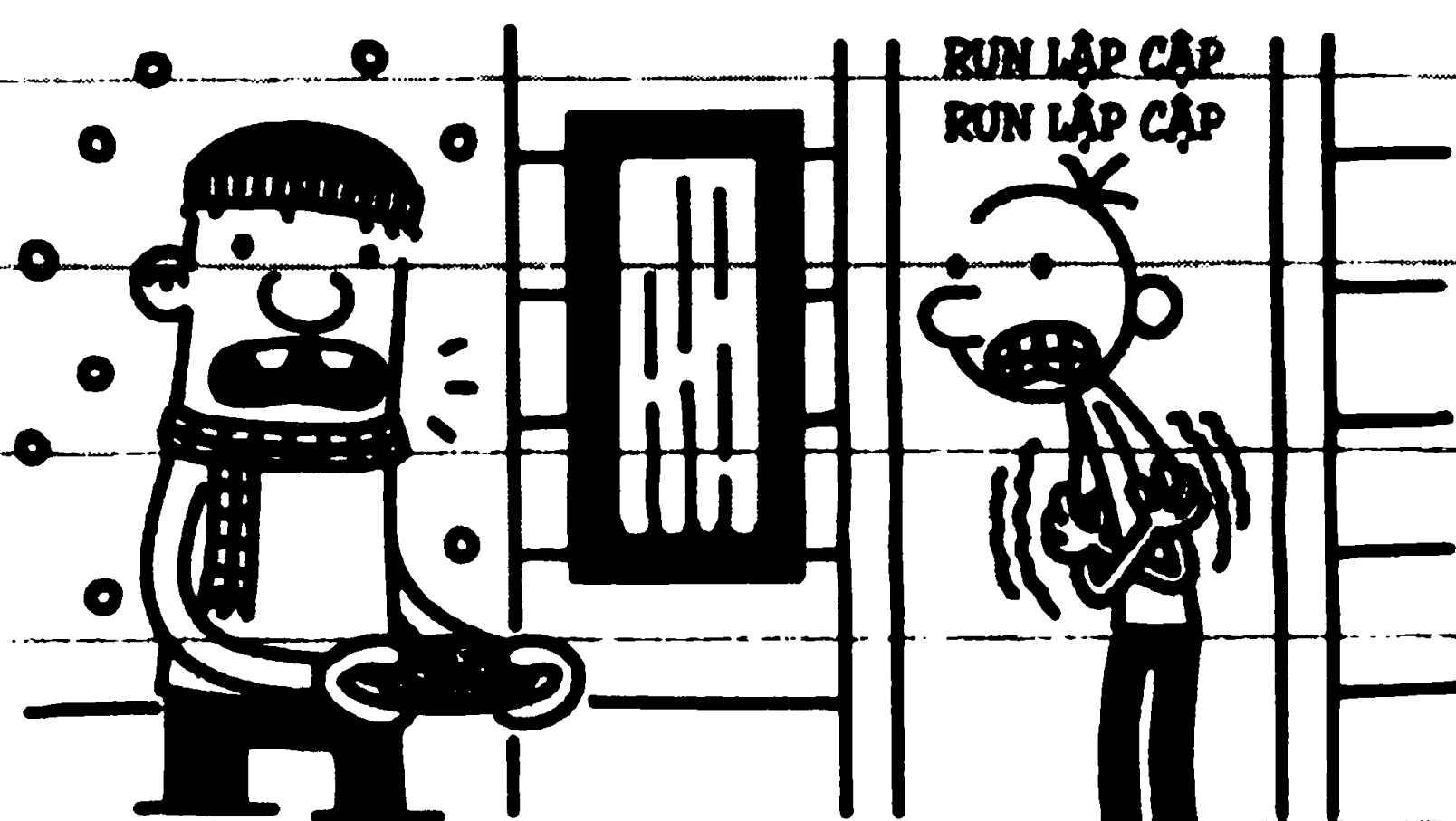

Sau khi mặc quần áo, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài. Tôi nghĩ có lẽ cuối cùng cảnh sát cũng đến để bắt tôi, và tôi cảm thấy choáng váng. Nhưng khi tôi nhìn ra ngoài từ cửa sổ tôi thấy ROWLEY đang đứng lù lù ở đó, và nó có thứ gì đó trên tay.

Tôi đã nghĩ Rowley đến để GIẢI CỨU chúng tôi. Nhưng khi tôi mở cửa, Rowley bảo rằng nó mang cho chúng tôi ít bánh Giáng sinh, và sau đó nó hỏi tôi có muốn ra ngoài chơi không. Tôi bảo Rowley là nó đã bị MẤT TRÍ và hỏi xem gia đình nó đã sống sót như thế nào khi không có điện, nhưng nó có vẻ bất ngờ.

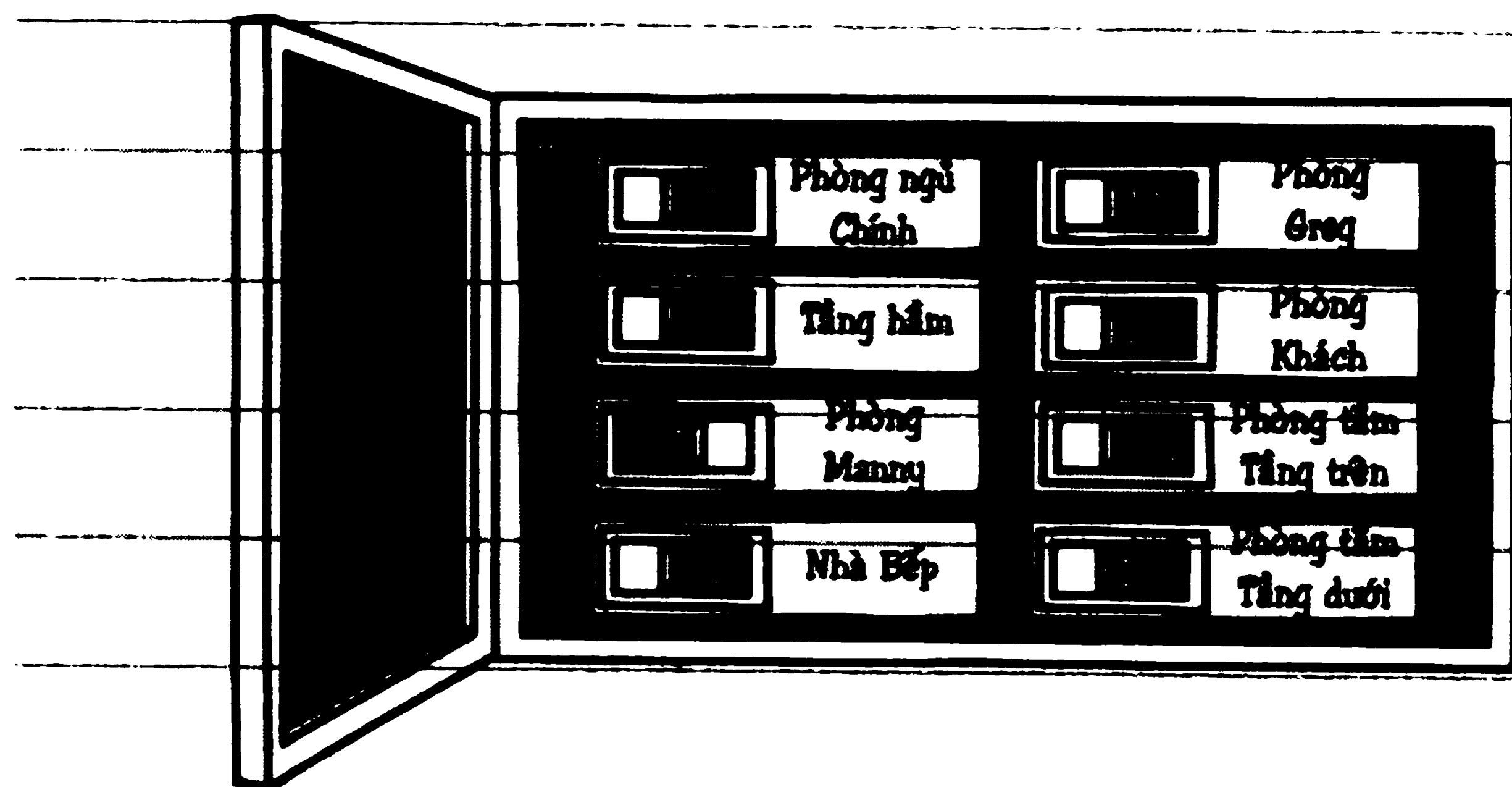
Rowley nói rằng nhà nó vẫn có điện và mọi nhà khác trong khu phố cũng vậy. Và để chắc chắn, tôi có thể nhìn thấy đèn Giáng sinh của mọi người đang nhấp nháy trên đường phố.

Sau đó Rowley hỏi tôi có muốn làm một người tuyết không. Tôi đã đóng sầm cửa lại, nhưng chỉ sau khi tôi tự cứu mình với vài cái bánh.

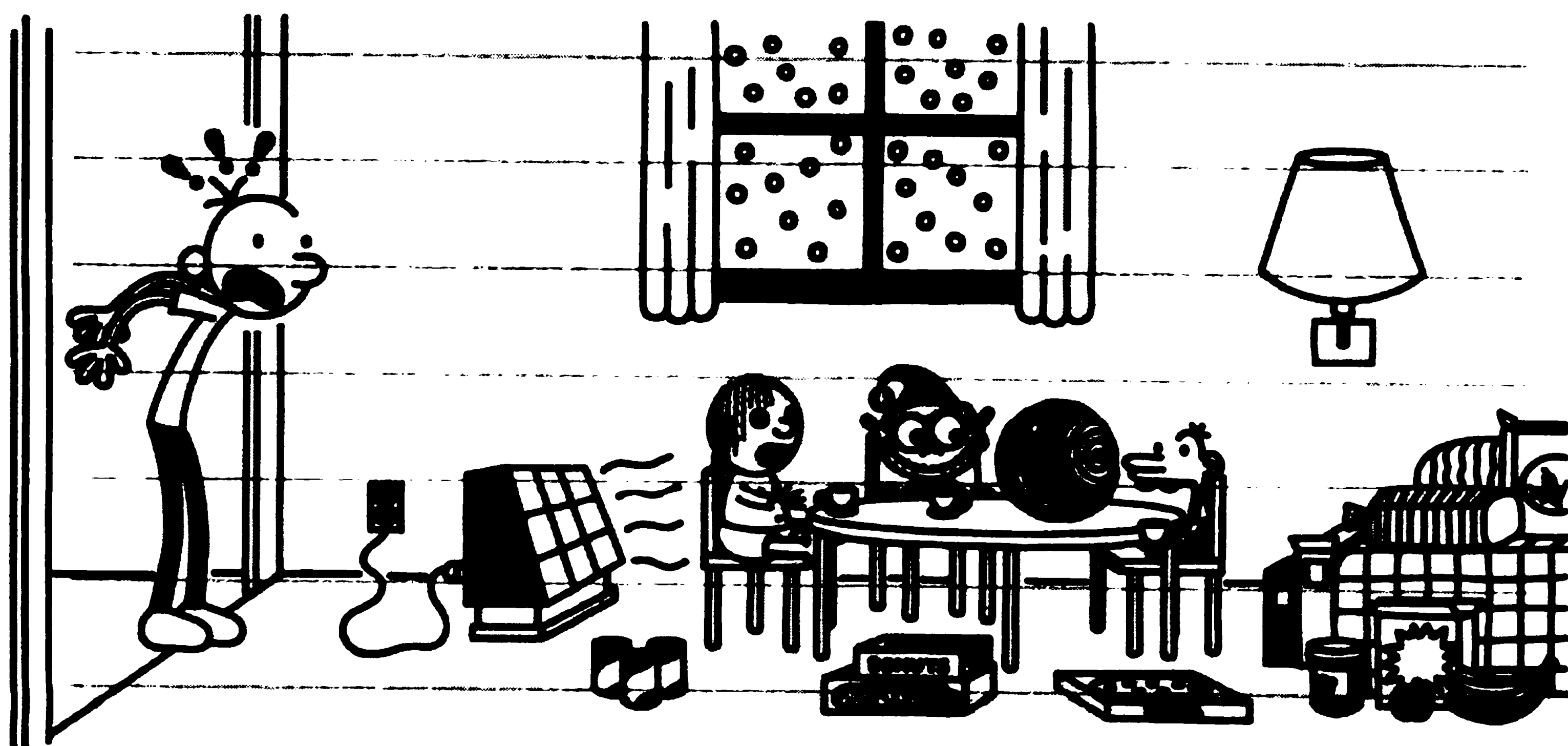
Tôi kể với mẹ những gì Rowley đã nói về điện và mẹ bảo tôi đi xuống tầng hầm để xem liệu có gì không ổn với hộp cầu chì của chúng tôi không.

Khi tôi mở nó ra và nhìn vào phần ngắt mạch, đây là những gì tôi đã thấy-

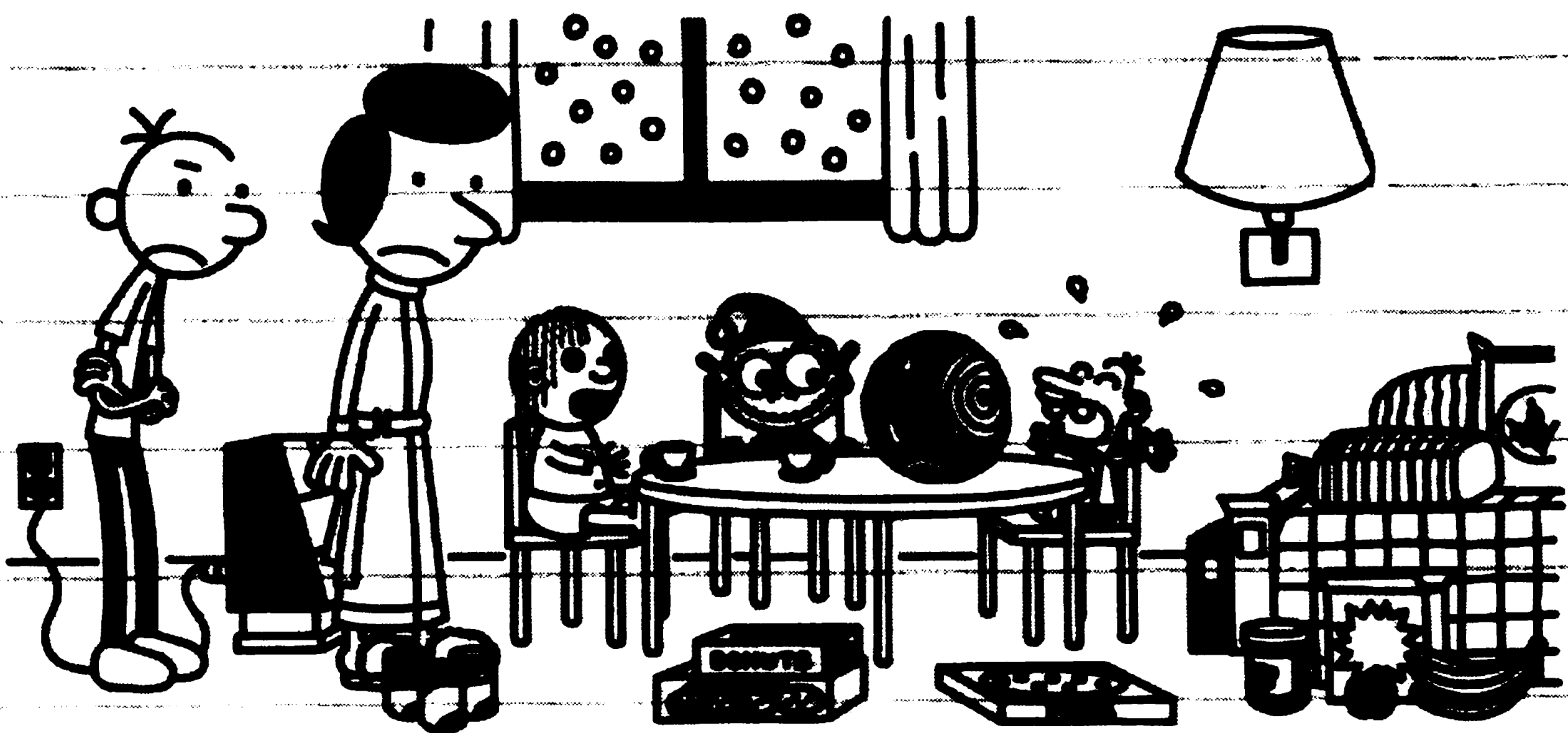
Chỉ duy nhất một cái công tắc BẬT và là ở phòng của Manny.

Tôi chạy lên gác, và khi tôi mở cửa phòng Manny tôi đã nhận một luồng nhiệt ập vào. Manny đang ngồi ở đó với một máy sưởi không khí, một đồng thức ăn, và rất nhiều thứ KHÁC nữa.

Khi mọi thứ trở nên tồi tệ, Manny chắc hẳn đã tưởng tượng đó là mọi người dành cho bản thân nó. Tôi nghĩ nó sẽ để những người còn lại trong chúng tôi chết rét miễn là NÓ đủ để sống sót.

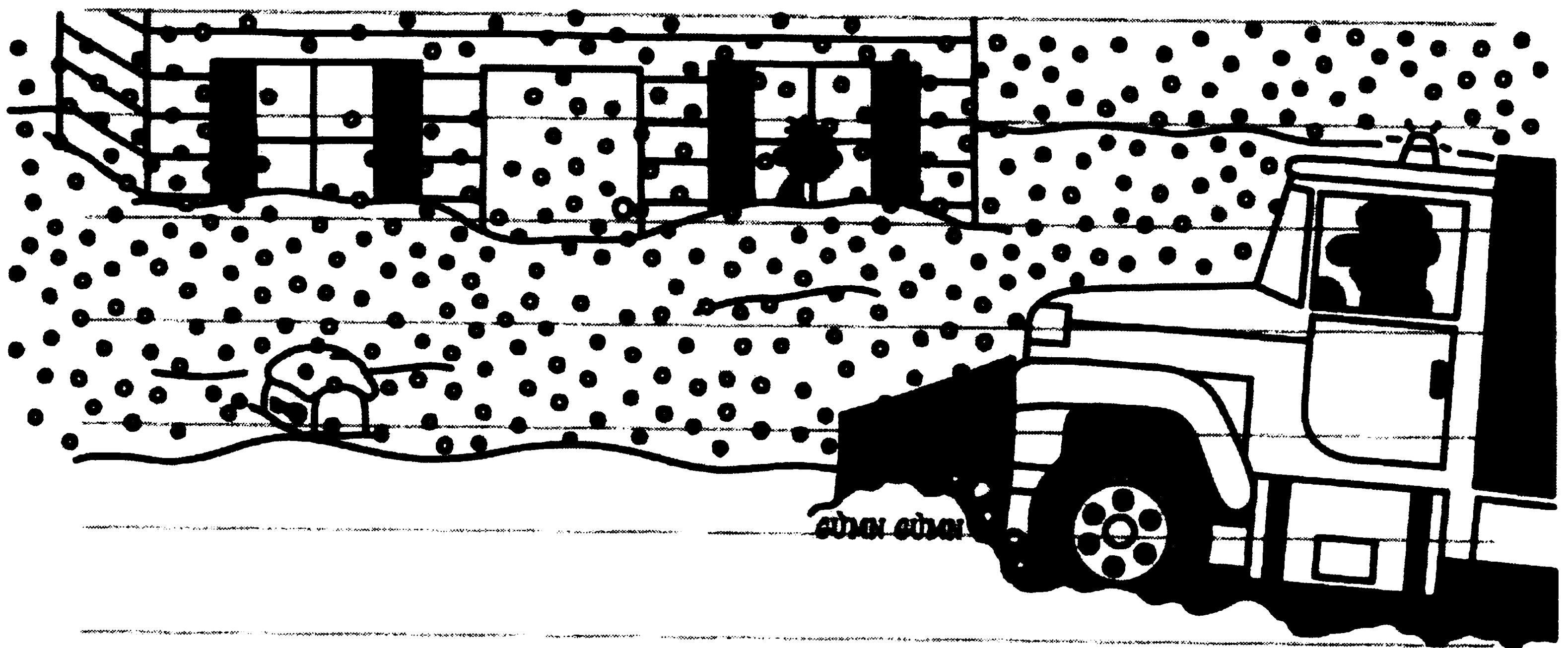
Mẹ hỏi Manny vì sao nó ngắt nguồn điện những nơi còn lại của ngôi nhà, và nó bắt đầu khóc bù lu bù loa rằng đó là bởi vì không có người nào dạy nó cách buộc dây giày như thế nào.

Trong khi mẹ xử lý Manny, tôi đi xuống tầng hầm và mở cầu dao cho những nơi còn lại trong nhà. Điện đã có trở lại, và lò sưởi được bật lên. Vài phút sau đó, bố đã gọi điện. Bố nói đường cao tốc đã sạch sẽ và rằng bố đang về nhà.

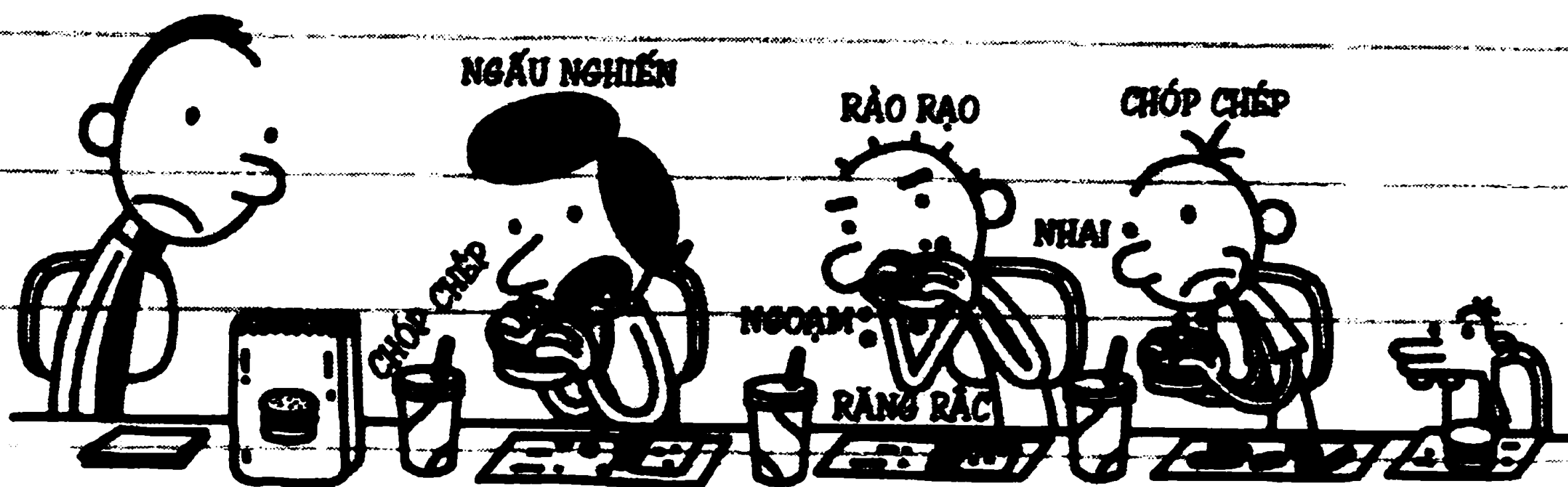
Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ và thấy người dọn tuyết

đang đi lên ngọn đồi của chúng tôi.

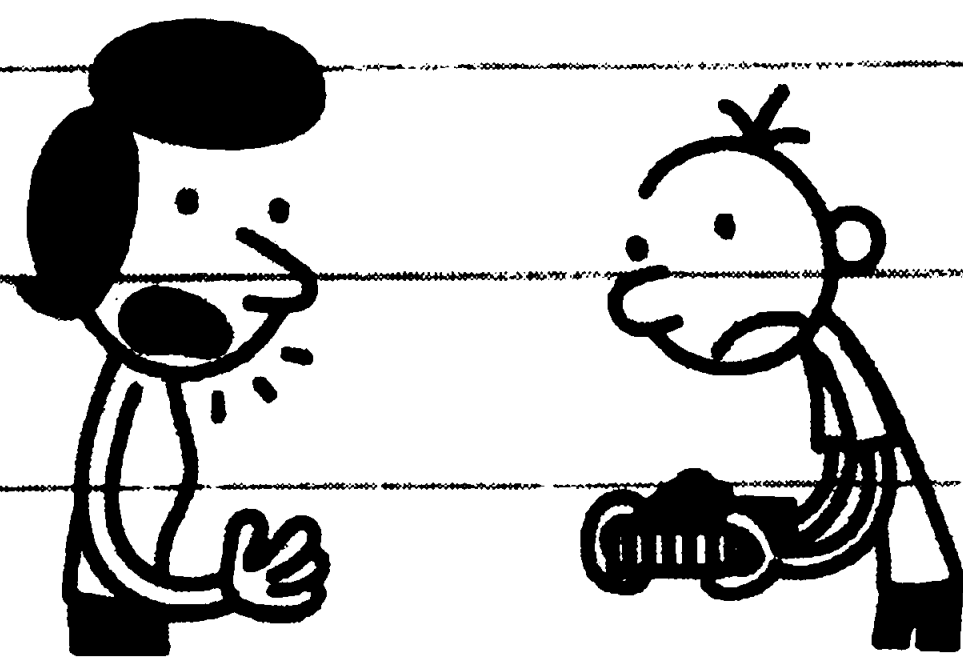
Mẹ nói rằng đó là một "phép lạ" khi bố sẽ về nhà vào đêm Giáng sinh, nhưng thành thật với bạn, tôi đã hoàn toàn quên hết ngày tháng cho đến lúc này.

Bố kiếm được một ít đồ ăn trên đường về nhà, và những người còn lại trong chúng tôi đã ăn như một bầy sói. Và để tôi nói điều này, tôi sẽ không bao giờ lấy đồ ăn để trợ cấp cho ai đó một lần nữa.

Mẹ nói mẹ sẽ đi ra ngoài với bố tìm một nơi nào đó mở cửa để hàn kính.

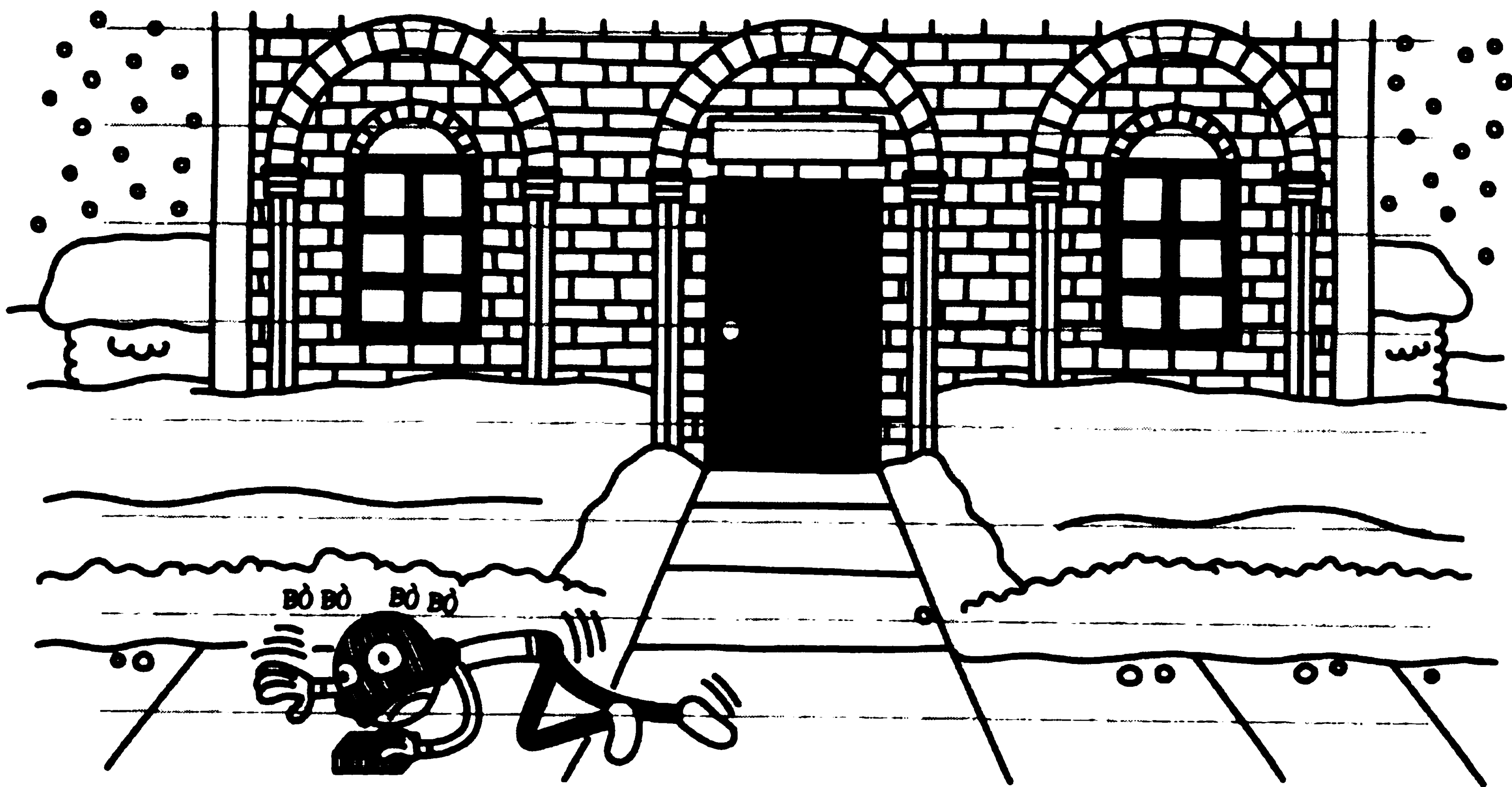
Trước khi đi, mẹ bảo tôi mang một món quà đến đồn cảnh sát để làm Chiến dịch Đồ chơi và đặt nó vào thùng bên ngoài cửa vì hôm nay là ngày cuối cùng bạn có thể đặt món quà vào đó.

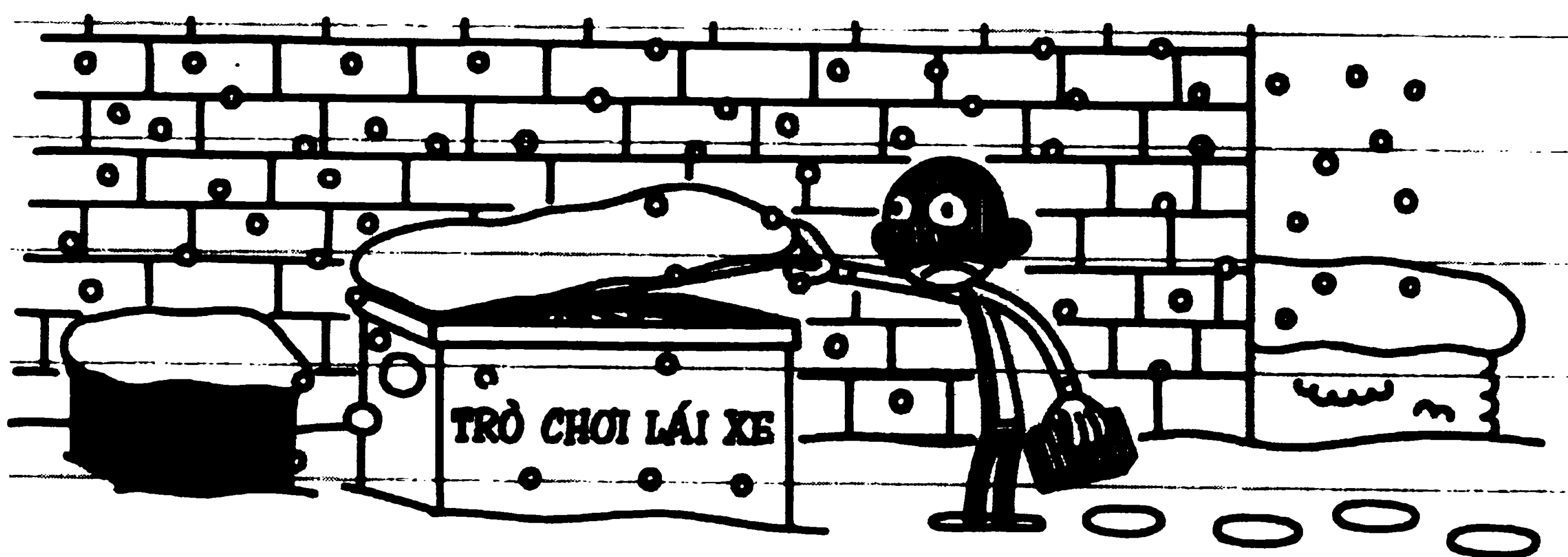
Nhưng tôi không quá hăm hở để lộ mặt mình ở đồn cảnh sát, và tôi THỰC SỰ không muốn đón Giáng sinh ở trong tù. Tuy nhiên tôi biết tôi sẽ làm vài đứa trẻ buồn nếu tôi không chuyển quà của chúng tôi, vì vậy tôi tìm một cái mặt nạ trượt tuyết trong tủ quần áo và trùm kín đầu.

Phải mất rất nhiều thời gian để đến được đồn cảnh sát, và để an toàn tôi đã phải bò 300 mét cuối cùng đến cái thùng.

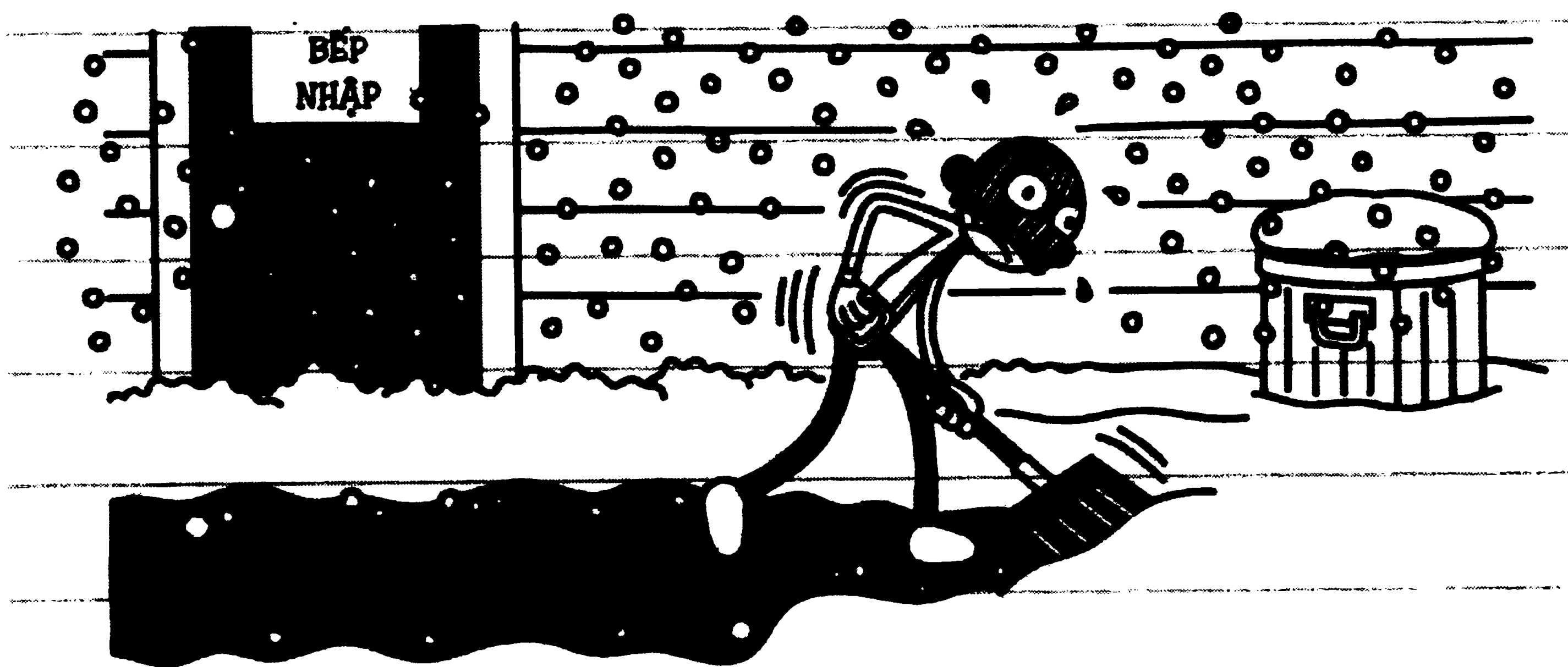
Ngay khi tôi biết đường đã vắng tanh, tôi đứng lên và ném gói quà vào chiếc thùng.

Sau đó tôi quay lại và đi về nhà. Nhưng khi đi bộ qua nhà thờ, tôi đã nhớ ra một điều gì đó. Tôi đã ghi một lời thỉnh cầu trên Cây Thiện nguyện, và tôi tự hỏi liệu đã có người nào đó nhận được chiếc phong bì yêu cầu tiền mặt của tôi và để nó bên dưới thùng rác sau nhà thờ.

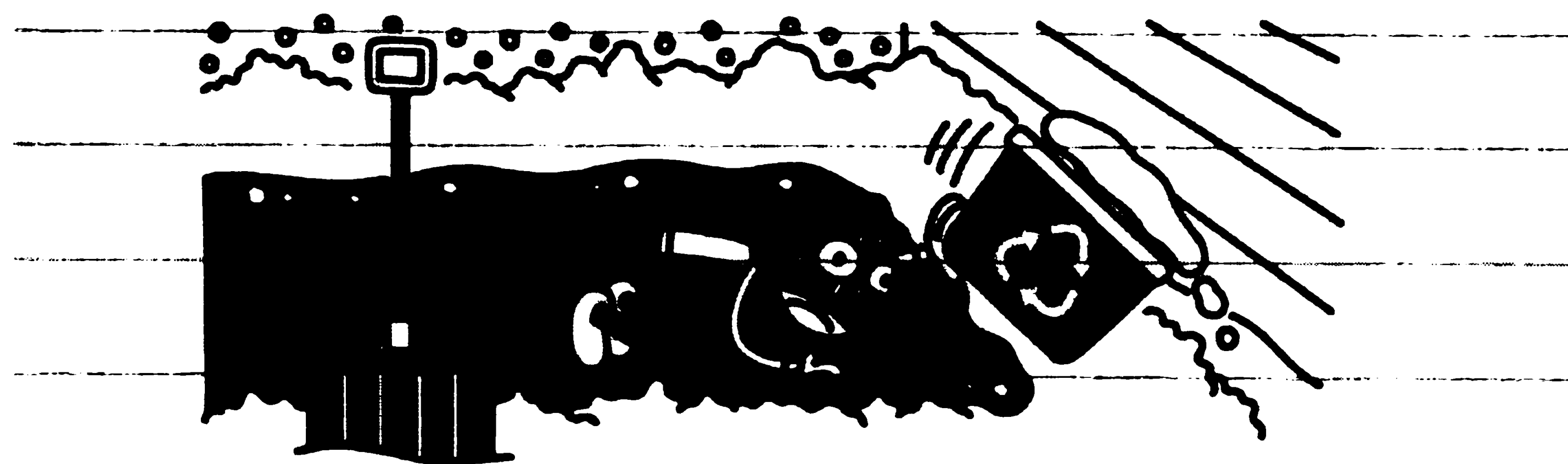
Bãi đỗ xe của nhà thờ bị bao phủ trong tuyết. Tôi chắc chắn chiếc thùng rác đã bị chôn vùi ở nơi nào đó sau nhà thờ, nhưng tôi không biết chính xác nó nằm ở chỗ nào.

May mắn có một cái xẻng xúc tuyết dựa trên tường, và tôi bắt đầu đào bới để tìm chiếc thùng rác. Nhưng nó không ở vị trí mà tôi đã nghĩ, và cuối cùng tôi đã phải dọn sạch cả một vùng RỘNG LỚN để tìm nó.

Tôi ước nhà thờ có một cái vòi nước ở phía sau tòa nhà, bởi vì nó sẽ giúp công việc tìm kiếm của tôi trở nên dễ dàng hơn nhiều. Tôi phải liều mạng để tìm chiếc phong bì, bởi vì tôi nghĩ nếu tôi bắt đầu cuộc sống của mình bằng việc chạy trốn, tôi phải sử dụng một lượng lớn tiền mặt trong vài tuần đầu tiên.

Nhưng cuối cùng khi tôi tìm ra chiếc thùng rác, không có cái phong bì nào bên dưới cả.

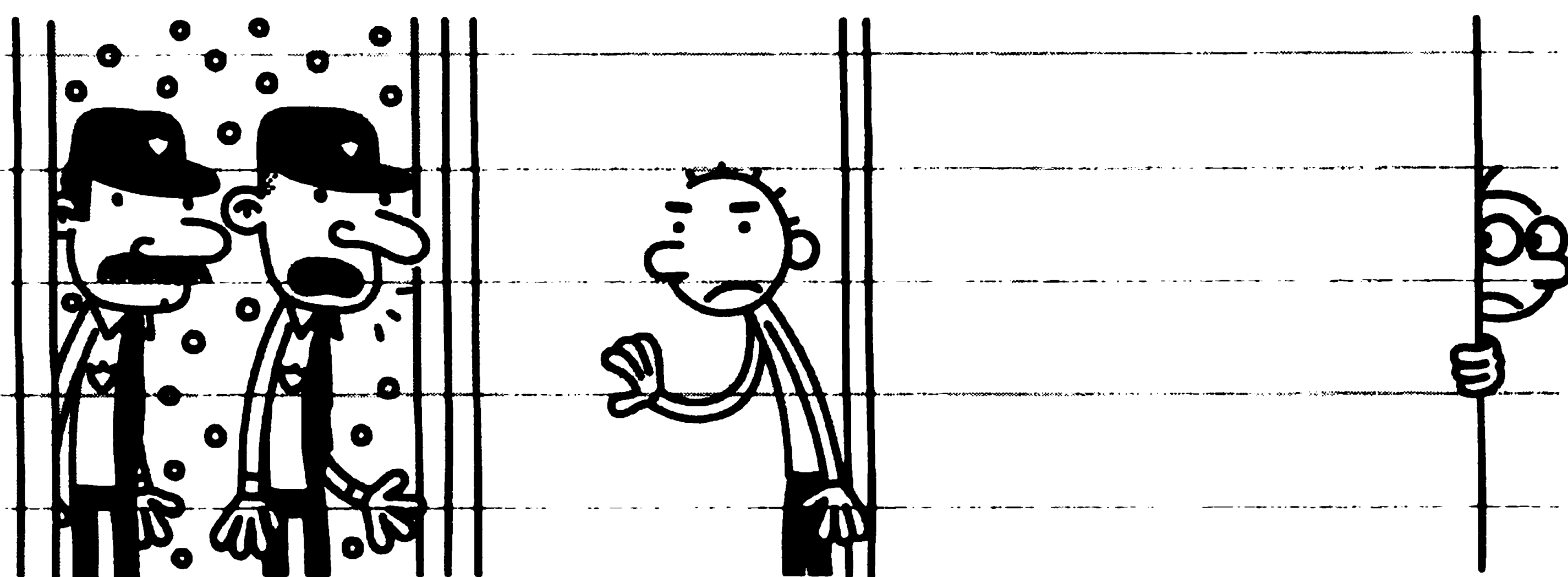

Tôi khá lơ đãng trên đường về nhà, và đã quên cả việc phải cẩn thận để không bị nhìn thấy. Vì vậy tôi đã hoàn toàn không có sự chuẩn bị khi tôi vừa đến trước cửa nhà mình thì một chiếc ô tô cảnh sát đã đỗ xích trên đường lái xe ngay sau tôi.

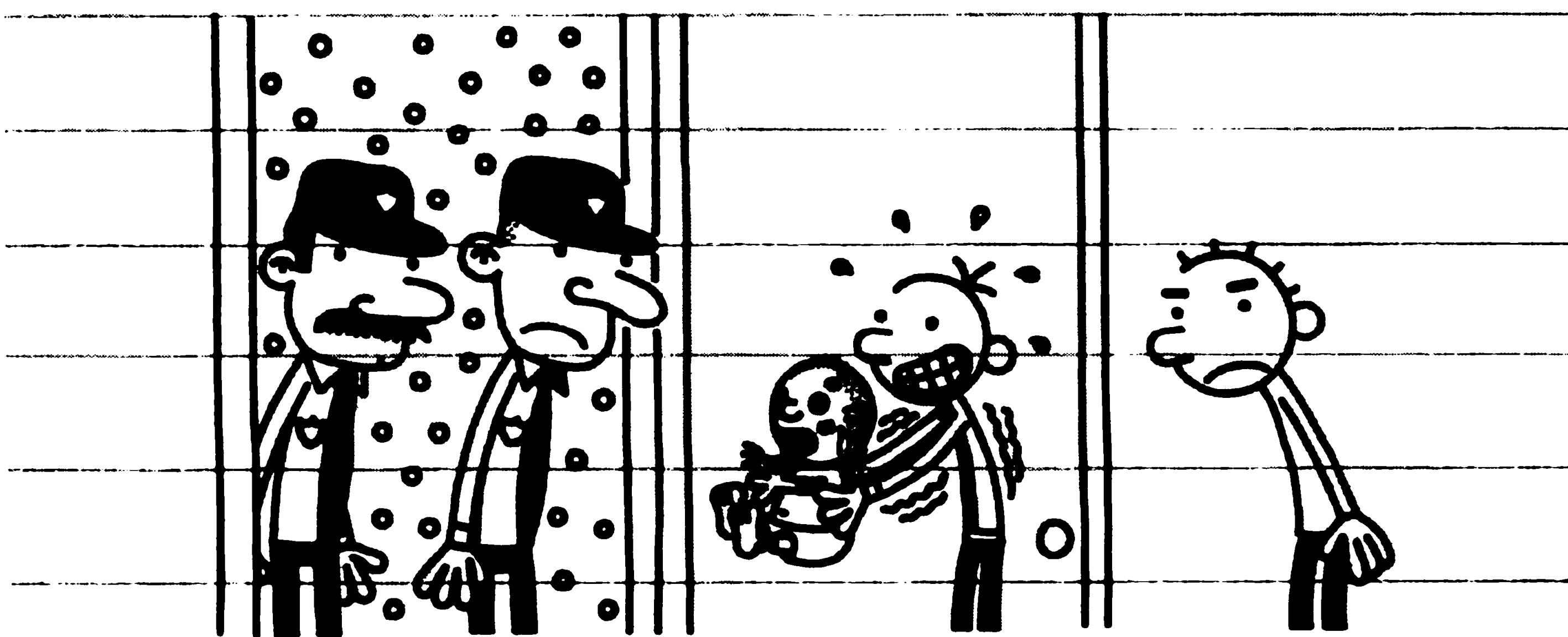

Tôi nghĩ lần này họ đến để bắt tôi, vì vậy tôi đã chạy vào trong nhà và khóa cửa lại. Nhưng khi cảnh sát gõ cửa, Rodrick đã để họ vào trong.

Tôi nghĩ đến việc nhảy qua cửa sổ và chạy trốn, nhưng tôi thấy may mắn vì mình đã không làm như vậy, bởi vì nhìn tôi sẽ giống như một thằng ngốc. Hóa ra cảnh sát không đến đây bắt tôi. Họ chỉ ghé qua để lấy những món quà cuối cùng cho Chiến dịch Đồ chơi.

Tôi nghĩ có thể họ đang lừa gạt và rằng họ chỉ dùng chuyện từ thiện để dụ tôi lộ diện. Nhưng cuối cùng tôi cũng can đảm bước ra ngoài cửa và thậm chí đã mang một món đồ quỳên góp đi cùng và cố tỏ ra thật bình thường.

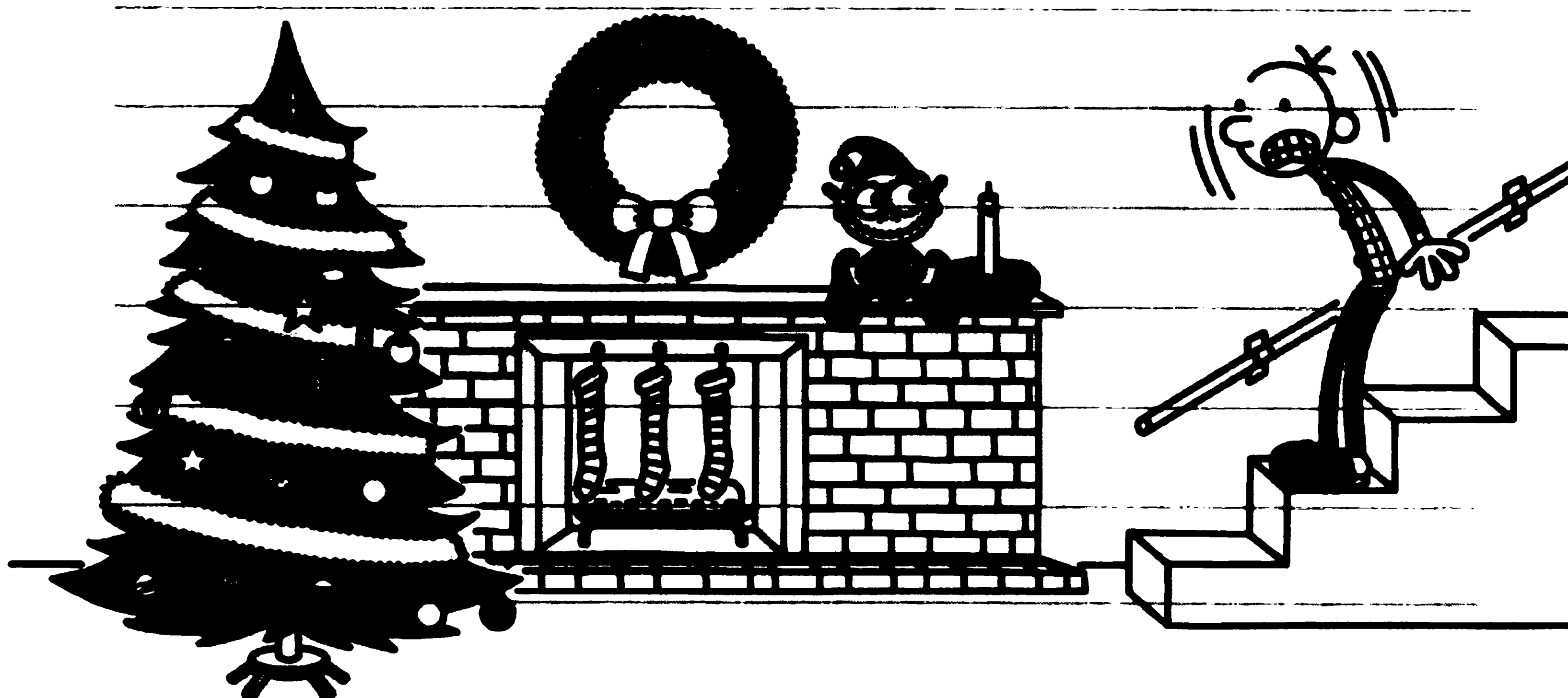

Cảnh sát nói rằng họ không thể nhận một món đồ chơi đã cũ nát và rằng họ chỉ lấy những thứ mới có bao bì còn nguyên vẹn. Thực sự tôi nghĩ họ có một chút sợ hãi bởi Alfredo, vì nhìn họ như có vẻ muốn rời đi với vàng sau đó.

Giáng Sinh

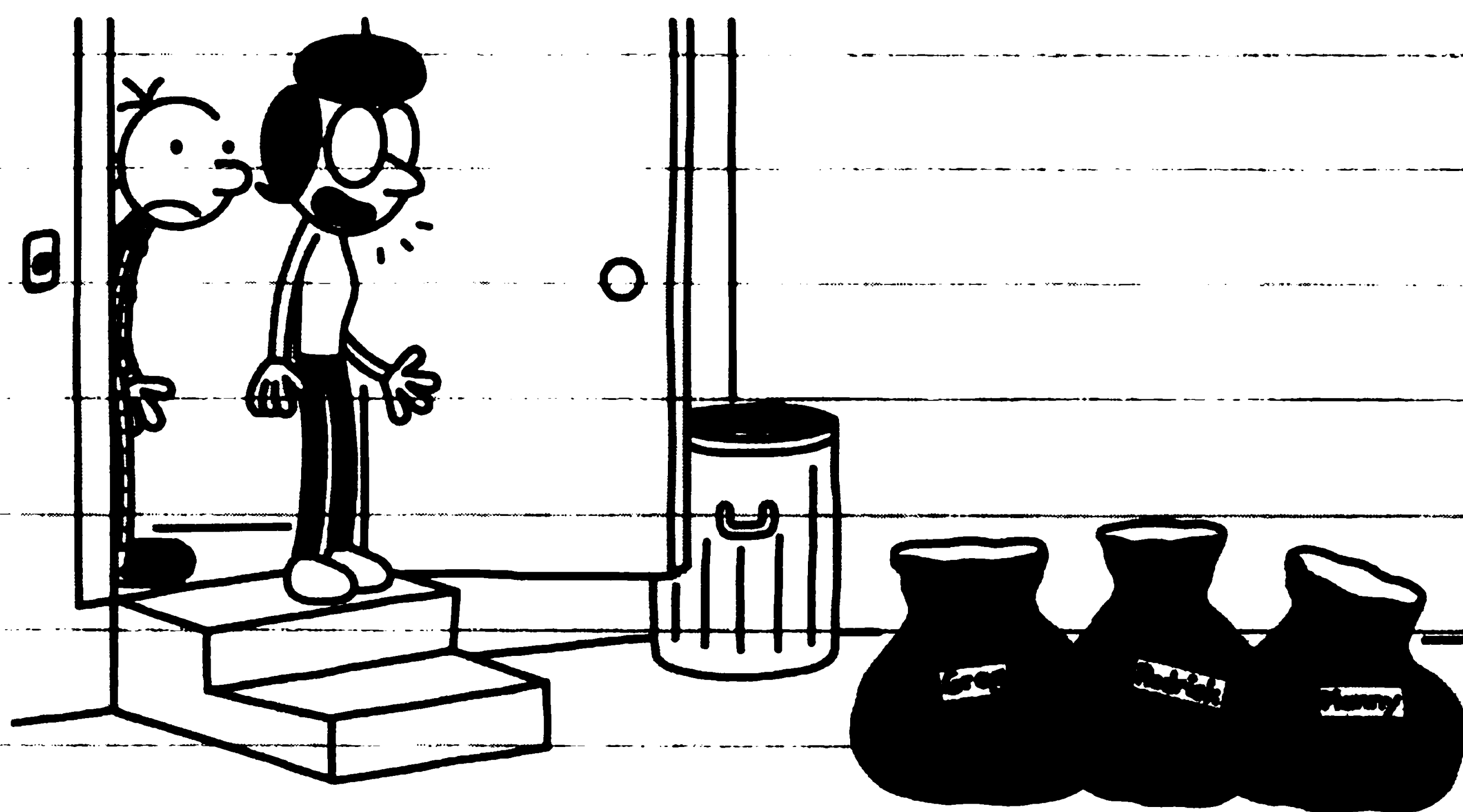
Sáng nay khi tôi thức dậy, tôi không thể tin đã là Giáng sinh và tôi được ở trong nhà của mình với điện, sự ấm áp và không phải chạy trốn vì cảnh sát.

Tôi đi xuống cầu thang để xem có bất cứ cái gì dưới cây thông không, nhưng tôi thực sự sốc khi không thấy có BẤT CỨ món quà nào ở đó.

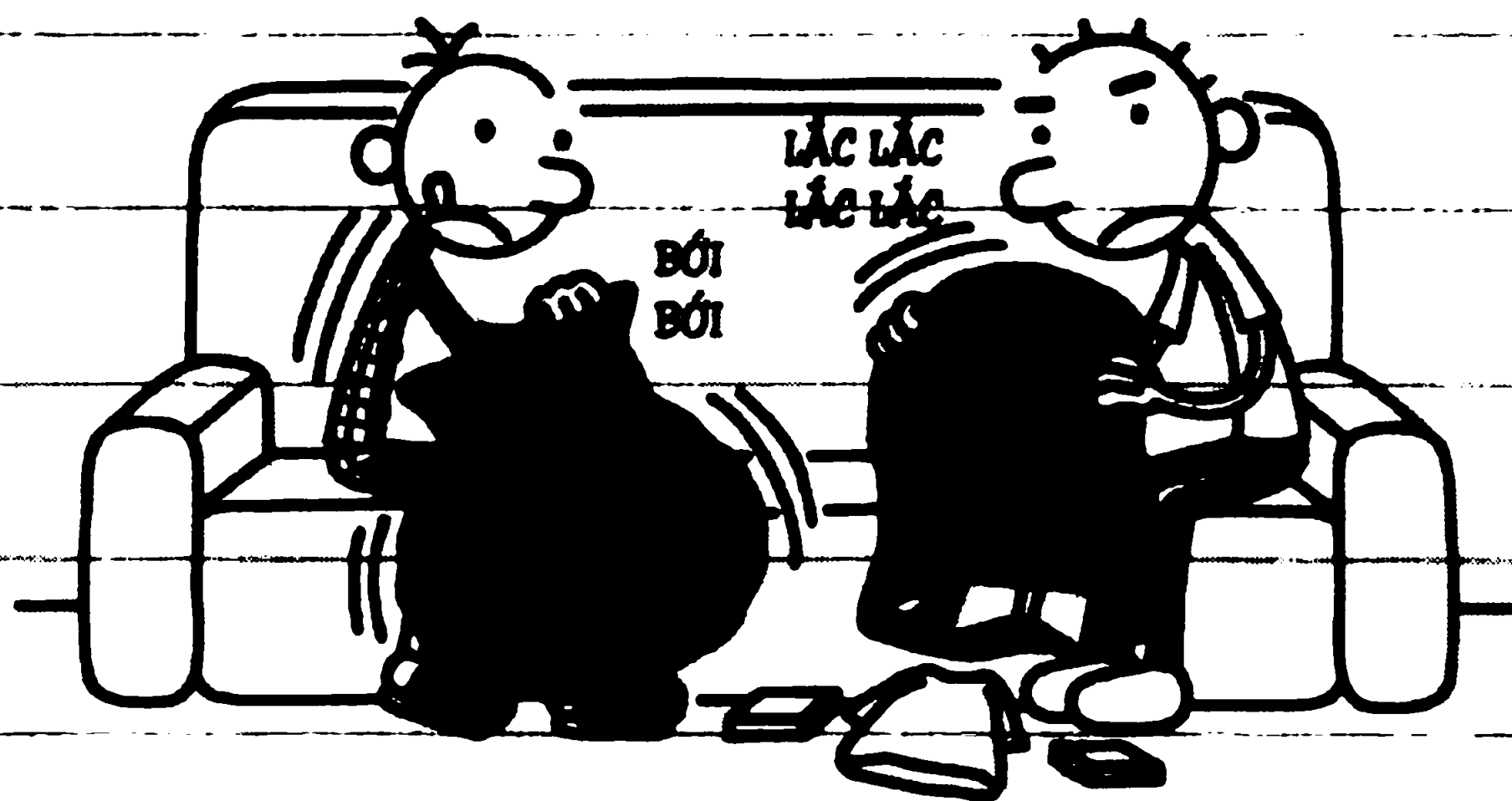
Lúc đầu tôi nghĩ đó là lỗi của Linh do thám của Ông già Noel và rằng nó đã không ngừng tiết lộ về những rắc rối mà tôi đã gặp phải. Nhưng vài phút sau mẹ đã đi xuống và nói rằng Ông già Noel ĐÃ đến vào đêm qua và ông ấy để quà của chúng tôi trong nhà để xe.

Mẹ nói trận bão tuyết thực sự đã làm đảo lộn kế hoạch của Ông già Noel. Vì không có thời gian để gói quà nên ông đã đặt chúng vào những chiếc túi đựng rác thay thế. Điều đó với tôi không có ý nghĩa gì cả, nhưng tại thời điểm đó tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi nhận được bất kỳ món quà nào.

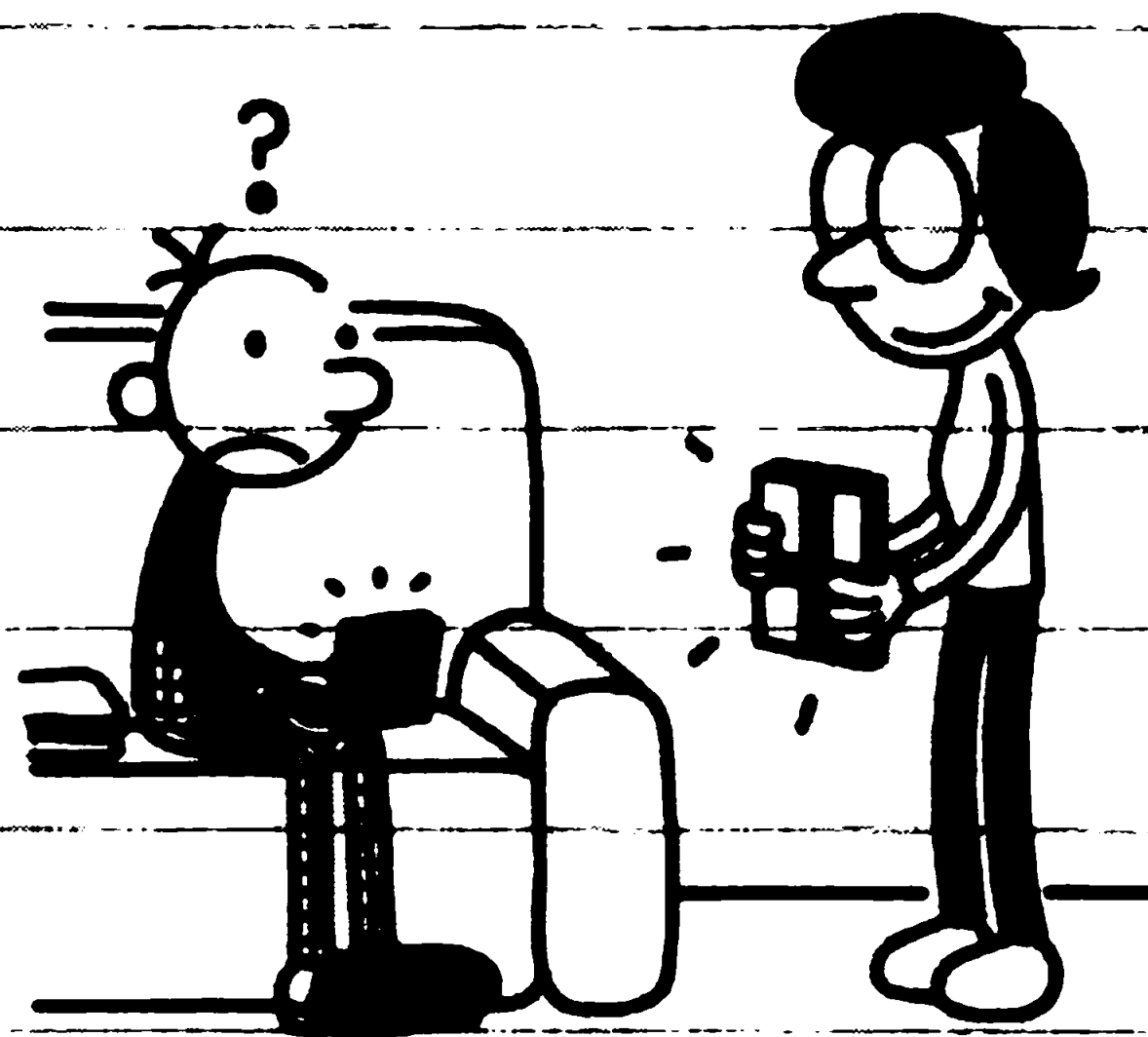

Những người còn lại trong gia đình đã xuống tầng dưới, và mẹ nói rằng chúng tôi có thể vui vẻ lấy những túi đồ và đoán xem nó là quà gì.

Nó không thực sự giống như vậy. Nhưng tôi nghĩ bố khá vui khi không phải dọn bất cứ tờ giấy gói quà nào.

Sau khi tôi kiểm tra xong những món quà trong cái túi, mẹ tặng cho tôi một món quà đã được gói cẩn thận và mẹ nói rằng nó là quà CỦA MẸ.

Đó là cuốn truyện tranh dài tập "Tòa tháp của các tu sĩ", vì vậy tôi có một chút bối rối. Mẹ nói rằng mẹ cảm thấy rất tiếc về việc giả mạo chữ ký của Kenny Centazzo, vì vậy vài tuần trước mẹ đã tìm xem ông ấy xuất hiện ở đâu và đã lấy được quyển sách có chữ ký thực sự cho tôi lúc này.

Mẹ nói mẹ đã phải đợi đến ba tiếng đồng hồ, nhưng mẹ cảm thấy hạnh phúc vì đã làm điều đó cho tôi.

Nhưng căn cứ vào những gì được viết trên cuốn sách của tôi bây giờ, tôi đoán Kenny Centazzo đã không nghe chính xác tên của tôi.

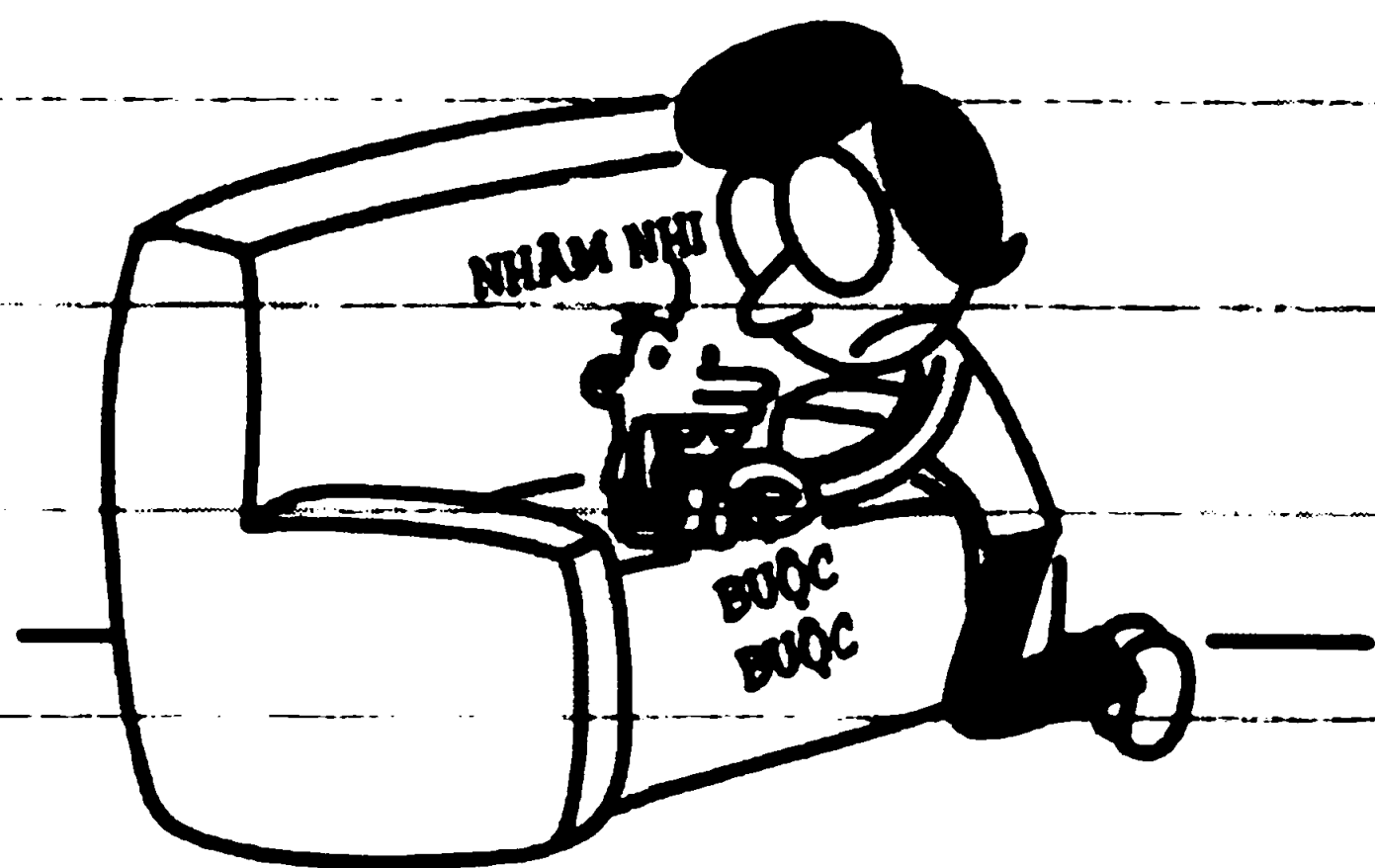
Gửi đến Fan lớn

nhất của tôi, Craig

Kenny Centaffo

Hy vọng tôi có thể tìm thấy một anh chàng siêu giàu có tên Craig - người mà thực sự được viết trong cuốn truyện tranh dài tập để tôi có thể bán nó cho anh ta với một đồng tiền mặt.

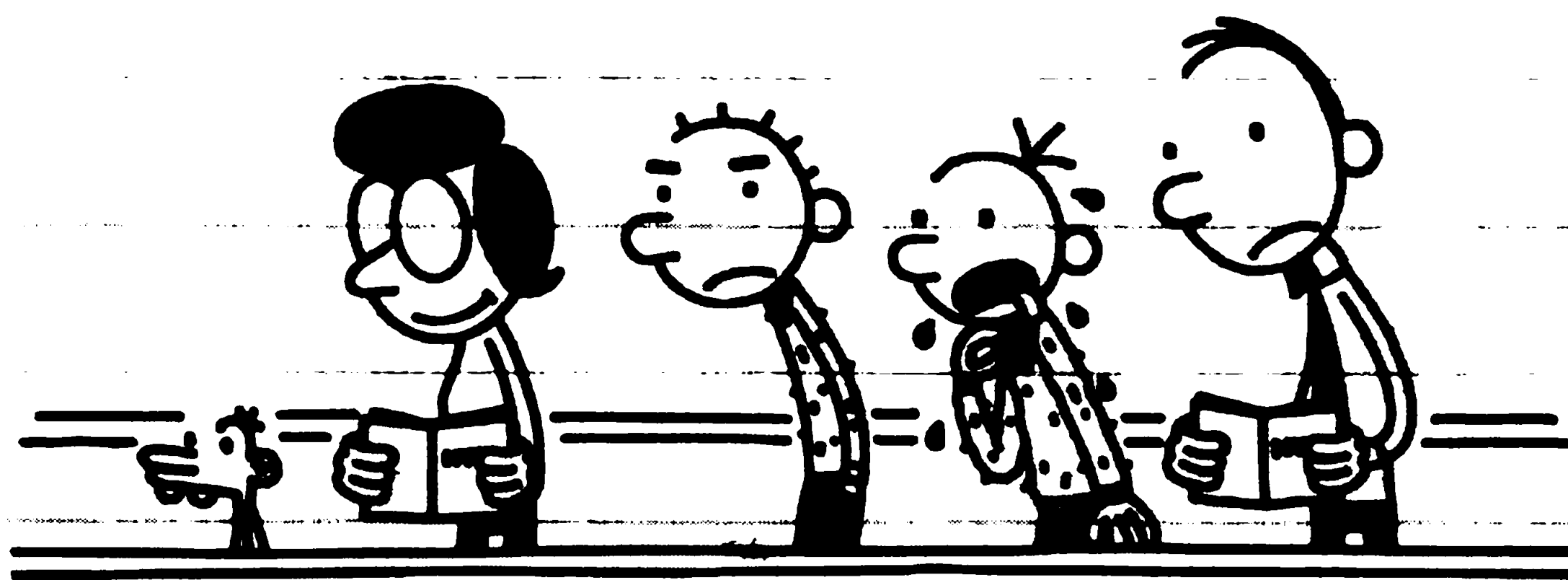
Rodrick nhận được một cái dây mặt trống và một vài cái dùi trống, còn Manny nhận được một đồng đồ chơi và một đôi giày thể thao. Mặc dù hôm qua mẹ đã dạy Manny cách buộc dây giày, có vẻ như nó thích được mẹ làm cho nó hơn.

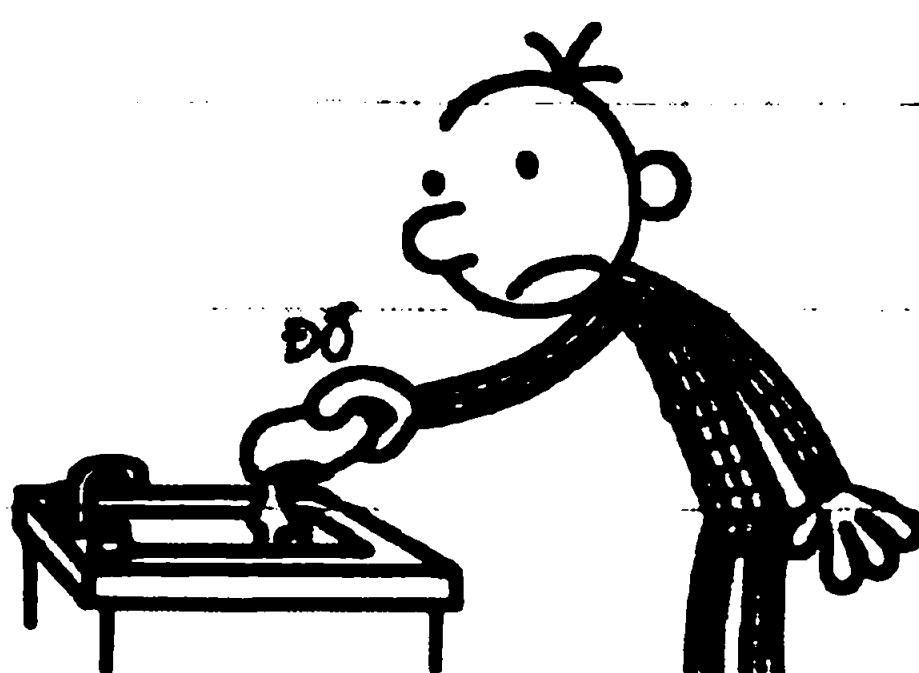
Sau khi chúng tôi mở quà, mẹ nói đã đến lúc đi nhà thờ. Ngay sau khi tôi nói với mẹ chúng tôi không thể đi bởi vì chúng tôi không có bất cứ bộ quần áo sạch nào để mặc, nhưng đó là lúc mẹ mang ra ba gói quà cuối cùng.

Tôi thực sự thích đón Giáng sinh trong bộ đồ ngủ và giây phút đóng bộ chính tề giống như là dấu chấm hết của mùa lễ hội. Vì vậy tôi quyết định mặc quần áo RA NGOÀI bộ đồ ngủ và sẽ cởi ra ngay lập tức khi về đến nhà. Nhưng đó là sai lầm nghiêm trọng của tôi khi mặc bộ đồ ngủ bằng ni lông bên trong cái quần nhung và một cái áo len cổ chữ V cho buổi lễ kéo dài hai giờ đồng hồ.

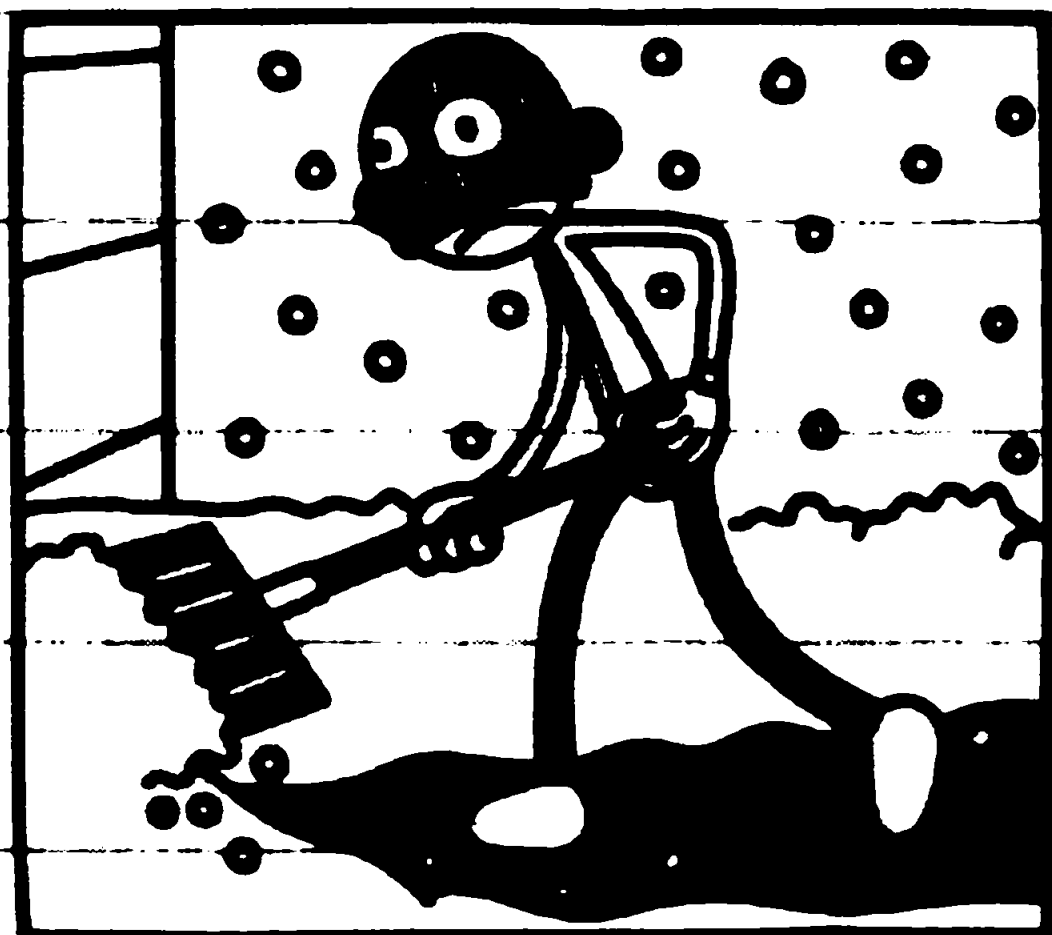
Sau khi chúng tôi từ nhà thờ về đến nhà, tôi lên tầng để thay quần áo. Thực sự đã có một vũng mồ hôi trong đôi giày của mình, vì vậy tôi đã đổ chúng vào trong bồn rửa nhà tắm.

Khi tôi xuống tầng dưới và nhìn tờ báo ở trên bàn bếp, và đây là những gì trên trang bìa.

Tin Tức Hàng Ngày

Do-Gooder Ân danh đã dọn sạch đường đi

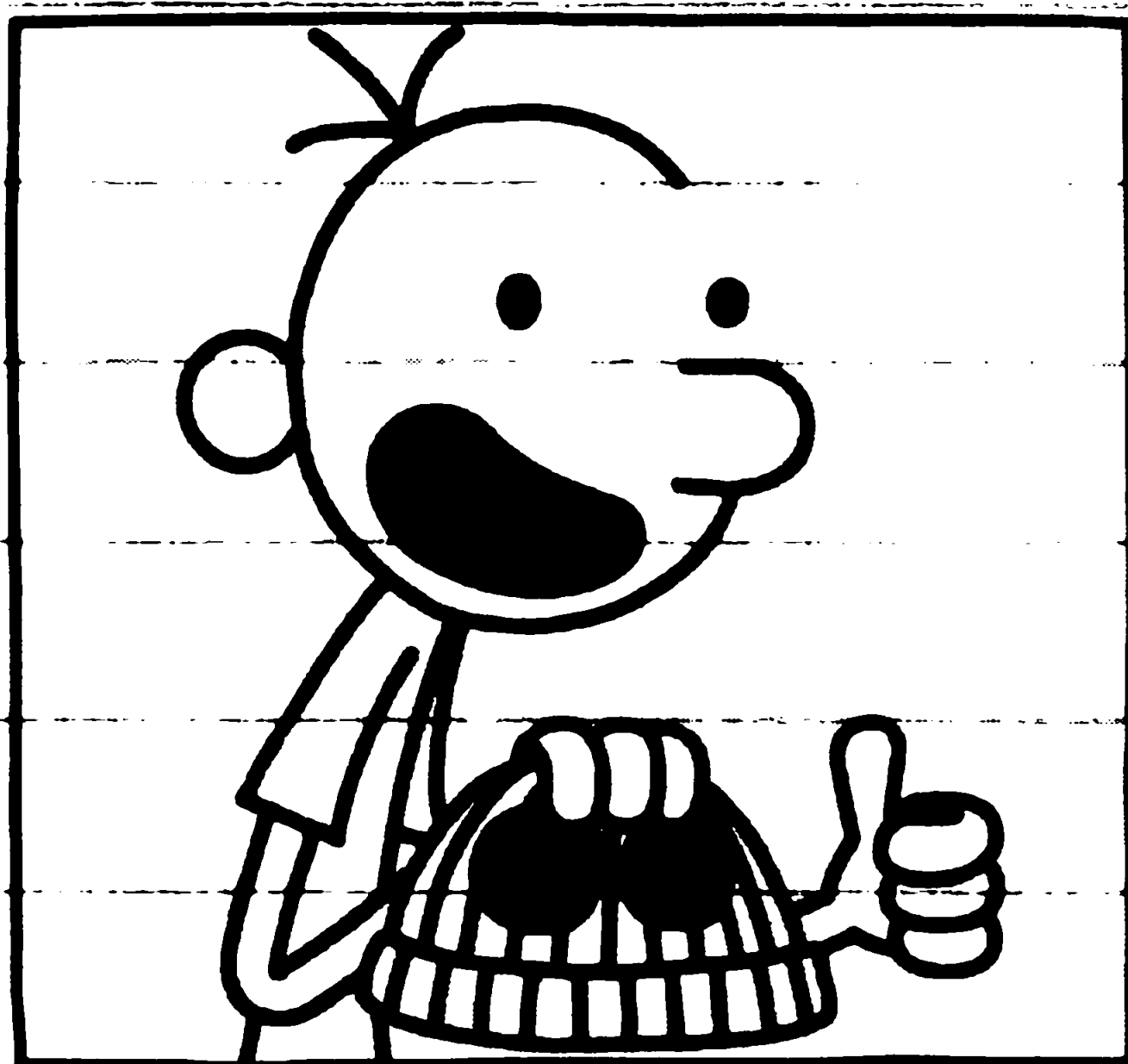
Hành động không ích kỷ cho phép cánh gà nhà bếp mở cửa

Trận bão tuyết đã làm tê liệt giao thông của khu phố và ngưng hoạt động của nhiều dịch vụ cơ bản, thậm chí đe dọa xóa bỏ cánh gà nhà bếp, nơi mà nhiều người kém may mắn dựa vào một bữa ăn nóng hổi cho ngày Giáng Sinh. Nhưng một hành động không ích kỷ của một trẻ vị thành niên đã dành ngày Giáng Sinh của mình để xúc đi chỗ tuyết trên vỉa hè của nhà thờ để chắc chắn rằng không có chuyện gì xảy ra.

Xem **ẢNH BÍ ẨN**, A2

Quái lạ, tờ báo đã không đưa tin chính xác câu chuyện, nhưng tôi sẽ không phàn nàn vì điều đó. Thực tế, bài viết đã truyền cảm hứng cho tôi phát hành số mới của tờ "Khu phố Tattler." Và tôi cược rằng tôi có thể bán một TẤN những bản in đó.

Khu phố TATTLER

Anh hùng đeo Mặt nạ LỘ DIỆN!

Báo Tattler có thể tường thuật độc quyền rằng do-gooder bí ẩn người mà đã dọn sạch vỉa hè nhà thờ vào Giáng Sinh không ai khác chính là Tổng biên tập của chúng tôi, Greg Heffley.

"Tôi chỉ muốn làm điều gì đó thật tốt," Heffley nói khi được hỏi vì sao anh quyết định làm vậy

Xem **ANH HÙNG**, A2.

NHẬT KÝ
chủ bé
nhứt nhứt

"MẮC KẸT"
JEFF KINNEY

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SỐ 18 NGUYỄN TRƯỜNG TỌ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

ĐT: 024.37161518 - 024.37163409. Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

Email: info@nxbvanhoc.com.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh:

290/20, Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Quận 3.

ĐT: 028.38469858. Fax: 024. 38483481

Văn phòng đại diện tại TP Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương - TP Đà Nẵng

ĐT: 0236.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: T.S NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa: Lê Thư

Trình bày: Thanh Hương

Sửa bản in: Hương Vũ

In 4000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm, tại Công ty TNHH in
và thương mại Thuận Phát, Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài
Đức, Hà Nội. Số ĐKXB: 405-2021/CXBIPH/06-16/VH ngày 29/01/2021

Quyết định xuất bản số: 142/QĐ-VH ngày 01/02/2021

Mã ISBN: 978-604-323-031-4

In xong và nộp lưu chiểu năm 2021.

yeukindlevietnam.com